

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ATES

Filiz Puluç

*Bu hikâye, her şeyini kaybedip, bir şeyler kazanmaya çalışan-
lara ithaf edilmiştir...*

#1. Elma Şekeri

‘Dünya küçük. Peki, benim içime dünyayı sığdırabilir misin?’

Sağ elimde bavulum, sol elimde elma şekeriyle boş sokakta yürürken, beyaz kar bütün güzelliğiyle etrafı kaplamıştı. Kartpostalı bir görüntü vardı ve ben bu kartpostalda yalnızdım. *Yalnız* değildi bence bu kelime, tam anlamıyla *yanlızdı*, tıpkı *yansız* der gibi yani. Yanında kimse yok demek gibi. Tam olarak *yanlız* olmak diye düşündüm o an ve dudak büzdüm.

Hava soğuk olduğundan sokaklarda kimsecikler yoktu. Sokakta bile yalnızdım. Etraftaki tek ses kaldırımdaki oyuklara takılan bavulumun tekerlek sesleriydi. Tık, tık, tık şeklinde çıkan ses hoşuma gitmişti. Bana eşlik etmesi güzeldi. Hoş, normal şartlarda bana eşlik eden pek bir şey yoktu.

Bugün, yetimhaneye ağlayarak gittiğim ve şimdi de içim ağlayarak çıktığım gündü. Yıllardır değişen tek şey boyum, kilom ve belki de yüzümdü. Geriye kalan her şey aynı kalmıştı. Ruhumdaki izler. Bedenimdeki izler. Saçlarımdaki izler...

Telefonum çalınca ekranına baktım.

Arıyor... Yazıyordu, alt satırda da numarası vardı.

Yıllardır tek arayan kişi, adını bile bilmediğim, numarasını rehberime bile kaydetmediğim bir kadındı. Zaten numarasını sürekli değiştiriyordu. Ama bir tane numarası sabitti ve onu ezbere biliyordum. “Efendim?”

Tanıdık, yumuşak sesiyle konuşmaya başladı. “Yetimhaneden çıkmışsın?” dediğinde kafamı salladım sanki görüyormuş gibi. Oraya girdiğim günden beri benimle konuşup, bir sıkıntı olup olmadığını soran tek kişiydi o. Adını veya kim olduğunu bilmiyordum ama bana yardım etmek istediği ortadaydı. Yıllardır benimle ilgilenmişti, değil mi? Avukat olabileceği hakkında teorilerim vardı. Ya da bilmediğim bir akrabam. “Sevindim. Umarım dışarıdaki hayat seni yıpratmaz, tatlım,” diye ekledi sevecen ses tonuyla.

Bu kadın kimdi, çok merak ediyordum ama ne zaman sorsam beni korumak istediğini söyleyip kimliğini benden gizliyordu. Ailemin ölümüyle ilgili bir şey olduğunu anlıyordum, salak değildim. Tesadüflere asla inanmazdım. Hayat size yetimhanede olsanız bile bunu öğretiyordu. Hiçbir şey tesadüf değildi. “Çıkmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim,” dedim.

Onaylayan mırıltılar çıkardı. “Evinin adresini biliyorsun, tatlım. Ben, gerek olmadıkça seni aramayacağım ama bu, seni başıboş bırakıyorum anlamına gelmiyor. Sakın korkma.”

Başımı salladım. “Peki.” O olaydan dolayı hâlâ korktuğumu düşünüyor olmalıydı ama atlatmıştım. Tabii biraz hasar kalmıştı ruhumda ama iyiydim. “Bayan,” dedim.

“Efendim, tatlım?” dedi tekdüze bir tonda. Ses tonu hep aynı tondaydı.

“Kim olduğunuz ve aileme bunları kimin yaptığı konusunda bana bilgi vermeyecek misiniz?”

“Henüz zamanı değil, tatlım. Zamanı geldiğinde karşına çıkacağım ve konuşacağız. Biraz daha sabret ve bunları düşünme.”

Sözlerinin bitiminde kapanan telefona baktım. Sessiz sokakta birden duyduğum bağıriş ve koşuşturma sesleriyle arkamı döndüm. Dönmemle birlikte birinin yanımdan koşarak geçerken bana

 arpması bir oldu. Tam dengemi yeniden sağlamıştım ki, bu sefer de köşeden hızla çıkan çocukla çarpıştık ve ikimiz birden yere düştük. Elma şekerimin beton zeminde par alanışıyla çıkan ses ve benim çığlığım doldurdu sessiz ortamı.  st me düşen  ocuk elini koyduğu için başımı yere vurmaktan kurtulsam da bedenim için aynı şeyi s yleyemeyecektim.

Üzerimdeki  ocuğa şaşkınlık ve acıyla baktım. Koyu kahve gözleri toprağı anımsatmıştı zihnime. Kaşları çatılmış, bana bakıyordu. Kemikli  enesi onu sinirli gibi gösteriyordu ama belki de gerçekten sinirliydi. Evet, evet, kesinlikle sinirliydi.

“Sen nereden çıktın?” diye söylendiğinde onu üzerimden ittim.

“B-ben zaten buradaydım!” dedim.  zerimden hemen kalktı, ben de toparlanıp karşısına dikildim ve üzerimi silkeledim. Islanmıştım. Aman ne güzel!

Az önce bana çarparak kaçan çocuğun arkasından bakarken aceleyle, “Var mı bir hasar?” diye sordu.

O çocuğu kovalıyordu belli ki ve bende bir hasar olup olmadığını öğrenmeden gitmeyecek gibiydi. Yoksa o çocuğa bir şey mi yapacaktı? İçimdeki s n p bitmeyen vicdanım, ‘Oyala şu serseriye biraz daha,  ocuk kurtulsun’ diye beni teşvik edince ona baktım. “Elma şekerimi kırdın!” dedim sinirle.

Bir an şaşırsa da bana çarpan çocuğun arkasından tekrar bakıp, cebinden bir ellilik çıkardı ve küçük bir kızmışım gibi, sağ elimi açıp avucuma sıkıştırdı. Diğer eliyle de sol omzumu tutup, uzun boyundan dolayı eğilerek gözlerime baktı. Erkek olmasına rağmen güzel bir yüzü vardı ve sigara kokuyordu. “Elma şekeri alırsın,” deyip koşmaya başladı.

Kaşlarımı çatıp arkasından bağırdım. “Hey! Alsana paranı! Senden para isteyen mi oldu?” Beni umursamayıp gözden kaybolurken, yere düşen sarı beremi oflayarak aldım, onu da silkeledim ve kafama geçirdim. Bavulumu yerden alıp yürümeye devam ettim. Onun parasına ihtiya ım yoktu ki! Bu parayı sadaka kutusuna falan bırakmalıydım ya da ona geri vermeliydim. Belki de bu civarda oturuyordu. Burada birilerini kovaladığına göre öyle

olmalıydı. Hem dünya küçük derlerdi. Parayı montumun cebine koyup telefonumu çıkardım ve haritayı açtım.

Yetimhaneden çıkmadan çok önce bana tutulan eve doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladım. Artık yetimhaneden çıkmış ve özgür kalmıştım. Henüz on sekiz olmasam da ailemin vasiyetine göre, eğer yetimhaneden çıkmak istersem çıkabilirdim ve o bayan sayesinde çıkmıştım da.

Artık kendi hayatım, kendi kararlarım vardı. Burukça gülümsedim. Keşke bir de ailem olsaydı. Derin bir nefes verip kafamı gökyüzüne çevirdim ve başımı sağ omzuma doğru hafifçe eğdim. “Lütfen umutlarımı üzerimden eksik etme, Allah’ım. Başka tutunacak bir şeyim kalmadı,” diye fısıldadıktan sonra yoluma devam ettim.

Ellerimi kırmızı şişme montumun ceplerine sokmuş karşımdaki mimariye bakıyordum. Üç katlı, sıradan bir okul gibiydi ama sıradan değildi.

Klasik sarı duvarların yerine bordonun çok güzel bir tonu kullanılmıştı ve onu cazip kılan iki şey daha vardı. Birincisi ismiydi; Özel Ateş Lisesi. İkincisi ise hemen yanında bir üniversite olmasıydı. Kolej bir nevi staj görevi görüyor, en iyi on öğrencisini, öğrencinin isteği doğrultusunda yanında bulunan özel üniversiteye gönderiyordu. Broşürden okumuştum bunları ve biraz da internetten araştırmıştım.

Ama benim ilgilendiğim tek şey okulun ismiydi. Ateş... Vücudumdan geçen ürpertiyle titredim ve kafamı gökyüzüne çevirip gözlerimi kapattım. “İyi olacak,” diye kendi kendime gaz verip önüme döndüm ve çok beklemeden, yanımdan geçerek okula girerler kervanına katıldım.

İki elim de montumun ceplerinde, okulun koridorunda bir süre ilerledim ve ezberimde tuttuğum sınıfımı bulana dek dolaştım. Dersin başlama saati 09.00’dı ve o saate kadar okulu tanıyabilirdim.

Okulun dışı bordo olduğu gibi, içi de bordo ve beyazın tonla-

rındaydı. Özel okul olduğu çok belliydi. Zengin olduğu belli olan öğrencilerle doluydu içi. Okulun üniforması; bordo bir kolej ceket, siyah pileli etek, beyaz gömlek ve boynumuza taktığımız armasından oluşsa da buna uyan çok az kişi vardı. Kızlar eksiltme yapmış, erkeklerse kazak gibi şeylerle ekleme yapmışlardı.

Her koridorun bitişinde ve her merdivenin başında, neyin nerede olduğunu gösteren tatlı tabelalar olması beni şaşırtmıştı. Buranın mimarı kimse çok zevkli biri olduğu anlaşıyordu. Sınıfımı çok fazla zaman kaybetmeden bulduğumda kapının önünde duraksayıp derin bir nefes aldım ve içimden tekrarladım; güzel olacak... Bu cümleyi bir kez de sessizce fısıldayıp kendimi cesaretlendirdim ve kapı kolunu kavrayıp yavaşça aşağı indirdim.

Sınıfın sıcak havası yüzüme çarparken, sınıf halkının bakışları bana döndü. İçeri girip kapıyı ardımdan kapattım ve yüzüme sıcak olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirdim. Utangaç olduğumdan soğuk duruyordum. Belki de ateşi çekmem bu yüzdendi. "Merhaba," dedim ve sınıfın ortasına ilerledim.

Herkes bana dönerken, "Yeni öğrenci mi?" diye soru geldi kim olduğunu bilmediğim bir kişiden.

"Evet," dediğimde bir kız ayaklanıp yanıma geldi.

"Hoş geldin."

Gülümsedim. "Hoş buldum," dedim. "Şey... Acaba boş yer var mı?"

Kocaman mavi gözleriyle gülümsedi. "Benim yanıma oturabilirsin."

Ona minnetle gülümseyerek, az önce kalktığı sıraya, yanına oturdum. Kızlar bana kısa bir hoş geldin faslı okuyup sohbetlerine geri dönmüşlerdi. Birkaç erkek hâlâ bana bakıyor olsa da pek umursamadım. Yeni öğrenci hep dikkat çekerti, değil mi?

Yanımdaki kız kocaman mavi gözleriyle bana bakarken, "Ben, Deniz," diyerek elini uzattı.

Uzattığı eli sıkarken gülümsedim. Gerçekten de gözleri deniz kadar maviydi. "Arya," dedim.

Beğendiğini belli eden bir yüz ifadesi takınarak dirseğini masaya yasladı. "Çok güzel bir ismin var. Anlamı ne?"

Sesi heyecanlı çıkmıştı ve bu davranışını kendime benzettim. Benim de çok çabuk etkilenen bir yapım vardı. Aklıma annem gelirken gülümsedim. Burukça, "Denizcilerin kullandığı bir terim," dedim. "Annem bir denizci söylerken duymuş ve adımları Arya koymuş."

Mest oluş gibi bir ifade vardı yüzünde. Çok çabuk etkilenen biriydi tahmin ettiğim gibi. İçim ısınmıştı ona. "Vay be. Hikâyesi bile güzel," dedi hevesle.

Başımı salladım, ben de ismimi çok seviyordum. "Evet, öyle."

Oturduğu yerde iyice bana döndü. "Eee, nereden geldin buraya?"

Merak, ses tonuna ayna tutmuş, mavi gözlerini parlatmış ve bana sunmuştu. Gülmeden edemedim. Sanırım kedinin merak-tan öldüğünü bilmiyordu. "Zaten burada yaşıyordum. Sadece okulumu değiştirdim."

Anladığını belli eden mırıltılar çıkarırken başını salladı. "Hım," dedi ve mahcup bir ifade takındı. "Kantine gidelim mi? Sabah kahvaltı etmedim de. Kahvaltısı çok güzeldir kantinimizin."

Kıkırdadığımda o da bana eşlik etti. Sabah kahvaltı yapmadığımdan ve iyice kaynaşırız diye düşündüğümünden başımı salladım. "Olur." Gülümseyerek ayaklandığında çantamı omuzlarımdan çıkarıp içinden cüzdanımı aldım ve sıraya bıraktım. Sonra da sı-nıftan çıktık. Kantine ilerlerken ona baktım. "Okulun ismi neden Ateş?" diye sordum aslında nedenini bilmeme rağmen. Sadece insanlar bu nedeni nasıl biliyordu, merak etmiştim. Ne demişlerdi insanlara?

Dudaklarını büzdü. "Senin ismininki gibi güzel bir hikâyesi yok aslında," dedi. "İlk başta okulun ismi 'Özel Altın Gençler Koleji'ymiş' ama bir yangın çıkmış ve okulun sahibi olan aile o yangında hayatını kaybetmiş. Sonra okulun adını onların anısına değiştirmişler ve 'Özel Ateş Koleji' olmuş. Soyadları Ateş ve yanarak öldüler. Kötü bir tesadüf."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Hep öyle diyorlardı, değil mi? Tesadüf.. Açıklama getiremediğimiz olaylara, biraz daha düşünmeyi reddedip tesadüf damgası yapıyorlardık.

Maalesef ki ben tesadüflere inanmıyordum. Bir nedeni olmalıydı her şeyin. Olmak zorundaydı...

Kantine girdiğimizde ferah ortama karşı gülümsedim ve derin bir nefes aldım. Temiz havayı severdim. Deniz'le beyaz masalardan birine kurulmadan önce kahvaltımızı alıp, güneşin tam tepemize vurduğu masalardan birine oturduk. İstanbul bu kış çok soğuktu. Güneşi çok sıcak olmadığı sürece seviyordum. Mesela kışın yakmıyordu insanı. Gereği kadar ısıtıyordu ya da hiç ısıtmıyordu ama yakmıyordu en azından.

İkimiz de tabaklarımızdaki kahvaltılıkları yerken yanımdaki sandalye çekilince irkildim. Bakışlarım otomatikman yanıma kayarken, gözlerime sırtarak bakan çocukla kaşlarım havalandı.

"Yeni kız, ha? Bizi tanıştırsana, Deniz?" dedi keyifle. Kumral bir tene ve siyah saçlara sahipti. Belli ki yumuşak oldukları için dik durmamıştı saçları ve onlara eğimli bir şekil vermişti. Zayıf ve uzun boyluydu. Tam olarak sıskaydı.

Deniz bana bakarken çocuğa nezaketen gülümsedim. "Arya."

O da gülümseyerek karşılık verdi. "Emir"

"Memnun oldum," dedim.

Çok bile kaldım edasıyla, "Ben de, güzelim," diyerek kalktı sandalyeden. Bileğinde bileklik takılı olan eliyle, kazağının kolunu dirseğine doğru çekip bize baktı. "Görüşürüz, bayanlar," diye eklerken göz kırptı ve uzaklaşmaya başladı.

Deniz'e baktım. "Bu neydi şimdi?" diye safça sordum.

Kıkırdadı. "Emir hep böyledir. Okulun popüler çocuklarından. Herkes onu tanıyor ve oldukça da sıcakkanlı biridir."

Onaylar gibi başımı salladım. "Bellii oluyor. Arkadaş mısınız peki?"

"Evet. Çocukluğumuzdan beri. Çok iyi biridir. Eminim sen de seversin."

"Belki de."

Deniz’le yıldızlarımız birbirine sarılmış olmalı ki çok iyi anlaşılmıştık. Benim gibi o da saf birine benziyordu. Dersler bittiğinde, üniversite ve bizim okulun birleştiği yere konumlandırılmış durağa yürüdük birlikte.

Sabahki güneş gitmişti, şimdi yağmur yağıyordu. Yağmuru sevdim. Güneş gibi sıcak değildi. Deniz, durağın küçük çatısının sunduğu yardımı kabul edip hemen altına girerken, ben gülümseyerek hırkamın kapüşonunu başıma geçirdim ve yağmurun altında bekledim.

“Gelsene, Arya! Islanıyorsun.”

“Sorun değil. Yağmuru severim,” dedim ve ellerimi ceplerime soktum.

Benim yerime titreyerek, “Soğuk be,” dedi.

Yüzündeki ifadeye kıkırdadım. Soğuğu da severdim ben. Yakmayacak derecede olacaktı tabii. Soğuk bile yakıyordu insanı. Yanmaktan korkan bir insan için korkacak, korunacak ne çok şey vardı dünyada? Sanki her şey yanacağımızı işaret ediyordu. Allah biliyor ya, çoğumuz yanacaktık. Ya bu dünyada mecazen ya da diğer dünyada tam anlamıyla.

Kolej ve üniversiteyi birbirinden ayıran tek şey yeşil, uzun tel çitten başka bir şey değildi. Öğrenciler üniversiteyi yavaşça boşaltırken, kimileri bizim gibi durağa yönelip beklemeye başlamıştı. Kimileriye güzel spor arabalarıyla asfalt yolda süzülerek gitmişti. Deniz merakla üniversitenin çıkışına bakarken kaşımı kaldırdım. “Birini mi arıyorsun?”

Heyecanla bana baktı ve başını salladı. “Erim’i arıyorum.”

Kaşlarını kaldırarak, “Erim?” dedim.

“Şey... Hoşlandığım çocuk. Tabii o bunu bilmiyor. Emir’in abisi.”

“Bizden büyük değil mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Yirmi bir yaşında.”

“İkinci sınıf mı, üç mü?” diye sordum.

“İki,” dedi ve üniversiteyi işaret etti. “Ben buraya geldiğimde üç olacak.”

“Bu üniversiteye mi gitmek istiyorsun?”

“Yani belki o zaman beni fark eder diye umuyorum ama biraz zor gibi,” diyerek dudaklarını büzdü.

Kaşlarını çatılmıştı. “Neden fark etmesin ki? Kaderinizde varsa mutlaka edecektir.”

Gözleri yine kalabalığa kayarken, “Umarım,” dedi ve gözleri kocaman açıldı. Beni yanına çekerek kulağına eğildi. “Bak, orada işte.”

Bakışlarımı o tarafa çevirdim. Parmağının ucunda uzun boylu, yapılı bir çocuk vardı. Siyah saçlarına güzelce şekil verilmişti ve gözleri mavinin en güzel ve tehlikeli tonundaydı. Yakışıklı yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Bana sorsalar ona ancak ‘abi’ derdim. Zaten gözleri de ‘bana abi de’ der gibi bakıyordu sanki. “Şey... Biraz bad boy’umsu sanki,” diyerek Deniz’e baktım.

“Öyle ama seviyorum,” dedi.

Söylediği şey nedense aklıma kitapları getirmişti. Düşüncelerime dalmışken bakışlarım yeniden Erim’e döndü. Yüz ifadesi birden ciddileşmişti. Karşısında elleri ceplerinde, ince siyah montunun kapüşonu başında bir çocuk vardı. O da uzun boyluydu, zayıftı ama sıksa sayılmazdı.

“Ulaş.”

Deniz’in sesini duyunca, “Ne?” dedim.

“Erim’in karşısındaki işte. Adı Ulaş. Pek anlaşılamazlar. Sanırım yine kavgaya ediyorlar.”

“Erim hakkında bayağı şey biliyorsun.”

“Bunlar daha hiçbir şey. Söyledim ya, Emir çocukluk arkadaşım, ailelerimiz tanışıyor. Dolayısıyla Erim’i de tanıyorum.”

Biz konuşmaya devam ederken Ulaş, Erim’in yanından ayrılıp bize doğru yürümeye başladı. Yüzünü görünce kaşlarım çatıldı; bu, dün bana çarpıp elma şekerimi mahveden çocuktu! Bana hiç bakmadan durağa girdi. Aynı anda durağa yanaşan otobüsü görünce Deniz, “Of ya,” dedi. “Tam zamanında geldi.”

Kıkırdarak, “Yarın görüşürüz,” dedim.

Yanaklarımdan öptü, “Görüşürüz, Arya,” diyerek el salladı ve otobüsüne bindi.

Ben de el sallayarak karşılık verdim. Otobüs uzaklaşırken, çaprazımda duran elma şekeri katiline baktım; sigarasını içerken çatık kaşlarla karşısına bakıyordu. Dünya gerçekten küçüktü. Dün bana verdiği elli lirayı montumun cebinden çıkardım ve yanına giderek ona uzattım. “Al bunu.”

Önce uzattığım paraya, sonra da yüzüme baktı. “Dilenciye mi benzettin, ufaklık?”

Kaşlarımı kaldırarak, “Ufaklık?” dedim.

Sigarasından bir nefes çekti ve dudaklarını aralayarak, dumanın kendi kendine içini terk etmesini bekledi. Bir yandan da beni süzüyordu. “Sen dünkü kızsın,” dedi. “Dünya küçük.”

Başımı sallayarak onayladım, gerçekten küçüktü. Elimdeki parayı salladığımda ruhsuzca bakarak onu aldı ve duraktaki metal sadaka kutusunun içine attı. En azından düşünceli diye geçirdim içimden. “Bana elma şekeri borcun var.”

Çatık olan kaşları havalandı. “Ne?”

Omuzlarımı silkerek, “Elma şekerimi düşürdün,” dedim.

“O parayı elma şekeri alman için vermiştim. Ayrıca elma şekeri için biraz büyük değil misin?”

“Birincisi, elma şekeri elli lira değil. İkincisi, senden para istememişim. Üçüncüsü, az önce bana ufaklık diye sendin, şimdi de büyüksün diyorsun. Dördüncüsü, elma şekerinin yaşı olmaz.”

“Sen ciddi misin?”

Başımı sallayarak, söylediklerimi onayladım. “Evet.”

Durağa yaslanarak bana baktı. “Bence her şeyin bir yaşı olmalı.”

Sanırım tanıştığım – tanışmış sayılmazdık aslında – en tuhaf insandı. “Neden ki?” dedim.

Sigarasından derin bir nefes çekti. Öyle ki, çıkık olan elmacık kemikleri aldığı derin nefesle daha çok çökmüş ve belediye çukuru tabirine başka bir boyut kazandırmıştı. Dumanı bu kez nefes vererek içinden atıp cevap verdi. “Yoksa hiçbir şeyin değerini bilemezsin.”

Ne söylemek istediğini anlamamıştım ama ben elma şekeri-

nin değerini biliyordum. Çünkü yetimhanede neredeyse hiç yiyemiyordum, dişlerimiz çürümesin diye izin vermiyorlardı. Ancak ayda bir yiyebiliyordum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra ona baktım. “Bana elma şekeri almayacak mısın şimdi?”

Sigarasını dudaklarından çekip başını yere eğdi ve botlarına bakarken gri dumanı dudaklarından azat etti; tam da fotoğraflık bir görüntü sergiliyordu. Fotoğrafını çekip Tumblr’a atmak istedim. Yaslandığı yerden uzaklaştı ve kısa bir süre sonra, “Takıl peşime,” diyerek yürümeye başladı.

Önünde sosis sallanan küçük, şirin bir köpek gibi peşinden gittim. Hâlâ yağan yağmura kar da eşlik ediyordu ama ikimiz de pek umursamıyorduk. Botlarımı karla batırmak istemediğimden, onun botlarının karda bıraktığı izlere basarak yürüyordum. Botlarımın kara basınca çıkardığı ses hoşuma gidiyordu.

Bir bedene çarptığımda kafamı kaldırdım. Kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. Ayak izlerimizi göstererek, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Neyi kastettiğini anlamıştım. “Hiç,” dedim. Başını umutsuz vakyamışım gibi salladıktan sonra önüne döndü. Ben de onu taklit ettim. *Somurtkan!*

“Sende biraz saflık var.”

Üzerindeki incecik şeye baktım ve başımı bir kez sallayarak onu onayladım. “Evet, ama sende de var sanırım,” dedim. “Bu karda kışta giydiğin şeye bak. Donacaksın.”

Omzunun üzerinden bana keskin bir bakış fırlattı. “Seni nereye götürdüğümü bilmeden peşime takıldın.”

Bunu dile getirmek şimdi mi aklına gelmişti? “Elma şekeri almayacak mıyız? Hem... Düzgün birine benziyorsun,” dedim ve adımlarımı hızlandırıp yanına geçtim.

Bana baktı. “Görünüşe aldanma.”

“Altıncı hissim kuvvetlidir benim.” Başını iki yana salladı, sanırım bu düşüncemi onaylamıyordu ama ben hislerime güveniyordum.

Birkaç adım sonra bir tekel bayinin önünde durdu. “Burada kal,” dedi ve içeri girdi.

Onu dinlemeyip peşinden içeri girdim. "Hoş geldin, Ulaş. Yine paket mi yapayım?" dedi tezgâhın arkasındaki orta yaşlı adam. Ulaş buraya çok sık geliyordu anlaşılan.

Ulaş, "Yok, abi. Bitirmedim paketi henüz," deyip elma şekerlerine yönelince, adamın kaşları havalandı ve bakışları bana döndü.

Ona nezaketen gülümseyip Ulaş'ın yanına gittim ve çatık kaşlarını umursamadan elma şekerlerine baktım. Hem kırmızı hem de yeşili vardı ve ikisini de seviyordum. Ona bakarak, "Sence hangisi olsun?" diye sordum. Rastgele birini çekip aldı ve cebinden elli lira çıkarıp adama uzattı. Az önce yaptığına göz devirdim. *Kaba.*

Tezgâhtaki adam para üstünü uzatırken, "Küçük hanım kim?" diye sormadan edemedi.

Ulaş parasının üstünü cebine koyarken omuzlarını silkti. "Hiç kimse."

Gerçekten çok kabaydı. Ben hiç kimse falan değildim ki. Bir ismim ve bu dünyada bir yerim vardı. Çenesiyle kapıyı gösterdiğinde kafamı sallayıp ilerledim. Dışarı çıktığımızda elma şekerini bana uzattı. Elma şekeri en sevdiğim şeylerin başında geliyordu. "Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. Cevap vermeden durağa doğru yürümeye başladı. Peşine takılıp elma şekerini ona uzattım. "İster misin?" Yine cevap vermeden yüzüme baktı. Sanırım bu, hayır demekti. Şekerin şeffaf paketini açıp yemeye başladım. "Çok şey kaçırıyorsun." *Umursamaz.*

Geri döndüğümüzde durak biraz boşalmıştı. Buz gibi olmuş elma şekerimden bir ısırık daha aldım. Çok güzeldi! Gözlerim bu güzel tatla kapanırken beğendiğime dair mırıltılar çıkardım. Gözlerimi tekrar açtığımda kaşlarını çatmış beni izliyordu. Utanarak gözlerimi kaçırdım ve şekerimi yemeye devam ederken etrafıma bakmaya başladım. O sırada bakışlarım karşıdaki mağazanın vitrinindeki yansımamıza takılınca durakladım. Ulaş ve ben yan yana duruyorduk. Benden çok uzundu. O, siyah giyinmişti, bense okul eteğim, mor polarım, kırmızı montum ve gri beremle rengârenktim. Onun koyu kahve saçları vardı, benim saçlarım kahverenginin biraz daha açık bir tonuydu. Onun parmaklarının arasın-

da sigara vardı, bense elma şekeri yiyordum. Bu zıt görüntüye gülümseyerek bakışlarımı ona çevirdim. İşaret ve başparmaklarının arasında tuttuğu sigarayı derin derin içine çekiyordu.

Elimdeki şekerin elmasına ulaşmak için dış kısmını ısırdığımda buz gibi olan kaplaması kıtır kıtır çıkarak parçalandı. Kendimi Magnum reklamlarındaki kadın gibi hissetmişim. Elmaya hâlâ ulaşamayınca bir kez daha ısırdım.

“Şu sesi çıkarıp durma.”

Dudaklarımdaki şekerleri yalarken, “Neden?” dedim.

Bitirdiği sigarasını çevik bir hareketle çöp kutusuna attı. “Rahatsız edici.”

“Özür dilerim.”

Otobüs geldiğinde şekerim hâlâ bitmediği için somurtarak şeffaf poşeti cebimden çıkardım ve şekerimi sardıktan sonra tekrar cebime koydum. Ardından da duraktaki birkaç kişinin peşine takılarak otobüse bindim. Ücretimi ödedim, sarı ve soğuk metale tutunup camdan dışarı baktım. Arkamda birinin durduğunu hissedince kim olduğunu görmek için döndüğümde Ulaş'ı gördüm. Boyu benden uzun olduğu için yukarıdaki tutacalara tutunmuştu. Kapüşonunu çıkardı, yumuşak görünen saçlarına şekil vermemiş, dağınık bırakmıştı. Çalmaya başlayan telefonunu cebinden çıkarıp cevapladı. “Konuş,” dedi. O nasıl telefon açmaktı öyle? “Direkt eve gidip duş alacağım,” diye devam etti konuşmaya. Utançla dudağımı ısırdım; ayıp yahu, o kadar insan var, bize ne senin +18 hayatından!

Bu sırada otobüs aniden durunca öne doğdu sendeledim ve tam yere düşmek üzereyken karnımın etrafına dolanan kol buna engel oldu. Telefonu tuttuğu eliyle yakalamıştı beni. Beni kendine çekince sırtım göğsüyle buluştu. Yutkunarak kafamı kaldırıp ona baktım; kaşları çatıktı yine.

“Dikkat et.”

Başımı sallayarak onayladım ve, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Sonra da o sarı demire iki elimle koala gibi yapıştım.

Kolunu çekip telefonunu kulağına götürdü. “Otobüsteyim, sonra konuşuruz,” diyerek telefonu kapattı.

Ona bakmamak için cama iyice döndüm. Utanmıştım. Taksim Meydanı'ndan geçerken tramvayları görünce hevesle gülümse-dim, binmeyi o kadar çok istiyordum ki. "Nasıl biniliyor acaba?"

"Taksim durağından."

Ben onu sesli mi söylemişim? Bozuntuya vermeden, "Taksim durağı nerede?" diye sordum.

Önünden geçtiğimiz yeri çenesiyle gösterdi. "Şurası."

"Teşekkür ederim," dedim ve tekrar cama döndüm. İneceğim durağa geldiğimde Ulaş'a gülümseyip otobüsten inerken onun da indiğini görünce şaşırdım. Yakın oturuyorduk demek

Arkamı döndüğümde Ulaş'ı görünce şaşırmıştım. Yakın oturu-yorduk demek ki. Ellerimi montumun ceplerine sokup yürümeye başladım. Yere çizilmiş seksek karelerini görünce dayanamayarak üzerinden zıplayıp geçtim, seksek oynamaya bayılırdım. Karanlık sokakta dükkânlarını hâlâ kapatmamış olan esnaf ve sokak köpek-leri vardı. Bakkal amcaya gülümseyerek yürümeye devam ettim.

Apartmanıma geldiğimde anahtarımı çıkarıp demir kapıyı aç-tım ama asıl zor olan kısım bu kapıyı itmektir, eşek ölüsü gibi ağır bir şeydi. Tüm gücümle kapıyı iterken elimin yanına koyulan elle yerimde zıplayıp çığlık atarak arkamı döndüm.

Ulaş kaşlarını çatmıştı. "Ne bağıryorsun?" dedi sinirle.

Gözlerim kocaman kocaman ona baktım. "S-sen?"

"Belli ki dün taşınan yeni komşumuz sensin."

Bir an beni takip ediyor falan sanmıştım. "Komşu?" dedim şaşkınlıkla.

Kafasını iki yana sallayıp kapıyı kolayca açtı. Kapı kapanmadan ben de peşinden içeri girdim. Apartman eski olduğundan asansör falan yoktu ve en üst katta oturuyordum. Eski olsa da çok tatlı bir evim vardı. Ulaş'ın peşine takıldım ve merdivenleri çıkmaya başladım.

Televizyonda izleyecek dizi ararken kapım çalınca koşarak aç-maya gittim ve gözetleme deliğinden baktım. Kumral, yeşil gözlü,

yirmili yaşlarda bir çocuk kapımda duruyordu. Kaşlarım havalandır-ken kapıyı açtım. Çocuk – ki ona çocuk demek saçmalıktı – kırmızı halıda boy gösterirmişçesine bir edayla beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Merhaba.”

Gülümsemesi bana da yansımıştı. “Merhaba,” dedim.

Elinde tuttuğu, içinde hazır kek olan tabağı bana uzattı. “Yeni komşumuza kek getireyim dedim.”

Yeni komşumla aynı katta oturduğumuzu anlamıştım, çünkü diğer dairenin de kapısı açıktı. Kıkırdayıp tabağı elinden aldım. “Teşekkür ederim.”

“Öğrenci usulü,” deyip şirince gülümsedi ve bu kez de diğer elindeki bardağı uzattı. “Kahven varsa alabilir miyiz?”

Bardağı da alırken, “Var tabii, hemen getiriyorum,” dedim. Mutfığa geçip kavanozdan bardağa kahve doldurdum ve kapıya geri döndüm. Ve kaşlarım bir kez daha havalandı, çünkü Ulaş ka- pısı açık olan dairenin önünde kumral çocukla konuşuyordu.

“Can Kırığı’na gidelim sonra, Kutay,” demişti ki beni görünce sustu, kaşlarını çatarak kısa bir an beni inceledi.

O kısa zaman diliminde ben de onu inceledim; altında lacı-vert, Fenerbahçe amblemi taşıyan bir eşofman altı, üzerinde de siyah bir tişört vardı. Adının Kutay olduğunu öğrendiğim kumral çocuk bardağı elimden aldı ve bana reverans yaptıktan sonra Ulaş’ın yanından geçerek evine girdi. Ulaş’a gülümseyerek kapıyı kapattım. *Buzdolabı!*

Salona dönüp televizyonumun karşısına geçeli beş dakika ol- mamıştı ki kapım bir kez daha çalındı. Oflayarak yerimden kalkıp kapıyı açtım. Bu sefer karşımda kaşlarını çatmış bir Ulaş vardı ve çatık kaşlarına şaşırmamıştım.

“Kakao ve kahveyi birbirinden ayıramıyorsun sanırım.”

Dudağının kenarında kalmış olan sıvı kakaoyu görünce utanç- la dudağımı ısırarak başımı hafifçe yana eğdim. Nedense bu gö- rüntü beni gülümsetmişti. Sert biriydi ve ben ona kakao içirmiş- tim. “Yanlış kavanozu almış olmalıyım,” dedim.

“Bu saatte hiçbir yer açık değil ve yürümek de istemiyorum. Gerçek kahven varsa alabilir miyim?”

İlk kez uzun bir cümle kurmuştu. Gerçi tanışalı çok da olmuyordu ama...

“Ne?”

Elinden bardağı hızla aldım ve omuzlarımı silktim. “Hiç. Sadece, ilk kez uzun bir cümle kurdun ve... ve dudağının kenarında kakao var,” dedim ve kıkırdayarak mutfağa giderken, “Demek ki kakaonun yaşı yokmuş. İçmene rağmen bir şey olmadı,” diye ekledim. O, arkamdan söylenirken gülümsemem genişlemişti.

#2. Mezarlık

'Ya kelebekler bu dünyayı görüp intihar ediyorlarsa?

Alıntı'

Sabahın altısında saatin çalmasına alışık olmadığımndan, telefonumun alarmı bangır bangır çalmaya başlayınca gözlerimi korkuyla açıp yatakta doğruldum. Alarma hakaret ederek kapattığım telefonu sanki hastalıklı bir şeymiş gibi yatağıma atıp, bir süre kalbimin sakinleşmesini bekledim. Eski ritmine geri döndüğünde telefonu tekrar elime aldım ve müzik uygulamasından bir şeyler açtım, sabah sabah kimseyi rahatsız etmemek için de sesini kısıtım. Hem zaten bazı şarkıları yüksek sesle dinleyemezsiniz. Bazı şarkılar kısık bir tonda dinlenmeyi talep ederlerdi.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynanın karşına geçtim ve şarkıya kısık sesle eşlik ederken, banyo dolabının küçük rafındaki pembe tarağımlı alıp fazlasıyla düz olan saçlarımı ve kâküllerimi taradım, bir şeyler yaparken bana engel olmamaları için de bol bir şekilde ördüm. Saç rengimle göz rengim aynı tonda olduklarından yüzümü daha güzel gösteriyordu sanki.

Banyodan çıkıp doğruca mutfağıma geçtim. Buzdolabını açıp salam, peynir, domates ve çekirdeğı çıkarılıp dilimlenmiş konserve zeytin çıkardım. Sabahları çok aç olduğumdan, şu an yaptığım sandviç dünyanın en güzel sandviçi gibi görünüyordu. Sandviçimi yiyerek odama geçtim.

Kış olmasına rağmen bugün hava güzeldi, bu yaz çok sıcak olacaktı bence.

Okul üniformamı giyip üzerine bir de kazak geçirdim. Henüz kendime hiç makyaj malzemesi edinemediğimden, masamda duran yaseminli dudak koruyucumu sürdürdüm sadece. Malum, kış aylarındaydık ve dudaklarım çatlıyordu. Beremi takıp eldivenlerimi de giydikten sonra odamdan çıkıp kapıya ilerledim. Askıdan montumu alıp üzerime geçirdim ve salondaki çantamı omuzlarıma taktım. Siyah deri botlarımı eldivenlerim yüzünden zorlanarak giysem de sonunda amacıma ulaşabildim.

Kapımı kapatıp kilitlerken arkamdan bir kapı açılma sesi geldi. Omzumun üzerinden baktığımda Ulaş'ı gördüm. El örgüsü gri bir kazak, siyah dar paça bir pantolon ve siyah deri ceket giymişti. Ceketinin altındaki sweat'in kapüşonu kafasındaydı. O, botlarını giyerken Kutay arkasında belirdi. "Günaydın, komşu kız," dedi sevecen bir tavırla. Yeşil gözleri de aynı sevecenlikle bakıyordu.

Ben de gülümseyerek neşeli bir sesle, "Günaydın," diye karşılık verdim, sonra da merdivenlerden inmeye başladım. Ellerimi ceplerime sokmaya çalışırken elma şekerinin hâlâ sol cebimde olduğunu fark ettim. Kendi kendime gülümseyerek cebimden çıkardım ve şeffaf poşetini açıp şekeri dudaklarıma götürdüm. "Hâlâ güzelsin," diye mırıldanırken apartmandan çıktım.

Kulaklığını taktım, telefonumdan, kimseyle paylaşmadığım 'Dinlenesiler' adlı şarkı listemden rastgele bir şarkıya tıkladım. Nasılsa hepsi dinlenesiydi.

Deniz'le bahçede oturmuş, sıcak çikolata içerken – ki ben soğumasını bekliyordum – karşımızdaki üniversiteye bakıyorduk. Bizim okulla arasındaki yeşil çit sadece iki tarafa geçişi engelli-

yordu. Hem onlar bizi görüyordu hem de biz onları. Bu, en çok Deniz'in işine yarıyor gibiydi, çünkü yine Erim'i kesiyordu.

Erim aklıma gelirken beraberinde Ulaş'ı da getirmişti. Ulaş'la olanları Deniz'e anlatmalı mıydım? 'Hayır' dedi bilinçaltım. Eğer anlatırsam elma şekeri meselesinin nereye dayandığına kadar inmem gerekecekti ve yetimhaneden geldiğimi kimse bilsin istemiyordum. İnsanlar anlayışlı değillerdi. Ön yargı bütün topluma hâkimdi, hemen bir kurgu oluşturuyorlardı kafalarında. Ona yalan da söylemek istemiyordum. Bu yüzden en iyi çözüm yolu konuyu açmamaktı.

Kar tekrar yağmaya başlarken, kar tanelerinin sıcak çikolatamın içine düşmelerine izin verdim. Sıcak çikolata soğumadan içemeyecektim zaten... Somurtarak bardağıma dokundum. Bugün mezarlığa gidecektim. Bunu kaldırabilir miydim, hiçbir fikrim yoktu ama geç bile kalmıştım. Senelerdir gitmiyordum. Gide miyordum. Üşümesinler diye elimdeki karton bardağın etrafına sardığım parmaklarıma baktım. Acaba o gün yanan saçlarımdan uzamayı bırakması gibi, kalbim de büyümeyi mi bırakmıştı? Çünkü yeterince oksijen alamıyor gibiydim. Kalbim, kurmalı eski bir oyuncak gibi durmayı bekliyordu sanki. Eminim durduğu an bir daha kurulamayacaktı.

Adımın söylenmesinin ardından uzun, ince parmaklar omzuma dokundu. Deniz'e bakarak, "Hı?" dedim dalgınca. Sonra da işaret ettiği yere baktım. Emir ve arkadaşları bahçede oturmuş, sohbet ediyorlardı. Bakışları bir an için gülümseyerek beni buldu. Ben de gülümseyerek karşılık verdim ve önüme döndüm. "Ne olmuş?"

Deniz, "Bence senden hoşlanıyor," dedi sırtarak.

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Ne? Ama dün, her kıza böyle davranıyor demiştin."

"Her kıza dünkü gibi davranıyor ama kız ona bakmadığı halde gülümseyerek izlemiyor."

"Ne alakası var canım? Dalmıştır," dedim ama kızardığımı hissediyordum.

Bu, onun da gözünden kaçmadı. "Kızardın."

“Giderim bak!”

“Tamam, tamam,” dedi ve daha fazla uzatmadı.

Bakışlarım bir kez daha Emir’e kaydı, sohbetleri hâlâ devam ediyordu. Beni daha dün görmüştü, insan ilk kez gördüğü birinden nasıl hoşlanırdı ki? Bu çok saçma olurdu. Bilinçaltım gözlerimin önüne birden Ulaş’ı getirdi. Onun orada ne işi vardı?

Ulaş Tütüncü

Üniversite binasından çıkıp, henüz yeni yağmaya başlayan karrın üzerine basarak bahçede ilerledim. Genellikle oturduğumuz masaya adımlarken Kutay çoktan masaya kurulmuş, yan masadaki kızlarla sohbe dalmıştı bile. Kızlar da okuldan olmalıydılar.

Bahadır ve Argun dün eve gelmemişlerdi. Argun’u göremiyordum ama Bahadır masada her zamanki yerinde oturuyordu, telefonuyla meşguldü. Selam vererek yanlarına oturdum ve Bahadır’a döndüm. “Nerelerdeydin lan?”

Cevap vermeden önce masadaki paketi bana doğru itti. İçindeki siyah dallardan birini aldım; karanfilliydi ve favorilerim arasında ilk sıraya çıkmasa da hatırı sayılır bir yeri vardı. Fiiliyatta hepsi aynı zehri veriyordu ama hissiyatta aldığın zevk tartışılırdı.

“Dün annemde kaldım. Hafiften grip gibiydim ya, bırakmadı,” dedi ve paketten bir dal da kendine aldı.

Cebimden Fenerbahçe amblemlı Zippo’mu çıkarıp elimi rüzgâra siper ettim ve sigarayı yaktım, ucu tutuşurken derin bir nefes çektim içime. Duman, ezbere bildiği yollara paketler bırakarak akciğerlerimde hoş bir seyahate çıktı. “Telefonun kapalıydı. Yine kavgaya girdin falan diye düşündük,” dedim sırtarak.

Dudakları yukarı kıvrılırken o da sigarasından bir nefes çekti. “Sensiz gider miyim?”

Arkama yaslandım ben de. “Eyvallah.”

Başıyla arka tarafı işaret etti. Erim ve saz arkadaşları arka masada oturuyordu. “Erim ne oldu?”

“Mesajı ilettim dün. Bu akşam geri dönüş bekliyorum,” dedim.

Başını sallayarak onayladı, sonra gözleriyle bahçeyi taradı.

"Argun nerede?" diye sordu bu kez.

"Atölyesinde galiba. Dün oradaydı. Henüz görmedim ortalar-da."

Anladığını belli eden bir mırıltı çıkardı. "Erim çok fena vurmuş," dedi yüzünü buruşturarak. Sigaramdan bir nefes daha çekip başımı salladım. "Bu akşam öcümüzü alacağız."

Ellerini keyifle birbirine sürttü. "Ellerim kaşınıyor."

Gülmeye başladığımda Kutay da bana katıldı. Argun araba, motor işlerinden anlıyordu, eli de yatkındı bu işe. Zaten otomotiv mühendisliği okuyordu. Arabasına da kendinden iyi bakıyordu. Ta ki iki gün önce Erim iti perte çıkarana kadar. Argun toparlardı umarım.

Kaşlarımı çatıp Erim'e baktım. Kardeşime yapılan şey bize yapılmış sayılırdı. Allah biliyor ya, damarıma basmak için yapıyordu. Gözlerimi kısa bir süre onda tutup, karşı okulun bahçesine çevirdim. Masalardan birine oturmuş, önündeki bardağa parmaklarını sarmış, asık bir suratla onu izleyen Arya'yı gördüm. İsmi bana bizzat söylememişti ama dün yanındaki mavi gözlü kız ona hitap ederken duymuştum. Her duyduğumu dikkate alıp, işime yaramayanları sildiğim halde onun ismini unutmamıştım. Çünkü duyduğumda çocukluğumu hatırlatmıştı. Babam eski denizciydi ve toka edilmiş vaziyetteki bir sancağı aşağı indirmek için 'Arya!' diye bağıırdı hep. Sesi çok gürdü ve herkes onu sesinden tanırdı. Ne zaman 'Arya' diye bağıran sesini duysam babam olduğunu anlar, sevinirdim. Sonra deniz ticaretine atılmış ve iş sahibi olmuştu. Şimdi sesini duymak sevindirmiyordu beni. İçimde biriken bir nefret ve kızgınlığa kürekle kömür atıyor, ateşi harlandırıyordu sadece.

Omzuma dokunan elle kafamı çevirdim. Kutay elimdeki sigarayı işaret etti. "Ziyan ediyorsun, kardeşim." Başımı sallayıp, külün düşmesi için parmağımla hafifçe vurduğum sigarayı dudaklarıma götürdüm. "Komşu kıza mı bakıyorsun?" diye sordu.

Bahadır'ın kaşları havalandı. "Komşu kız kim lan?" Arya'yı gösterdim. Alıcı gözle baktı kıza. "Güzel kız ama ben olgun kadınları severim. Esra gibi," deyip sırttı.

Aklıma Arya'nın elma şekeri yiyişi gelmişti. Olgunlukla uzaktan yakından alakası yoktu. Çocuksu bir yüzü ve tavrı vardı. Kâkülleri, kocaman gözleri ve tombul yanakları onu küçük bir kız çocuğu gibi gösteriyordu ki zaten öyleydi. Masum duruyordu bir de. Çok masum. Sanki hiç küfretmemiş, çocukken hiç zile basıp kaçmamış, hiç kimseyle kavga etmemiş gibi masum. Ne kadar doğru, bilinmez tabii.

Kutay, "Kız kardeşimin yaşında muhtemelen," diyerek biten sigarasını yere bırakıp üzerine bastı.

"Adı ne?"

Bunu soran Bahadır'a baktım. Sigaramdan bir nefes daha alıp yavaşça bıraktım dumanı. "Arya," derken tuhaf hissettim. Sanki babam söylüyormuş gibi. Midemi bulandırmıştı.

Kutay onaylayan mırıltılar çıkarırken Burcu ve Esra bize katıldılar. Esra, Bahadır'a sarılırken o da gülümseyip kollarını ona sarmaladı. "Nasılsın, yavrum?"

Kutay'ın onlara tiksinererek baktığını görünce gülümsedim. "İlişkiler mideni mi bulandırıyor, doktor?" dedim onun duyabileceği bir sesle. Tıp okuduğundan ona 'doktor' diye hitap ediyorduk genellikle. Tıpkı Argun'un dedesi imam olduğu için papaz dememiz gibi.

"Aynen, kardeşim."

Burcu bize bakıp, "Eee, gençler, Can'a geliyor musunuz?" diye sordu.

Cıkladım, "İşimiz var. Belki sonra," dedim.

Gözlerini devirerek, "Sizin de işiniz hiç bitmiyor ki!" dedi. "Bir kez de işiniz olmasın. Lütfen, Ulaş."

İsrar edilmesinden hoşlanmadığım gibi, ısrar eden kızlardan da hoşlanmıyordum. "Kutay, ben erkenden gidiyorum," diyerek ayağa kalktım. "Ev sahibiyiz, geç gitmek olmaz."

Kutay da ayaklandı. "Birlikte gidelim."

Bahadır, "Ben de geleyim sizinle o zaman. Beklemenin ne anlamı var? Derse girsem de bütünlemeye kalıyorum, anasını sata-yım."

Sırtarak Esra'yı gösterdim. "Seni çalıştırmıyor mu?"

Esra göz devirdi. Yıldızımız pek barışmıyordu, çünkü çok soğuk olduğumu söyleyip duruyordu. Haklıydı da. Herkesi içime alacak değildim. Bahadır da bunu dert etmiyordu, beni tanıyordu.

Bahadır, Esra'yla vedalaşıp bize katılınca birlikte otoparka ilerleyip Kutay'ın arabasına bindik.

Arya Erçetin

Mezarlığın kapısında öylece dururken siyah demir parmaklıkları kavradım. Nefes alışverişim sıklaşmıştı, derin bir nefes alamaya çalıştım ama oksijen boğazıma yapıştı ve inmedi aşağı. Yarım saatten fazla bir zaman geçmesine rağmen kollarımda kapıyı itecek gücü bir türlü bulamıyordum. Geri çekildim, yapamayacaktım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı birer birer intihar ederken yürümeye başladım. Bu acı neden hiç dinmiyordu? Bilinmezlik içinde yürüyordum öylece. Hayatım da bir bilinmezlik içindeydi zaten.

Birkaç adım atmıştım ki duyduğum gürültüyle başımı kaldırdım. Az ötemde iki grup birbirine girmiş, ölesiye kavga ediyorlardı. Yerimde durdum ve korkuyla bir iki adım geriledim. Montumun koluyla gözlerimi silerken içlerinde Erim'i gördüm. Kaşları çatılırken, yumruk attığı kişinin kapüşonu açılınca gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Ulaştı. Birkaç saniye sonra da göz göze geldik. Beni görünce şaşırsa da çabucak toparlanıp Erim'e döndü. Dehşete düşmüş şekilde onları izlemeye başladım.

Soğuk hava bedenimi titretirken biri kolumdan tutunca yerimde zıpladım. Emir'di. Dudaklarının kenarında kan akıyordu. "Senin ne işin var burada?"

"Ben-" demiştim ki biri Emir'i benden hızla uzaklaştırdı.

Görüş açılma giren Kutay, "İyi misin?" diye sordu. Başımı sallayarak onayladığımda yeşil gözlerini sinirle Emir'e çevirdi. "Kendimden küçüklere vurmuyorum, küçük Soykan! Kaşınma!" dedi. Yeşil gözleriyle 'uzak dur' sinyalleri veriyordu.

Dünkü sevimli çocuğun bu kadar sinirli görünebileceğini tahmin etmezdim diye düşünürken, 'dış görünüşe aldanma' dedi iç sesim. Korkmuştum o an Kutay'dan. Bana döndüğünde dudağımı ısırarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

Ulaş bize doğru gelirken parmaksız eldivenler takılı olan elleriyle saçlarını düzeltti. Emir'e bakarak, "Abine bir bak istersen," dedi soğuk ve ürkütücü bir sesle.

Gözlerim arkasındaki Erim'e kaydı, karnını tutmuş, yerde kıvranıyordu. Adrenalin kanımda İstanbul trafiğindeki yoğunlukla ilerlerken, kanımın damarlarıma yaptığı basıncı tenimde, sesini kulaklarımda hissettim. Onu bıçaklamış mıydı? Kaçmalı mıydım? Neden buradaydım ki? Korku dolu bakışlarımı ona çevirdiğimde o da bana bakıyordu. "O-onu bıçakladın mı?" diye sordum dehşete kapılmış bir şekilde.

Kaşları havalandı. "Ne?" diyerek arkasında, yerde yatan Erim'e döndü. "Hayır."

O sırada ayağa kalkan Emir, "Bu, burada bitmedi, Tütüncü!" dedi sinirle.

Onun sinirli sesi Ulaş'ı gülümsetmişti ama bu, normal bir gülümsemeden çok uzaktı, içinden öz güven akıyordu. O an yanımda bir şişe olsa altına tutardım. Ben hiçbir zaman bu kadar öz güven sahibi olamamıştım. Olamayacaktım da.

"Abin gibi konuşuyorsun. Vaatler vaatler..." dedi, sesi soğuk ve küçümseyiciydi. O kadar sinir bozucu bir tondu ki sinir hücrelerim gıcırdamıştı sanki.

Emir, Erim ve arkadaşları toparlanıp giderken Ulaş bana döndü. "Ne işin var burada?"

Sesi soğukluğundan bir şey kaybetmemişti. Havadan bile daha soğuk çıkmıştı. Hatta bir an çıtırtı sesi duyduğumu sandım. Niye bu kadar soğuk olmak zorundaydı ki? Zevk falan mı alıyordu bundan? Boğazımı temizledim yavaşça, amacım zaman kazanmaktı. Ne diyecektim? Yalan söylemeye bu yaşıma kadar neredeyse hiç gerek duymamıştım ve yalan konusunda çok güzel saçmalardım. Dudaklarımı birbirine bastırıp düşündüm biraz. "Ben... buradan geçiyordum," dedim en sonunda.

"Tek başına mı?"

Omzumu silkerek, "Eveet," dedim E'yi uzatarak. İnandırıcı olması için bu şekilde söylemiştim.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Yalan söylüyorsun." Anlamıştı.

Anlamaması için salak olması gerekiyordu zaten. Sanırım hâlâ başaramıyordum yalan söylemeyi. "Onun için mi geldin?"

Anlamayarak yüzüne baktım. "Kim için?"

"Küçük Soykan," dedi.

Gözlerim kocaman oldu. Neden bugün herkes Emir ve benimle alakalı bir imada bulunuyordu? "Hayır!" diye karşı çıktım utançla. Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Bay buzdolabı tepki vermedi, ben de burada fazla durduğuma karar verip ellerimi ceplerime soktum. "Ben gideyim," dedim. Arkamı dönmüştüm ki biri kapüşonumdan tutunca adım atamadım. Kaşlarımı çattım ve kapüşonumu tutan Ulaş'a omzumun üzerinden baktım.

"Bu saatte buralarda tek başına dolaşman sağlıklı olmaz," dedi.

Ulaş'ın söylediğine inanmamışım da onayına ihtiyacım varmış gibi Kutay'a baktım. Yeşil gözleriyle gülümsedi ve başını salladı. Nedense onu abi gibi görmeye başlamıştım. Sanki hiç olmayan abimdi. Gözlerindeki tehlike sinyalleri artık 'güvenli' diyordu. "Biz de eve gidiyoruz," dedi güvence verir gibi. Biraz düşündüm, Ulaş haklıydı, hava çok kararmıştı ve hangi otobüse bineceğimi bile bilmiyordum. Yabancıydım buraların. "Tamam," dedim. Ulaş yanımdan geçip yürümeye başladı. Peşinden sessizce giderken Kutay'la yan yana geldik.

"İyi misin, komşu kız?" diye sordu.

Az önceki tehlikeli halinden eser kalmamıştı. Yeşil gözleri artık meyve vermeye hazır bir ağacın yapraklarını anımsatıyordu. Çok sıcakkanlı biriydi ve onu kızlarla sohbet ederken görmüştüm. Muhabbeti seviyor olmalıydı, Ulaş'ın aksine. "İyiyim. Sen?" diye saçma bir soru sordum. Burnundan biraz kan geliyordu çünkü. Mahcupça, "Affedersin" diye ekledim.

Burnuna baktığımı fark edince parmaklarıyla burnundaki kanı sildi. "İyiyim."

Kutay'ın diğer yanında yürüyen uzun, sıska ve kumral çocuk gülümsedi. "Ben, Bahadır, komşu kız. Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek çarpıkça gülümsedi. Çok sıska olsa da göze çarpmıyordu ve o da sıcakkanlı birine benziyordu.

Bu dünyadaki çoğu kişi Ulaş'tan daha sıcaktır diyen iç sesime hak verdim. "Arya," diyerek kendimi tanıttım.

"Biliyorum," dedi. Kutay söylemiş olmalıydı.

Ulaş önde, yanında esmer bir çocukla yürüyordu ve onunla konuşurken hiç de soğuk davranıyor gibi görünmüyordu. Tanımadığı kişilere karşı böyleydi sanırım. Bu, ön yargıya girmez miydi?

Sokaktan çıkarken derin bir nefes bıraktım. Sıcak nefesim, soğuk havayla karşılaşınca küçük bir bulut oluşturup gökyüzüne yükseldi. Bu ürkütücü sokaktan çıktığımıza sevinmiştim. Kasvetliydi ve sanki seri katillerin toplanıp, kimi öldürsek diye düşündükleri bir yere benziyordu. Öldürmek deyince aklıma mezarlık gelince yutkundum. Bu gece uyumak zor olacaktı. Hissediyordum. Tam olarak hatırlayamadığım ve bilinçaltımın her seferinde bana daha acımasız görüntüler sunduğu bir gece olacaktı yine. O kadar kötü şeyler görüyordum ki, gerçekten öyle şeyler olmuş muydu, yoksa gerçekte bir alakası yok muydu, hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim gerçekten kötü, hatta çok kötü olduklarıydı.

Omzuma dokunan elle başımı kaldırdım. Kutay kaşlarıyla önümüzü işaret ediyordu. Ulaş yanındaki esmer çocuktan anahtarı aldı ve mat siyah kaplanmış bir arabaya bindi. Sonra da bakışlarını bize çevirdi. "Biz Argun'un arabasıyla gideceğiz. Sen de istersen Ulaş'la git. Daha rahat olursun," dedi Kutay.

"Tamam, teşekkürler" diyerek gülümsedim. Gerçekten de düşünceli ve iyi biriydi Kutay. Ona kanım ısınmıştı. Bu arada o esmer çocuğun adının da Argun olduğunu öğrenmiştim. Ulaş'ın içinde bulunduğu arabanın kapısını açtım, koltuğa yerleşip emniyet kemerimi takarken Ulaş arabayı sürmeye başlamıştı, kemerini takmadığı da gözümünden kaçmamıştı. Arabada çok güzel bir koku vardı ama sigara kokusu daha baskındı. Ellerim kucağımda sessizce oturdum. Aklımda hâlâ mezarlık vardı. Gözlerim ağlamak için dolarken kendimi sıktım. Dikkatimin dağılmasını umarak, "Radyo-ya açabilir misin?" diye sordum.

Kısa bir süre için bana baktı ve bir şey söylemeden radyoyu açtı. Sezen Aksu, Dua'yı söylüyordu. Kanalı hızla değiştirdim, çünkü Ulaş'ın yanında ağlamak istemiyordum. Eve gidince zaten ağlayacaktım.

“İyi misin?”

Derin bir nefes aldım, gülümsemeye çalışarak, “İyiyim,” dedim. Arabanın klimasını açtığındaysa gerçekten gülümsedim. Aslında o kadar da kaba ve soğuk biri değildi belki de. Belki de düşündüğüm gibi, sadece tanımadığı insanlara karşı soğuktu ki çoğu kişi böyle değil miydi zaten? Hem bana; elma şekeri almış, yalnız başıma gitmemi sakıncalı bulup eve götürmeyi teklif etmiş ve titrediğim için üşüdüğümü düşünüp şimdi de klimayı açmıştı. Tamam, eve götürmeyi tam olarak teklif etmiş sayılmazdı ama... En azından gördüğüm kadarıyla arkadaş ortamında sıcak bir insandı.

Derin bir nefes aldığını duyunca ona baktım. Koyu saçlarından akan sıvıyla gözlerim irileşti. “Hi!” diye bir ses çıktı dudaklarımdan.

Kaşlarını çatıp bana baktı. “N’oldu?”

Sıvıyı gördüğüm yeri kendi başımda göstererek, “B-başın kanıyor galiba,” dedim biraz panikle.

Gözlerini devirip elini başına götürdü. “Ayar ediyorsun insanı.”

Ayar? İçimden gülmek gelse de gülmedim. Arya’nın harflerinin yerini değiştirtince ‘ayar’ oluyordu. Bu detaya niye takıldım hiçbir fikrim yoktu ama komik gelmişti kulağıma. Parmaklarına bulaşan kanı görünce montumun cebindeki selpak paketini çıkarıp ona bir tane uzattım. Düz yolda direksiyonu bir süreliğine bırakıp ellerini sildi. Bir süre sonra, “Torpidoda sigara var,” dedi.

Torpidoyu açtım, fazlasıyla düzenliydi. İçinde sargı bezi, batticon, yara bantları, küçük içki şişeleri, sigara paketleri ve birkaç albüm vardı. Sigara paketlerinden birini aldım. Üzerinde Marlboro Gold Black yazan siyah bir paketti. Paket açık olmadığından şeffaf poşeti çıkardım ve kapağını açarak ona uzattım.

Elini vitesten çekip sarı filtreli bir dal aldı ve dudaklarına yerleştirdi. Çabucak ceketinin cebinden çakmağını çıkarıp sigarayı tutuşturdu. Sonra çakmağı iki koltuğun arasındaki yere rastgele bıraktı. Çakmağının üzerinde Fenerbahçe amblemi vardı. *Fanatik Fenerli*. Klimayı daha çok açıp sigarasından bir nefes çekti içine. Kısa bir süreliğine direksiyonu bırakıp sigarayı dudaklarından aldı

ve tekrar tuttu direksiyonu. Dudaklarındaki dumanı dışarı bıraktığında, karanlık olan arabayı aydınlatan tek şey sokak lambaları olduğu için aslında güzel olan görüntü bana o olayı hatırlatmaktan başka bir şey yapmadı. Duman arabanın içine yayılırken kendimi kötü hissettim. İçime çektiğim oksijen, burnumdan içeri dolan zehirli gazla dans etti boğazımda.

Çok geçmeden eve geldiğimizde arabadan hemen indim ve merdivenleri koşarak çıkmaya başladım. Ağlamaya ihtiyacım vardı. Ellerim titrerken kapımı zar zor açıp kendimi içeri attım ve kapıya sırtımı dayayarak aşağı kaydım, yere oturup ağlamaya başladım.

Annemin çılgınlıklarıyla gözlerimi açtığımda odam yanıyordu. "Arya!" diye bağııyordu annem. Sonra, "Taner! Taner ev yanıyor!" diye bağırdı tekrar.

Gözyaşlarıım akarken korkuyla yatağa sindim ve var gücümle, "Anne!" diye bağırdım.

"Arya! Taner, Arya odasında kaldı! Arya!"

"Anne! Baba!" Yataktan kalkıp gitmek istedim ama yangın daha çok büyüyordu. "Anne, lütfen konuş benimle!" dedim ama ses gelmiyordu. Yerimden fırladım ve odadan koşarak çıktım ve onların odasına gittim. Annem yatağa oturmuş, ağlıyordu. "Anne!" diye bağııarak yanına koştum ama babam bileğimden yakaladı.

"Arya, çık dışarı!"

"B-baba, annem-"

Babam alnımdan öptü ve beni kapıya doğru çekti. "Çık hadi, bebeğim!"

Bu sırada annem çılgık çılgıla bağııyordu babama. "Yardım et, Taner!"

Babam beni kapıya doğru ittiğinde birden kendimi dışarıda buldum. Bir eliyle kolumdan tutup beni evden uzaklaştıran polis, diğer elindeki suyu elime tutuşturdu. "İç yavrum," dedi şefkatle.

Zangır zangır titrerken, simsiyah olmuş evimize baktım. Göz-yaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Sürekli, "Anne, baba," diye tekrarlıyordum. Çok geçmeden ikisi de evin kapısında belirdi, cayır cayır yanıyorlardı. Çığlıkları öyle can yakıcıydı ki elimdeki suyu yere fırlatıp ellerimle kulaklarımı kapattım. Annem kollarını açarak bana doğru koşuyordu. Alevler içindeki kollarını bana doladı-ğında bu sefer acıdan bağırmaya başladım; ben de yanıyordum.

Ağlayarak uyandığımda annemin çığlıkları kulaklarımda uğulduyordu. Korkuyla etrafıma bakarken ağlamam şiddetlenmişti. Ne yapacağımı bilemez halde yatağımdan çıktım. "Anne!" dedim. "Baba! Neredesiniz?" Yanıyorlardı, yanıyordum. Bu evden bir an önce çıkmam lazımdı. Sokak kapısından korkuyla fırlarken onları arıyordum. "Baba! Anne! Yardım edin!" merdivenlerden koşarak inerken annem kulaklarımın içinde çığlık atıyordu. "Lütfen sus!" dedim. Apartmandan çıktığımda soğuk hava tokat gibi çarparken dizlerimin üzerine düştüm ve kendimi beyaz karın üzerine bıraktım. Kollarımı bedenime dolamıştım alevlerden korumak ister gibi. "Lütfen yardım edin," dedim son bir umut ama kimse yardım etmiyordu. Tenim kara bulanmıştı ama içimdeki yangınla buluşmıyordu bir türlü. "Yardım edin, lütfen."

"Arya!"

Omuzlarımı kavrayan eller kurtaracak mıydı beni?

"Arya!"

Sesi tekrar duyduğumda, titreyen ellerimle ellerini tuttum ve başımı kaldırıp kurtarıcıma baktım. Karşımda Ulaş'ın kahverengi gözleri vardı. "Yardım et, Ulaş. Yanmak istemiyorum," dedim yalvararak.

#3. Ulaşonik vs Platonik

'Fizik der ki; seni kuvvetle çeken bir şeyden uzaklaşmaya çalışsan etrafında dönmeye başlarsın.

Alıntı'

Ulaş Tütüncü

Buzdolabına yiyecek bir şey var mı diye bakarken Argun girdi mutfağa. "Dolap tamtakır kuru bakır, kardeşim. Hiç bakma boşuna."

Buzdolabını sertçe kapattım. "Kutay alışverişe gidecekti sözde. Midem kazınıyor. Efor harcadım o kadar," dedim cümlemin sonuna doğru keyiflenerek. Erim'i dvdğm aklıma gelince keyfim de yerine gelmişti.

Argun ima ettiğim şeyi anlayıp güldü ve telefonunu elinde çevirmeyi bırakıp tezgâha koydu. "Dışarı mı ıksak? Can Kırığı'na da uğrarız."

"Daha iyi bir fikrim yok," diyerek masanın üzerine bıraktığım

cüzdanımı, sigaramı ve telefonumu alıp ceplerime yerleştirdim. Argun'a arabasının anahtarını uzattım.

"Kalsın, abi."

"Al şunu, lan. Erim bana takık zaten. Bunu da haşat edecek."

Gözlerini devirerek anahtarı aldı. Babamın bana aldığı arabayı, babama olan nefretimden dolayı satmıştım ve bu evi almıştık çocuklarla. O arabayı ne kadar sevdiğimi Argun çok iyi bildiğinden, gidip geri almıştı ve bana hediye etmişti. Ama kabul etmemiştim, garajda öylece uyuyordu araba. O arabayı ne kadar sevsem de bana kötü şeyler anımsatıyordu.

Argun'un omzuna vurdum 'yürü' demek ister gibi, sonra birlikte mutfaktan çıktık. Bahadır ve Kutay PES oynuyorlardı. Skora baktım; Bahadır, Kutay'a şapka çıkarılır cinsten gol atmıştı. Kutay da ona sövüp duruyordu. "Güzel skor," dedim Bahadır'a yumruğumu uzatarak.

Yumruğunu benimkiyle tokuştururken, "Eyvallah," dedi.

"Aç olan var mı? Argun'la çıkıyoruz. Sonra da Can Kırığı'na gideceğiz," dedim.

Bahadır, Kutay'ın kulağına vurduktan sonra ayağa kalktı. "Ben geliyorum, kardeşim. Akşam sokakta haşat et, gel burada Kutay'ı haşat et, acıktım."

Kutay karşılığı küfrederek verdi ve o da ayaklandı. Askıdan deri ceketimi alıp üzerime geçirdim ve kapüşonu kafama taktım. Kapıdan dışarı çıktım, botlarımı bağlarken, "Papaz, anahtarı al," dedim. Gözlerim karşıdaki kapıya takılınca Arya aklıma geldi. Bugün o sokakta ne aradığını merak etmiştim. O sırada kapı aniden açıldı. Arya koşarak dışarı fırladı ve, "Baba! Anne! Yardım edin!" diye mırıldanarak merdivenleri inmeye başladı. Bize hiç bakmamıştı bile.

Kutay, "N'oluyor lan?" dedi şaşkınca.

Bahadır, Arya'nın peşine takılırken, ben de onun peşine takıldım. Argun da benim peşimden geliyordu. Aşağı indiğimizde Arya apartmandan yeni çıkmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü, kollarını bedenine doladı ve kendini öylece bırakıverdi. Apartmanın önünde birbirimize çarparak durduk. Argun, "Manyak mı bu kız?" dedi.

Haklıydı, çünkü delici bir soğuk vardı. Arya kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ama ne dediği anlaşılmıyordu. Bir çeşit kriz geçiyordu belki de. Kutay, "Abi, kriz geçiyor galiba," dedi.

Olabilirdi. Aklıma uyuşturucu krizi geçirip geçirmedeği geldi. Bu saf kızın o tür şeyler yapabileceğini sanmıyordum ama onu tanı mıyordum da. Belki de sadece görünüşü saftı.

Birkaç adım atarak yanına gittim ve karşısına diz çöktüm. Ellerimi omuzlarına yavaşça koydum, korkutmamak için sakın ve kısık bir sesle, "Arya," dedim. Korkmuş görünüyordu, belki de kâbus görmüştü ama bu, gelip karlara oturmasını açıklamıyordu. Bir kez daha, "Arya!" dedim.

O sırada, titreyen elleriyle ellerimi tuttu ve başını kaldırıp yüzüme baktı. Bir an için beni gördüğünden emin olamadım ama, "Yardım et, Ulaş. Yanmak istemiyorum," dedi.

Gözyaşları hafif tombul yanaklarından akıp giderken sesi yalvarır gibiydi. Bu görüntüyle, uzun zamandır bana düşman kesilmiş vicdanım kalbimi sıktı. Ve adımı daha önce böyle telaffuz eden olmamıştı. "Yanmıyorsun, güzelim. Sakin ol," dedim sakınlaşmasını umarak. Beynimi zorlayan hatıraları siktir ettim. Şimdi zamanı değildi.

Ellerimi sıktı güçsüz elleriyle. "Lütfen susmasını söyle," dedi.

Argun telaşla, "Ambulans çağırayım mı?" diye sordu.

Elimi kaldırıp durmasını işaret ettim ve elimi yanağına koyup ve gözyaşlarını sildim. "Kime söyleyeyim?" diye sordum.

Hıçkırarak, "Anneme" dedi. "Anneme susmasını söyle, lütfen. Dayanamıyorum."

Titreyen dudakları, yaşlı gözleriyle küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Acıma duygusunun iliklerime kadar sızdığını hissettim. "Sakin ol," diye fısıldadım. "Annen ne söylüyor?"

"Çığlık atıyor," dedi o da fısıldayarak. Sonra elini, elimin üzerine koydu ve yanağına bastırdı. Sanki acısını almamı ister gibiydi.

"Neden?" diye sordum.

"Her gece çığlık atıyor. Yanarak öldü..."

Son cümlesini duyunca içimde birkaç çatırdama hissettim.

Vicdanım yılladır bastırđığım yerden göğsümü delerek, derinlerimi yırtarak çıkıyordu.

“Ben... kaldıramıyorum. Babamı çok özledim... Onları çok özledim.”

Elimin üzerindeki eli gevşeyerek düşerken gözleri de yavaşça kapandı ve yere yığıldı. Kutay hızla yanımıza gelerek Arya’nın gözlerini kontrol etti. “Bilinci kapanıyor,” dedi ve başını yerden kaldırıp bacaklarımın üzerine bıraktı. Nabzını kontrol ederken, “Hastaneye götürmemiz lazım,” diye ekledi. Arya’yı kucaklayarak ayağa kalktım. Nedense zayıflığı beni şaşırtmıştı.

Argun arabasını çoktan çalıştırmıştı bile. Arya’yı arka koltuğa yatırıp öne geçtim. Kutay da yanına oturmuştu. Cebimden telefonumu çıkardım ve annemi aradım. Annem telefonu açar açmaz, “Anne, hastanede misin?” dedim.

Annem telaşla, “Ne oldu, Ulaş?” diye sordu. “Bir şey mi yaptın kendine? Kavga falan mı ettin?”

Annem haklıydı telaşlanmakta. Başım beladan kurtulmuyordu. “Hayır. Benim bir şeyim yok” dedim. “Bir kız var. Kriz gibi bir şey geçirdi ve bayıldı. Kutay kontrol etti ama hastaneye götürmemiz gerektiğini söyledi. Sen orada olursan yardımcı olursun dedim.”

“Hastanedeyim.”

Telefonu kapattıktan sonra Kutay’a baktım, Arya’nın nabzını kontrol ediyordu.

Asansörden inerken arka cebimden cüzdanımı çıkarıp içinden kredi kartımı aldım. Birikmiş burs param, annemin istemesem de yatırdığı bir miktar para ve arada çalıştığım Can Kırığı’ndan kazandığım bir miktar para daha ardı kartımda. Arya’nın hastane masraflarını ödeyecektim. Görevli kadının yanına giderek, “Kriz vakası gelmişti,” dedim. “Kimliği yanında değil ama adı Arya. Hastane masraflarını ödeyecektim.”

Kadın önündeki bilgisayarda birkaç tuşa bastı ve kafasını salladı. “Evet, Arya Erçetin. Arya Hanım’ın masrafları otomatik ola-

rak ödeniyor, beyefendi.”

Kaşlarım önce havalandı, sonra inişe geçip çatıldılar. “Kim ödüyor?” diye sordum.

Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Bir an önce gitmek istediği ama mesaisinin bitmediği belliydi. “Hasta gizliliği gereği bilgi veremiyoruz, efendim,” dedi.

“Teşekkürler. Kolay gelsin,” deyip kartımı cüzdanıma geri koydum ve asansöre ilerledim. Arya, annesinin yanarak öldüğünü söylemişti. Babamı çok özledim de demişti. Belki de babası hayat-taydı ama başka bir yerde yaşıyordu. Masraflarını da o karşılıyor olabilirdi. Ama bu hastane öyle herkesin borusunun öteceği bir yer değildi. Eee, o zaman kimdi bu kız?

Asansöre binip gerisin geri yukarı çıktım. Argun ve Bahadır sandalyede oturmuşlar, bir şeyler konuşuyorlardı. Kutay da bir köşede doktorun biriyle konuşuyordu. Burada staj yapacaktı ve doktorlarla bilgi alışverişine şimdiden başlamıştı. Annem ortalıkta görünmediğine göre hâlâ Arya’nın odasında olmalıydı. Annem bir psikologdu ve işini iyi yapanlardan biriydi. İlk muayenesi yapıldıktan sonra Arya’nın krizinin psikolojik olduğundan bahsetmişti.

Sandalyelere ilerleyerek bizimkilerin yanına oturdum. Bahadır, “Neyi varmış kızın? Birileri bir şey söyledi mi?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. “Hayır. Annem de daha çıkmadı sanırım odasından,” dedim.

“Kız çok kötüydü, lan. Ne diyordu sana?”

Bahadır’ın sorusuyla Argun’la göz göze geldik. Arya konuşurken yanımdaydı. “Korkmuştu,” dedim kısaca. O sırada annem odadan çıkınca ayağa kalktım ve yanına gittim. Birlikte annemin odasına yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde yanağıma dokundu kaşlarını çatarak. Büyük bir ihtimalle yanağımda kızarıklık ya da morluk vardı. “Yine mi kavga ettin, Ulaş?” dedi azarlar bir tonda.

Kafamı sallayıp elini tuttum ve avuç içini öptüm. “İyiyim ben, anne. Kızın neyi varmış?” Üzgün gözlerle yüzüme baktı. İçimden, yufka yürekli kadın diye geçirdim, seni sırf bu yüzden üzüyorlar ya.

“Bir şey anlatmıyor ama çok korkmuş. Birdenbire oluşan bir

kriz değil bu," dedi. "Daha önceden de böyle krizler geçiriyormuş zaten. Yetimhanede büyümüş. O kadar güzel ve tatlı bir kız ki. Çok üzüldüm. Çok kötü şeyler yaşamış olmalı. Sana bir şeylerden bahsetti mi?"

Duyduklarım la kaşlarım çatılmıştı. Yetimhanede mi kalıyordu yani önceden. O halde, babası da mı ölmüştü? Yetimhaneden çıkmış bir kızın hastane masraflarını kim karşılıyordu o zaman ailesi yoksa? Bu kadar kaliteli bir hastaneyi hem de? "Hayır," dedim. Arya'nın bahsettiğı yangın olayı beynimi kurcalıyordu ama bahsedersen annemi de düşündürecek, üzecekti. Buna gerek duymadım.

"Kızı yolda mı gördünüz?" diye sordu.

Kaşlarım çatık bir şekilde düşünürken başımı iki yana salladım. "Hayır. Karşı komşumuz."

Annem yanağı mı okşarken, "Bir şey olursa beni ara hemen," dedi. "Bu kızla ilgilenmek istiyorum. O kadar masum duruyordu ki. Sanki on yedi yaşında değil de yedi yaşındaymış gibi bir hali var."

"Bir şey olursa ararım," dedim ve alnından öptüm. "Ben kaçıyorum. Arya'yı da alayım mı?" dedim ve kendime sövdüm içimden. Babamı hatırlamış mıydı?

"Sorun değil anneciğim," dedikten sonra yanağımdan öptü.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Hatırlamıştı... Ben de onu öptüm. "O adam, seni hak etmiyordu."

"Biliyorum ama baban hakkında böyle konuşma," dedi kaşlarını çatarak koca yürekli kadın.

"Gidiyorum. Arya?"

"Evet, çıkabilir. Kendine iyi bak, üşütme sakın."

"Sen de kendine iyi bak," dedim ve tam kapıdan çıkacakken geri döndüm. "Genel cerrah olan herif ha bire sana bakıyor, fark etmedim sanma. Elimden bir kaza çıkacak."

Yanakları kırmızı kırmızı olurken, "Terbiyesiz!" diyerek koluna vurdu.

"Sen sadece benim kadınımsın."

“Öyleyim tabii. Saçma sapan şeyler yapayım deme, dayak yersin.”

Sırıtarak annemin odasından çıktım. Çatık kaşlarım yüzümde yeniden yer edinirken Arya’nın odasına girdim. Yatağı kenarına oturmuş, asık bir suratla ellerine bakıyordu. İçeri girdiğimi fark etmemişti. “Kar serinletti mi?”

“Ulaş?” dedi. Beni gördüğüne niye bu kadar şaşırmıştı ki? “Beni sen mi getirdin?”

Başımı sallayarak onayladım. “Hatırlamıyorsun anlaşılan,” dedim.

Yüzüne mahcup bir ifade yerleşti. “Hayır. Özür dilerim. Sana da iş çıkardım gece gece. Affedersin.”

“İyi misin?” diye sordum.

“Evet.”

“Hazırlan o zaman, çıkalım,” dedim ve odadan çıktım.

Argun ayaktaydı. Merakla, “Ee, iyi mi?” diye sordu.

“Fiziken öyle görünüyor,” derken cebimden sigara paketimi çıkardım.

Koridordan geçen bir hemşire tam önümde duraksadı. “Beyefendi, hastane içerisinde sigara içmek yasak.”

Sıkıntıyla gözlerimi devirip kafamı salladım ve tuttuğum sigarayı paketin içine soktum. “O halde hastane içerisinde ölmek de yasak olmalı, hemşire hanım.”

Arya Erçetin

Dudaklarımla oynarken tahtadaki şekillerden konuyu anlamaya çalışıyordum. Yetimhanede gittiğim okuldaki sınıfımda çok fazla öğrenci olduğu için yavaş ilerliyorduk ve bu konuları daha önce görmemiştim. Konu eksikim vardı ve biyoloji de zor bir ders olduğu için dersi anlayamıyordum. İçimde, sınavlarda başarısız olacağım korkusu oluşunca somurttum.

İçimde oluşan korku aklıma dün yaşananları getirmişti. O rüya o kadar kötüydü ki... Gözlerim dolduğunda, gözyaşlarımın akmaması için biraz tavana baktım, sonra bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim. Kar, okulun bahçesini kaplamıştı ve bazıları derse

girmeyip, bu harika manzara eşliğinde sıcak bir şeyler içiyorlardı. Camdaki yansımada, arkamda oturan Emir'le göz göze geldiğimizde başımı çevirip ona baktım. Elmacık kemiğindeki hafif morlukla bana gülümsedi. Ben de ona gülümseyip, "İyi misin?" diye sordum.

Çarpıkça gülümseyerek başını salladı. "İyiyim. Seni dün onlarla yalnız bırakmak istemezdim ama Ulaş, seni tanıyordu sanırım. Abimle gitmem gerekti, kusura bakma."

"Sorun değil. Ulaş, benim komşum," dedim. Deniz, suratında bir çok ifadesiyle bana dönerken, Emir de şaşırmıştı. Hay aksi! Deniz'i unutmuştum. O, hiçbir şey bilmiyordu henüz. "Ne?" diye sessizce cırladım. Emir beklentiyle bana bakıyordu.

"Ben niye bilmiyorum bunu?" diye sordu Deniz, ben dudağımı kemirirken.

"Kızlar, konuşmayın lütfen!" Hocanın uyarı dolu sesiyle ikimiz de önümüze döndük.

Deniz, "Teneffüste konuşacağız," diye fısıldadı ve güzel el yazısıyla hocanın söylediklerini not almaya başladı. Ben de aynısını yaptım.

Dersin bittiğini söyleyen zil sesiyle herkes ayaklanınca defterimi kapattım. Başlık attığım renkli kalemlerimin kapaklarını kapatırken, Emir bana göz kırıp sınıftan çıktı. Deniz hemen bana döndü. "Anlat," dedi heyecanla.

Omuz silkerek, "Ne anlatayım?" dedim umursamaz bir şekilde. "Ulaş, komşum çıktı işte."

"Yuh ya! Tesadüfe bak," dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

'Tesadüf' kelimesinden nefret ediyordum. Madem kadere inanıyorduk, niye tesadüf diyorduk?

"Peki, Emir'in bahsettiği olay ne? Üstelik Erim de varmış," diye devam etti.

"Dün öylesine gezerken bir anda kendimi kavganın ortasında buldum. Ulaşlar ve Erimler kavga ediyorlardı."

"Erim peki? Bir şey oldu mu? Dayak yedi mi çok?"

Telaşına dudak büktüm. Gerçekten Erim, onu sevmeliydi ben-

ce. Çünkü Deniz o kadar güzel ve masum seviyordu ki. Çok tatlıydı. “Şey... Bir şeyi var mı bilmiyorum ama mağlup oldu.”

“Of! Ulaş’a gıcık oluyorum ya!”

“Neden? Kim suçlu bilmiyoruz ki.”

Somurtarak bana baktı. Erim için endişelendiğini anlayabiliyordum. “Erim’den hoşlanıyorum, ne yapayım?”

Gerçekten hoşlanıyordu Erim’den.

Bahçedeki banka oturmuş, etrafı izliyordum ve biyoloji dersi için bir çözüm yolu arıyordum. Keşke bir ablam veya abim olsaydı. O zaman belki bana yardım edebilirlerdi ama ne yazık ki ikisine de sahip değildim. Hatta akrabam bile yoktu. Babam tek çocuktu, annemse evlatlıktan reddedilmişti. Anneme bunun nedenini sorduğumda hep ‘Çok sevdim, vermediler. Ben de kaçtım’ diyordu. Babamı çok seviyordu. Babam da onu. Buruk bir mutlulukla gülümsedim. Acaba beni de babamın, annemi sevdiği gibi seven olur muydu?

Deniz yanıma otururken, “Dalmışsın,” diyerek koluma dokundu.

Başımı çevirip ona baktım. Elinde onu tanıdığımdan beri hiç eksik olmayan sıcak çikolatası vardı. Ben kakaolu süt içmeyi tercih ediyordum. Bu yüzden evimde sütüm ve kakaom eksik olmazdı. Derin bir nefes alıp ayaklarımı salladım. “Ne yapıyorsun?” diye sordum kafam dağılsın diye.

“Erim’e bakıyordum. Pek bir hasar yok yüzünde sanırım. Sadece kaşı patlamış. Umarım canı acımıyordur,” deyip çaprazımızı gösterdi.

Oraya baktım ama gözlerim Erim’den önce Ulaş’ı buldu. Siyah deri ceketini giymiş, kapüşonu yine başında, yeşil çitin arkasında sigara içiyordu. Kutay, Argun ve Bahadır da yanındaydı, onların da ellerinde sigara vardı. Her ne konuşuyorlarsa Ulaş arada gülüyordu. Ne güzel gülüyordu öyle! Gülüş sesini duymak istedim, çünkü onu hep buzdolabı gibi görmüştüm. Belki de buzdolabı adam, içinde çikolatalı puding saklıyordu, kim bilir?

Kemikli parmaklarıyla diğerlerinden farklı bir sigara içme tarzı vardı. Diğerleri klasik bir şekilde sigarasını işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırarak tutarken, o, işaret ve başparmağıyla tutuyordu. Öyle bir içiyordu ki sigarayı, sanırsınız ki ömrüne ömür katıyordu. Sigaraya özendiren bir duruşu vardı. Sigaradan nefret eden bir adam onu izlese bir sigara da kendi yakardı onun güzelliğine. Annesine mi, babasına mı bezediğini düşündüm. Kime benzediği önemli değildi ama benden güzel olduğu kesindi. Erkeklerin biz kızlardan güzel olmaları haksızlık değil miydi? Onlar zaten güçlüydü, bari biz de güzel olsaydık. Kendimle barıştım ama her kız daha güzel olmaya hayır demezdi bence.

Sigarasını bitirip yere attı ve son dumanı gökyüzüne doğru üfledi. Âdemelması onunla göğsü bakarken, dudaklarından azat olan gri dumana baktım. Dumandan hoşlanmıyordum ama onda başka duruyordu nedense.

“Ulaş’a mı bakıyorsun?”

Niye Ulaş’ı bu kadar inceliyorsam... “Evet,” dedim. Zaten onu izlediğim barizdi. İnkâr edip ne kazanacaktım ki?

“Sen de mi platonik oldun?” dedi gülerek.

Cıkladım. Platonik aşka neden platonik diyorlar, biliyorlar mıydı platonik âşıklar?

Platonik aşk, bilinenin aksine, karşılıksız, imkânsız aşk gibi anlamlara gelmiyordu aslında. Platon gerçekleşmesi mümkün olmayan ama gerçekleşse ne kadar da güzel olur denilen arzulara tercüman olan bir deyim olan ‘Platonik’ deyimini oluşturmuştu. ‘Platonik aşk’ demekle, aslında ideal aşk ifade ediliyordu. Ama benim en sevdiğim hikâyeye bu değildi. Benim kabul ettiğim şeydi; Platon o kadar yakışıklıymış ki bütün kadınlar ona âşık oluyormuş. Ama Platon, Harmonia ile birleşmemesinin de sebebi olan ideal-leri için hiçbir kadına bağlanmamış. Sonra karşılıksız âşık olanlara ‘Platonik’ demişler. Ne kadar doğru bilemeyeceğim ama ben bu hikâyeyi daha çok seviyordum. Daha uygun geliyordu bana.

Denize bakıp, “Sadece... bilmiyorum. Yakışıklı,” deyip omuz silktim. Acaba Platon da Ulaş kadar yakışıklı mıydı? Hem Ulaş’ı karşılıksız sevsem, olsam olsam ‘Ulaşonik’ olurum, niye ‘Plato-

nik' olayım? Ama değildim zaten. Onu tanıımıyordum ki. Melek yüzlü şeytan da olabilirdi. Gizemli bir tarafı yok değildi zaten.

Deniz gülümsedi. "Aynen ama biraz soğuk."

Demek ki bir tek bana soğuk gelmiyordu. "Buzdolabı gibi," dedim. Öyleydi ama ben zaten sıcak şeyleri de sevemişyordum.

Yeşil çitin arkasındaki en ücra köşede, karların üzerine uzanmış, bulutlara uzatmıştım ellerimi. Onları kaybettiğimden beri yapmaktan zevk aldığım birkaç şeyin başında geliyordu bulutlarla babamış gibi konuşmak. Gülümsedim. Her zaman beni güldürmeyi başarırdı babam. "Biyolojiden geçebilir miyim sence baba?" diye sordum bembeyaz buluta bakarken. Keşke o da cevap verseydi. Hüzünle devam ettim. "Özel ders almak istemiyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde kalmam gerek. Kimseden yardım almadan yaşayabilmeliyim. Hem herkes yapıyor. Ben de yaparım," diyerek gülümsedim ve bacaklarımı gökyüzüne kaldırdım. Bugün siyah pantolonumu giymiştim. Ayaklarımı, sanki gökyüzünde yürüyormuşum gibi hareket ettirdim. "Keşke gökyüzünde yürüyebilseydik." Bu cümlem çocukluğumu hatırlatmıştı. Gökyüzüne her zaman âşıktım.

"Korkarım bu imkânsız, kız çocuğu."

Yan tarafımdan gelen sele ayaklarım gürültüyle yeri buldu ve doğrulup şaşkınca ona baktım. Ulaş rahat bir şekilde masaya kurulmuş, elinde sigarası, bana bakıyordu. Yanaklarımın alev aldığını hissettim. Ayağa kalkarken, "S-sen," diyebildim. "Ben... şey. Aman neyse. Görüşürüz," diye saçmaladıktan sonra da koşarak okula girdim.

Koridorda koşarken ellerimle yanaklarımı kapattım ve bana bakanları umursamadan tuvalete girip kendimi kabinlerden birine attım. Resmen Ulaş'a rezil olmuşum! Her şeyi duymuş muydu? Somurtarak yerimde tepindim. Yüzüme yapışan saçlarımı arkaya atarak kabinden çıktım ve aynada kendime baktım. Saçlarım omuzlarımın bir karış altına kadar iniyordu. O günden beri küsmüş gibi uzamaz olmuştu. Yanmış ve kırılmıştı. Gerçekten de

küsmüştü beklisi bana. Onlara iyi davranamıyordum. Bu gidişle kâbuslar yüzünden kel kalacaktım. Derin bir nefes alıp saçlarımı atkuyruğu yaptım ve elimi yüzümü yıkadım.

Tuvaletten çıkıp sınıfa ilerlemeye başladım. Yere bakarak yürürken – ki genelde hep yere bakarak yürürdüm – çarptığım kişi kolumdan tuttu sıkıca. Kolumu kısıp almıştı birdenbire. Başımı kaldırdığımda Erim’in çatık kaşları ve mavi gözleriyle karşılaştım. “Dikkat et, küçük kız,” diyerek kolumu bıraktı.

Mahcupça, “Özür dilerim,” dedim. Yanından biraz uzaklaşınca kendi kendime, önüne baksana salak diyerek alnıma vurdum. Biraz ilerimdeki Deniz de dahil çoğu kız hayran hayran Erim’e bakıyordu. Hatta aralarında erkekler bile vardı.

Yanına ulaştığımda Deniz iç çekti. “Şu kızları yolasım var.”

“Bilerek çarpmadım,” dedim. Nedense açıklama gereği duymuştum.

Koluma girerken gülümsedi. “Biliyorum. Önüne bakarak yürüyordun, gördüm,” dedi. “Hemen kızarıyorsun.”

Ellerim hızla yanaklarıma çıktı yine. Erim elleri ceplerinde, okulun boş bırakılmış geniş alanının ortasında ayakta dikiliyordu. Emir’i bekliyordu sanırım. Çok geçmeden Emir de kademimize girdi. Erim’le hemen hemen aynı boydaydı ama daha zayıftı. Siyah, uzun saçları vardı. Giydiği siyah deri ceket, siyah pantolon ve beyaz gömleğinin üzerine yine siyah bir kazak giymişti. Beynim, bu bol siyahlı görüntünün ardından gözlerimin önünde oluşan hayali perdede, siyah toz bulutlarıyla Ulaş’ın görüntüsünü oluşturdu. Az önceki görüntüsü yansıtılmıştı bu perdeye. Sağ elindeki sigarası ve pervasız duruşuyla, sanki dünyanın en tasasız ve soğuk insanıymış gibi görünüyordu. Hayali perdemde Emir’in üzerine giydirilen Ulaş’ı dağıtmak için gözlerimi kırıştırdım ve, “Onları izlememiz ayıp bence,” dedim.

Deniz yine sırıttı. “Emir’i izleyen sensin,” dedi.

“Ya!” diye inlerken koluna vurdum. Benimle konuşuyordu ama bakışları hâlâ Erim’deydi. Başımı diğer tarafa çevirmeye çalışırken Emir’le göz göze geldik. Ellerimin hâlâ yanaklarımda olduğunu fark edince hemen indirdim. Bu hareketim Emir’i gülümse-

tince gözlerimi kaçırdım. Bu tür şeyler hoşuma gitmiyordu. Sanki onu dikizliyormuşum gibi olmuştu. Oysa onun suretinde Ulaş'ı izlemiştim.

Otobüsten sağ salım inip ilerlemeye başladım. Küçüklüğüm-den beri âşık olduğum Galata Kulesi tüm muhteşemliğiyle gökyüzünü şenlendiriyordu. Babam hep o bilindik rivayeti anlatırdı bana. Her ne kadar Galata Kulesi'ne âşık olsam da bu yüzden oraya hiç çıkmamıştım. Gerçi çıkmak için şansım da olmamıştı ya...

Oraya sevdiğim adamla çıkmak istiyordum. Kız Kulesi'ne yıllar sonra kavuşan Galata Kulesi bizim kalplerimizi de ömür boyu birbirine mühürlesin istiyordum. Efsane olduğunu biliyordum ama istiyordum yine de.

Galata Köprüsü'nden geçmek için bilerek bir durak önce inmiştim. Galata Köprüsü'nün olmazsa olmazı olan balık tutan amcalar, kış olduğundan azalmış olsa da bazıları vazgeçmemiş, her zamanki yerini almış, akşamın keyfini çıkarıyordu. Amaçları balık tutmak değil, bu manzarayı seyredip huzur bulmaktı. En azından ben öyle düşünüyordum. Bu manzarayı görmeye fırsatı olmayan o kadar meşgul insanlar vardı ki. Etrafıma baktım, insanlar sürekli bir koşuşturma içindeydi. Hayattan keyif almak varken, yürüyerek her şeye bakmak varken niye koşaydım ki?

Köprü'nün korkuluklarına yaslanıp Kız Kulesi'ne, daha sonrada gülümseyerek Galata Kulesi'ne baktım. Efsanevi aşkın başrolle-riydi onlar. Korkuluğa koyduğum kollarımın üzerine çenemi yasladım ve onlara iç çekerek bakarken, "Ne güzelsiniz ikiniz de," diye mırıldandım. Her şeye tepeden bakan kibirli Galata, denizi dantel gibi süsleyen Kız Kulesi'yle terbiye olup aşkı karşısında boyun eğmişti sanki. Benim aşkımla terbiye olacak adam kim bilir neredeydi şimdi? Hava iyice karardığında Kız Kulesi ve Galata Kulesi'nin aydınlatmaları açılınca gitme vaktimin geldiğini anlamış oldum. Kafamı, yasladığım kollarımdan kaldırdım ve ilerlemeye başladım istemeyerek.

Tam dibinde durdum Galata'nın ve kafamı kaldırıp en tepesi-

ne baktım. “Gerçekten kavuşturuyor musun sevenleri?” diye sordum ciddi ciddi. Hezârfen’e derdini anlatan Galata belki bana da cevap verirdi ve ben o cevabı hissederek anlardım.

Hiçbir cevap alamayınca omuzlarımı silkip taş yapıya sarıldım. “En kısa zamanda merdivenlerinden, sevdiğim adamla çıkmak istiyorum,” diye fısıldadım sır verir gibi. Karşıma baktığımda Kuttay’ın gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Elinde bir poşet vardı. İstifimi hiç bozmadım. Ev çok yakındı buraya ve o da sanırım alışveriş yapmıştı.

“Ne yapıyorsun, komşu kız?” diye sordu yanıma gelirken.

İnsanlar, Galata Kulesi’ne girip çıkıyorlardı ve bana gülümseyerek bakıyorlardı. Çoğusu da Japon’du turistlerin veya Çinli; bilemeyeceğim. “Sarılıyorum,” diye cevap verdim.

“Onu görüyorum,” diyerek Galata’ya yaslandı.

Ben de yanağım Galata’ya yaslı, onu izliyordum. “Onu seviyorum.”

“İlginç bir sevgi göstergesi. Yukarı çıktın mı peki?”

Gülümsemem anında düştü ve somurtarak dudak büzdüm. “Henüz hayır,” dedim.

Hayretle bana baktı. “Ona sarılacak kadar çok sevip, yukarı çıkmadın mı yani?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. Pürüzlü taşlar canımı biraz yaksa da umursamadım “Efsaneyi biliyor musun?” diye sordum ben de ona.

Başını ağır ağır sallarken, “Ha, şu mesele,” dedi. “İnanıyorsun anlaşılan.”

Bakışlarımı utançla kaçırdım, sonra tekrar ona baktım. Yeşil gözleri yine sakindi ve huzur veriyordu. “Sen inanmıyor musun?” diye sordum.

“Pek sayılmaz.”

Niye inanmıyordu ki? “Yukarı bir kızla çıktın mı hiç?”

Sırıttı ve muzip bir ifadeyle, “İlk kez Ulaş’la çıktım. Bu sayılıyor mu?” diye sordu.

Gülerek, “Sanmıyorum,” dedim.

“Sevindim. Ulaş’la evlenmek istemiyordum.”

Galata’ya sarılmaya son verip beremi düzeltiltim. “Yanında bir kızla çıkmamışsın ki daha. Niye inanmıyorsun?”

Omuzlarını silktilti. “Mantıklı değil çünkü. Hem ilk sevgilimle de çıkmıştım ve şu an ayırıyoruz.”

İnatla, “Belki de inanmadığın için işe yaramamıştır,” dedim. Bu rivayetin gerçek olmasını çok istiyordum çünkü. O kadar beklemiştim. Hem herkes de işe yarayacak diye bir şey yoktu ya.

Sırıttı, “Belki de.”

Yanımızda beliren iki Japon turisti fark edince onlara baktık. Kadın, İngilizce bir şeyler söylediğinde Kutay’a batım, çünkü sadece ‘biz’ dediğini anlamıştım. “Anladın mı?” diye sordum.

Kutay gülümseyerek başını salladı. “Sana, seninle fotoğraf çekilebilir miyiz? Çok şirinsin dedi.”

Ben utançla gülümserken, fotoğraf makinesini Kutay’a veren kadın bir yanıma, diğer yanıma da adam geçti. Onlar klasik zafer işareti yaparken ben de sırtarak onlara katıldım. Kutay fotoğrafı çektikten sonra onlarla kısa bir sohbet etti. Aksanına bayılmıştım. Turistler bana kendi selamlarını verdiler, ben de kıkırdayarak ellerimi çenemin altında birleştirdim ve onlar gibi eğildim. Giderlerken de el salladım. Sonra Kutay’a döndüm. “Çok güzel İngilizce konuşuyorsun.”

“Ulaş’la senelerdir bu civardayız ve küçüklüğümüzde turistlere uygun bir fiyat karşılığında rehberlik yapıyorduk. İngilizcemizi çok geliştirdi. Bir de hazırlık okuduk üniversitede tabii,” dedi.

“İyiymiş,” dedim.

“Bu civardaki rehberlerin hiçbiri bizi sevmezdi, çünkü turistler çocuklarla gezmeyi daha eğlenceli buluyorlardı. Biz büyüyünce rehberler de rahat etti.”

Ulaş’la çok uzun zamandır arkadaşlardı demek ki. “Ben eve gideyim artık. Geliyor musun?” diye sordum.

Elindeki poşeti havaya kaldırdı. “Bir markete daha uğramam gerek,” dedi.

“Görüştürüz o zaman,” diyerek ona el salladım ve yanından

geçip evin sokağına ilerledim. Evime ulaşmama birkaç apartman kalmıştı ki karşıdan gelen iki sarhoşu gördüm. Bu civarda bar gibi yerler biraz fazlaydı ve bu, beni biraz korkutuyordu haliyle. Korkuyla arkama baktım belki Kutay'ı görürüm diye ama ortalıkta görünmüyordu. Adamlar bana yöneldiğinde, apartmanın önündeki üç basamağı koşarak çıktım ve anahtarımı çıkarıp titreyen elimle kapıyı açmaya çalıştım.

“Baksana!”

İyice korkarken ağlamak üzereydim. Anahtarı çevirip kapıyı açtım ama ağır kapıyı itsem de itememiştim. Zaten panik olduğumdan, normalde bile açamadığım kapıyı açmam imkânsız gibi bir şeydi. Kapıyı açamayacağımı anlayınca çantamdan biber gazımı telaşla çıkardım. Ellerim fırtınadaki bir yaprak gibi titrerken, kapı içeriden çekilince bir çığlık atarak arkama döndüm. Tam biber gazını sıkacaktım ki tanıdık bir ses küfredip elimi tuttu. Kapatmış gözlerimi açtığımda Ulaş kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

“Manyak mısın sen, kız çocuğu?”

Şaşkınca etrafıma bakındım. O adamlar nereye gitmişlerdi? “B-ben. A-adamlar. N-neredeler?”

Ben saçmalarken gözlerini devirip elimi bıraktı. “Beni görünce kaçtılar,” diyerek kapıyı açtı. “Geç,” dedi. “Geç saatlerde buralar- da dolaşmanın sağlıklı olmayacağını söylemiştim.”

Ben burada korkudan titrerken beni azarlıyordu. *Ukala.*

#4. Buz Adam

"Kar tanesi kadar eşsiz bir adamı yere düşmesine kıyamayıp avuçlarıma aldığımda, onun bana dayanamayacağı kadar sıcak olduğum aklıma gelmemiştir. Onu korumak isterken yok etmişim."

Balkonun mermer zeminine oturmuş, kafamı korkuluklara yaslamış bir şekilde dışarıyı izliyordum. Ulaşların balkonuyla benim balkonum birbirine o kadar yakındı ki, onların evine hırsız girecek olsa benim evimi de gezmeden gitmezdi diye düşünmeden edemiyordum. Sanırım beynim canımı sıkmak adına felaket tellallığı yapmak için ant içmişti.

Sıkıntıyla oflayıp biyoloji kitabımdaki teste baktım tekrar. O kadar lanet olası bir zorluğu vardı ki soruya bakmak bile yoruyordu beni. Ezberim berbattı ve anlamıyordum da. "Aptal soru," diye söylenip, belki anlarım umuduyla cevap anahtarına yöneldim.

"Yakaladım!"

Sesle yerimde zıplayınca başımı korkuluğa çarptım. Yüzümü

buruşturup kafamı tutarken Kutay'ı gördüm. Gülüyordu benim halime. "Komik değil," dedim huysuzca.

Sigarasından bir nefes çekti. "Ne çalışıyorsun?" diye sordu.

Kafamı korkuluğa yasladım tekrar ve somurtmaya kaldığım yerden devam ettim. "Biyoloji çalışmaya çalışıyorum. Eğer çalışmaya çalışmayı başarırsam çalışabileceğim sanırım."

"Sor bakalım, neymiş soru?"

Omuz silkip soruyu okumaya başladım. "Normal bir insanda karaciğer toplardamarında bulunan kandaki üre miktarının fazla olmasına aşağıdaki moleküllerden hangisinin yıkımının artması neden olur?"

Hiç düşünmeden, "Aminoasit," dedi.

Kaşlarım atılmıştı. "Daha şıkları okumadım ki!"

Bilmiş bir edayla bana baktı. "Cevap aminoasit, komşu kız," dedi sırtarak.

Cevap anahtarına bakıp daha çok somurttum sanki mümkünmüş gibi. "Bari biraz bekleseydin cevap vermek için. Hemen söyledin hakaret eder gibi."

"Cevabı anlatmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Uykum geldi, anlayacağımı sanmıyorum. Teşekkür ederim yine de," dedim.

Kaşları hayretle kalktı. "Uykun mu geldi? Saat şu an dokuz, biliyorsun değil mi?"

Burukça gülümsedim. Yetimhaneden gelen bir alışkanlıktı benimkisi. "Ben erken uyuyorum," dedim.

"Tuhaf bir kızsın."

Keşke sadece tuhaf olsaydım diye geçirdim içimden. "Sen hangi bölümde okuyorsun?"

Sigarasının kln balkondan aşağı silkip yere oturdu ve bana baktı. "Tıp."

Gözlerim kocaman açıldılar. "Gerçekten mi?" diye sordum inanamayarak. Tıp okuyacağı aklımın ucundan geçmezdi. Onu hiç doktormuş gibi düşünmemiştim. Pek de ders çalışan birine benzemiyordu.

“Ne o?” dedi alayla gülerek. “Zeki durmuyor muyum?”

Başımı iki yana hızlıca salladım. “Hayır, hayır, öyle değil. Sadece şaşırdım,” dedim telaşlı telaşlı konuşarak. Kırılsın istemiyordum.

Sigarasından bir nefes daha aldı. “Sakin ol, komşu kız. Alınmadım.”

Rahatlıkla yerime sindim ve elinde tuttuğu sigaraya baktım. “Bir doktor adayının sigara içmesi doğru mu?”

“Muhtemelen etik değil ama yapabileceğim pek de bir şey yok. En baştan bulaşmayacaksın. Bulaştıktan sonrası çok zor. İşin ilginç tarafı, bırakmak istesem bırakırım belki ama içimden bırakmak gelmiyor.”

O sırada balkona çıkan Ulaş, “Girenin çıkmasına izin yok. Burası Kadıköy,” dedi Kutay’a ufak bir gülümseme yollayarak.

Elindeki paketten ince, uzun parmaklarıyla bir sigara çıkardı, dudaklarına götürürken bana baktı. Nezaketten başımla selam verdim. Ceplerinde bir şey aradı ama bulamayınca Kutay’a baktı. Kutay ne istediğini anlamış olacak ki cebinden kibrit çıkarınca şaşırdım birazcık. Genelde çakmak taşırlardı. Bu zamanda kibrit taşıyan birini bulmak zordu. “Kibrit taşıyorsun,” dedim kaşlarım havalanırken.

Gülümsedi. “Komik ama çakmak gazı akciğerlere çok zarar veriyor. Zaten sigara içip onlara zarar veriyorum, daha fazlasına gerek yok. Sigarayı bırakmak istemiyorum ama kibrit kullanabilirim. Hem kibritle yakınca daha lezzetli oluyor bence,” dedi.

Böyle bir açıklama beklemiyordum ama bir doktor adayından böyle bir açıklama beklenirdi sanırım. Ulaş güldüğünde şaşırdım, gülüş sesi o kadar güzeldi ki, dudaklarımda benden habersiz bir gülümseme belirdi.

Ulaş kutudan bir kibrit çıkardı, bir elini rüzgâra siper ederek yaktı. Kibrit tutuşunca titreyerek irkildim. Bu hareketimle ikisinin de bakışları bana kaymıştı. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirip ayağa kalktım. “Ben uyuyayım artık. Size de iyi geceler.. Yani iyi akşamlar,” dedim.

Kutay gülümsedi. “İyi geceler, komşu kız.”

Ulaş sesini çıkarmayıp sigarasını içmeye devam etti. *Soğuk şey.* İçeri girip odama ilerledim. Odamı çok seviyordum. Duvarları açık maviydi ve odayı ferah gösteriyordu. Yatağımın başlığıyla duvar arasında beş on santim boşluk vardı. Başlığın arkasındaki duvarda dünya haritasının desenli bir çizimi asılıydı. Gitmek istediğim yerlere işaretler koymuş, altlarına, yapmak istediklerimi yazmıştım. On sekizime girdiğimde pasaportumu alıp her yere gitmek istiyordum. Bunu yapmak için yeterince param vardı. Yatağımın karşısındaki duvarda da çizimlerim asılıydı. Sevgilimle yapmak istediklerimi çiziyor, duvara asıyordum. Kendi kendime gülümsedim, çok güzel hayallerim vardı. Tabii ki duvarın tam ortasında Galata Kulesi yer alıyordu. Oraya sevdiğim adamla çıkmayı çok istiyordum. Ona sarılmak, bir daha tek başıma kalmayacağımı hissetmek istiyordum. Dolan gözlerimi hırkamın kollarıyla sildim. Kendimi yalnız hissediyordum.

Duvarın köşesinde duran, çok severek aldığım tek kişilik koltuğun üzerindeki pembe maymunumu alıp koltuğa oturdum ve ona sarıldım. Yangından tek kurtarabildiğim şey Koca Göz'dü ve küçüklüğümde beri ne zaman kendimi kötü hissetsem ona sarılıyordum. Babam almıştı onu bana. Belki çocukçaydı ama iyi hissettiriyordu. Yetimhanede tanıdığım tek kişi maymunumdu ve derdimi ona anlatıyordum.

Işığı kapatıp yatağıma girdim, Koca Göz'e sıkıca sarıldım. Babam bana 'Koca Göz' dediği için ben de ona bu ismi vermiştim. Hâlâ babam gibi kokuyordu sanki. Gözyaşlarım akmaya başladığında gözlerimi kapattım.

Ağızımdaki lokmamla evden çıkıp arkamdan kapımı kapattığım sırada karşı kapı açıldı ve ardında Argun belirdi. Gülümseyerek, "Günaydın," dedi.

Ağızımdakini umursamadan ben de gülümsedim. "Günaydın," dedim. O sırada Ulaş, Kutay ve Bahadır da kapıdan çıktılar. Okula sürekli birlikte gidiyorlardı. Ulaş'ın arabası var sanıyordum ama yok gibiydi, çünkü o arabayı bir daha görmemişim. Hepsine bana gülümserken, Ulaş umursamazca botlarını giyiyordu.

Kutay botlarını giydikten sonra, "Biyolojide sorun yaşıyorsan bana sorabilirsin, komşu kız," dedi.

Sevinçten çığlık atabiliyordum. Özel ders almaktan vazgeçmiştim ama karşıma bir fırsat çıkmıştı. Kutay'ı abim gibi görüyordum ve bana gerçekten yardım edebilirdi. "Sahi mi?" diye sevinçle sordum.

Bu halime içtenlikle gülümsedi. "Tabii."

"Çok teşekkür ederim. Mutlaka soracağımdan emin olabilirsiniz," diyerek onlara el salladım. "Görüşürüz," dedim ve merdivenleri inmeye başladım. Kar bir gün içerisinde erimiş, hatta hava açmıştı. Kulaklığımı takıp şarkı listemde yine 'Dinlenesiler' listeme tıklayıp yürümeye başladım.

Bankta oturmuş, karşımdaki binalara bakıyordum. Üniversite binası garip bir şekilde bütün kampüsü bir arada tutuyordu. Okulumuzun ön tarafı cadde olmasına rağmen arka tarafı ormanlık küçük bir alandan oluşuyordu. Ne yazık ki bu güzel orman üniversitenin bahçesine aitti. Tekrar binalara döndüm. En güzel bina mimarlık fakültesine aitti ve broşürde yazana göre yeni bir yapıydı. İnşasında bu üniversitenin yeni mezunu olan mimarlar ve inşaat mühendisleri el birliğiyle çalışmışlardı. Bu yüzden mimarlık fakültesinin reklamı çok iyiydi ve herkes bu üniversiteye gitmek istiyordu. Ben de sebepsizce bu üniversiteye gitmek istiyordum. Çizimim çok kötü değildi ve heves ediyordum.

Deniz bileğini önümde sallayıp tostumu uzattı ve yanıma oturdu. Bileğinde bir bileklik vardı. "Teşekkürler," diyerek gülümsedim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Mimarlık fakültesini gösterdim. "Üniversiteyi. Çok güzel bir yapı."

"Dokuzuncu sınıfa başladığımda inşası devam ediyordu ve çok yakışıklı mimarlar çalışıyordu," dedi kıkırdayarak.

Tostumu ısıtıp karşıma bakmaya devam ettim. Fakülteyi inceleyen kapısından Ulaş çıkınca kaşlarımla şaşkınlıkla havalandı. Mi-

marlık mı okuyordu? Deniz'e baktım. "Ulaş mimarlık mı okuyor?"

"Evet. İkinci sınıf," dedi ve kolumu dürttü. "Ne o? Ulaş'la mı ilgileniyorsun?"

Buzdolabı da tasarlıyordur diye düşünürken kaşlarımı çattım. "Ne alakası var? Merak ettim sadece," dedim utanarak.

"Çok çabuk kızarıyorsun."

"Kes şunu!"

"Tamam, tamam," dedi kıkırdayarak. Somurttuğumu görünce de, "Sevmek utanılacak bir şey değil, Arya. Bak bana, kimseye zararım yok ve kötü bir şey de yapmıyorum, sadece Erim'i seviyorum," diye ekledi.

Haklıydı ama yine de utanıyordum. Hem ben Ulaş'ı sevmiyordum ki. Seviyor muydum? Hayır! "Sen sevilmecek biri değilsin, Deniz," dedim.

Gülümseyerek bana omu attı. "Sen de."

Deniz gerçekten de güzel bir kızdı. Gözleri yeterdi bir kere. Beyaz teni pürüzsüzdü. Hoş, her şey güzellik değildi ya. Ama onun içi de güzeldi. En azından ben böyle düşünüyordum. Üniversite binasına döndüğümde Ulaş'la göz göze geldik. Gözlerini kırpmadı hatta bir mimiği bile kıpırdamadı. Tuhaftı. Oldukça tuhaf. Beni kendine çekecek kadar tuhaf. Çok yakışıklı mıydı? Hayır. Ondan daha yakışıklı erkekler gördüğüme emindim ama onu gördüğümde tuhaf hissediyordum. Belki de Deniz haklıydı. Gözlerimi kaçırdım. Böyle şeylerden hep çekinmişim ama ne zaman böyle bir şey düşünsem aklıma babamın söyledikleri geliyordu. 'Sevmek çok güzel bir şey, koca göz. Sevmekten asla korkma. Belki canını yakabilir ama yine de sana hissettirdiklerini hiçbir zaman unutmayacaksın.' Babam haklıydı; sevgisi özel hissettirdiği kadar şu an canımı da yakıyordu.

"Sana bakıyor."

"Kim?" dedim dalgınca.

"Ulaş."

Yutkundum. Niye hâlâ bakıyordu ki?

Yetimhaneden ayrıldığıım akşam geçtiğim sokaktan geçerken yüzümde benden izinsiz bir gülümseme belirdi. Ulaş'la ilk burada karşılaşmıştım. Dudak büzdüm. Bu, niye beni gülümsetmişti ki şimdi?

“Şimdi de kendi kendine gülmeye mi başladın, kız çocuğu?”

Yerimde sıçradım ve sesin geldiği yöne döndüm. Siyah kapüşonunu yine takmıştı, benim gibi o da kapüşonları seviyordu anlaşılan. Bana bakarken, parmaksız eldiven takılı olan ellerini ceplerine soktu. Niye sürekli onları takıyordu ki? Elleri çok güzeldi. Apartmanın o ağır kapısını açarken görmüştüm onları.

“Korktum,” diye söylendim huysuzca.

“Kusura bakma, kız çocuğu.”

Onu anlamak neden bu kadar zordu ki? Nerede ne diyeceğini kestiremiyordum, çünkü çok konuşan biri değildi. Benimle şu an konuşmasını bile garipsemiştim. Gerek duymadıkça konuşmuyordu. Şu an konuşması mı gerekiyor benimle sanki, diye düşünmeden edemedim. Belki de aşırı detaycı davranıyordum.

Yanımdan geçerken ben de yürümeye başladım. Garipti. Her şeyi garip geliyordu. Bu görüntümüz bana ilk konuşmamızı hatırlatmıştı. Elma şekeri almaya giderken de böyle peşinden gitmiştim. Benimle ne zaman konuşsa ki bu çok nadir oluyordu, ‘Kız çocuğu’ diye hitap ediyordu. Bu aklıma gelince, “Benim bir adım var, adım Arya,” dedim rahatsız olduğumu anlaması için.

Kafasını hafifçe çevirip bana baktı. Kahverengi gözleri, kaynayan bitterli pudinge benziyordu. Önüne geri dönerken, “Hafızam kuvvetlidir. Adının en olduğunu gayet iyi biliyorum, kız çocuğu,” dedi.

Kaşlarını çatılmıştı. “Niye bana kız çocuğu diyorsun?” diye sordum.

“Kız değil misin?”

Bunu o kadar ciddi sormuştu ki bir an gerçekten düşünme sebep oldu. Sinirle ona baktım. “Komik değil, komşu çocuğu,”

dedim ben de, tıpkı Kutay'ın bana seslendiği ses tonuyla. Yüzüne serpilen sinir tohumlarını görebiliyordum.

"Lakaplardan hoşlanmam," dedi sert ve kesinlik bildiren bir tonda.

Korkmuştum biraz bu halinden ama, "Sen de bana lakap takıyorsun," diye diretmeden de edemedim.

"Bu, bir lakap değil. Benim sana hitap şeklim, kız çocuğu."

Ciddi miydi? Sesimi çıkarmayıp gözlerimi devirerek yanında yürümeye devam ettim. Birkaç çocuk yanımdan koşarak geçince Ulaş'ı ilk gördüğümde kovaladığı çocuk aklıma geldi. Merakla ona baktım ama sormaya cesaret edemedim. Çabuk sinirlenen bir yapısı vardı. Ona 'komşu çocuğu' dediğim için bile sinirlenmişti.

"Önüme bak."

Uyarısını duyunca başımı hızla önüme çevirdim ve bunu, ona baktığım için söylemediğini fark ettim; merdivenlerin başına gelmiştik. Merdivenleri birlikte inerken, "Sor ne soracaksan, yüzün bir tuhaf duruyor," dedi.

Ne kastettiğini anlamamıştım ama komik görünüyor olmalıydım. Yüzümü normal bir ifadeye tutmaya çalışarak, "O gün niye o çocuğu kovalıyordun? Onu dövecek miydin?" diye sordum.

"Gerçekten sende biraz saflık var."

Bunu sağır sultan bile biliyordu. Alakasız bir deyim olmuştu biraz ama olsun. "Biliyorum, bunu daha önce de söylemiştin," dedim.

"Haklıyım da."

"Kurnaz olmaktansa saf olmayı tercih ederim," dedim.

Aniden dönüp bana bakınca arkamdaki korkuluğa çarptım. Sendelediğim anda kolumdan yakaladı. "Saf ve sakar," dedi. "Ayrıca kurnaz değil belki ama zeki olabilirsin."

Kolumu bırakıp yürümeye kaldığı yerden devam edince arkasından taklidini yaptım. "Ukala," diye söylenip peşinden yürümeye devam ettim.

"Kovaladığım çocuk hırsızdı ve evet, dövdüm."

Ulaş'ın suçlu olduğunu düşünmüştüm ve yanıltmış olmak iyi

hissettirmemişti. Bana baktığını fark edince, “Ne?” dedim.

“Kendi kendine utandın mı sen az önce?”

Ellerim direkt yanaklarıma gitti. “Kes şunu!” diye çıkıştım.

“Neyi?”

“Sürekli iyi gözlemler yapmayı.”

Söylediğim şey onu gülümsetti ve ben fotoğrafını çekmek istedim. Buz adamlar gülünce çatlamıyordu demek ki. Kafasını umutsuz vakaymışım gibi sallayıp, oturduğumuz sokağa döndü. Bakkalın önünden geçerken Cemal Amca’ya gülümsedim ve hemen içeri girip elma şekerlerinden bir tane aldım. Parasını uzattığımda Cemal Amca gülümsedi. “Nasılsın bakalım?” dedi.

“İyiym Cemal Amca, sen?”

“İyiym yavrum, sağ ol. Bir ihtiyacın olursa çekinme,” dedi.

Esnaftan bazıları beni tanıyordu ve bu iş benimle telefonda konuşan kadının işiydi. Cemal Amca’ya veda edip apartmanın önüne geldiğimde Ulaş kapıyı açıyordu. Yan yan bakıp elimdeki elma şekerini görünce gözlerini devirdi. “Ne? Sen kahve içince ben göz devirmiyorum,” diye söylendim.

Kapıyı açıp geçmem için bekledi. “Kahve hiç değilse yararlı ve yaşımı yansıtıyor.”

Peşinden merdivenleri çıkarken, “Elma şekerinin yaşı olmaz,” diyerek kendimi savundum. Sinirimi bozuyordu. Bizim kata geldiğimizde kapılarımızın önüne ilerledik. Tam anahtarımı çıkarmıştım ki homurdandığını duydum. “Sorun ne?”

“Anahtarlarım dolapta kaldı,” dedi ve telefonunu çıkardı. Sonra da sinirli bir nefes aldı. “Senin evinde şarj etme gibi bir şansım var mı?”

Omuzlarımı silkip başımı sallayarak kapımı açtım. “Ama ben de iPhone şarjı yok. Sadece Samsung var.”

“Harika,” dedi küfreder gibi.

“Geliyor musun?” diye sorduğumda botlarını çıkarıp içeri girdi. Montumu askıya astım ve beremi çıkardım. Saçlarım omuzlarıma dökülürken tokamın koptuğunu anlamış oldum. Şu kablo gibi olan tokalar kesinlikle can sıkıcıydı. Kâküllerimi düzeltip saç-

larımı geri attım. Ulaş salona giderken ben de peşinden gittim. “Kahve ister misin?” diye sordum elimdeki elma şekerini açmaya çalışırken.

Koltuğa oturdu ve, “Olur,” dedi.

Mutfığa ilerledim ve elma şekerimi bırakmak istemediğim için tahta sapını dişlerimin arasına aldım. Isıtıcıya su koyup düğmesine bastıktan sonra kahve kavanozuna uzandım, çekmecedan de tatlı kaşığı aldım. Kahveyi nasıl içtiğini bilmediğim aklıma gelince sormak için arkamı döndüm ve mutfağıma inceleyen Ulaş’la karşılaştım. Korkup ağzımı açınca dişlerimin arasındaki şeker yere düştü ve kırılma sesi de kulaklarıma ulaştı. “Niye sessizce geliyorsun ki?” dedim sitem eden bir sesle ve eğilip şekerimi aldım. “Elma şekeri katili falan mısın?”

“Sen fazla korkaksın. Benim bir suçum yok. Kahveyi acı severim, ben yapayım diyecektim,” dedi. Yanıma gelip kavanozu ve kaşığı elimden aldı. Tezgâha yaslanıp suyun kaynamasını beklemeye başladı. “Şekeri hâlâ yiyebilirsin, biliyorsun değil mi? Eminim ölmemiştir.”

Kaşılarımı çattım. Cidden çok gıcıktı. “Hep böyle buz adam olmak zorunda mısın?”

“Buz adam?”

“Soğuk soğuk konuşuyorsun. Hatta konuşurken ağzından buhar çıkıyor,” dedim.

“Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin. Yani ‘Buz Adam’ yerine genelde soğuk olduğumu söylemekle yetiniyorlar. Beni tanımayan herkes bunu söylüyor ve açıkçası pek de umurumda değil. Benim yapım bu. Ayrıca kız çocuğu, kışın konuşurken herkesin ağzından buhar çıkar.”

Son dediği cümleyi umursamayıp, “Neden peki? Hoşuna mı gidiyor buz adam olmak?” diye sordum.

“Çok,” dedi alaycı bir tavırla. “Dene istersen.”

“Sanmıyorum. Bana göre değil,” diyerek şekerimi tezgâha bıraktım ve buzdolabıma ilerledim.

“Senin de pek sıcak olduğun söylenemez, kız çocuğu. Eminim yanında gezen mavi gözle de ilk konuşan sen olmamışsındır.”

Mavi gözün kim olduğunu anlamam zor olmadı, Deniz'den bahsediyordu. "Utangaçlık ve soğukluk farklı şeyler."

"Öyle ama yakınlar. Utangaç insanlar her zaman dışarıdan soğuk görünürler. Mesela durakta benden elma şekeri isteyene kadar oldukça soğuk görünüyordun."

Kaşlarım havalandı. Haklı mıydı? Belki de dedi iç sesim. Buzdolabından süt çıkarıp kendime bir bardak aldım ve kakao kavanozumu açıp bardağıma birkaç kaşık kakao attım. Suyun kaynadığına dair ses gelince Ulaş sıcak suyu fincanına koydu. O sırada ben de sütümü karıştırıyordum. Kahvesinden aldığı yudumla gözlerini kapattı. Ağzı yandı sanmıştım ama bu görüntü daha çok beğeniyi çağırıyordu. Tıpkı güzel bir çikolatayı yerken gözlerini kapatıp iç çekmek gibiydi. O kadar güzeldi ki bu görüntü, iç çekmek istedim. Gözlerini geri açtığı anda bakışlarımı hızla kaçırdım.

"Bu kahveyi nereden aldın?" diye sordu.

"Neden sordun?" derken bakışlarım kupayı tutan eline kaydı. İşaret parmağıyla orta parmağını kulpuna geçirmişti, başparmağını da az önce dudaklarının temas ettiği yere koymuştu. Elleri kesinlikle çok güzeldi.

"Geçen akşam verdiğin kahveyi ben içmeden çocuklar bitirmişti. Daha önce böyle bir kahve içmemiştim," dedi. "Sert ama tuhaf bir şekilde yumuşak da. Anlam veremedim ve bu, hoşuma gitti. Adını veya markasını biliyorsan alacağım."

Dudaklarımı bardağımdan çekip omuz silktim. "Bilmiyorum. Aldığım tuhaf bir hediye. Tadına hiç bakmadım. Kahve içmek hoşuma gitmiyor," dedim.

"Ziyan ediyorsun kısaca."

Gülümseyerek tezgâhın üzerindeki kavanozu ona ittim. "Senin olabilir."

"Kahven ne kadar güzel olsa da onu almayacağım."

Islarla ona uzattım. "Lütfen. Söylediğin gibi, ziyan oluyor. Ben içmiyorum."

Çatık kaşlarla yüzüme baktı. "İsrar edenlerden hoşlanmam. Özellikle de ısrar eden kız çocuklarından," dedi.

“İyi,” deyip kavanozu yerine koydum. Buz adam işte. Buzdolabı. Allah bilir, Titanik’i batıran buz dağı da onun işiydi. Bir süre devam eden sessizliğin ardından sıkılıp, “Mimarlık mı okuyorsun?” diye sordum. Kahvesini yudumlarken başını yavaşça salladı. Ciddeden, gerek duymadıkça konuşmuyordu sanırım. Hevesle ona baktım. “Ben de mimar olmak istiyorum. Çok mu zor? Yani çizmek?”

“Olma.”

Hayal kırıklığıyla omuzlarım düşerken, “Ama neden?” dedim.

“Zor. Hiçbir şeyi beğenmiyorlar.”

“Peki, sen niye bırakmıyorsun?”

“Çünkü bu hayatta zor olmayan hiçbir şey yok ve ben başladığım işi yarım bırakmam.”

Onu anlamaya çabalarken kaşlarım bir kez daha çatıldı. “Bana niye olma diyorsun o zaman?”

“Ol.”

Gözlerimi şaşkınca kırıştırdım. Ne demek istiyordu?

Kafasını iki yana salladı. “Güven kendine biraz, kız çocuğu. Benim söylediğim ne önemi var? Denemeden hiçbir şeyi bilemeyeceksin.”

Bir süre ona baktım. Ulaş kesinlikle ulaşılması zor biriydi. Ne düşündüğünü bilmeyi çok istiyordum. Beyni nasıl işliyordu, bilmek istiyordum. “Bir şey çizer misin?” dedim bu kez.

“Sebepe?”

“Merak ediyorum,” dedim masum bir tavırla.

“Yanımda biri varken çizim yapmıyorum. Dikkatimi dağıtıyorsunuz,” dedi sertçe

“İyi,” dedim ısrar etmeyerek. Az önce ısrardan hoşlanmadığını açıkça söylemişti. Bu tavrıma gülümsedi, sanırım kabullenişim hoşuna gitmişti. Aklıma ödevlerim gelince kapının önüne gidip çantamı aldım ve mutfığa döndüm. Çantamdan fizik test kitabımı alarak masaya bırakıp sandalyeye kuruldum. Yapamadığım soruları yuvarlak içine almıştım ve test kitabım içler acısı bir haldeydi.

“Kitabı katletmişsin.”

Daha çok somurttum “Biliyorum ama yapamıyorum.”

Yanımdaki sandalye çekildi ve kupasını masanın üzerine bırakıp kitabı kendine çevirdi. “Kutay gelene kadar yardımcı olabiliyim sanırım,” dedi. Elimdeki kalemi aldı ve soruyu sesli bir şekilde okudu. Sonra da anlatarak çözmeye başladı.

Hevesle onu dinliyordum, çünkü fizik dersimi de düzeltmem gerekiyordu. Soruyla işi bittiğinde anlayıp anlamadığımı bile sormadan diğer soruya geçti. Neyse ki anlamıştım. Birkaç soru sonra dışarıdan gelen sesleri duyunca, “Kutay geldi,” diyerek ayaklandı ve kahvesini bitirip kapıya yöneldi. Ben de uğurlamak için arkasından gittim.

Kapıyı açtığımızda Kutay kaşlarını kaldırıp bize baktı. Yeşil gözleri Ulaş’ın üzerinde durdu. “Hayırdır, yavrum?”

Ulaş’a böyle hitap etmesi komikti, kıkırdamama engel olamadım.

Ulaş, “Anahtarım dolapta kalmış,” dedi.

Kutay’ın bakışları bana döndü. “Nasılsın, komşu kız?”

“İyiym, sen?” dedim gülümseyerek.

Kapıyı açarken, “İyiym,” dedi.

Bu sırada Ulaş bana baktı. “Kahve için sağ ol, kız çocuğu,” deyip kendi evine ilerledi ve içeri girdi.

#5. Benziyoruz

'Tepeden tırnağa sevmektense, cümlelerinden harfine sevmek güzeldir adamı. Saçlarını veya tırnaklarını kesebilir adam ama cümlelerini kırpamaz. Kırsa zaten o adam olmaz...'

İnsan birçok şeye alışabiliyordu. Sol eliyle yazmaya, bakmadan gitar çalmaya, fizik formülleri olmadan soru çözmeye vesair vesair. Ama bir şey vardı ki ona alışamıyordu. Bunun adı, yansız olmayanlar tarafından 'yalnız' olarak konulmuş olsa da benim gibi yansız biri için bu kelime 'yanlız'dı. Bundan daha önce de bahsetmiştim ama nedense bir kez daha üzerinde durmak istedim. İsteyen imla yanlış desin, isteyen kural dışı kullanım, isteyen de bir kelimeyi başka bir kelimenin yerine kullanma. Benim gibi yansızlar için bulunmuş 'yanlız' kelimesi, etrafı kalabalık, edebiyat düşününü bir adam tarafından 'yalnız' olarak değiştirilmişse bu onun nankörlüğüydü.

Yalnızlığa alışamıyordu insan. Yalnız olan insanlar bazen 'ben böyle iyiyim' veya 'bunu ben seçtim' gibi şeyler söylüyorlardı ya,

külliyen yalandı. Kimse bu kalabalık içinde yalnız kalmayı yakıştırmazdı kendine. Etrafında bir kişi bile olsa olsun ister. Bir Allah'ın kulu da beni düşünsün, gece yatarken üzerimi örtsün, eve gittim mi diye merak etsin ister. Ve sırf bu yüzden 'ben böyle iyiyim' der. Elde edemeyince çamur atmak insanlığın şanından değil mi?

Kahvaltımı ederken, karşımdaki boş sandalyeye bakarken bunları düşündüm. Sırf *yanlız* olduğum daha çok batmasın kalbime diye, açtığım televizyondan gelen sesle birlikte kaçtığım yansızlığıma gömülüp dikik dikik ettim. Beynimin tozlu raflarını açıp üfledim teker teker. Cumartesi sendromu yaşattım kendime. *Yanlızların* farkı da buydu işte. Diğerleri pazartesi sendromuna girerken bizler cumartesi *yanlızlığımızda* boğulup, pazartesini insan içine girebilmek için ipe çekiyorduk.

Derin bir iç çekip çikolatalı sütümü fokurdatmaya son verdim ve kocaman bir yudum aldım. Soğuk sütün mideme giderken izlediği yolu hissettim. Midem çok sevinmiş olmalıydı. Düşüncelerimden uzaklaşıp masanın üzerindeki kumandayla kanalı değiştirdim. Dinlenesilerimi tutmasa da hatırı sayılır bir şarkı çıktı karşıma. Şarkıyı mırıldanarak ayağa kalktım ve masayı toplamaya başlamadan önce saçlarımı tam tepemde topuz yaptım.

Masadaki kahvaltılıkları teker teker dolaba kaldırıp, en üst raftaki elma şekerlerime baktım. Haftanın günlerine göre diziliydiler, her gün için bir elma şekerim vardı. Üzerinde cumartesi yazan alıp paketi açarken kocaman gülümsedim. Bugünün en güzel tarafı buydu sanırım. Kırmızı elma şekerini kırıtdatarak ısırmıştım ki duyduğum gürültüyle kaşlarımı çatıp refleks olarak kapiya baktım. Ulaş ve Kutay'ın sesi idi bu. Merakla kapiya ilerledim.

Kapının o küçük, Koca Göz'ün gözlerine benzeyen deliğinden kapının ardına baktım. Kimsecikler yoktu. Çok geçmeden merdivenlerde Kutay'ı taşıyan Ulaş belirdi. Arkasında da Argun gülererek Bahadır'ı taşıyordu. Ne olmuştu ki onlara?

Elma şekerimi yanlışlıkla kapiya vurunca ses çıktı ve Ulaş kapiya baktı. "Hi!" diye bir ses çıkarıp geri çekildim, utanmıştım. Onları izlediğimi düşünenecekti ve doğrudu da. Elma şekerime parmağımla vurdum. "Hepsi senin suçun? Cezalısın," diyerek elmasından kocaman bir ısırık aldım.

Hâlâ kapının arkasındaydım ama onları dikizlemiyordum. “Bahadır, uyan hadi,” diyen bir kız sesi duydum. Sesinin tonu güzel ve yumuşaktı.

Ulaş, “Sızmış, görmüyor musun, Esracığım?” diye karşılık verdi aksi dedeler gibi. Buz! Demek ki herkese böyle davranıyor diye geçirdim içimden. Sanırım sadece Kutay, Argun ve Bahadır’la iyi anlaşıyordu. Belki de kızlara karşı böyleydi, kim bilir?

Telefonumun melodisi evde yankılanınca kaşlarım hayretle havalandı. Kim arayacaktı ki beni? Daha bu sabah *yanlızlığımdan* yakınmamış mıydım? Elimdeki elma şekerimi yiye yiye odama girip çalışma masamdaki telefonumu aldım ve ekrana baktım. ‘*Deniz Arıyor...*’

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme oluşurken kendime kızdım bir an. Deniz, benim arkadaşımı artık *yanlız* sayılmazdım ki.

Aramayı hevesle cevapladım. “Efendim?”

Tanıdık kıkırtısı kuşlar gibi cıvildarken keyfinin yerinde olması beni mutlu etmişti. “Günaydın,” diye şakıdı neşeli neşeli.

Acaba ben de bir sabah bu kadar neşeli olup, birini aradığımda böyle şakıyabilecek miydim? “Günaydın,” diye karşılık verdim minnetle. Artık uyandığımda evdeki eşyalarımın ve Koca Göz’den başka günaydın diyebileceğim biri olmuştu.

“Bugün buluşalım mı? Şimdiden özledim seni, tombul yanak.”

Kıkırdadım. Ben de onu özlemiştim. Kısa zamanda yakın arkadaş olmuştuk. Deniz, Emir’le çok yakın arkadaş olduğundan kızlar onunla Emir için yakınlık kurmak istiyorlardı, bu yüzden de kimseyle sıkı fıkı değildi. “Olur, mavi göz,” dedim, Ulaş’ın ona hitap şeklini kullanarak.

“Mavi göz, ha? Sevdim bunu. Tamam o zaman, Can Kırığı’na gidelim mi?”

Bu ismi daha önce duymuştum. Hafızamı kısa sürede yoklayıp tek bir karede durdum. Ulaş’tan duymuştum. Kutay’a, oraya gitmekten bahsediyordu. “Bilmem. Buraları pek bilmiyorum,” diye açıkladım.

“Kafe-bar tarzı bir yer. Endişelenme. Akşam olmadıkça sadece şirin bir kafe,” dedi.

Deniz orayı sevdiğine göre eminim ben de severdim. “Tamam. Adresi bana mesaj atarsın o zaman.”

Ufak bir sevinç nidasıyla alkış geldi telefonun diğer ucundan. “Hemen atıyorum adresi. Birde oradasın, tombul yanak. Görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı.

Gardırobumu açıp kıyafetlerime göz attım. Bir ara alışveriş yapmam gerekiyordu. Ne giyeceğime karar verene kadar elma şekerimi bitirdim. Siyah pantolonumu ve gri kazağımı kucaklayıp yatağımın üzerine bıraktım. Üzerimi hızlıca değiştirdim. Dışarısı çok soğuktu ve kazağım şimdiden beni ısıtmıştı. Aynada kendime baktım, kollarımı kendime dolayıp, “Canım kendim,” dedikten sonra kıkırdayarak banyoya ilerledim. Saçımdaki kabloya benzer tokayı çözüp, tepemden yaptığım topumuzu serbest bıraktım. Saçlarım omuzlarıma dökülünce kâküllerimi düzeltiltim ve aynada poz vererek birkaç tane fotoğrafımı çektim.

Tarağı elime aldığımda sırttan yüzüm yavaşça boyalarını döktü ve alttaki çirkin tabaka meydana çıktı. Küçükken saçlarımı babam tarardı hep ve hiç canımı yakmazdı. Akan gözyaşlarıma aldırmadan saçlarımı taramaya başladım, yine canım acıdı ama ya babam üzülürse diye gıkımı çıkarmadım. Ya babam üzülürse?

Gözlerimi silerken yan evden gelen sesle dikkatimi dağıttı. Ulaş’ın sesi geliyordu. Klozetin üzerine çıkıp kulağımı duvara dayadım. “Kutay, havlu getir! Seni doktor yapanı sikeyim!”

Kulaklarımı kapattım hemen ve klozetin üzerinden inip koşarak banyodan çıktım.

Deniz’le buluşacağımız yere gelmiş, kapıda Deniz’i bekliyordum. Ön tarafı tamamen camdı ve dışarıdan, içerisi gayet net görünüyordu. Dışarı astıkları tabela göz doldurur cinstendi ve albenisi yüksekti. Neden adı Cam Kırığı değil de Can Kırığı’ydi merak etmiştim. Arkamdan biri gözlerimi kapatınca korkuyla yerimde sıçradım. “Deniz!”

“Bildin!” dedi zıplayarak.

“Korktum. Yapma bir daha.”

Yanaklarımı sıktı. “Üzgünüm,” diyerek koluma girdi ve içeri doğru çekiştirmeye başladı.

İçerisi tıpkı kurabiye gibi kokuyordu. Annem de bana hep kurabiye yapardı. Gözlerim yaşarmasın diye burun kemerimi sırkarken, Deniz’in yöneldiği boş masaya oturduk. “Nasıl, beğendin mi?” diye sordu.

Etrafa gülümseyerek baktıktan sonra, “Evet, güzel bir yer,” dedim. “Kurabiye gibi kokuyor.”

Kıkırdayarak menüyü açtı. “Hadi bir şeyler sipariş edelim.”

Kurabiye ve sütte karar kıldığım da kafamı kaldırıp, yanımda duran kadın garsona baktım “Ben kurabiye ve süt alabilir miyim?” dedim. Seçtiğim şey çocuk menüsünden olsa da umursamadım.

Tercihim onu afallatmıştı. Bana sevecen bir gülümseme yolladı. “Tabii, küçük hanım. Tıpkı senin gibi şirin bir tercih,” diyerek Deniz’e döndü.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Deniz profiterol ve light kola istediğini söyleyince garson yanımdan ayrıldı. Dirseğimi masaya, yanağımı da elime yaslayıp Deniz’e baktım. “Eee,” dedi. “Ulaş’ın komşusu olmak nasıl bir şey?”

Bu sabah olanlar aklıma gelirken, bunu anlatmamın onların özel hayatına gireceğine karar verdim. Doğru olmazdı. “Normal. Ulaş her zamanki gibi soğuk ama Kutay iyi biri. Abim gibi davranıyor bana,” dedim.

“Sahi, kardeşin var mı?” diye sordu bu kez. Bu soru bir anda aklıma gelmiş gibi mavi gözleri merakla kaplanmıştı.

Kafamı iki yana salladım. “Hayır. Tek çocuğum,” dedim.

“Benim bir abim var. Abim olmadığı için şanslısın. Erim’le yaşıt ve çok sinir bozucu.”

Bu yorumuna burukça gülümsedim. Ben de hep abim olsun da bana karışsın istemiştim.

Çok zaman geçmeden siparişlerimiz geldiğinde kurabiyelerime açıklıkla baktım. Ne kadar olmuştu yemeyeli? Hatırlamıyordum.

Gülümseyerek süt dolu bardağı kavradım ve bir yudum aldım. Kurabiyemden de ısırık aldığımda iç çekip yumuşak koltuğa iyice gömüldüm. Karnımızı doyururken bir yanda da sohbet etmeye devam ettik, daha doğrusu Deniz, Erim'i nasıl sevdiğini anlatıp durdu. duygusallaşmıştı, elimden geldiğince onu teselli etmeye çalıştım. Sonuçta her zaman bir umut vardı, değil mi? *Yalnızlar için bile. Hatta benim için bile...*

Sütüm bittiğinde bir bardak daha istemek için elimdeki kurabiyemle ayağa kalktım. Garson abileri ve ablaları ayağıma çağırarak bana hiçbir zaman doğru gelmiyordu. Siparişlerimizi getiren ablaya gülümsedim, "Şey... bir bardak daha süt alabilir miyim?" dedim.

Önce bana, sonra elimdeki bardağa baktı. "Neden bizi çağırmadın, tatlım?"

"Sizi çağırmak istemedim."

"Çok şirinsin," dedi ve elimdeki bardağı alıp arka tarafa, mutfağa geçti. Ben de kollarımı özümdeki tezgâha yaslayıp beklemeğe başladım. Sanırım akşam olup da burası bara evrildiğinde gelenler içkilerini bu tezgâhta içiyorlardı. Mor mermerdendi ve mor rengi çok severdim. En sevdiğim renkti.

Önüme konulan bardağı görünce teşekkür etmek için kafamı kaldırdım ve gözlerim şaşkınlıkla genişledi. "Süt senin mi, kız çocuğu?"

Gözlerimi kırıştırdım önce Ulaş'a, sonra süte baktım ve kafamı salladım. "Şey... Evet, benim," dedim. Bir şey söylemeden bardağı bana uzattı. Tekrar arka tarafa yöneldiğinde, "Benim olduğunu nereden bildin?" diye sordum merakla.

"Etrafta başka kız çocuğu göremedim," dedi.

Benimle dalga mı geçmişti süt içiyorum diye? Dudak büktüm. "Sütün de mi yaşı var?" diye sordum bu kez ama tepki vermedi. "Burada mı çalışıyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Bahşiş mi vereceksin?"

Cidden! Ah! "Hayır. Öyle demek istemedim. Sadece. Neyse ya!" dedim ve sütümü alıp masaya doğru yürümeye başladım. Çok fazla gıcık ve soğuktu! Buzdolabı!

Yerime geçip oturduğumda Deniz, "Ne dedi?" diye sordu.

Omuzlarımı silktilim. "Hiçbir şey. Buzdolabı gibi konuştu işte," deyip sütümü bir dikişte bitirdim. Deniz bana hayretle bakarken bitmemiş kurabiyelerimi görünce somurttu. "Of ya, yine sütüm bitti," diyerek isyan bayrağını çektim büyük pişmanlıkla. Deniz bu halime gülerken koluna vurdum. "Gülme!" Kıkırdamaları devam ederken kurabiyelerimden birini alıp kemirmeye başladım.

Ulaş mutfağın kapısından çıktı. Elindeki tepsiyi ustaca tek elinde tutuyordu. Gidip bir masaya bıraktı tepsidekileri. Geri dönerken göz göze geldik. Gözlerimizin bağını altın makasla kesip kurabiye ağzıma tıktım ve hızlı hızlı çiğnedim. Sütsüz kurabiye yemeyi hiç sevmezdim ve bir an önce bitsinler istiyordum.

Yan masamıza Argun geldiğinde kaşlarım havalandı yine. O da mı burada çalışıyordu? Beni görünce gülümsedi. O da soğuk biriydi ama hiç değilse Ulaş'ın aksine selam veriyordu. Bizim masamızdaki boşları alacakken bardağımı ve tabağımı hemen aldım. Şaşkınca yüzüme baktığında içimden 'sen de mi Brütüs?' diye geçirdim. O da Ulaş'ın bir tık aşağı seviyesi gibiydi. Dudaklarını oynatmadan mimiklerle konuşma felsefesini yaşıyordu onun gibi. "Ben götürsem olur mu?"

Hayretle başını salladı. "Olur."

Kendi eşyalarını başka birine, özellikle de tanıdığım birine toplatmayı sevmezdim. Tamam, belki işi buydu ama olsun, hoşuma gitmiyordu. Garsonların boşları bıraktıkları yere tabağımı ve bardağımı bıraktım. Deniz de aynısı yapmış, kendininkileri getirmişti.

"Yeni garsonlarımız mı var?"

Duyduğum sesle başımı sesin geldiği tarafa çevirdim. Karşımda oldukça karizmatik bir adam vardı. Yüzü genç dursa da, saçları ihanet edip ondan önce yolu yarılamış ve beyazlamışlardı.

Argun, "Hanımlar boşları kendileri bırakmak istediler," diye açıkladı durumu.

Adam bize gülümsedi. "Bu isteğinizi neye borçluyuz, küçük hanımlar?"

Deniz'in ne düşündüğünü bilmiyordum ama, "Kendi döküntümü başkasının toplaması hoşuma gitmiyor," dedim.

“İyi ailede yetiştiğin belli oluyor, küçük hanım.”

Bu defa gururla gülümsedim. Her zaman babamı ve annemi gururlandırmak istemiştim. “Teşekkür ederim,” dedim.

Adam, Argun’a bakıp tekrar bize döndü. “Bugün eleman açığım var. Eğer kabul edip akşama kadar burada çalışmak isterseniz size iyi bir ücret verebilirim.”

Adam bana çok sıcak gelmişti ve yardıma ihtiyacı olduğu belliydi. Burası çok popüler olmalıydı ki sürekli birileri geliyor, hatta bu havada dışarıda bile oturuyorlardı. Soran bakışlarını Deniz’e çevirdim. Başıyla onayladığında da adama baktım. “Zevk duyuyoruz,” dedim.

“Çok sevindim. Bu arada benim adım Can. Sizin adınız nedir?”

Kafenin isminin Can Abi’nin isminden gelip gelmediğini merak ederek, “Arya,” diye cevapladım.

Deniz de adını söyledikten sonra Can Abi, Argun’a döndü. “Argun, kızlara yardımcı ol.”

Argun’un peşine takılıp arka tarafa geçtiğimizde Ulaş ve çattık kaşları ilk önce beni selamladı. Soru soran gözlerle bakarken Argun, “Eleman eksikliği kapanmamıştı, Can Abi teklif sundu,” diye açıkladı.

Siyah giyimli bir kadın bize gülümseyerek baktı. Yaka kartını okudum; şef yazıyordu. Bana “Adın ne, küçük hanım?” diye sevecen bir tavırla sordu.

“Arya.”

“Sen, Ulaş’ın yanına git. Sana ne yapman gerektiğini gösterir.”

Ulaş kollarını göğsünde bağlamış, kadına donuk donuk bakıyordu. Kadın, onun bu haline kısıkça gülüp Deniz’e dönerken onlara el sallayıp Ulaş’ın yanına gittim.

Gözlerini kadından çekip bana baktı. Yaslandığı tezgâhla temasını kesip ilerlemeye başladı. “Gel.”

Peşinden gittim. Zaten genelde peşinden gidiyordum. Mutfağın içinde dolaşırken Ulaş omzunun üzerinden bana baktı. “Daha önce garsonluk yaptın mı hiç?”

“Hayır.”

“Peşimden ayrılma.”

Ön tarafa geçtiğinde yine peşinden ilerledim. Masalardan birine yaklaştığında arka cebindeki adisyon demetini ve kalemi bana uzattı. Masanın önünde durdu. “Siparişi alayım,” dediğinde kaşlarımı çatıp ona baktım. Bu nasıl bir hitap şekliydi?

Masadaki kadın bize bakınca gülümsedim. “Hoş geldiniz.”

“Hoş buldum. Pizza ve ayran olsun. Büyük boy,” diyerek oğlunun saçlarını okşadı.

Ulaş elimdeki kaleme hafifçe vurunca ona baktım. “Ne?”

Kafasını iki yana sallayarak elimdekileri aldı ve pizzayla ayranları işaretledikten sonra adisyonu yırtıp masaya bıraktı. Siparişi mutfağa iletmek için o tarafa döndü. Ona sinirle bakmadan önce kadına, “Afiyet olsun,” dedim. Masadan yeterince uzaklaştığımızda Ulaş’a baktım. “Biraz nazik olamaz mısın?”

Beni umursamayıp siparişleri söyledi ve bana döndü. “İşim, sahte güler yüz gösterip bahşış koparmak değil, sipariş almak, kız çocuğu. Saygısızlık yapmadığım sürece kaba olmak umurumda değil.”

Kaşlarımı çatarak suratına baktım. Kemikli çenesi sanki dişlerini sıkıyormuş gibi sert ve sıkı duruyordu. Öyle ki Hulk gelip yumruk atsa sanki eli kırılmış gibiydi.

Kafasını eğip bana baktığında göz göze geldik. “Ne var. kız çocuğu?” dedi.

Ona baktığım için rahatsız olmuştu sanırım. Omuz silkip önüme döndüm. “Yok bir şey.”

Deniz ve Argun masalardaki boşları toparlarken arada konuşuyorlardı. Hatta Argun zaman zaman ona gülüyordu. Belki de o, Ulaş kadar soğuk değildi. Sadece fazla konuşmayı sevmiyor olabilir.

Siparişler geldiğinde Ulaş tepsiyi alıp giderken ben de peşine takıldım yine. Arka cebinden adisyonla kalemi aldığımda sinirle baktı ama umursamadım. Pizza ve ayranları masaya bıraktık. Kadına bir kez daha, “Afiyet olsun,” dedim ve diğer masaya geçtik. Ulaş’ın konuşmasına fırsat vermeden, “Hoş geldiniz! Siparişlerinizi almaya geldik,” dedim.

Ulaş kaşlarını çatmış, beni izliyordu. Normal garsonların kullandığı bir cümle değildi kurduğum cümle ama sorun olacağını sanmıyordum. Masadaki kadın ve eşi olduğunu tahmin ettiğim adam bana gülümsediler. “Hoş bulduk,” dedikten sonra adam devam etti. “İki kahve alalım. Türk kahvesi. Sade olsun.”

Adisyonda Türk kahvesini bulup iki tane çizgi koydum ve masaya bıraktım. “Afiyet olsun.” Masadan ayrılırken Ulaş’a baktım. “Nasıldım?”

Buz adam ifadesiyle baktı. “Kız çocuğu gibi,” dedi. “İşi anladığına göre tek başına devam et. Benim arkada işim var.”

O arka tarafa geçerken, oturduğu masadan el sallayan kızın yanına adımladım.

Akşam olduğunda bacaklarım ağrımış olsa da çok eğlenmiştim. İşin bitmesine bir saat kalmıştı ve Can Abi iyi iş çıkardığımızı söylemiş, teşekkür etmişti. Argun’a yardım edip boşları içeri götürdüğümde Ulaş telefonda konuşuyordu. “Tamam, uğrarım bir ara, güzellik,” dediğinde kaşlarım havalandı ve elimdeki tepsiyi tezgâha bıraktım. Çıkan gürültüyle birlikte telefonu kapatıp bana döndü.

“Seni dinlemedim, vallahi,” diye kendimi savundum hemen. Telefonunu cebine koyup yanıma geldiğinde bana bağırarak sınıp gözlerimi sıkıca yumdum ve bir süre bekledim. Beklediğim olmayınca tek gözümü açıp ona baktım. Yan tarafımdaki tezgâha yaslanmış, bana bakıyordu. Diğer gözümü de açtım.

“Çizgi filmlerden çıkmış gibisin,” dedi ve yaslandığı tezgâhla temasını kesip, getirdiğim tepsiyi boşaltmaya başladı.

“Can Abi’yle nereden tanışıyorsunuz?”

Ses yok.

“Tamam. Peki, neden kafenin isimi Can Kırığı?”

Yine ses yok.

Oflayarak kolunu çekıştirdim küçük bir kız gibi. “Cevap verir misin?”

Kolunu hızla çekti. "Ayar ediyorsun adamı."

"Ben mi ayar ediyorum? Asıl sen ayar ediyorsun!"

Tabakları sudan geçirirken, "İki dakika sus, kız çocuğu," diye söylendi.

"İyi!" diye söylendim ben de. Sonra da tabakları bulaşık makinesine yerleştirmesine yardım ettim.

Bulaşık makinesinin içine bıçak da koymuşlardı. "Bıçağa dikkat et," diye uyardı.

Elimdeki son tabağı koyarken uyarısını unutmuştum. Elimi geri çekerken bıçak hafifçe kesince inleyerek elimi geri çektim.

"Ah! Cidden mi? Daha yeni uyardım."

Acıyla elimi tutuyordum. "Bilerek olmadı," dedim. "Unuttum." Başını iki yana sallarken bakmak için elime uzandı. Hızla geri çektim. "Dokunma! Çok acıyor!" Bulaşık makinesinin raflarını itip kapağını kapattıktan sonra, itirazıma aldırmadan elimi tuttu. "Ya bıraksana!" diye söylendim.

Yine beni umursamadı. Elimi zorla soğuk suyun altına tuttuğunda, sağlam olan elimle koluna tutunup başımı yasladım. "Çok acıyor ve ben kan görmeye dayanamam!"

"Hah! Bir bu eksikti" diye söylendi. "Bakma!"

Okuduğum kitaplarda erkekler hep çok güzel kokuyordu ama Ulaş parfüm kokmuyordu. Aksine ahşap gibi kokuyordu. Bu kokuyu çok iyi biliyordum, çünkü babam bahçemize ahşaptan küçük bir ev yapmıştı benim için. Yazın babamla orada uyurduk. Yangından geriye sadece o kalmıştı. Gözlerimdeki erler intihar ettiler. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

"Ağlıyor musun sen?" diyerek bana döndü.

Başımı koluna daha çok yasladım. "Hayır," dedim ama sesim boğuk çıkmıştı.

"Çok derin değil, ağlama," dedi elime havlu sararken.

Başımı kolundan kaldırıp kazağımın koluyla gözlerimi sildim. "Ona ağlamıyorum ki."

"Niye ağlıyorsun?"

Burnumu çekerken ellerime baktım. "Ahşap gibi kokuyorsun," dedim ve utanarak ellerimle yanaklarımı ellerimle.

"Bundan ne anlamalıyım, kız çocuğu?"

Sesi açıklama bekler bir tondaydı. Dudaklarım titrerken tekrar gözlerimi sildim. "Bir şey hatırladım da." Gözlerindeki merakı görmüştüm. Genelde 'beni sinir ediyorsun' der gibi bakardı ama şimdi merak vardı. "Babam bana ahşaptan bir ev yapmıştı küçükken," diye kısaca açıkladım. Gözleri donuklaşırken orada bir çocuk gördüm. Ulaş'ın gözlerine duvar ördü çabucak ve simsiyah kaldı gözleri.

Hava kararınca Argun ve Ulaş, beni eve bırakmayı teklif etmişlerdi. Eve dönerken, Ulaş'ın daha önce bana elma şekeri aldığı tekel bayisinde durduk. Ulaş arabadan inerek rakı ve sigara aldı. Sanırım alışveriş için hep buraya geliyordu.

Apartmanın önüne geldiğimizde arabadan yavaşça indim. Argun arabayı park ederken Ulaş da apartmanın kapısını açmış, içeri girmemi bekliyordu. Kolunun altından geçip merdivenleri çıkmaya başladım. O da peşimden çıkıyordu. Üçüncü kata geldiğimizde kırmızı montumun cebinden anahtarımı kapımı açtı. Ulaş daha kapıyı çalmadan Kutay açmıştı bile. "Hoş geldin, yavrum. Sen de hoş geldin, komşu kız," dedi.

İyi görünüyordu. "Hoş buldum."

Ulaş botlarını çıkarırken, "Esra gitti mi?" diye sordu.

Kapıda bir kız belirip, "Hayır canım, gitmedim," deyip sırtarak içeri geri döndü.

Ulaş kafasını iki yana sallamıştı. Anladığım kadarıyla Bahadır ve Esra sevgiliydiler ve Ulaş, kızla anlaşıyorlardı. Aksi dede işbaşındaydı. Bu hali beni güldürmüştü. Bana sinirle baktığında sırtım ve, "İyi akşamlar," diyerek içeri girip kapıyı kapattım.

Odama gidip pijamalarımı giydim. Saçlarımı tepeden topladım ve fizik test kitabımı alıp balkona çıktım. Sırtımı balkon demirine yaslayıp soru çözmeye başladım. Balkonlarının kapısı açık olduğundan yan taraftan ses geliyordu.

“Ulaş, bize şarkı söyle,” dedi bir kız sesi.

Kaşlarım havalandı; Ulaş ve şarkı? Kulaklarımı kediler gibi diktim ve pürdikkat dinlemeye başladım. Bakışlarım da onlardaydı, perdenin arkasından beni fark etmemişlerdi. Yaptığım şey çok ayıptı ama merak etmiştim.

Ulaş, “O defter kapandı,” diyerek kestirip attı.

Şimdi daha çok merak etmiştim. Neden kapanmıştı ki o defter? Elindeki kadehten rakısını yavaşça yudumladı. Sigara içerken de tıpkı böyle bir görüntü sergiliyordu. Sarışın kız ısrar ettiğinde kafamı iki yana salladım. Isrardan hoşlanmıyor diye geçirdim içimden.

“Israr etme,” dedi kıza.

Kutay, Ulaş’ın omzunu sıktı. Başından bir olay geçmişti sanırım. Anlam verememiştim.

Bahadır elinde gitarla koltuğa oturduğunda Esra ona gülümsemişti. Bahadır da gülümseyerek göz kırptı. İyi anlaşılan bir çifttiler sanırım. Bahadır boğazını temizledikten sonra rakısından bir yudum aldı ve gitarı çalmaya başladı. Ulaş hüüzünlenmişti. Perdenin arkasındayken bile görmüştüm bunu. Kimse fark etmemişti ama ben fark etmiştim. Her gün aynı şeye aynada bakıyordum çünkü.

Herkes kendi derdiyle kederlenip rakısını içerken, Ulaş bir yere sabitledi gözlerini ve hiç kırpmadı. O an içini gördüm onun. Birini bekliyordu. Bunu da iyi bilirdim. O olaydan sonra az mı beklemiştim babamın gelip beni almasını? İçim acıdı. Herkes şarkıya eşlik ederken o sessiz kalıp çatık kaşlarıyla rakısını içti sadece. Güzel parmakları tıpkı sigarasını kavradığı gibi sahiplenircesine kavradı kadehi.

Ah be, ahşap kokan adam. Seni de mi arkada bıraktılar? O yüzden mi buz adam oldun?

Gelen rüzgârla titreyerek gözlerimi açtım. Balkonda onları dinlerken uyuyakalmıştım. Yorgun olduğum için olmuş olmalıydı. Kafamı çevirdiğimde balkonda sigara içen Ulaş’ı gördüm. Benim

gibi yere oturmuş, kafasını demirlere yaslamıştı, ayakları çıplaktı. Yanımdaki telefonun saatine baktım; 03.35. Kafamı demirlere yasladım ve odama yürüyebilmek için uykumun biraz açılmasını bekledim, yoksa balkondan bile düşebilirdim.

“Sende tuhaf bir şey var, kız çocuğu,” dediğinde zaten ona bakıyordum. O ise hâlâ karşısındaki duvara bakıyordu.

Sigarasından iki kez üst üste nefes çekip yanaklarında iki kez derin çukurlar oluşturdu. Dumanı dışarı verip devam etti. “Bana benziyorsun,” dedi düşünceli düşünceli.

Gerçekten benziyor muyduk? Sanmıyordum. “Neyimiz benziyor ki?” diye sordum.

Toprak gibi bakan gözlerini, benim anca kurumuş toprak olan gözlerime çevirdi. “İçinde depresyon var. Gıkını çıkarmıyorsun.”

Yutkundum. Nasıl böyle iyi tespitlerde bulunuyordu? Belki de dediği gibi, benzediğimizden biliyordu. “Aslında bir yangın var içimde,” diye düzelttim onu. Kendimi çok yorgun hissediyordum ama ruhen. Bir şey söylemeden sigarasını içmeye devam etti. Gözümden akan yaş elime damladı. “Peki sen,” dedim. “Senin de mi içinde depresyon var?”

Dudaklarına sigara götüreri eli bir anlık duraksadı, sonra yoluna devam etti. Sigarasına veda öpücüğü verip izmariti balkondan aşağı attı ve akciğerlerinde ağırladığı dumanı dudaklarından azat etti gözleri kapalı. Sonra usulca kalkıp gitti hiçbir şey söylemeden.

Arkasından, Dertleşmenin de mi yaşı var, buz adam?” dedim. “Umarım ben o yaşı geçmemişimdir. Buna çok ihtiyacım var.”

#6. Dert

'Hissiyatta çürümüş birinin canını fiiliyatta yakamazsınız. Canını yakmanız için derine girmeniz gerekir lakin bu kez de siz sağ çıkamazsınız...'

Banyoda, küvetin içinde titreyerek otururken gözyaşlarım birer birer intihar ediyorlardı gözlerimden. Her atlayan, arkasındaki gözyaşını cesaretlendirmiş, peşi sıra sürüklemişti. Titrememin sebebi ılık su muydu, yoksa gördüğüm kâbus mu, hiçbir fikrim yoktu. Kollarımı bacaklarıma sarmış, sessizce ağlıyordum sadece. Hoş, yapabildiğim en iyi şey buydu sanırım. Ağlamak...

Ulaş içeri girdikten sonra ben de odama geçip uyumuştum. Ama şimdi buradaydım işte. Nasıl gelmiştim, hatırlamıyordum bile. Sadece bir anda titrerken bulmuştum kendimi. Kulaklarım uğulduyordu. Gözlerimi kapatıp dizlerime dayadım başımı. Neden bu kadar iradesizdim? Neden bu kadar güçsüz ve muhtaçtım? Yetimhaneden çıkmakla hata yapmıştım belki de.

Sinirle çektim saçlarımı. Kendime bakamıyordum bile! Daha

ne kadar sürecekti bu kâbuslarım? Ne zaman rüya görecektim? Ne zaman normale dönecektim? Ne zaman bitecekti içimdeki bu acı? Ne zaman birine sarılıp kendimi huzurda hissedecektim?

Yıllardır kendime sorduğum sorular bir kez daha gün yüzüne çıkarken, güçsüzce kalktım ayağa ve suyu kapattım. Küveti terk ettim yavaşça. Şu an tek istediğim rahatça nefes alabilmektir. Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyordum. O kadar hızlı atıyordu ki.

Islak olmamı önemsemeyip montumu giydim, anahtarımı alarak çıktım dışarı. Titriyordum hâlâ. Merdivenleri inip apartmanın ağır kapısını güç bela açtım ve dışarı attım kendimi. Şubat havası ıslak bedenimi ele geçirirken, titremem hızlansa da beynim hâlâ işlev görmüyordu. Karıncalar beynime dolmuş, sanki hepsi bir ağızdan konuşup cızırtı çıkarıyorlardı. Parazitli bir radyodan farksızdı beynim.

Gözlerimdeki yaşları kısıp açılmış bir musluk gibi sürekli akıyorlardı ve silmeye dahi yeltenmiyordum. Ten acısı, can acısını bastırmaz mı? 'Bastırır,' dedi canım. Lakin bastırırsa şu an dışarıda değil, sıcak yatağımda olmaz mıydım bu soğukta? Dudaklarım bedenimle aynı anda titrerken kalbim de eşlik ediyordu bu tempo-ya. Parkı görünce durdum ister istemez. Gözlerim kapandı.

"Koca göz, neredesin?" diyen babama, saklandığım kaydırağın arkasından bakıp gülünce, ses çıkardığım için olduğum yere baktı babam.

Panikle gözlerimi kapatıp, "Koca göz burada değil," dedim. Tepkisini parmaklarımın arasından izlerken, babam gülerek benden uzaklaştı. Arkasından sessizce gidip bacağına sarıldım. Kahkahalar atarak, "Sobe! Sobe! Ben kazandım! Hadi elma şekeri alalım!" diye bağırdım. Babam beni kucağına aldığı anda da kollarımı boynuna sardım.

Elimle ağzımı sıkıca kapatıp, saklanmak için kaydırağın arkasına gittiğimde kumlarda uzanan Ulaş'ı umursamayıp yere oturdum. "B-ben... Burada saklana bilir miyim?" dedim ağladığım için boğuk çıkan sesimle. Cevabını beklemeden dizlerimi kendime çekip kollarımı bacaklarıma sardım ve başımı dizlerime yasladım hemen.

Küfür mırıldandığını duydum. “Biri bir şey mi yaptı, kız çocuğu? Niye saklanıyorsun?” diye sordu.

Sesi sinirli çıkmıştı. Kafamı iki yana salladım. “Ben sadece... Yine kâbus gördüm,” dedim nefesimin yettiği kadar. Sessizlik oldu bir süre. Neden susuyordu ki bu kadar? Benimle konuşup teselli etsin istiyordum. Gececek desin istiyordum ama yapmadı. Sessizce durdu öylece. Gecenin bu vaktinde ne işi vardı ki hem burada?

Hiç beklemediğim bir anda saçlarımda parmağını hissettim. Islak kâküllerime dokundu. “Islaksın, kız çocuğu,” dedi durgun bir tonda.

Göz kapağımdaki damarlar yüzünü inşa etti birdenbire göz kapaklarıma. Sanki göz kapaklarım gözlerimi kapatsa bile onu görebiliyordum. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Koyu kahve gözlerinde tarif edemediğim bir duygu vardı. Niye öyle bakıyordu? Acıyor muydu bana yoksa? Yok, hayır. O bakışı bilirdim. Bu başka bir şeydi. Farklıydı. Tıpkı babam gibi bakıyordu. Şefkat? Niye bana şefkatle baksındı ki? Ben kimdim onun için? Aptal bir kız çocuğu değil miydim nihayetinde?

Gözlerimi görebilmek için, o çok beğendiğim uzun ince parmaklarıyla sağa doğru yön verdi saçlarıma. “Evine git,” deyip elini çekti ve önüne dönüp sağ elindeki sigarasını dudaklarına götürdü. Derin bir nefes alırken yanakları çöktü ve gözleri kapandı ahenkle.

“Gitmek istemiyorum. Birazcık kalsam olmaz mı?” diye sordum.

Gözleri kapalı durdu öylece. Neden ne gördüğümü veya neyim olduğunu sormuyordu? Göründüğü kadar umursamaz olduğuna inanmıyordum. Elbette umursuyordu çoğu şeyi. Herkes umursardı. Öyle olmalıydı. Yoksa vicdan denen şey ne güne kalırdı? Bu halime hiç mi vicdanı ses etmiyordu? Bir şeyler anlatmaya ihtiyacım vardı.

O, bu halde olsa derdini sorardım. Birine bir şeyler anlatmaya o kadar ihtiyacım oluyordu ki bu durumdayken. Burnumu tekrar çekip kendime daha çok sarıldım. “Ulaş,” dedim usulca. Gözlerini açıp yine sigarasından bir nefes çekti ama gözlerini kapatmadı

bu kez. Kumlara bakıyordu. "Dertleşmenin de yaşı var mı?" diye sordum.

Bana kısa bir bakış atıp sigarasına dönerken, "Asıl akıllı onlar olan delilerin bile dertleşmeye ihtiyacı varken, biz sözde akıllıların dertleşmek için yaş sınırı olsa, fiiliyatta dedikodu diye bir kavram, psikolog diye bir meslek adı olmazdı kız çocuğu," diye cevapladı.

Konuşurken öyle bir üslubu vardı ki, sadece alfabeyi söylese bile etkilenirdiniz mutlaka. Keşke hep konuşsa diye düşündüm. Düşünce yapısı öyle derin ve anlamlıydı ki akıl erdiremiyordum. Sol yanağımı dizlerime yaslayıp ona baktım. "Sana derdimi anlatabilir miyim peki?" diye sordum bu kez.

Derdimi şimdiye kadar kimseye anlatmamıştım. Alay ederler, bana sataşırlar korkusuyla kimseye söylememiştim ama Ulaş alay edecek veya korkumu bana karşı kullanacak biri değildi. Onu kısa bir zamandır tanıyordum, yine de o tür şeyler yapacak biri değildi, biliyordum. Buzdolabı şaka yapar mıydı? Hem de eşek şakası? Sanmıyordum.

Cevap vermeyince bunu evet olarak kabul ettim. Belki de kırmamak için hayır dememiş, anlamamı beklemişti ama ben öyle anlamak istemiştim. "Bizim... evimiz yandı," dedim gözlerimdeki yaşlar burnumun üzerinden sol yanağıma doğru giderken. "Annem ve babam... öldüler." Ağzımdan kısıpça firar eden hıçkırıklarımla teker teker dökülürken sarsılıyordu bedenim. "Ve her gece yanarak öldüklerini görüyorum."

"Bu yüzden mi ateşten korkuyorsun?" dedi.

Bunu nereden biliyordu ki? "Nereden anladın?"

Elindeki sigarayı gösterdi. "Yanında sigara yakıldığında ürperiyorsun," deyip ayağa kalktı ve bana baktı.

Uzun saç sol gözüne ve kemikli çenesine gölge yapmıştı. Güzel yüzlü, derin düşünceli bir adam diye geçirdim içimden.

"Kurtların dışarı çıktığı vakitte kuzular dışarı adım dahi atmamalı, kız çocuğu."

Ne demek istediğini anlayıp ayağa kalktım. Önümden giderken peşinden yürüdüm yine. Gözlerimi montumun koluna silip öksürdüm birkaç kez. "Peki, sen niye dışarıdasın?"

Ellerini ceplerine soktu. “Kurtların dışarı çıktığı vakittayız, kız çocuğu. Bu zaman diliminde yeri olmayan kişi sensin.”

“Sen de mi kötü adamsın?”

Ağır kapıyı açıp geçmemi beklerken gözlerime odaklandı. İrisleri bitterli puding gibiydi yine. “Sandığın kadar iyi bir adam, hayal edebileceğin kadar da kötü bir adam değilim, kız çocuğu. Normal bir adamım işte,” dedi.

Gözlerimi silerken gülümsedim. “Hayır olarak buzdolabısın.”

Gözlerime bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme peyda oldu. O kadar güzel olmuştu ki gecenin karanlığında sokak lambasının ışığı vuran yüzü, gözlerimi bu görüntü karşısında birkaç kez kırıştırmak zorunda kaldım.

“İyi misin, kız çocuğu?”

Ona hayran hayran baktığımı anlamış olmalıydı. Kendimi toparlayarak kafamı salladım ve muhtemelen kızaran ama karanlık olduğu için belli olmayan bir çift kırmızı yanakla merdivenlere yöneldim. Bedenim hâlâ titrerken montuma daha çok sarıldım. Kapımın önüne geldiğimde ona dönüp gülümsedim ve evime girdim.

Elimde biyoloji kitabımla Ulaşların kapısının önünde durmuş, kapıyı çalsam mı, çalmasam mı diye düşünüyordum. Sonuçta erkek öğrenci eviydi, yanlış anlaşılabilir miydi? Alt katımızdaki teyze bu durumdan huysuzdu zaten. Açık açık, eğer bir yanlışımızı görürse apartman yöneticisine söyleyeceğini dile getirmişti. Ders için gelmişken yanlış bir şey mi yapmış oluyordum şimdi?

Hapşıracağımı hissedince elimdeki peçeteyi burnuma götürdüm. Geceki olaydan dolayı sanırım soğuk almıştım. Eğdiğim kafamı kaldırdığımda bana bakan Kutay’ı görünce mahcupça gülümsedim. O da gülümsememe samimi bir şekilde karşılık verdi. “Birileri hasta mı oldu?”

“Sanırım,” diye mırıldandım. “Müsaitsen soru soracaktım. Müsait değilsen girmeyeyim. Ayıp olur.”

Güldüğünde yeşil gözleri kısıldı. “Müsait olmasam söylerim, komşu kız. Geç hadi,” diyerek kenara çekilip bana yol verdi.

Ev tamamen erkek parfümü kokuyordu. Öyle ki üzerime sineceği kesindi. Kutay kapıyı kapatıp beni mutfağa yönlendirdi. Evin şekli benimkiyle aynıydı, bu yüzden doğal olarak mutfak nerede biliyordum.

Evin gördüğüm kadarıyla gayet toplu olması beni şaşırtmıştı. Mutfak o kadar mantıklı yerleştirilmişti ki eşyalar çok daha az yer kaplamış ve oldukça şık durmuştu. Kendi mutfağımı ben de böyle dizayn edebilirdim aslında. “Çok şirin bir mutfak,” diyerek beğenimi dile getirdim.

“Evin bütün tasarımı yine evin mimarına ait,” dedi ve oturmam için sandalye çekti. Tezgâhın üzerinde duran kupasını alıp yanıma oturdu. “Ee? Hangi konu?”

Yüzümü buruşturdum. “Sinir sistemi.”

Yüz ifademe gülümsedi. “O kadar da kötü değil. Korkma bu kadar,” dedi. O sırada yan odadan gelen kırılma sesiyle kaşlarım havalanınca, “Ulaş, maketiyle cebelleşiyor. Gece yine aklına bir fikir gelmiş. Geceleri yıldızlara bakıp tasarım düşünüyor,” diye açıkladı.

Demek ki o yüzden parkta kumlara uzanmıştı. Nasıl bir adamdı bu Ulaş?

Mutfağa çatık kaşlarıyla girerken beni görünce bir an durdu ve bana sorma zahmetine girmeden Kutay’a baktı. “Komşu kızın soruları varmış,” diye açıkladı o da.

Ulaş çekmecedен yara bandı aldı. O an elinin kanadığını görünce, “Hi!” diye bir ses çıkarıp gözlerimi kapattım.

Kutay, “Ne oldu?” diye sordu şaşkınlıkla.

Ulaş, “Kan tutuyormuş,” diyerek çenesiyle beni gösterdi.

Kan görünce bayılmıyordum ama içim bir tuhaf oluyordu işte. Midem falan kalkıyordu. Ulaş’ın gittiğine emin olup tek gözümü açtım.

Kutay sırıtırıp, “Sinir sistemin gayet duyarlı,” dedi.

“Sorma,” dedim sırtarak.

Kutay konuyu örneklerle o kadar iyi anlatmıştı ki şu an kendimi bir doktor kadar bilgili hissediyordum. Minnetle ona bakıp teşekkür ettim. “Bir şey değil, komşu kız. Sayende ben de tekrar yapmış oldum,” dedi.

Mutfağa Bahadır girip bir sandalye çekti. “Arya, şimdi malum 14 Şubat haftaya ve benim de bir sevgilim var. Esra. Sence ne alsam? Her yıl bizimkilere soruyordum, bu sefer sana sorayım dedim. Kız kafası,” deyip şirince sırıttı.

Kafamı sallayıp düşünmeye başladım. “Kocaman ayıcık?”

“Cık. Onu daha önce almıştım ve bayağı büyüktü ayıoğluayı,” dedi.

Ben kıkırdarken Argun mutfağa girip buzdolabına yöneldi. “Senden evlenme teklifi bekliyor. Git teklif et adam gibi,” dedi.

Bahadır ensesini kaşıdı. “Annemi bilmiyormuş gibi konuşma. Mesleğimi elime almadan kız istemeye gitmeyecekmiş. Esra’ya şimdi teklif edersem iki sene beklemek zorunda kalırız. Onu da kayınpederim kabul etmez. Gerçi kızını verir mi, onu bile bilmiyorum.”

Kutay gülerek arkasına yaslandı.

Argun dolaptan sade soda aldı ve tezgâhın köşesiyle açtığı kapağı çöpe attı. O, tezgâha yaslanırken Ulaş da gelmişti. “Muhabet nedir?” siye sorup tezgâha yöneldi o da.

Kutay, “Senelik sevgililer günü rutinimiz ama bu kez Arya da katıldı,” dedi.

Adımı duyunca Ulaş’ın yüzü durgunlaşsa da çabucak eski haline geri geldi. Neyi vardı ki adımın?

Atatürk imzalı siyah bir kupa alıp kahve koyarken, “Esra’nın kaç gündür benden istediği ama benim vermediğim kitabı al. Sa-
hafta bulamamıştı. Recep Abi’de vardır belki. Ona söylememiştim,” dedi.

Hayretle ona baktım. Bu kadar dikkatli ve düşünceli olması küçük dilimi yutmama sebep olabilirdi.

Bahadır, "Sağ ol be kardeşim," diyerek ona elini uzattı. Ulaş da onun elini tuttu ve omzuyla da omzuna vurdu. "Papaz," diyerek Argun'a baktığında kaşlarını havalandı.

Kutay bunu görmüş olacak ki, "Argun'un dedesi imam da," dedi gülerek.

Ulaş gözlerini benden çekip Argun'a döndü tekrar. "Silikon tancası var mı sende?

Argun gözlerini devirip, "Yine mi kırdın?" diye sordu.

Ulaş omuzlarını silkti. "Canımı sıkıyor."

Bahadır güldü. "Her hafta otuz beş lira veriyorsun, abicim."

Ulaş onun kafasına vurup kahvesinden bir yudum aldı. Arkadaştan çok, kardeş gibiydiler. Özenmeden edememiştim.

Kitabımı alıp ayağa kalktım. "Ben artık gideyim," dediğimde bütün gözler bana döndü.

Bahadır sıcak bir gülümseme yollayıp, "Bir ara Esra'yla tanıştırmam seni, komşu kız," dedi.

Gülümseyerek başımı salladım ve, "Çok sevinirim," dedim. Kutay, beni uğurlamak için kalkarken ona tekrar teşekkür edip diğerlerine iyi akşamlar diledim.

Ailem gurur duysun diye derslerime her zaman çok çalışmıştım. Bu yüzden hiçbir zaman kimse bana 'ders çalış' dememişti. Her daim kendi isteğimle ders çalışıp sınıf birincisi olmuşum. Ders çalışmadığım zamanlarda ya animasyon ya yabancı dizi izliyorum ya da veya resim çizip bir şeyler yazıyordum.

Odamdaki şirin çalışma masamda oturmuş, resim çiziyordum. Penceremden görünen Galata normalde bile çok güzelken, güneş batarken daha da güzel oluyordu. Her geçen gün daha çok âşık oluyordum ona.

Telefonum çaldığında ekrana baktım. *Aryor...*

En son buraya ilk geldiğimde aramıştı. "Efendim?" dedim.

Naif sesiyle, "Arya. Canım, nasılsın?" diye sordu.

Kalemimi çizdiğim resmin üzerine bırakıp arkama yaslandım. "İyiym. Siz?"

"Ben de iyiym, teşekkür ederim. Kriz geçirdiğini duydum. Üstesinden gelmiş olmalısın ki aramadın beni."

Burukça gülümsedim. Daha bu sabah üstesinden gelemediğim için ağlamıştım. "Şey... sanırım evet," diye geveledim.

"Bir sorun olursa istediğin zaman arayabilirsin, Aryacığım. Sakın çekinme. Mutlaka yardım etmeye çalışırım."

Sanki görebilirmiş gibi başımı salladım. "Teşekkür ederim ama sizin kim olduğunuzu artık öğrenmek istiyorum," dedim.

Derin bir nefes verdi. "Bunu daha önce de söyledim, canım. Şimdi değil. Daha sonra öğreneceksin kim olduğumu. Tek istediğim senin iyiliğin."

Yanaklarımı şişirip daha sonra nefesimi dışarı bıraktım. "Peki. Sizin istediğiniz gibi olsun," dedim. Beni düşünen biri vardı ve onu kaybetmek istemiyordum, bu yüzden de üstelemedim. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, tatlım," dedi ve telefonu kapattı.

Bir süre ekranımdaki fotoğrafa baktım. Saat 17.46 olmuştu. Masamdan kalkıp laptopumu kucakladığım gibi yatağıma gittim. Uykum gelene kadar dizi izleyebilirdim. Tam yatağıma kurulduğum an kapı çalınca başımı yastığa bırakıp tepindim. Neden tam yerleştikten bir saniye sonra çalıyordu bu kapı?

Oflayarak kalktım ve ayaklarımı yere sürüye sürüye kapıya gittim. Kapıyı açtığım an üzerime yığılan sarışın kızı güçlükle yalayıp kapıya tutundum. Dudaklarımdan da bir çığlık fırladı tabii. Kızı daha fazla tutmaya gücüm yetmediği için kız, kollarımın arasından süzülerek yavaşça yere yığıldı. Gözlerim kocaman açılırken korkuyla üzerine eğildim. "Eyvah! Öldün mü?" dedim. Cevap alamayınca biraz daha yaklaşıp kalbini dinledim. "Kalbin atıyor!" diye söylenerek ayağa kalktım ve karşı kapıyı çaldım. Kutay kapıyı açtığında, "Bir kız," diye saçmalayarak yerde yatanı gösterdim. Kutay koşar adımlarla kızın yanına gitti. Tepesine dikildim. "Lütfen ölmemiş del!"

Kutay, kızın nabzına bakarken, "Ulaş!" diye bağırdı.

Birkaç saniye sonra kapıda beliren ulaş küfrederek yanımıza geldi. Kızın yüzünü görünce bir küfür daha savurup bana döndü. “İyi misin, kız çocuğu?”

“Evet. Sadece korktum,” dedim.

Kutay ayağa kalktı. “Sızmış. Leş gibi içki kokuyor zaten.”

Ulaş homurdanarak eğildi ve kızı kucağına aldı. Doğrulduğunda uzun saçları sol gözünü kapatmıştı. Başını iki yana salladı ama saçları inatla yerlerinde kaldılar. “Kız çocuğu, saçlarımı gözümün önünden çeker misin?” dedi.

Saçlarını benim düzeltmemi mi istemişti? Ben mi? Ona doğru bir adım atıp elimi saçlarına uzattım. Koyu kahve saçlarını gözlerinin önünden çekip geriye doğru ittim. Parmaklarım alnını okşamıştı biraz. İçim bir tuhaf olmuştu. Saçları yumuşaktı ve biraz da nemliydi. Niye saçlarına dokunmak bu kadar garip hissettirmişti?

Elimi geri çekip kapı pervazına yaslandım. “Şey... bu kız kim?” diye sordum.

“Kısaca platonik bir sevenim diyelim. En azından o kendini öyle sanıyor.”

İçip içip Ulaş’a mı gelmişti yani?

Kutay evden montu ve anahtarıyla geri çıktı. Kapıyı çekip kapattı ve montunu giyerken bana baktı. “Kusura bakma, komşu kız. Seni de korkuttu.”

Önemli değil der gibi başımı sallarken Ulaş da, “Kusura bakma,” diye ekledi.

Sonra merdivenlerden indiler. Sanırım kızı evine bırakacaklardı. İçeri girip kapıyı kapattım ve kilitleyip odama gittim.

Emir ve Deniz didişirlerken çok tatlı duruyorlardı. Emir, Deniz’i o kadar iyi tanıyordu ki onu sinir edecek her türlü numara onda mevcuttu. Elindeki oyuncak böceği sallarken, Deniz sinirle kalemini fırlattı. Emir elindekini çöpe atıp sıramıza oturdu. “Tamam be, kızma,” dedi şirin şirin.

Ondan hoşlanan kızlar onu izlerken, Emir bunu pek fark et-

miyor ya da fark etmiyormuş gibi yapıyordu. İlk gün onu kendini beğenmiş biri sansam da aslında hiç de öyle biri değildi. Hatta bazen onu Tumblr’da gezerken görüyordum. Ona gelen mesajları okurken utanıp, mütevazı cevaplar veriyordu.

Emir bir şeyler söyleyince Deniz kıkırdadı, Emir de gülerek onun saçlarını karıştırdı. Sonra bana döndü. “Sen niye konuşmuyorsun, Arya?”

“Sizi izlemek daha eğlenceli,” dedim.

“Hadi ya,” derken kâküllerime uzanınca geri çekilsem de uzun kolları sayesinde ulaşip saçlarımı karıştırdı. Ellerini itmeye çalışsam ama vazgeçemedi. En sonunda geri çekildiğinde yolunmuş tavuğa benzediğime emindim. İkisi gülme krizine girerken ben de dayanamayıp onlara katıldım.

Sonunda sustuğumuzda Emir, “Bu akşam Can’a gideceğiz. Gelmek ister misin?” diye sordu.

Deniz gözlerini büyütüp bana yavru köpek bakışları atınca ben de bakışlarımı ona çevirdim. “Can kim?”

Kıkırdayarak, “Can Kırığı işte,” diye cevapladı.

“Bilmem,” dedim. “Saat kaçta gideceksiniz?”

“Altı, yedi gibi. İki saat kalır, döneriz hemen. Erim bizi bırakır. Ne olur gel ya. Çok eğleniriz. Hı? Olmaz mı?”

Hava o saatlerde kararmış oluyordu ve Erim’i tanıımıyordum. Ama Deniz ve Emir de olacaktı. Onlara güveniyordum. Karasız kalmıştım. Emir, “Kırma bizi, be Arya. Gel işte. Söz, geç kalmayacaksın. Tam vaktinde seni evine bırakırız. Hatta babanla bile konuşurum,” dedi.

Burukça gülümsedim. “Tamam, gidelim,” dedim. Emir zafer kazanmış bir edayla elini uzatınca da bir beşlik çıktık. Babam olsaydı, o da arkadaşlarımla zaman geçirmemi isterdi sanırım diye düşündüm. İç çekerek Deniz’e baktım, telefonundan instagrama girmiş, Erim’in profiline bakıyordu. Aklıma dün akşam geldi. Deniz de platonikti ama içip içip Erim’in kapısına gideceğini sanmıyordum. O, Erim’i uzaktan seviyordu.

Okul çıkışı birlikte üniversiteye yürürken Emir, “Merak etme-

yin bayanlar, alkol alınmayacak ve sessiz sakin bir akşam olacak. Canlı müziğimizi dinleyip, evlere dağılacağız,” dedi keyifli keyifli.

Bu haline gülümsemeden edemedim. Okulun bahçesinden usulca çıktık. Kapıdaki arabanın sürücü koltuğunda Emir’in şoförü vardı. Arabaya binip yola koyulduk.

Neon lambalar Can Kırıği’nın tabelasına farklı bir hava vermişti. Bizim çalıştığımız saatte kafeydi ama şu saatlerde bar moduna geçiyordu sanırım. Dışarıda iri cüsseli bir adam vardı ve kimliklere bakıyordu. Hep birlikte kapıya ilerlerken, “Ben on yedi yaşındayım,” diyerek onlara baktım.

“Ciddi misin?” diye sordu Emir.

“Evet. Henüz on sekiz olmadım.”

Sırıttı ve bana cool bir bakış attı. “Can Abi, beni kırmaz.”

“Can Abi’yle tanışıyor musunuz?” diye sordum.

“Evet de sen de mi tanışyorsun?”

Deniz hemen atıldı. “Evet. Cumartesi tanıştık.”

Emir anladığını belli etmek ister gibi başını salladı. “Can Abi, abimi ve beni çok sever.”

Ulaş ve Argun’u da çok seviyordu, o gün Ulaş’la konuştuğunda fark etmiştim bunu. Onunla konuşurken Ulaş’ın da gözleri bir tuhaf oluyordu. Can Abi’ye değer verdiği belliydi.

Can Abi, Ulaş ve Erim’in birbirlerinden hoşlanmadıklarını bilmiyor mu diye düşündüm. Kapıdaki adam geçmemize izin verdiğinde içeri girdik ve Emir’in yönlendirdiği masaya oturduk. Sahnedeki müzisyeni görünce kalbim heyecanla çarpmaya başladı; dinlenesiler listemin son zamanlardaki favorisiydi. Şimdi şarkılarını canlı canlı dinleyecektim.

Emir yüzümdeki ifadeyi görmüş olsa gerek ki koluma dokunup, “Ne o, çok mu seviyorsun şarkılarını?” diye sordu. Başımı sallayarak onayladığımda da, “Ben de çok severim,” dedi.

Deniz, “Erim geldi!” diye cıvıdayınca bakışlarımı kapıya çevirdim. Erim gülümseyerek yanımıza geldi. Deniz’in yanağını sıkıp Emir’in omzuna hafifçe vurdu. “Nasılsınız, gençler?” dedi ve kimse cevap veremeden Emir’e döndü. “Bizimkilerin yanındayım.

Şoförü yolladım. Kalktığınızda haber verirsin,” diyerek arkadaşlarının yanına gitti. Deniz arkasından hayran hayran bakıyordu.

Can Abi’yi gördüğümde gülümseyerek el salladım, o da aynı şekilde karşılık verdi. Çok iyi bir insandı, hemen kanım kaynamıştı. Ulaş, Kutay, Argun ve Bahadır da yanındaydı. Bir şeyler içerken sohbet ediyor, arada bir gülüyorlardı. O sırada Erim yanlarına gidince ne olacağını merakla izlemeye başladım ama bir şey olmadı, Can Abi’yle konuştuktan sonra arkadaşlarının yanına geri döndü. Birbirleriyle muhatap bile olmamışlardı.

Emir’e, “Can Abi, Ulaş’la abinin arasının bozuk olduğunu bilmiyor mu?” diye sordum.

“Biliyor. Neden bozuk olduğunu da biliyor. Aralarını yapmaya çalışıyor ama zor,” dedi.

Aralarının neden bozuk olduğunu merak etsem de sormadım. O güzel adamın sesi kulaklarımda yankılanmaya başlayınca merakımı unutup sahneye döndüm. Açılış konuşmasını yapıp en sevdiğim şarkısıyla geceye başladı.

Erim söz verdiği gibi, istediğimiz saatte bizi eve bırakmak için kalktı. İlk önce beni bırakacaklardı. Tarifimle ilerleyerek arabayı apartmanın önünde durdurdu. Bizimle aynı anda park eden arabayı görünce kim olduğuna baktım ve direksiyonda Argun’u gördüm. Ben arabadan inerken Erim de indi. Diğer arabadan inen Ulaş’la göz göze geldik. Gözlerini kısa bir süre benim üzerimde tutup Erim’e çevirdi. Erim, ona baktıktan sonra bana döndü. “İyi geceler, Arya,” dedi ve arabasına binip hızla uzaklaştı.

Ben de adımlarımı hızlandırdım, çünkü kapı kapanmadan içeri girmek istiyordum. En arkada Ulaş vardı. Kapıyı bıraktığı anda kendimi içeri atmamla çılglık atmam bir oldu. Saçlarımda ucu kapıya sıkışmıştı. Normalde bile açamadığım kapıyı şimdi nasıl açacaktım? Neyse ki Ulaş geri döndü ve kapıyı açtı. Başımı ovuşturarak, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Önemsiz.”

Sensin önemsiz! Merdivenleri çıkarken yine arkasıdaydım, sürekli peşinden gitmeyi huy edinmiştim sanırım. Yanından geçeceğim sırada durdu ve, “Kurt,” dedi.

“Ne?”

“Kurtların dışarıda olduğu bir zamanda yine dışarıdaydın, kız çocuğu. Tekrar edilen yanlışlar hata değıl aptallıktır.”

O, merdivenleri çıkmaya devam ederken içimden, “O halde evcil bir kurt bulacağım kendime diye geçirdim. Çünkü Galata Kulesi geceleri daha güzeldi.

#7. İz Bırakmak

*'Yapboz parçasıydı insanlar belki de ve sadece her iki tane-
si tamamlıyordu birbirini. Kimisi bulabilmişti parçasını, kimisiye
yanlış parçayı kendini tamamlamak için zorlamaktaydı...'*

Zaman... Geçmiyor dediğimiz, geçsin istemediğimiz veya iste-
diğimiz yine de bizi zerre kadar umursamadan, istesek de isteme-
sek de sürekli ileri giden şey. Ya da benim değişimle sona doğru
isteyerek veya istemeyerek atılan her bir adım. Hiç kimse ne ka-
dar adımı kaldı bilmiyordu. Babam sadece otuz beş yıl, annemse
sadece otuz dört yıl adım atabilmişti. Adımları onlar istemeden
sonlandırılmıştı.

Karşımdaki ormana bakarken olduğum ortamdan soyutlan-
mış ve sadece bu konuya odaklanmışım. Ağaçlar her zaman
bana babamı hatırlatıyordu. Babamı ve annemi düşünmüştüm
yol boyunca. Ta ki Deniz omzumdan dürtene kadar.

İrkilip ona baktığımda dudağını ısırıldı. "Ay, affedersin, korkut-
tum mu? Dalmış gibiydin. Geldik de, onu söyleyecektim," dedi.

Başımı önemsiz anlamında sallarken gülümsedim. “Sorun değil,” diyerek koltuktan kalktım ve Deniz’in arkasına takılıp otobüsten indim. Aşağıda bir anda Özel Ateş Koleji ve Özel Altın Çağ Üniversitesi’nin öğrencileri birbirine karıştırdı.

Emir bize göz kırpıp abisinin yanına giderken, kızlar hoşlandıkları üniversiteli çocuklar hakkında muhabbete başlamış, biz de Deniz’le öylece ayakta kalmıştık. Deniz, Erim’den bahsediyordu her zamanki gibi. Gülümseyerek onu dinledim yine. Erim’den bahsederken komik bir tatlılığı oluyordu. Yanakları pembeleşiyor, mavi gözlerinin içi parlıyordu.

Okul müdürümüz, yanında üniversitenin rektörlerinden biriyle tam ortamızda durdu. “Bugün, okullarımızın kurucusunun ve ailesinin vefatı üzerine her sene olduğu gibi fidan dikeceğiz. Merhum Taner Ateş fidan dikmeyi çok severdi. Diktiğimiz her fidan onlara rahmet okur inşallah. Şu an hayatta olsaydı sizlerle gurur duyardı. Fidanlarımızı diktikten sonra pikniğimizi yapacağız. Hepinize kolay gelsin.”

Konuşması biten müdürümüz alkışlandıktan sonra, üniversitenin rektörü de kısa bir konuşma yaptı. Ardından hepimiz dikeceğimiz fidanlara yöneldik. Dolan gözlerimi ince kazağımın koluyla sildim çok belli etmemeye çalışarak.

Sırada Emir’in arkasına geçtiğimiz sırada, “Sinir sistemin çok hassas, komşu kız. Gözlerin doldu,” dedi arkamdaki sesin sahibi Kutay. Arkamı dönüp ona baktım. Sıranın devamında da Bahadır, Argun ve Ulaş vardı. Ulaş yere bakıyordu sigara içerken. Gözlerimi Kutay’a çevirdim. Yeşil gözleri, gözlerimle buluştu. “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” desem de ‘iyi değilim’ diye haykırdım içimde. Ulaş kafasını kaldırıp inanmayan gözlerle bana baktığında yutkundum. Anlamış mıydı iyi olmadığımı yoksa? Gözlerimi kaçırıp önüme döndüm.

“Tütüncü!”

Duyduğum ses Erim’e aitti. Kime seslendiğini merak edip arkama baktığımda Ulaş sigarasını yere atıp botuyla ezdi ve kafasını kaldırıp ona baktı. Ulaş’ın soyadı Tütüncü müydü? Bir insan

soyadının hakkını bu kadar iyi verebilirdi sanırım diye geçirdim içimden.

“Soykan!”

Ulaş ve Erim birbirlerine hitap ettiğinde, sanki ellerinde buzdan bir kılıç tutuyorlardı da, söyledikleri her kelimedede kılıçlar birbirlerine çarpıyormuş gibi bir etki bırakıyordu. Erim, Ulaş’a samimiyetten yoksun, sinir bozucu ama bir o kadar da güzel bir sırtış yollarken, Ulaş’ın nasıl bir tepki vereceğini merak etmiştim. Ulaş beklediğim gibi sırtıtmak yerine sadece baktı. “İsminin anlamını biliyor musun?” diye sordu. Sorduğu soruya şaşırmıştım. Ama Erim hiç şaşırmamıştı. Ulaş’ı tanıyordu ne de olsa. “Bir şeyin ulaşabileceği uzaklık,” diye devam etti soğuk bir gülümseme eşliğinde. “Ulaş’la ulaşmak demek. Yani sen bir şeye ulaşmaya çalışırken ben zaten orada olmuş oluyorum, Soykan. Benimle uğraşma.”

Erim sadece sırtıtmakla yetindi. “Öyle diyorsan.”

Sanırım Ulaş’ı sinir ettiği için mutlu olmuştu. Beni görünce gülümseyerek göz kırptı. Yanaklarımın anında kızardığını hissederken nezaketen gülümsedim. Ulaş’ın kaşları çatılmıştı. Neden olduğuna anlam veremeyerek, yanaklarımı ellerimle kapatıp önüme döndüm. Yanaklarımı ellerimle kapatıp önüme döndüm. Deniz sessizce kıkırdayıp, keyifle, “Kızardın yine,” dediğinde somurtarak ellerimi yanaklarıma daha çok bastırdım.

Sıra bana geldiğinde aldığım fidana sıkıca sarılıp Deniz’in peşinden gittim. Fidanını alanlar çoktan dikmeye başlamışlardı bile. Boş bir alan bulup fidanımı yere bıraktım. Elimdeki kürekle, babamın bana öğrettiği gibi toprağı kazmaya başladım.

“Baba?” dedim merakla ona bakarak.

Gülümseyerek yapraklarını okşadığı ağaçtan gözlerini çekip bana baktı. “Söyle, koca göz.”

Ağacı gösterip, “Bu ne ağacı?” diye sordum.

Yanağındaki çukurlar belli olacak şekilde gülümsedi. “İhlamur.”

İki adımda yanına gidip bacağına sıkıca sarıldım. “Beni de sev.”

Beni kucağına aldığıında kakhaha atıyordu. "Seni her şeyden çok seviyorum, koca göz," dedi.

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Gerçekten mi?" diyerek yanğından öpüp kollarımı boynuna doladım.

Kâküllerimi düzeltip güldü yine. "Gerçekten, koca göz"

Küçük ellerimi yanaklarına koydum bu kez. "Ben de seni çok seviyorum, baba."

"Neden ağlıyorsun, koca göz?"

Babamın gözlerine bakınca daha çok ağladım ve yanaklarımdaki ellerimle gözlerimi kapattım. Babam önümde diz çöküp ellerimi gözlerimden çekti. "B-ben kötü bir şey yaptım," dedim.

Gülümseyerek gözlerimi sildi. "Bana her şeyi söyleyebilirsin, koca göz."

Burnumu çekip yere baktım, utanıyordum. "İhlamur ağacını kırdım, baba."

Kâküllerimin üzerinden alnımı öptükten sonra gözlerime baktı. "Neden yaptın bunu, koca göz?"

"Beni daha çok sev diye yaptım. Onu sevmeni istemiyorum. Sadece ben sev istiyorum. Kızma bana, lütfen."

Yanaklarımdan öptü ve beni kucağına aldı. "Seni her şeyden çok sevdiğimi söylememiş miydim, koca göz?"

Başımı omzuna koyarken, "Kızdın mı bana?" diye sordum.

"Kızmadım, koca göz," dedi saçlarımı okşayarak.

Herkes ağacını dikip piknik alanına gitmişken, ben diktığım İhlamur ağacına bakıyordum. "İşin bittiyse gidelim mi, Arya?"

Sesini duyunca Deniz'e baktım. "Sen git, geliyorum şimdi," dedim. Emir'le birlikte uzaklaşınca dizlerimin üzerine güçsüzce çöktüm. Gözyaşlarım yavaşça akmaya başlamıştı bile. "Senin ağacını kırdığım için özür dilerim, baba," dedim. Fidanın minik yapraklarını okşamaya başladım. "Sadece beni sev istemiştin. Özür dilerim. Bu ağaç senin ve annem için." Ağaca verdiğim can suyuna gözyaşlarım da katılırken, babamın fidan diktikten sonra yaptığı

gibi yaprağını öptüm. "Sizi seviyorum," diye fısıldayıp gözlerimi sildim.

Yavaşça doğrulduktan sonra çorabımı silkeledim. Birkaç metre uzağımda Ulaş'ı gördüm. Fidanını dikmişti, sigarasını içerken onu izliyordu. Fidanın yaprağını okşadı, sigarasını ateşi yukarı gelecek şekilde dibine gömdü. 'Benziyoruz' deyişi kulaklarımda yankılandı birden. Yavaş adımlarla yanına giderek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Doğrulup bana baktı. "Herkesin bir iz bırakma şekli var, kız çocuğu. Sen gözyaşı bırakıyorsun, ben izmarit," dedi.

Ağladığımı görmüştü. Ellerimi montumun ceplerine soktum ve bir şey söylemeden yanından geçip yürümeye başladım. O da arkama takıldı. İkimiz de susarak piknik alanına ilerledik.

Balkonumda dirseklerimi demirlere yaslamış, Galata'yı izlerken bugünü düşünüyordum. Herkesin iz bırakma şekli farklı demişti. Benim iz bırakmak için bir nedenim vardı, peki ya onun? O, neden iz bırakmıştı ki? Kafamı çevirip onların balkonuna baktım. Evde değillerdi. Dönüşte arabalarına binip gitmişlerdi.

Aşağıdan gelen gürültüyle kafamı eğip apartmanın önüne baktım. Sokak lambasının ışığından görebildiğim kadarıyla arabadan inen Ulaş'tı. Uzun saçları ve zayıflığı da bu tahminimi doğruluyordu. Normal yürüyüşünün aksine hafif yalpalıyordu. Sarhoş muydu? Apartmana girip kapıyı gürültüyle kapatınca yüzümü buruşturdum. Aşağı kattaki teyze duyduysa eğer kesin kapıyı açıp bakacak ve Ulaş'ı görürse de apartman yöneticimize söyleyecekti.

İçeri girip hızlı adımlarla kapıya ilerledim, ince siyah hırkamı üzerime giyip anahtarımı aldım ve dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan sessizce kapatıp merdivenlerden hızlı hızlı indim. Alt kata geldiğimde Ulaş yerde oturmuş, sırtını duvara yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Yoksa alkol zehirlenmesi mi geçiriyordu? Endişeyle yanına gittim. "Ulaş? Öldün mü yoksa?" diye sordum. Gözlerini açıp baygın baygın bana baktı. Mahcupça gülümsedim. Öldün mü ne yahu? "İyi misin?" diye sordum bu kez. Kafasını umursamazca

sallayıp karşısına baktı. "Kalk hadi. Şu teyze seni böyle görürse şikâyet eder," dedim.

Omuzlarını silktilti. "Umurumda değil."

Yanına çöktüm. "Bence olmalı," dedim. "Sürekli bir şeyleri şikâyet edip duruyor. Hem kalkmazsan ve seni benimle görürse beni de şikâyet eder."

Gözlerini devirerek kalkmaya çalıştığında, ondan önce kalkıp düşecekken onu tutum. Doğrulup kolunu çekti. "Niye bana yardım ediyorsun, kız çocuğu?"

Gözlerimin içine baktığı için gözlerinde biraz takılmıştım; içleri parlıyordu, çok güzeldi. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp omuz silktiltim. "İçimden geldi. Hem sen de bana kapıyı açıyorsun hep," diye geveledim. Evden öylece çıkmıştım, aklıma bir neden bulmak gelmemişti. Sadece gelmişim işte. Hâlâ bana bakarken, "Ne kadar içtin?" diye sordum merakla. "Gözlerin parlıyor da."

Sorumu es geçip elini uzattı. Uzun, ince ve güzel parmaklarıyla kâküllerimi yavaşça düzeltti. "Üzgünüm."

"Neden?"

Kahverengi gözlerini tekrar düşürdü gözlerime. Tuhaf bakıyordu. Sanki Ulaş şu an Ulaş değilmiş gibiydi. Elini saçlarımdan çekip yüzünü sıvazladı. "Eve gitsem iyi olacak," deyip merdivenleri çıkmaya başladı. Yine peşinden gittim.

Neden üzgün olduğunu söylemişti? Benim için niye üzgündü ki? Kendi katımıza çıktığımızda ona baktım. "Neden öyle söyledin?"

Elindeki anahtarla kapıyı açarken kafasını bana çevirdi. "Bazı kişiler üzgün olmalı. Yaptıklarından veya yapmadıklarından dolayı. Ve ben bu sınıfa giriyorum, kız çocuğu. Fazla kurcalama."

Sarhoş bir beyinle bunları nasıl söyleyebiliyor, dahası nasıl böyle düşünebiliyordu? Evine girdiğinde ben de evime girip, kapıya yaslanarak bir süre bekledim. Onu anlamak neden bu kadar zordu ki?

Kendime kakaolu süt yaptıktan sonra odama gittim. Üzerinde Galata çizimi olan kupamı çalışma masama bırakıp, yatağımın

üzerindeki yumuşak pijamalarımı giydim. Kupamı alıp balkona yöneldim ama Ulaş'ın da kendi balkonlarında sigara içtiğini görünce vazgeçtim. Biraz tuhaftı bu akşam, bu yüzden onu yalnız bırakmak istemiştim. Cam kenarına oturup, sütümü sessizce içerken onu izledim. Saçları anlına düşmüştü, her zamanki gibi tutuyordu sigarasını. 'Tütüncü' diye geçirdim içimden. Sen nasıl bir adamsın?

Bir süre sonra oturduğu yerde uykuya daldığını fark ettim. Usulca balkona çıkıp onu izlemeye devam ettim. Neden üzgün olduğunu söylediğine anlam veremiyordum. Yanaklarımı çokça şişirdim, eğer düşüncelerimde boğulursam biriktirdiğim havayı kullanacaktım.

Birden rüzgâr esince titredim. Ulaş'ın yüzüne düşen saçları dalgalandı. Annem hep uyurken daha çabuk soğuk aldığımı söylardı. Hasta olacaktı şimdi o da. Elimi parmaklıkların arasından uzatıp eline dokundum, elimi hızla tutup gözlerini aniden açtı. "Şey... burada uyuduğun için şey yapmıştım..."

Bir şey söylemek için tam ağzını açmıştı ki Kutay beraberinde kötü bir kokuyla balkona çıktı. Ulaş da ben de yüzümüzü buruşturduk. Kutay bana göz kırpıp Ulaş'a döndü. "Diğerleri nerede?"

Ulaş saçlarını düzelterek ayağa kalktı. "Bahadır, Can Kırığı'n-daydı. Argun da garajına gitti."

Kutay bu sefer bakışlarını bana çevirdi. "Nasılsın, Arya?"

"Ben iyiyim de, sen iyi misin?" dedim. "Çok kötü kokuyorsun da."

Yüzünü buruşturdu. "Formalin kokuyorum ve bu koku acayip başımı ağrıtıyor."

Gözlerimin önüne CH_2O şeklindeki organik bir bileşik olan formaldehit geldi. Formaldehitin sıvılaştırılmış haline 'Formalin' deniliyordu ve kadavralarda ve birçok şeyi sterilize etmekte kullanılıyordu. Kötü koktuğunu biliyordum ama bu kadar da kötü koktuğunu bilmiyordum. "Kokusunun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Emin ol çok daha kötü. Direkt soluduğunda mahvoluyorsun. Önümüzdeki sene ne yapacağım, merak ediyorum," dedi ve esnedi. "İyi geceler, komşu kız."

Ulaş cebinden sigarasını çıkarıp bir tane yakarken ikisine de, “İyi geceler,” diyerek içeri girdim. Koltuğun üzerindeki Koca Göz’ü alıp yatağıma geçtim. Bu gece ona yine çok ihtiyacım olacak gibiydi.

Sabah her zamanki gibi alarmımın sesiyle kalktım, kendime bir sandviç yapıp yola çıktım. Hava çok soğuk olmadığı için bu kez yürümeyi tercih etmiştim. Okulumun yakınlarındaki bir sokaktan geçerken gördüğüm küçük çocukla olduğum yerde kalakaldım. Takır takır öksürüyordu, akan burnunu, sattığı mendillere kıyamadığı için, yırtık pırtık kazağının koluna siliyordu. İçim burkulurken elim çantama gitti ama duraksadım. Para verip mendillerini almasam kırılır mıydı? Ya da fazla para versem?

Çocukla göz göze geldiğimizde babamın sesi doldu kulaklarıma; *çocuklar her zaman gözleriyle konuşur, koca göz, tıpkı senin gibi.* Babam yine haklıydı. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip çocuğun yanına adımladım. “Merhaba,” dedim.

“Mendil mi alacaksın, abla?”

Boylarımızı bir hizaya getirmek için eğildim. “Evet, ben de hastayım.”

“Geçmiş olsun, abla,” diyerek elindeki mendillerin birini bana uzattı. Uzattığım parayı da eliyle geri itti. “İstemem, hasta olmuşsun zaten.”

Evsiz bir çocuk nasıl olur da, her şeyi olan bir çocuktan daha fedakâr olabilirdi? “Bunu kabul etmemi istiyorsan kahvaltıda bana eşlik etmelisin,” dedim.

Bir an için gözleri parlarsa da o ışık anında kayboldu. “Yok, abla. Tokum ben.”

“Lütfen. Tek başıma yemek yiyemem ben,” dedim ve doğrularak elimi uzattım. Biraz tereddüt etse de elimi tuttu, diğer elinde de sattığı mendilleri taşıyordu. Can Kırığı’na yakın olduğumuz için onu oraya götürdüm.

Soğuktan titreyen bedeni içeri girdiğimizde sıcak havayla gevşemişti. Onu bir masaya yönlendirdim ve birlikte oturduk. Kar-

şimdiki koltuğa yerleşirken gülümsedi. “Ulaş Abi’m de beni hep buraya getirir.”

Kaşlarını havalandırırken yanımıza gelen Can Abi çatık kaşlarla çocuğa baktı. “Ah ulan Ahmet, demedim mi ben sana bir şey olursa gel diye?”

Adının Ahmet olduğunu öğrendiğim çocuğu tatlı bir tonla azarlamıştı ve bir yandan da saçlarını okşamıştı.

Ahmet minik omuzlarını silkerek, “Özür dilerim,” dedi.

Can Abi, bana döndü. “Ahmet’le ne işin var bakalım?”

“Birlikte kahvaltı edecektik,” dedim gülümseyerek.

Ahmet hemen lafa atıldı. “Bu abla da tıpkı Ulaş Abi’m gibi. Yardım ettiğini anlamamı istemiyor ama Ulaş Abi daha profesyonel.”

Utanmıştım. Anlamış mıydı yani? Ben utancımınla uğraşırken Ulaş arkasından gelip ellerini Ahmet’in omuzlarına koydu. “Nereledesin, oğlum? Özlettin kendini,” dedi keyifle.

İlk defa onu biraz olsun neşeli görüyordum. Buz adam zırhının üzerine pelerin giymişti. Ahmet’in gözlerinin içi gülüyordu. “Asıl biz seni göremiyoruz, abi. Yoksun bir haftadır.”

Ulaş’ın gözleri birkaç saniyelikliğine bana bakıp tekrar Ahmet’e döndü. “İşlerim vardı. Proje yetiştirmeye çalışıyorum. Sen peki? Mendile mi başladın? Hastasın bir de?”

“Ekmek parası, abi.”

Ulaş kafasına şakayla vurdu. “Doktor, sana bir baksın,” dedi.

Ahmet omuz silkip beni gösterdi. “Bu ablayı tanıyor musun? Sana benziyor aynı.” Ulaş kaşlarını çatıp bana bakarken, ne tepki vereceğimi bilemediğim için gülümsedim. Bir şey söylemeden yavaşça kafasını salladı. “O zaman sen de otur. Ablayla kahvaltı edeceğiz,” dedi Ahmet.

Ulaş sandalye çekip oturdu. Can Abi de, “Afiyet olsun, gençler,” diyerek yanımızdan ayrıldı. Çok geçmeden de masamıza kahvaltılıklar gelmeye başladı.

“Abla senin adın ne?”

Dirseklerimi masaya dayayıp Ahmet’e gülümsedim. “Arya.”

“Ne anlama geliyor?”

“Bir denizci terimi,” dedim. “Annem bir gemiciden duymuş.”

“Vay be! İyiymiş,” dedi Ahmet. “Ulaş Abi’nin adı-”

Ulaş, “Çene çalacağına yemek ye,” diyerek onu susturdu.

Çocuğun ne diyeceğini merak etsem de uzatmadım. Çatalımı alarak önümdeki omletten bir lokma attım ağzıma. Ulaş uzun ve güzel parmaklarıyla çatalını kavramış, peynirle oynuyordu.

Ahmet, “Siz nereden tanışıyorsunuz?” diye sordu bu kez.

Ulaş çatalını bırakıp ona baktı. “Karşı komşumuz.”

Çocuğun yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Yuh! Tesadüfe bak!”

Ulaş’la aynı anda, “Tesadüf diye bir şey yoktur,” diye mırıldandık. Gözlerimiz çakıştığında Ahmet kıkırdadı. Koyu kahvelerini gözlerime öyle bir perçinlemişti ki bakışlarımı bir süre çekemedim. Keşke dedim içimden. Keşke sen de çocuk olsan ya da içindeki çocuğu göstersen de ne demek istediğini anlasam, Tütüncü.

Gözlerini ilk çeken o olurken kendi kendime utanmıştım. Ne yapacağımı bilemediğimden telefonuma uzandım ve saati de o anda fark ettim. Montumu alıp ayağa kalkarken, “Benim okula gitmem lazım, geç kaldım. Kalksam sorun olmaz değil mi?” dedim.

Ulaş kafasını iki yana salladı. “Olmaz, kız çocuğu.”

Bakışlarımı Ahmet’e çevirdim, o da, “Olmaz, Arya Abla,” deyince kasaya doğru ilerlemeye başladım.

Kasanın önünde cüzdanımı çıkardığım sırada bir el bileğimden yakaladı. Önce Ulaş’ın bileğimdeki eline, sonra da yüzüne baktım. “Ne?”

“Hesabı mı ödeyeceksin?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Ben öderim.”

“Olmaz, ben ödeyeceğim,” dedim.

Bileğimi bırakıp saçlarını düzeltti. “Seninle tartışmayacağım, kız çocuğu. Öderim ben. Sen okula git.”

“Hayır, ben ödeyeceğim. Ahmet’i ben davet ettim. Çok istiyor-
san sen kendi yediklerini öde ama bizimkileri ben ödeyeceğim,”
dedim inatla ve cüzdanımdan çıkardığım parayı kasiyere uzattım.

“Cidden kız çocuğusun,” dedi sinirle.

Onu sinirlendirdiğim için mutlu olmuştum. Hep o sinir bozucu
olacak değildi ya. Paramın üzerini alınca Ahmet’e el sallayıp Can
Kırıği’ndan çıktım. Biraz geç kaldığım için hızlı hızlı okula adımla-
dım. Belki de kendime bisiklet almalıydım.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Kapüşonumu başıma geçirip
koşarak okula girdim. Ders çoktan başlamıştı. Sınıfımın önüne
geldiğimde kapüşonumu açtım, biraz soluklandıktan sonra kapıyı
tıklatıp içeri girdim. Biyoloji hocamıza başımla selam verip mah-
cupça, “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedim.

Bana anlayışla gülümseyip, “Geçebilirsin, Aryacığım,” dedi.

Yerime geçtiğimde Deniz gülümseyerek, “Günaydın,” derken,
Emir de arkamdan sessizce, “Günaydın,” dedi. İkisine de gülüm-
seyerek karşılık verdim.

Teneffüs zili çaldığında yağmur durmuştu. Biz de Deniz’le
bahçeye çıktık ve her zamanki bankımıza oturduk. Üzeri kapalı
olduğu için neyse ki ıslanmamıştı. Tostlarımızı yerken Deniz dün
Erim’le yaptıkları konuşmayı anlatıyordu. Bu kız ne anlatsa an-
latsın öyle yaşayarak anlatıyordu ki, en saçma şeyi anlatsa bile
dinleyesi geliyordu insanın. Onu dinlerken üniversite bahçesinde
Erim’i gördüm. Bize doğru bakıyordu. “Erim sana bakıyor sanı-
rım,” dediğimde gözleri kocaman açıldı.

“Nerede?” diye sordu heyecanla.

Kıkırdayıp, “Sakin ol, fark edecek,” dedim. Anında eski haline
geri dönerken, çaktırmadan nerede olduğunu gösterdim.

Profesyonel bir şekilde, öylesine bakmış gibi dönüp baktı. “Al-
lah’ım, bugün çok daha yakışıklı olmamış mı?”

Söylediğini onaylamak için Erim’in olduğu tarafa döndüm
ama sanırım onun kadar profesyonel değildim. Erim’e yakalanın-
ca başımı hızla çevirdim. “Yakalandım sanırım.”

“Erim’in yerinde Ulaş olsaydı şimdi kızarmıştın,” dedi.

“Ne alakası var ya?” dedim ama anında kızardığımı hissetmiştim.

Kıkırdadı. “Ulaş deyince bile kızarıyorsun.”

“Çünkü sen ne zaman Ulaş desen imada bulunuyorsun!”

“Bence çok tatlı olurdunuz.”

Yanaklarımı ellerimle kapattım. “Kes şunu!”

Ulaş Tütüncü

Ahmet tabağındakileri silip süpürünce benim tabağımdakileri de ona verdim. Ağzına peynir tıktırırken, “Arya Abla güzel, değil mi?” dedi.

Ne ima ettiği açıktı bacaksızın. “Öyle mi?” dedim kaşlarımı kaldırarak. Kız çocuğu, gözlerimin önünde beliriverdi. Koyu kahve kâkülleleri, hafif tombul yanakları, suratının yarısını kaplayan koca gözleri vardı. Saf bir güzelliğe sahipti ki bence bu, her kadında vardı. Özellikle annem de. Bunu kimse inkâr edemezdi.

“Öyle tabii. Bence çok yakıştırdınız.”

“Ne zamandır bu işi yapıyorsun, Ahmetciğim?” dedim.

İğneleyici ses tonum onu güldürdü. “Tamam tamam, kızma. Sadece düşüncemi söyledim.” “Çenen yemek için çalışsın,” diyerek çatalını gösterdim.

Ahmet okula gidemiyor olsa bile zeki ve kurnaz bir çocuktü. Hoş, sokakta yaşamak istiyorsa buna mecburdu zaten. Bizde kalmasını teklif etsem de istememişti. Arkadaşları dışarıdayken içi rahat etmiyormuş beyefendinin. Gülümsedim. Çoğu adamcıkdan daha adamdı Ahmet.

“Yine daldın, abi.”

Çayımdan bir yudum aldım. “Ye de bize gidelim. Banyo yaparsın. Bahadır da ne zamandır seninle PES atmak istiyordu,” dediğimde gözleri parladı.

Saçlarını karıştırıp masadan kalktım ve hesabı ödemek için kasaya gittim. Ayşen kasadaydı her zamanki gibi. Can Abi’ye yardımımız dokunsun diye boş zamanlarımızda hepimiz gelip çalışıyorduk burada. Genelde gece için yardıma geldiğimizden sarhoş olma sırası tutuyorduk. Ben sarhoş olacak kadar içmediğimden,

sıramı Kutay alıyordu hep. Genelde Argun ve ben hep ayık olurduk.

Cüzdanımı açtığımda Ayşen, “Arya ödedi,” dedi.

“Hepsini mi?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Evet, hepsini.”

Cebimden çıkardığım parayı kasanın üzerine bıraktım. “Bunu da bahşış olarak kabul et o zaman,” dedim ve Ahmet’in yanına döndüm. “Tamam mısın?”

Mendil poşetini alıp ayaklandı. “Tamamım, abi.”

Eve giderken, her zaman uğradığım tekel bayine uğradım. Sigaramı alıp, Ahmet’e bir şey isteyip istemediğini sordum. Bir şey istemese de en sevdiği şekerlerden alıp ona uzattım. Elma şekerleri gözüme takılınca kız çocuğu gelmişti yine aklıma.

Eve doğru yürürken, “Argun Abi’nin arabasını gördüm geçen hafta. Pert olmuştu. Nasıl oldu o? Kaza mı yaptı?” diye sordu.

Sigaramı yakarken, “Cık,” dedim. “Erim yaptı.”

“Erim Abi mi?” dedi şaşkınlıkla. “Onunla niye kavgalısınız?”

Ağzıma dolan dumanı havaya bırakırken, “Boyunu aşar bu konu, genç,” dedim.

“Öyle olsun,” diyerek yürümeye devam etti.

Apartmana girince dün akşam burada ona ‘üzgünüm’ dediğim aklıma geldi. Sıkıntıyla derin bir nefes aldım ve kapıyı kapatmadan önce sigaramı dışarı attım.

Kutay, Ahmet gelirse diye birkaç parça eşya almıştı. Eve girince o eşyalarla birlikte Ahmet’i banyoda yalnız bıraktım. Odama dönüp çalışma masamın üzerindeki maketime, daha sonra da projeme baktım; ‘Proje İsmi; Yangından Koruyacak Ev Tasarımı’

#8. Sakla Beni

*'Yağmurlu havaları sevmişimdir hep. Herkes suçunu kabul etmiş gibidir o zamanlar. Başları eğik, mutsuz, huzursuz ve sırlıslık-
lam.*

Alıntı'

Arya Erçetin

Yatağımın yanı başındaki pencereden dışarıyı izlerken mutsuzdum yine. Arada sırada kapıldığım bu ruh haline alışmıştım artık. Yağmurun görüntüsü titrememe neden olurken, gri yün hırkama iyice sarıldım ve başımı dizlerimle buluşturdum. Yavaş yavaş yediğim elma şekerim ruh halimin tam tersini yansıtıyordu sanki. Bu tam tersi hal, Ulaş'la durakta ilk yan yana gelişimizi getirdi gözlerimin önündeki hayali sahneme. Ulaş her zamanki gibi siyah giymişken, ben rengârenktim o gün. Vitrinine yansıdığımız mağazanın karşısında şu anki ruh halim ve elma şekeri gibi bir görüntü çizmiştik. O depresif, ben sempatiktim o gün. Şimdi ise ben depresif, elma şekerim sempattı.

Cama çarpan her bir yağmur damlası iz bıraktı yavaşça süzülerek. Herkes iz bırakırdı değil mi? Ulaş öyle söylemişti. Ne tuhaftır ki her sözü öyle özenli, öyle emindi ki kendinden, iki kere iki altı eder dese hiç düşünmeden kabul edermişim gibi geliyordu. Oysaki ben hep babamın söylediklerine bu denli inanırdım... Babam ve annem de iz bırakmıştı bende, değil mi? Saçlarım artık uzamıyordu mesela. Yaşım büyümüyordu... Çok iz kalmıştı ruhumda. Gözyaşlarım burnumun üzerinden akıp gitmeye başlayınca burnumu çekerek ayağa kalktım. Sonra da evden çıktım.

Bildiğim birkaç yerden biri olan bu yerde öylece durdum bir süre. Karşımdaki soğuk demir parmaklıklara bakarken ürperdim. Gözyaşlarımın aktığını tekrar söylememe gerek dahi yoktu. Dudaklarım yaprak gibi titremeye devam etti yine ve yine.

İçimdeki acının dinmiyor oluşu kabullenemeyişimdendi, çok iyi biliyordum bunu. Biraz olsun kabullensem anne ve babamın öldüğünü, belki de daha az acıyacaktı canım ama yapamıyordum işte! Yıllardır yanımda olan kişilerin artık olmadıklarını kabullenemiyordum! Her sabah beni öperek uyandıran babamın şimdi olmadığını kabullenemiyordum! Bana özenle yemek yediren annemin olmadığını kabullenemiyordum işte! Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu ki. O, benim babamdı! O, benim annemdi! Nasıl oluyordu da dokuz yıldır yoklardı, aklım kabul etmiyordu.

Burnumu çekip derin bir nefes aldım. Tereddütle parmaklıklardan birini tutum daha sonra. Zaten üşümüş olan parmaklarıma dalga dalga yayıldı soğukluğu. Kapiyı hafifçe iterek içeri adım attım. Yüzüme vuran rüzgârla ıslak saçlarım milim dahi oynamadı yerinden ama ruhum titredi. Bulanık gören gözlerimi sildim tekrar ve onlara giden yolu hatırlamaya çalıştım. Ne zaman gelmiştim en son? Dokuz yıl önce...

Yarım yamalak adımlarla ilerledim patikaya benzer yolda. Hafızamı zorlasam da hatırlayamadım onlara giden yolu. Dokuz yaşında bir kız, ailesini kaybettiğinde bu yolları ezberleyemezdi ya.

Yağmur şiddetini yavaş yavaş artırırken, dudaklarımı birbirine bastırıp yürümeye devam ettim. Ne kadar büyük olabilirdi ki bir mezarlık? Bu düşünceyle ürperdim anında. Niye bu kadar çok ölü vardı burada?

Bacaklarım beni daha fazla taşıyamayınca dizlerimin üzerine düşüp ellerimi yere koydum. Gözyaşlarım sicim gibi damlarken yere, yağmur damlalarını aratmıyorlardı. Sağ kolumla gözlerimi silerek, başımı umutsuzca kaldırıp karşımdaki mezar taşını okudum; 'Ateş Ailesi – Taner Ateş – Derya Ateş. Dudaklarımdan bir hıçkırık azat olurken başımı mezar taşına yaslayıp bir süre öylece kaldım.

Parmak uçlarımı hissetmez hale gelmiştim, vücudum titriyordu ve kendimde ayağa kalkacak gücü bulamıyordum. Dizilerde veya filmlerde mezarlığa gelen kişi, ziyaretine geldikleriyle konuşmaz mıydı? Peki, ben neden konuşmıyordum? Ne diyecektim ki? Annem ve babam bilirdi zaten onları özlediğimi. Babam onsuz uyuyamadığımı bilirdi ya da o taramayınca saçlarımın acıdığını. Zaten bildiklerini onlara anlatacak değildim ya? Onlardan daha mı iyi bilecektim kendimi?

İç çektim yorgunca. Yağmur durmuş, bense çamur içinde kalmıştım. Gücümü topladığımda kendimi toparlayarak sırtımı soğuk mermera yasladım. Ayağa kalkacak gücü bulana kadar da öylece karşıma baktım. En sonunda iç çekerek ayağa kalktığımda, esen rüzgârın sırlıslık olmuştur bedenimi ürpertmesine aldırmadan montumu çıkarıp annemin mezarına örttüm. Onda da kan-sızlık vardı. O da benim gibi üşüyor olmalıydı.

Canım çok yanıyordu. Bir beni kurtarsın diye bağırarak istiyordum. Biri beni saklasın!

Mezarlığın çıkışına geldiğimde kapüşonunu kafasına geçirmiş, yere bakarak yürüyen Ulaş'ı gördüm. Mezarlığa girdiğinde göz göze geldik. O kadar berbat bir haldeydim ki şaşırmıştı. Daha fazla ayakta duramayıp yere düştüm. Hızlı adımlarla yanıma geldi ve eğildi. "Kız çocuğu?"

Yaşlı gözlerimi ona çevirdim. "Sakla beni, Ulaş."

Kollarımdan tutup beni kaldırdı. Yürümeme yardım ederken, "Titriyorsun," dedi.

"Onlar da üşüyorlar mıdır?" Yanarak ölseler de üşüyorlar mıdır, Ulaş?"

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı, canı acıyormuş gibi bir

ifadesi vardı. Daha sonra gözlerini benden çekip, “Üşümüyorlar-
dır,” dedi. Sesindeki ton beni rahatlatmak ister gibiydi. Ya da ben
buna inanmak isteyip rahatlamaya çalıştım.

İlerlemeye başladığımızda bakışlarımı mezarlıktan çekemi-
yordum. Bunu fark edince çenemden tutarak başımı çevirdi.
“Bakma.”

Bir süre sonra gözden kayboldu mezarlık. Tuhaf hissediyor-
dum. Sanki... Sanki içim boşalmış gibi. Bir de korkuyordum. Yoksa
inanmış mıydım artık olmadıklarına? Titredim bu düşünceyle. Ha-
yır! Gitmeyin, lütfen! Sizi unutmak istemiyorum!

Yürümeyi bıraktığımızda başımı kaldırdım. Koyu kahve gözle-
rini yüzüme dikmişti buz adam. Kazağımın ıslak koluyla gözlerimi
sildim ve ona baktım. Ahşap gibi kokuyordu yine ve gözlerimin
daha da dolmasına sebep oluyordu. “Saklan hadi,” diyerek çene-
siyle arkamda bir yeri işaret etti.

Merakla arkamı döndüm. Parka gelmiştik. Yağmur yağdığı ve
her yer ıslak olduğu için hiç çocuk yoktu. İşaret ettiği mavi silin-
dire baktım. Beklemeden girdim içine ve bacaklarımı kendime
çekip sarıldım sıkıca. Kafamı dizlerimle buluşturup yüzümü sak-
ladım. Bir süre kendi kendime ağlayıp sakinleşmeyi bekledim. Bu
süre zarfında hiç konuşmadı buz adam. Belki de gitmişti. Bilmi-
yordum. Niye kalsındı ki yanımda? Bir sebep mi vardı? Ama kalsın
istiyordum. Hiç değilse şu an *yanlız* kalmayayım istiyordum. O, bu
durumda olsa ben kalırdım çünkü.

Kafamı çevirip onun olduğu tarafa baktım. Gitmemiştik. Siga-
ra içiyordu bana bakarak. Kaşları da çatıktı hâlâ. Düşünüyordu
sanırım. Bana baksa da dikkati bende değildi. Dalmıştı. “Ahşap
kokuyorsun yine,” dedim ağladığım için boğuklaşan sesimle. Ne
diyeceğimi bilememiştim. Bu kez gerçekten bana baktı. Dudak-
larına sigarasını götüren parmakları bir an dursa da devam etti
yoluna. Ayaklarımı silindirin dışına uzatıp içinden çıktım yavaş-
ça ve karşısında dikildim. Sigarasını yere atıp ezdi siyah botuyla.
Yürümeye başlayınca peşine takıldım. Yerdeki su birikintilerine
bastım yürürken. “Mezarlığa mı gelmiştin?” diye sordum bu kez
ona bakarak. Başını salladı yavaşça. Başımı salladım ben de. Kimi
kaybetmişti acaba? O da benim kadar üzülmüyor muydu? Yoksa o

da mı ailesini kaybetmişti? “Ailen mi?” dedim korkarak.

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Sevindim,” dedim gülümseyerek. Gülümsememe tuhaf bir bakış attığında gözlerimi ondan çekip su birikintilerine bakmaya devam ettim. “Beni sakladığın için teşekkür ederim.”

“Ehemmiyeti yok.”

Birlikte parktan çıktık. “Ben... eve gidebilirim tek başıma. Sen ziyaretine devam et,” dedim.

Gözlerime baktı. “Ayakta zor duruyorsun, kız çocuğu. Başka zaman gelirim,” dedi. Gözlerine bakarak minnetle gülümsediğim-de hoşnutsuz bir sesle devam etti. “Şöyle bakmayı kes, pandalara benziyorsun.”

Gülümsememi silmeden önüme döndüm. Pandalara şu yönden benziyordum aslında; onlar da kırılıp üzüldüğünde birine sarılmak istiyorlarmış, aynı benim gibi. Ama şöyle bir şey vardı ki benim Koca Göz'den başka sarılacak kimsem yoktu.

Balkonda oturmuş, kendi kendime şarkı mırıldanıyordum. Hava soğuk olduğu için pembe renkli, tüylü hırkamı giymiştim. Telefonuma gelen bildirimle ekranım aydınlanırken iç çekerek saate baktım. 01.35 olmuştu ve ben hâlâ uyanıktım. Çünkü ne zaman çok ağlasam uykumda kriz geçiriyordum. Şimdi de korkuyordum uyumaktan. Bugün yaşadıklarımın sonra geçireceğim kriz fazla gelecekti.

Yan balkonun kapısı açıldığına kafamı o tarafa çevirdim. Ulaş dağınık saçları ve elinde sigara paketi ve çakmağıyla balkona çıktı. Kapıyı arkasından kapatırken beni görünce biraz duraksadığını görünce gülümseyerek önüme döndüm. Üzerimdeki kırıngılıktan kurtulmak istiyordum. Ulaş ondan beklediğim gibi sessizce yaktı sigarasını.

“Dokuzda uyumuyor muydun, kız çocuğu?” Şaşkınca ona baktım. Sanırım ilk defa ben konuşmadan o konuşmuştu. Yüz ifa-deme karşılık kaşı kalktı. “Ne oldu?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım, ifademi düzeltip, “Hiç,” dedim. “Konuşmana şaşırdım.”

Sigarasının dumanını üflerken, “Abartma, kız çocuğu,” dedi.

“Abartmıyorum. Ben konuşmadıkça hiç konuşmuyorsun.”

“Gerek duymadıkça konuşmam.”

“Şu an gerek duydun o zaman,” dedim. Cevap vermeyince, “Uyuyamadım,” diye ekledim. Hâlâ konuşmuyordu. “Ulaş?” ‘Söyle kız çocuğu’ der gibi bana baktı. Kız çocuğu önemli tabii. Bu, bana hitap şekliydi sonuçta. “Ne düşünüyorsun?”

Kaşı kalktı. “Ne hakkında?”

Başımı demir parmaklıklara yaslarken, “Ölüm hakkında,” dedim yutkunarak.

Sigarasından büyük bir nefes çekip izmariti balkondan aşağı attı. Elleriyle önündeki parmaklıkları tuttu ve aşağı baktı. “Bizim ne düşündüğümüzün hiçbir önemi yok, kız çocuğu. Takdiriilahî,” diyerek yukarı baktı. Âdemelması daha çok belirginleşirken, “Bana sorarsan kurtuluş, veda, son veriş, sonsuzluğa uğurlanış, huzur buluş gibi şeyler, insanoğlunun deli gibi korktuğu için kendini avutmak adına uydurduğu birkaç safsatadan ibaret. Kimse ‘öldü, vefat etti veya hayatı sona erdi’ demiyor. İnsanoğlu için bu terimler acımasızca geliyor. Kabullenmek istemiyorlar. Yani kız çocuğu, aslında ne oluyorsa ölen kişinin arkasında bıraktıklarına oluyor. Ölen kişiyi sözleriyle huzura erdirmeye çalışanların kendileri ölüyorlar aslında. Ölüm; hissiyatta sana, fiiliyatta başkasına olan bir eylem,” diye ekledi.

Gözlerine baktım; içlerine bulut inmişti. Her zaman pudinge benzettiğim gözleri şimdi zift gibiydi. Tıpkı düşünceleri gibi. Bu olayı, bu şekilde hiç düşünmemiştim. Haklıydı. Ölümünden korkup, biri öldüğünde kendimizi avutuyorduk. Ve yine haklıydı. Ben daha çok ölüyordum.

Ulaş içeri girdi. Çok geçmeden saat üç olmuştu. Apartmanın kapısından ses geldiğinde aşağı baktım. Ulaş karanlıkta sigarasını yakıp durdu bir süre öylece. Daha sonra balkonlara baktı. Göz göze geldik. Arkasını dönüp yürümeye başladı. Belki de mezarlıktaki kişiyi düşünüyordu, kim bilir?

Karşımdaki boy aynasına bakarken parmaklarımla taradığım kâküllerimi geriye yatırdım ve dudaklarımın arasındaki tel tokayla sabitledim. Karşımda, kâkülleri gitmiş bir ben görünce gülümse-dim. Tuhaf görünmüştüm gözüme.

Arkamı dönüp okul çantamı aldım ve sol koluma astım. Yata-ğımın üstünde duran Koca Göz'e gülümseyerek el salladım. "Ben okula gidiyorum. Buralar sana emanet, Koca Göz," dedikten son-ra da evden çıktım.

Hava, dondurucu olmasa bile hâlâ soğuk olduğundan siyah hırkamı almıştım yanıma. Montumu anneme bira- Her neyse...

Botlarımı giyerken binadaki sessizliği, merdivenleri çıkan ayak sesleri bozdu. Başımı çevirdiğimde Esra'yı gördüm. Beni görünce gülümsedi. "Günaydın. Bahadırların karşı komşususun, değil mi?"

Ben de gülümseyerek başımı salladım. "Evet."

Elini uzattı. "Ben, Esra. Bahadır'ın sevgilisiyim."

Elini sıkarken, "Ben de Arya," dedim. "Tanıştığımıza sevin-dim."

Elini geri çekip birden yanaklarımı sıktı. "Çok tatlısın ya. Ben yanak sıkmaya bayılırım. Bahadır hiç sevmiyor ama olsun. Şey... alınmadın değil mi, Arya?"

Hem şaşırmış hem de utanmıştım. Başımı iki yana sallamayı başardığımda, "Hayır. Sadece şaşırdım da," diyebildim. Göründü-ğünden daha sıcak bir kızdı, samimi olması hoşuma gitmişti.

O sırada karşı kapı açıldı ve Argun kapıda belirdi. Daha sonra da Bahadır, Kutay ve Ulaş.

Esra, Bahadır'a sarılırken, "Arya'yla tanıştık," dedi. Diğerleri botlarını giymeye başladıklarında bakışlarını yeniden bana çevir-di. "Ateş Koleji'nde okuyorsun, değil mi? Bizimle gel, nasıl olsa aynı yere gidiyoruz." Gerek olmadığını söyleyecektim ki, "Arya da geliyor," diye bağırdı.

Ulaş, "Kız çocuğunun bundan haberi var mı?" diye sordu.

İkisinin anlaşılamadığı belliydi. Esra şaşkınlıkla Ulaş'a baktı. "Kız çocuğu mu? Arya mı çocuk? Bence taş gibi kız."

Gözlerim kocaman açılırken ateşimin yükseldiğini hissettim. Kalbim de 'ben de varım' diye isyan ediyordu. Ulaş'ın kaşları yine çatılmıştı. Yine ne hoşuna gitmemişti acaba, bay buzdolabının?

Esra bana gülümsedi. "Sen takma bu gıcığı. Hadi aşağı inelim," diyerek Bahadır'ın koluna girdi.

Hep birlikte merdivenlerden inerken Ulaş'ın bana bakmıyor oluşuna sevinmiştim, çünkü baktığı zamanlarda kendimi kötü hissediyordum. Birkaç adım atmıştım ki o birden durunca sırtına çarptım. "Anahtarı unutmuşum," diyerek geri döndü. Apartmandan çıkacağımız sırada bize yetişmişti bile. Paketinden bir sigara çıkardı, uzun, ince parmaklarıyla dudaklarına yerleştirirken elini kaldırıp, "Hadi eyvallah," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

Bizimle gelmiyor muydu? Diğerlerine döndüğümde Esra, "Marangoza mı gidiyor yine?" diye sordu.

Bahadır, "Evet," diyerek onayladı. "Yeni bir maket yapıyor. Bu kez bize bile göstermedi. Bitince görecekmiz."

Okula geldiğimizde teşekkür edip arabadan inerken Deniz beni görmüş ve şaşırmıştı. Gülümseyerek yanına adımladım. "Argun'un arabasıyla mı geldin?" diye sorarken omzumun üzerinden hâlâ arabaya bakıyordu.

"Evet. Esra gelmemi istedi," dedim.

"Ulaş nerede?"

Kaşlarım çatılmıştı, çünkü yüzündeki sinsî gülüşü görmüştüm. "Deniz!"

Ondan cevap alamadan Emir yanımıza geldi. "Kâkülün nereye kayboldu, kızım?"

Deniz yeni fark etmiş olacak ki saçlarıma bakıp beğendiğini belli eden bir ses çıkardı. "Burada," diyerek başımın üzerini gösterdim.

Emir gözlerini devirirken, Deniz ellerimi tuttu. "Kâkül seni minnoş gösteriyor ama böyle tam bir taş olmuştun."

Ellerimi yanaklarıma koydum. "Deniz!"

Emir ve Deniz'le vedalaştıktan sonra eve yürüyerek gitmeye karar vermiştim. Deniz zengin olmasına rağmen okula otobüsle gidip geliyordu. Emir de onu yalnız bırakmak istememişti. Kardeş gibiydiler ve onlara imreniyordum.

Şarkı mırıldanarak yürüdüğüm yolda fikrimi değiştirerek adımlarımı yetimhaneye çevirdim. Suna Anne'mi özlemiştim.

Yetimhanenin bahçesine girdiğimde Ahmet'i görünce şaşkınlıkla yerimde kaldım. O da beni görünce şaşırmişti ama koşarak yanıma geldi. "Arya Abla, senin ne işin var burada?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Asıl senin ne işin var burada?" dedim.

Ensesini kaşıyarak, "Ulaş Abi'mle Bahadır Abi'm bizimkileri ikna ettiler. Burada kalacağım artık," dedi. Sona doğru sesi kısılmıştı.

Yutkundum. O da mı kendini yalnız hissediyordu benim gibi?

Gözleri dolarken, "Biz bunu hak etmemiştik ki abla," dedi.

Artık benim de gözlerim dolmuştu. Ne diyecektim ki dokuz yaşında kimsesiz kalmış bir çocuğa? Hangi çocuk hak ederdi ki bunu?

O sırada yetimhane binasından çıkan Ulaş'la göz göze geldik. Gözlerimi kırıştırtıp Ahmet görmeden sildim ve ona baktım. "Ben de senin yaşındayken gelmişim buraya. Çok iyi insanlar var," dedim.

"Senin ailene ne oldu?" diye sordu.

Saçlarını okşayarak, "Boş ver," dediğim sırada Ulaş yanıma ulaşmıştı.

Ellerini Ahmet'in omzuna koydu. "Hazır mısın?"

Ahmet cevap vermeden sadece başını salladı. Sonra da birlikte içeri ilerledik. Birkaç adım atmıştık ki Ahmet, "Sen neden geldin bugün?" diye sordu.

"Suna Anne'yi ziyarete geldim," dedim. "Burada bana o bakmıştı."

Gözleri bir anda parladı. "Burada annem mi olacak yani?"

Gülümseyerek yanağını sıktım. "Evet. Senin ve oda arkadaşlarının bir annesi olacak," dedim. İçeri girdiğimizde, "Suna Anne'yi

göreyim sonra yanına geleceğim,” diyerek onlara el salladım ve merdivenleri koşarak çıktım.

Suna Anne’m her zamanki gibi odasında idi. Beni görünce, “Kuzum!” diyerek ayağa kalktı ve yanıma gelerek bana sıkıca sarıldı.

Kollarımı ona dolarken, “Suna Anne’m,” diye mırıldandım. Tıpkı annem gibi kokuyordu.

Saçlarımdan öptü. “Oy, yavrum benim. Nasılsın, Arya’m?” diyerek yanaklarımı ellerinin arasına aldı.

“İyiymi annem. Sen?”

“Ben de iyiymi, yavrum. Seni gördüm daha iyi oldum. Geçen gün kendime telefon aldım. beni ara he mi?”

Söylediklerine gülümsemeden edemedim. “Ararım tabii,” dedim.

“Eee, kuzum, alılabildin mi oralara? Yemek yapabiliyor musun?”

Hevesle başımı salladım. “Alıştım. Çok şirin bir evim var. Karşı komşularım da çok iyiler. Bana yardım ediyorlar. Yemek de yapıyorum az çok.”

“Aferin kız! Yüzümü kara çıkarmadın,” dedi alnımdan öperken.

“Adresimi vereyim sana, Suna Anne. İzin gününde gel ne olur.”

“Gelmem mi, kız! Bir de sarma yaparım gelmeden.”

Bunu duyunca dudaklarımı yalamadan edemedim. “En sevdiğim.”

Suna Anne’me Ahmet’ten bahsedip, onun ve arkadaşlarının annesi olmasını istediğimde severek kabul etti. Sohbetimiz bir süre devam etti. Birbirimizi özlemiştik. Hava kararmadan önce evde olmak için kalktığımda hemen gözleri doldu. Yanaklarını sıkarak, “Ağlama sakın,” dedim. “Bak ben de ağlarım, biliyorsun.” Başını sallayarak gözlerini sildi. Ona sıkıca sarıldım. “Seni seviyorum, Suna Anne.”

“Ben de seni seviyorum, kuzucuğum.”

“Tekrar geleceğim, merak etme, tombik,” diyerek odasından

çıkıttım. Merdivenleri inip koridora geldiğimde duraksadım. Bu koridorda ağlayarak koştuğumu hatırlıyordum. Getirildiğim gündü. Gece ağlayarak uyanmış, anne ve babamı yanımda bulamayınca odadan çıkmıştım. Tanımadığım bir yerde olduğumu fark edince de ağlayarak koridora fırlamıştım. "Anne, baba" diye bağırlarım herkesi uyandırmıştı. Ailemin yandığını hatırlayınca da şu köşede bayılmış, kafamı vurmuştum.

Koluma dokunan kişiyle irkilip yanıma baktım. Ahmet endişeyle, "İyi misin, abla?" diye sordu.

"İyiyim," dedim gülümsemeye çalışarak. "Suna Anne'm artık senin de annen olacak." Ahmet kollarını uzatınca eğilerek onunla aynı hizaya geldim ve ben de ona sıkıca sarıldım. Ulaş, Kutay, Argun ve Bahadır bizi izliyorlardı. Göz ucuyla onları görebiliyordum. "Sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun, çocuk," diye fısıldadım kollarımın arasındaki ufaklığa.

"Sen de abla."

Doğrulup sırtıttım. "Bence de."

En sonunda o hüzün bulutu dağılmıştı, ikimiz kıkırdarken Suna Anne merdivenlerden inerek yanımıza geldi. "Oğlum, Ahmet sensin değil mi?"

Suna Anne'nin sesi Ahmet'in gözlerinin heyecanla parlamasına sebep olmuştu. O da sevgiye aç küçük bir çocuğu nihayetinde. Sakinde başını salladı ve Suna Anne'nin açtığı kolların arasına kendini attı. Ahmet'in yüzünde gördüğüm mutluluk sanırım bana ölene kadar yetebilirdi.

Diğerleri de bu arada yanımıza gelmişlerdi. Onları Suna Anne'yle tanıştırdım. Kısa bir sohbetin ardından da ona ve Ahmet'e veda ederek dışarı çıktık.

Kutay, "Suna Teyze çok şeker bir kadın. Ahmet'i hemen sahiplendi," dedi dışarı çıktığımızda.

"Kocaman bir kalbi vardır Suna Anne'min."

Bahadır gülümsedi. "Hâlâ anne dediğine göre onu çok seviyor olmalısın."

Başımı salladım. "Öz annem kadar," dedim. "Öz annem bana dokuz sene bakabildi. Suna Anne'm de sekiz sene baktı."

“Başın sağ olsun.”

“Sağ ol,” diye mırıldandım.

Argun, Ulaş’ bakıp, “İyi misin, kardeşim?” diye sordu.

“İyiyim,” dedi sakince.

Benim de bakışlarım ona dönmüştü; üzgün gibiydi, Ahmet’i yetimhanede bırakmak zoruna gitmiş olmalıydı. Gerçekten de Ahmet’i hepsi öz kardeşleri gibi seviyordu ama iyiliği için yapmışlardı bunu. Ahmet arkadaşlarını bırakıp onlarla kalmıyordu. Hepsi de o eve sığamazlardı zaten. En iyisi buydu. “Merak etme, Ulaş,” dedim. “Suna Anne’m ona çok iyi bakar.”

Ulaş başını sallarken Kutay bana bakarak, “Kansızlık mı var sende?” diye sordu.

Argun, “Yine başladı doktor çakması,” diyerek araya girdi.

Kıkırdamama engel olamadan, “Evet, var,” dedim.

Kutay, Argun’un omzuna vurdu. “Gördün mü bak, varmış işte.”

Onlar birbirine sataşırken Bahadır, “Esra gerçekten seni çok sevmiş. Tekrar yanaklarını sıkmak için can atıyor,” dedi gülerek.

Ben de gülmeden edemedim. “Olur,” diyebildim.

“Benim de yanaklarımı sıkıyor,” diye bir itirafta bulundu. “Biraz anormaldir ama aramızda kalsın.”

Ben kıkırdamaya devam ederken Ulaş alayla gülümseyerek araya girdi. “Biraz mı?”

Bahadır kolunu onun omzuna attı. “Böyle konuştuğuna bakma. Esra’dan hiç hoşlanmıyor olsa ‘Ayrıl oğlum şu kızdan’ derdi,” dedi.

Ulaş yandan bir bakış gönderip Bahadır’ın kolunu omzundan attı. Birbirlerinin ilişkilerine karışacak kadar yakınlar demek ki diye geçirdim içimden. Kâküllerimden bir parça alınma düşünce tel tokayı çektim ve onları serbest bıraktım. Alnıma döküldüklerinde de parmaklarımla taradım.

Eve kadar konuşarak yürüdük. Apartmana girip bizim kata çıktığımızda en arkada Ulaş ve ben kalmıştık. Diğerleri eve girdiğinde durdu ve parmağıyla kâkülüme dokundu. “Bunlar olunca

kız çocuğuna daha çok benziyorsun,” dedi. Kapının önüne geldiğinde yine durdu. “Ve kız çocuğu, o kadın seni böyle yetiştirdiğine göre gözüm arkada kalmayacak,” deyip eve girdi.

Bu, iyi bir şeydi değil mi?

O, kapıyı kapattıktan sonra evime girip mutfağa ilerledim. Soğuk sütle hazırladığım çikolatalı sütümü alıp odama geçtim. Yağaıma oturdum ve boy aynasından kendime baktım. Böyle daha mı çok kız çocuğu oluyordum? Peki, bu kötü bir şey miydi, yoksa iyi bir şey miydi? Bilmiyordum. Tek bildiğim Ulaş’ın ismiyle zıt olup, Ulaşılmaz olduğuıdu. Ulaşılmaz bir buz adam. Ulaşılmaz, iyi, güzel ve düşünceli bir buz adam.

#9. Kaza

‘Uygun şartlar kimya içindir, aşk için değil. Gerçek aşk uygun olmayan şartlarda gerçekleşir...’

Okulun bahçesinde durmuş, tabelasına bakarken yetimhanede o kadının söylediklerini hatırladım. *“Biliyorsun, tatlım. Ateş Koleji ailene ait. Orada okuyacaksın artık. Fakat soyadını değiştirdiğimiz için senin varis olduğunu kimse bilmeyecek. Biliyorsun bu, güvenliğin için.”*

Bu, benim güvenliğim içindi. Biliyordum. Ailemi öldürenler her kimse, bana zarar veremesinler diye başvurulmuş bir yöntemdi. Bu yaşıma kadar işe yaramıştı ya da kısa zaman öncesine kadar yetimhanede olduğum için bir şey yapamamışlardı.

Alt dudağımı ısırırken kafamı çevirdiğimde Kutay’ı gördüm. Ulaş’ı azarlıyor gibi bir hali vardı. Ulaş’la gözlerimiz birbirine ilişti, bir müddet sonra bakışları arkamda bir yere odaklandı.

“İyi ki doğdun, Deniz!” diyerek neşeyle seslenen Emir’in se-

sini duyunca arkamı döndüm ve bana doğru gelen pasta ve üzerindeki mumlarla bedenim korkuya kapıldı. Endişeye kapılmıştım. Sonra tekrar önüme döndüm, Deniz biraz ilerideydi, şaşkınca Emir'e bakıyordu. Kalp ritmim kulaklarımda yankılanırken nefesimin daraldığını hissettim.

Yanıma ulaşan Emir elini koluma koydu. "Arya, iyi misin?" dedi.

Diğer elinde tuttuğu pastanın üzerindeki maytap göz bebeklerimden içeri kıvılcım atıyor gibiydi. Kolumu korkuyla çektim ve koşmaya başladım. Ellerim titriyordu ve nereye gittiğimi umursamadan koşuyordum. Beynimin bedenime verdiği tek emir 'Kaç ve kurtul'du.

"Taner! Arya'yı kurtar!"

Annemin sesi kulaklarımda yankılanırken gözyaşlarım durmaksızın akmaya başlamıştı.

"İyi ki doğdun Arya! İyi ki varsın, kızım!"

Artık hıçkırıyordum. "Anne!" Etrafımdakilerin bana baktıklarının farkındaydım ama kulaklarım uğulduyor, ateş gibi yanıyordum.

"Koca göz nereye gitmiş? Saklanmış mı yine?"

Ellerimle kulaklarımı kapatırken, "Baba, sus lütfen!"

Babam üzerindeki takım elbiseyi işaret ediyordu. *"Nasıl olmuş, koca göz?"*

Gülümseyerek hayran hayran baktım babama. "Çok yakışıklı oldun, baba. Bir kez daha âşık oldum sana," dedim. "Baba, beni seviyor musun?" diye sordum. Duymaya ihtiyacım vardı.

"Gözlerin kadar çok seviyorum."

Gözlerim parlayarak ona baktım. "Kocaman mı?"

"Kocaman!"

Caddeye adım attığımda gözlerimin önündeki hayal sahnesini darmadağın eden korna sesiyle başımı çevirdim. Vücudumda daha önce hiç hissetmediğim bir acı vardı. Yere düşünce gökyüzüyle karşılaştım. "Baba?" dedim ve uyku beni kollarına çekti.

Ulaş Tütüncü

Kutay rutin vicdan mahkemesi kürsüsünden bana seslenirken elimde sigara onu dinliyordum. Sekiz sene geçmişti ama aynı konuda nutuk çekmeyi bırakmamıştı. İşin can sıkıcı kısmıysa şuydu; söylediği her bir kelimeyi kendime bizzat söylüyor lakin kabul edemiyordum. Bir insanın kendine bir şeyi kabul ettirme süresi epey sancılı geçiyordu.

Kutay bana abimmiş gibi davranırken, "Senden büyüğüm, doktor," dedim.

Başını salladı. "Evet. On altı gün büyüksün, yavrum."

Gülerek, "Yarın," dedim. Konuyu değiştirdiğim için kaşları çatılmıştı.

Kafamı çevirdiğimde kız çocuğuyla göz göze geldik. Arkasından peyda olan kalabalıkla bakışlarım oraya kayarken o da arkasını döndü. Doğum günü pastası, abartılı mum süslemesiyle ateş topunu anımsatırken bakışlarım kız çocuğuna kaydı tekrar. Gözleri korku içerisindeydi, iyi görünmüyordu.

"Ters giden bir şeyler var," dedi Kutay.

"Ateşten korkuyor," dedim. Cümlemi bitirdiğimde kız çocuğu koşmaya başladı.

Kutay, "Siktir! Kriz geçiriyor!" diyerek koşmaya başlayınca sigaramı yere atıp peşine takıldım.

Kartlı geçiş kapılarının üzerinden atlayıp kız çocuğunun peşinden giderken, duvarını çatlatmış olan vicdanım ellerini uzatıp kalbimi sıktı. Kız çocuğu caddenin kenarında durup biraz bekledikten sonra caddeye adım attı. Argun'un arabasını görmemle kızı çarpması bir oldu.

Kutay şaşkınca yerinde kalırken, yanından koşarak geçip kız çocuğunun başında diz çöktüm. Gözleri kapanmıştı. Argun da endişeyle yanıma çöktü. "Son anda frene basıp el frenini çektim ama çarptım işte! Sikeyim böyle işi! Ne olacak şimdi?"

Arya'nın nabzını kontrol ederken, "Argun, sakın ol!" dedim ve Kutay'a döndüm. "Kendine gel de yardım et."

Kutay toparlanıp yanıma geldi ve sarsmamaya dikkat ederek

Arya'yı Argun'un arabasına taşıdık. Kutay direksiyona geçerken, Argun öne oturdu. Ben de arkada, kız çocuğunun yanımdaydım. Bacaklarımın üzerindeki başını hafifçe kendime çevirdim. Yüzünü ekşittiğini fark edince, "Beni duyuyor musun?" diye sordum.

Gözlerini hafifçe aralayıp yüzüme ifadesizce baktı. "Baba!"

"Canın acıyor mu?" diye sordum bu kez yutkunarak.

"Acıyor."

Destek olmak istercesine elimi koluna koydum. "Hastaneye gidiyoruz. İyi olacaksın," derken gözümünden süzülen bir damla yırtık kotumdan dizime düştü.

Hastane koridorunda polislerle ifade verirken Argun, vicdanı bir yanda, suçluluk duygusu bir yanda kendini yiyip bitiriyordu. Polis arkadaşım Harun, benim de ifademi aldıktan sonra, "Kız uyandığına onun da ifadesini alacağız. Söylediğiniz gibiyse Argun'a bir şey olmaz, merak etme," dedi.

Yüzümü sıvazladım. "İyi güzel söylüyorsun da kardeşim, kız kriz esnasında ne yaptığını hatırlamıyor," dedim.

Önemli değilmiş gibi başını salladı. "Sorun değil. Kamera kayıtlarına bakarız. Argun suçsuz, eminim. Çocuk kendini yedi bitirdi."

Bakışlarımı Argun'a çevirdim, Bahadır ve Esra da yanındalardı. Kutay da hocasıyla beraber içeri girmişti. Annem koridorda belirlince Ahmet'le vedalaşıp ona doğru ilerledim. Endişeli bir hali vardı. "O kız yine kriz geçirmiş diye duydum. Araba çarpmış sanırım. İyi mi?" diye sordu.

"Evet," dedim ona sarılırken. "Argun tam zamanında frene basmış. Kızda çok hasar yok. Uyanmasını bekliyoruz. İfade verince Argun'u da alıp gideceğiz." Kafasını sallayıp yanağına okşadı ve Argun'un yanına gitti.

Doktor odadan çıkınca içeri girdim. Kız çocuğu sırtını yastıklara dayamış, ellerine bakıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Yatağının tam karşısında durup ona bakmaya devam ettim. "Neden?"

Başını kaldırıp bana baktığında kahverengi büyük gözleri yaşlardan dolayı parlıyordu. Nasıl bu kadar masum durabiliyordu bu küçük kız? Sanki masum olmaya programlanmış bir robot gibiydi. Her hareketi çocuksu ve masum geliyordu insana. Garipsiyordu insan bu kadar kötülüğün içinde.

“Başınıza dert oldum yine,” diye mırıldandı.

Polis harun içeri girerken, “Olanları hatırlıyor musun?” diye sordum.

Onaylar gibi başını salladı. “Caddeye indiğimi hatırlıyorum.”

Arya Erçetin

Yatağa uzanmış, hastane odamın balkonunda sigara içen Ulaş’a bakıyordum. Annesi o kadar iyi bir kadındı ki, her ne kadar gerek olmadığını söylesem de Ulaş’ın benimle kalması için ısrar etmişti. Ulaş da itiraz etmemiş, benimle kalmıştı. Ne gerek vardı ki? Ben yalnız kalmaya alıştım.

Odanın kapısı açılıp içeri Kutay girdiğinde gülümsedim. O da bana gülümseyip, “Nasılsın?” diye sordu.

Üzerine giydiği doktor önlüğü ona çok yakışmıştı. “İyiyim, teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Yatağa yaklaştı, elinde bir dosya tutuyordu. “Sayende laboratuvarından kurtuldum. Bu yüzden sana çok iyi bakacağım.”

“Deme öyle. Başınıza dert oluyorum sürekli.”

Sol kolumu yukarı sıyırıp, tansiyonumu ölçmek için makineyi koluma bağladı. “Bilerek yapmıyorsun ya,” dedikten sonra işaret parmağını dudaklarına götürüp ‘sus’ işareti yaptı. Tansiyonumu elindeki dosyaya yazarken içeri giren Ulaş’a baktı. “Nasıl gidiyor nöbet?”

“İdare ediyorum,” diye Ulaş kendini koltuğa bıraktı.

Kutay ateşimi de ölçüp dosyama işledikten sonra saçlarımı karıştırdı. Bu hareketi Ulaş’ın bize bakmasına sebep olmuştu. Kalemimi cebine atarken, “Benim gitmem gerek. Gelirim yine,” dedi ve odadan çıktı.

Yine baş başa kalmıştık Ulaş’la. Ellerime bakmaya devam et-

tim. “Kız çocuğu?” Kafamı çevirip ona baktım. O da bana bakıyordu. “Tedavi olmayı hiç düşündün mü?”

Burukça gülümsedim. “Doktorum yalnız olduğum için unutamadığımı söyledi. Unutamadığım için de böyle oluyor. Kendimi meşgul edecek bir şeyler bulursam azalacağını söylemişti. Resimle uğraşıyorum ama o da tamamen unutmama yardım etmiyor. Sadece o an için unutuyorum. Uyuduğum zaman yine kendimle baş başa kalıyorum.”

“Annem de seninle konuşabilir,” diye önerdi.

“Yeterince yardım ediyor zaten,” dedim mahcupça. “Teşekkür ederim.”

Bir şey söylemeden koltuğa uzandı ve kısa süre sonra da uykuya daldı. Boynunda bir zincir vardı. Ne olduğunu düşünürken Kutay yeniden içeri girdi ve kapıyı yavaşça kapattı. “Şimdi nasılsın?”

Gülümsedim. “Son kontrolden beridir bir şey değişmedi,” dedim. Tansiyon aletini koluma taktığı sırada daha fazla dayanamadım. “Kutay, Ulaş’ın boynundaki zincirin ucunda ne var?” diye sordum.

Gülümseyerek Ulaş’a bakış atıp bana döndü. “Asker künyesi.”

Şaşkın bir ifadeyle ona baktım. “Ulaş askere mi gitti? Kaç yaşında ki?”

“Evet,” dedi. “Yirmi yaşında ama çağrı kâğıdın on sekiz yaşına girdiğinde geliyor. Ulaş polis olmak istiyordu ama bazı sebeplerden dolayı olamadı. O da hazırlık okumak yerine askere gitti.”

Duyduklarım karşısında şaşırmıştım. Neden polis olamamıştı ki? Çok zekiymi. Boyunun ya da kilosunun sorun olduğunu da sanmıyordum. Yüzünde çizik şeklinde bir iz vardı ama kim bilir ne zaman olmuştu.

Kutay işini bitirip odadan çıktığında Ulaş’ın yan yattığını ve künyesinin de kazağının yakasından çıktığını gördüm. Yataktan yavaşça kalktım ve önünde merakla eğilip künyeyi avucuma aldım.

Ulaş Tütüncü

İstanbul

2014/4 – 3564 A RH +

Dz. Er

Kafamı kaldırdığımda birbirimize çok yakın olduğumuzu ve Ulaş'ın uyanmış olduğunu fark edince öylece kalakaldım.

#10. O Kız

'Çok güzelsin ama bu, yüzünle alakalı bir mevzu değil. Kurduğun veya yazdığın cümlelerle, ses tonunla veya saçının uzunluk ölçüsüyle alakalı. Ya da retinanın etrafındaki o koyu çemberle ve elmacık kemiklerinle. Ama kesinlikle yüzünle alakalı değil. Sen, parça parça güzelsin. Bütünken ise diyecek kelime bulamıyor insan...'

Ulaş'la göz göze geldiğimde kahverengi retinasının çevresindeki o koyu halkaya odaklanmıştım. Göz bebeği loş ışıktan dolayı normalden biraz büyümüştü ve tam gözlerimin içine bakıyordu. Künyesinden tuttuğum için tuhaf bir görüntü çiziyorduk. Biri oda-ya girse yanlış anlaşılmanız yüzde yüzdü ve bu tamamen benim suçumdu.

Künyesini yavaşça bırakıp geri çekildim ve ellerimi dizlerimin üzerine koydum "Affedersin. Ben sadece-"

"Ziyarı yok," diyerek sözümü kesti.

Sırtüstü döndüğünde göz bağımızı koparmıştı. Ritmi bozulan kalbim normale dönerken, "On sekiz yaşında nasıl askere gittin?" diye sordum. "Kutay kendi isteğiyle gittiğini söyledi. O yaşta-"

Yine sözümü kesti ve hoşnut olmayan bir sesle, "Kutay seninle dedikodumu mu yapıyor?" dedi.

"Onun suçu değil," dedim telaşla. "Boynunda zinciri görünce ne olduğunu ben sordum."

Yutkunurken âdemelması yukarı aşağı hareket etti. "Dayım orgeneral," dedi.

Anladığımı belli etmek ister gibi başımı salladım. Bir nevi torpildi yani. Hâlâ karşısında olduğumu fark edince yavaşça doğrulup yatağa geçtim. Ulaş tavanla bakışmasına devam ediyordu.

"Uyumazsan nasıl dinleneceksin?"

Bu soruyu bana sorduğuna emin olamamıştım. Sanki uzaklardaki birine sesleniyor gibi konuşmuştu. Ayrıca cevap istemediğini belli eden türde bir soruydu. Dudaklarımı birbirine bastırıp yatağa uzandım ve mecburen ona doğru döndüm; sağ tarafıma dönerek uykuya dalamıyordum, sol tarafıma dönmem şarttı. Ona bakarken en son ne zaman birine 'iyi geceler' dediğimi düşündüm. Yetimhaneden çıkmadan önceydi. Suna Anne'ne her gece derdim mutlaka. Burukça gülümserken, "İyi geceler," dedim.

"Geceler iyi değildir, kız çocuğu. İyi uykular."

"Haklısın. Bence de geceler iyi değil. O zaman sana da iyi uykular, Ulaş," deyip gözlerimi kapattım.

Taburcu olmam için işlemlerimi yaparken Ulaş başımda dikiliyordu. Annesi yanıma geldiğinde gülümseyip başımla selam verdim.

"İyisin, değil mi?" diye sordu.

"İyiyim, teşekkür ederim. Bana çok yardımcı oldunuz," dedim.

Gülümseyerek kâküllerime dokundu. Ulaş'ı yanağından öpmek için uzandığında Ulaş da eğilip onu öptü. Annesine benziyordu.

Annesi, "Rica ederim. Geçmiş olsun," dedikten sonra Ulaş'a döndü. "Arya'yı bırakırsın, değil mi?"

"Gerek yok, gerçekten. Ben-" diye atıldım ama Ulaş yine sözümü kesti.

"Çok düşünüyorsun, kız çocuğu," dedi ve yürümem için belimden hafifçe itti.

Yürümeye başladığımızda, "Gerek yoktu. Mecbur olmadığın şeyleri yapıyorsun," dedim.

"Mecbur olmadığım şeyleri de yaşıyorum, kız çocuğu. Takma bu kadar."

Hastaneden çıktığımızda kapının önündeki takım elbiseli adamlar dikkatimi çekti. Korumaya benziyorlardı. Ulaş'a baktığımda onun da adamlara baktığını gördüm. İçlerinden biriyle göz göze geldiğinde kaşları çatıldı. Birkaç saniye sonra da yürümeye başladı.

Yanında durduğu araba Erimlerle kavga ettiği gün beni eve bıraktığı arabaydı. O, sürücü koltuğuna geçtiğinde ben de ön koltuğa bindim ve kemerimi taktım. Bir süre yol aldıktan sonra tek eliyle cebinden sigarasını ve çakmağını çıkardı, ardından da direksiyonu bırakıp bir tane sigara yaktı. "Bu çok tehlikeli," dedim.

Bana kısa bir bakış atıp yola geri döndü. "Arabayı ben kullanıyorsam korkmana gerek yok. Diğer sürücülerden korkman gerek."

Her zaman kendine bu kadar güveniyor muydu, merak etmiştim. Her kelimesini öyle emin söylüyordu ki itiraz edemiyordunuz. Radyoyu açtığında 'Model/Mey' henüz yeni başlamıştı. Ulaş arabayı büyük bir dikkatle kullanırken, güneş yüzünün sol tarafına vuruyordu ve güzel bir görüntü oluşturuyordu. Sigarasından derin bir nefes çekerken rahatsız olmamam için sigarayı sol eline almış ve camı açmıştı. Her konuda ince düşünceli davranıyordu. İster istemez güzel bir adam yapıyordu bu özelliği onu.

Sigarası dudaklarındayken sol aynaya baktı ve kaşlarını çatı. Orta şeritten giderken sol şeride geçip hızını artırdı. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Başını iki yan sallayarak, "Hayır," dedi.

Eve geldiğimizde arabadan indim ve apartmana ilerledim. Ulaş arkamdan geldi, elini omzumun üzerinden uzatıp ağır kapıyı açtı. İçeri girip merdivenleri çıktık. Bizim kata geldiğimizde, "Teşekkür ederim," dedim.

Saçlarını düzeltirken, "Bir gün de sen başımda beklersin," dedi.

"Ne?" dedim ama o çoktan eve girip kapıyı kapatmıştı bile. Ben de kendi evime girip odama ilerledim. Koca Göz bıraktığım yerde beni bekliyordu. Yatağıma uzanıp Koca Göz'e sıkıca sarıldım. Telefonumdan Model'den Mey'i açıp bakışlarımı tavana çevirdim. Tavanı laciverte boyayıp beyaz, küçük lambalarla süslemiştim. Başlığımın yanındaki düğmeye basıp ışıkları açtım.

"Of bir ateş basıyor. Özlemek bu, dokunmakla geçmiyor," diye mırıldandım. Aklıma ailemin yanında neden Ulaş da gelmişti ki şimdi?

"Toplamış yine bütün güneşi üstüne." Arabada yüzüne vuran güneşle çok güzel olmuştu. "Böyle gülmek olur mu gözünü seveyim?" Gülümsedim elimde olmadan. Gülüşüne nadir rastlamıştım ama çok güzel gülüyordu. "Aşkmış adı, nereden bileyim?" Aşk... Ne? Hızla doğrulup müziği kapattım. Aşk ne alakaydı şimdi? Kollarımın arasındaki Koca Göz'ü sarmaladım. "Sakin ol, Koca Göz," diye mırıldandım.

Sınıfa girdiğimde Deniz ve Emir telaşla yanıma geldiler. Deniz, "Arya, iyi misin? Dün kötü görünüyordun?" dedi.

"İyiyim, Deniz. Bu arada doğum günün kutlu olsun."

Emir çekinerek gülümsedi. "Seni korkuttum sanırım, özür dilerim."

Gülümsemesine karşılık vererek, "Sorun değil," dedim.

Deniz, "Biliyor musun, dün Erim'le dans ettik. Bana kedi almış. Geçen ay kedim ölmüştü de. Aynısından almış. Çok düşünceli," dedi kıkırdayarak.

Düşünceli kelimesi aklıma Ulaş'ı getirmişti. Kafamı salladım

ve Emir'e baktım. "Sen ne aldın peki?"

Yaramaz bir çocuk gibi sırıttı. "Hiçbir şey!"

Deniz de sırtarak başını onun omzuna yasladı. "Bana kamera almış. Ama bana vermek yerine abime vermiş," dedi.

"Ben de sanaaa..." diyerek çantamdan Koca Göz gibi koca gözlü bir rakun çıkardım, "...bunu aldım."

"Ya, çok tatlısın," deyip yanağımdan öptü. "Teşekkür ederim, bu çok minnoş."

"Bende de bir benzeri var," dedim.

"Onlar da bizim gibi arkadaş yani," dedi kıkırdayarak.

Okuldan çıktığımda kulaklığımda 'Vera/Güzel Bir Kadın' çalıyordu. Gülümseyerek yürüyordum ben de. Güzel cümlelere sahipti bu şarkı ve hatırı sayılırdı. Dinlenesilere adaydı hatta.

Durakta otobüs beklerken Ulaş gelip yanımda durunca kulaklığımı çıkarıp ona baktım. Karşısına bakıyordu. "Takip edildiğinden haberin yok," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Takip ediliyorsun sabahtan beri.

Gözlerim panikle büyüdüler. Korkuyla etrafıma bakındım. "N-nerede? Kim?"

"Sakin ol, kız çocuğu."

Ne zaman normal bir gün geçirecektim?

"Seni izliyorlar. Hastaneye de gelmişlerdi. Tanımadığına emin misin?" dedi ve ne tarafa bakmam gerektiğini başıyla işaret etti.

Kafamı yavaşça çevirdim ve çaktırmadan bakmaya çalıştım. İleride, durağın karşı köşesinde altı tane adam vardı. Tekrar ona döndüm. "Hayır, onları tanımıyorum," dedim.

"Bütün gün seni izlediler."

"Sen nereden biliyorsun? Sen de onları mı izledin?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Hangimizi takip ediyorlar diye izledim ve ikimizi de izliyorlar gibi."

Bu kez benim kaşlarım çatıldı. "Neden seni takip etsinler ki?"

“Seni neden ettiklerini biliyorsun sanırım?”

İçimde bir yerler burkulurken, “Hayır,” dedim. “Sadece...”

Derin bir nefes aldı. Kolumdan tuttu ve yürümeye başladık. “Her neyse,” dedi. “İzimizi kaybettirmekten başka çaremiz yok. Arkana bakma ve koş dediğimde koş.”

Birden durdum. “Koşacak mıyız?”

“Kavga etmemi mi istiyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır!”

“Kavga etsem bile altısını birden dövemem,” dedi ve adamlara göz ucuyla baktı. “Yaklaşıyorlar, yürü!”

İtiraz etmeden yürümeye devam ettim. Kalbim adrenalin ve korkuyla titrerken yutkundum. Ailemi öldüren adamlar bunlar olabilir miydi? “Bunlar hastanenin önündeki adamlar, değil mi?” dedim korkuyla. “Dünden beri bizi mi takip ediyorlar?”

“Yolda takip ediyorlardı ama ben anlayınca vazgeçtiler.”

“Arabadayken sorun yok demiştin!”

“Yoktu,” dedi ve bu kez o durdu. “Titriyorsun. Korku, seni düşünmekten alıkoyar, kız çocuğu. Koşabilir misin?”

“E-evet. Sanırım koşabilirim.”

Elimden sıkıca tuttu ve koşmaya başladık. Elimden tutmuyor olsa düşmem an meselesiydi. Bir süre sonra dönüp baktığımda adamlar da aynı hızla peşimizden koşuyorlardı. Sağa döndü ve duvarın köşesindeki çöp bidonunun üzerine çıkmama yardım etti. Kollarından destek alarak yanıma çıktı ve duvarın diğer tarafına atladı. Kollarını bana uzattığında hiç düşünmeden uzanıp ben de atladım. İkinci binanın içine girip merdivenleri çıkmaya başladık. İkinci kata çıktığımızda merdivenin başındaki dairenin önünde durup cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Hızla içeri girdiğimizde de kapıyı arkamızdan kilitleyip bana yol gösterdi ve salona geçtik.

Şirin bir evdi. “Burası kimin?” diye sordum.

“Can Abi’nin,” dedi.

İçim rahatlarken kendimi koltuklardan birine bıraktım, çünkü bacaklarım titriyordu. Ulaş salondan çıktı ve birkaç saniye sonra

elinde bir bardak suyla geri döndü. "İç şunu," diyerek bardağı dudaklarıma uzattı. Onun yardımıyla suyu içtim. Bardağı sehpanın üzerine bırakıp gözlerimin içine baktı. "Korkmana gerek yok artık, güvendesin," dedi.

Hayır, değilim der gibi başımı iki yana salladım. "B-beni buldular!"

"Kimler?"

"Ailemi öldüren adamlar."

Bana tuhaf tuhaf bakarken kolumdan tutup koltuğa uzanmamı sağladı. "Uyu, kız çocuğu. Buradayım," dedi ve kolçaktaki battaniyeyi üzerime örttü. Kendisi de yere oturup başını koltuğa yasladı. Başımı çevirip az ilerimdeki saçlarına baktım. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken, "Ulaş?" diye fısıldadım.

"Efendim?" dedi durgun bir sesle. Tavana bakıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Annem bu dünyada herkesin bir kahramanı olduğunu söylerdi. Sen de benim kahramanımsın."

Hiçbir şey söylemedi, doğrulup bir sigara yaktı.

Ulaş Tütüncü

Arya uyurken ona bakıyordum. Vicdanım içimden çıkıp yanıma oturmuş, bana eşlik ediyordu. 'Sen de benim kahramanımsın' deyişi aklıma gelirken iç çektim. Can Abi omzuma dokunduğunda elimdeki rakı kadehini dudaklarıma götürdüm.

"İyi değilsin, Ulaş," dedi. "Ufak bir takip olayı seni bu kadar düşündürmez. Takmazsın bu kadar. Seni ilk kovalayan itler değil bunlar."

"Öyle abi de, bu kez bu kız da var işin içinde," dedim.

"Nasıl bir bağ var aranızda Arya'yla? Yoksa bu kadar düşünmezsin."

Bakışlarımı ona çevirdim. "O kız."

Söylediğimi duyunca elindeki rakı kadehi yarı yolda kalıverdi. "Ne?" dedi duyduğuna inanamamış gibi.

Derin bir nefes aldım. "O kız. Çok fazla şey gördüm. Tesadüf değildi olanlar. O kız."

Kadehini masaya bırakıp yeni çıkan sakallarını sıvazladı. “Emin misin?” Başımı salladım onaylamak için. Bakışlarını Arya’ya çevirdi o da. “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Kendimden olabildiğince uzak tutup koruyacağım. Bugün yaptığım gibi.”

“Pek de uzak tutamamışsın,” dedi gülümseyerek.

“Abi!”

“Fizik ne der biliyor musun? Seni kuvvetle çeken bir şeyden uzaklaşmaya çalışırsan etrafında dönmeye başlarsın. Çok sevdiğim bir sözdür.”

Kaşlarımı çattım. “İnsanlar momentum kurallarına uymazlar.”

“Öyle olsun bakalım.”

Kadehimdeki rakıyı bitirip ayağa kalktım. “Biz gidelim artık. Sağ ol, abi,” dedim.

“Lafı olmaz, oğlum,” dedi omzuma vururken. “Ne zaman istersen gelebilirsin. Peşine itlerin takılması gerekmiyor.”

“Eyvallah.”

Arya’nın yanına ilerlerken, “Uyandırma kızı. Çok korkmuş zaten. Benim arabayı al, yarın kafeye bırakırsın,” diyerek anahtarı bana attı.

Tuttuğum anahtarı cebime koydum. “Sağ olasın,” deyip Arya’yı kucağıma aldım.

Kollarını korkuyla boynuma dolayıp gözlerini açtı. “Benim, kız çocuğu. Uyumaya devam et,” diye fısıldadım. Gözlerini kapatarak salladığı başını omzuma yasladı.

Can Abi gülümseyerek kapıyı açtı. “Canın sıkılırsa bir telefon ve üç kilometre kadar uzağındayım.”

“Biliyorum,” dedikten sonra kapıdan çıkıp merdivenleri inmeye başladım. Kız çocuğu hafif olduğu için zorlanmıyordum. Boynundan gelen çikolata kokusu benim kokumla birleşip burnuma doldu. Boynuma temas eden kâkülleri kaşıdırırken, boynumu kafasına sürerek saçlarından kurtulamaya çalıştım. Bir nebze de olsa işe yaramıştı. Kâkülleri dağılınca dün kafasını yere çarptığı için alnında oluşan çizik de ortaya çıkmıştı.

Cebime koyduğum araba anahtarını çıkarmak için ayağımı te-
kere koydum ve Arya'yı bacağıma oturttum. Anahtarı cebimden
alıp kapıyı açtım, Arya'yı koltuğa bırakıp kemerini takım ve şoför
koltuğuna geçtim. Yola koyulduğumda radyoyu açtım, bilmedi-
ğim bir şarkı çalıyordu. Kanalı değiştirdim, Yıldız Abla karşıma çı-
kınca sesini açıp sürmeye devam ettim.

Arya Erçetin

Uyandığım yatağımda olduğumu anlayınca doğrulup gözleri-
mi ovuşturdum ve telefonuma uzanıp saate baktım. 01.37'yi gös-
teriyordu ve yalnızdım. Yataktan yavaşça kalkıp balkona çıktım,
tahmin ettiğim gibi Ulaş balkondaydı, sigara içiyordu.

Beni eve o getirmişti. Ona kahramanım olduğunu söylediğim
aklıma gelince utandım.

"Nasıl affederdin?" diye sordu dönüp bana bakmadan. "Biri
çok kötü bir şey yapmış olsa... Nasıl affederdin?"

"Bilmiyorum. Bende ne denli yara açtığına bağlı," dedim. Ba-
şını sallayarak onayladığında, "Peki, sen?" diye sordum.

Ağızındaki dumanı geceye savururken, "Müslüm Gürses, Af-
fet," dedi ve bana baktı.

Bir insan nasıl bu kadar derin olabilir diye düşündüm. Nasıl
bu kadar derin ve soğuk olabilir? Sigarasını aşağı atarken son du-
manını da havaya doğru üfleyip içeri girdi. Bir süre gökyüzüne
baktım. Ulaş, ulaşılmaz ve anlaşılması zor bir insandı.

#11. Kahraman

'Kahramanlık, ruhun bedene karşı kazandığı zaferdir.

Frederic Amiel

'Kahraman olmak bana göre değil. Ben daha kendimi kurtaramıyorum.

Filiz Puluç'

Yaşamış olduğum on yedi yıllık hayat boyunca önemli olanın mutlu yaşamak değil, insan gibi yaşamak olduğunu düşünmüştüm. Mutlu yaşamak ne yazık ki bizim elimizde değildi, bu yüzden insan gibi yaşamamız gerektiğini düşünüyordum. 'İnsan' sözlük anlamı olarak 'aklı ve düşünme yeteneği olan, dille, sözle anlaşılan, en gelişmiş canlı sayılan yaratık' diye geçiyordu. Lakin buradaki can alıcı kısım 'en gelişmiş' kısmıydı. Bu kısım korkutucuydu benim için. İnsanoğlunun kibri yüzünden korkutuyordu beni. Bu gelişmişlik ne yazık ki her zaman iyi yönde olmuyordu. Tıpkı ailemi öldüren, insanlıktan nasibini almamış *insanlar* gibi.

Avukatımız Kenan Amca telefonla konuşurken birkaç kez ku-

lak misafiri olmuştum. Evimizdeki yangının elle değil, bilgisayar sistemiyle çıkarıldığını düşündüğünü söylemişti.

Bilgisayarıma bakarken bunu düşünüyordum. Bu gelişmişlik gerçekten korkutucuydu. Tıpkı Emin Çapa'nın söylediği gibi. Boş zamanlarımda söyleşiler dinlemeyi, ilginç videoları izlemeyi seviyordum. Youtube'ta gezerken Tedx'in çoğu ülkede gerçekleştirdiği söyleşilere denk gelmiş ve Emin Çapa'nın 'Ey İnsan, Sen Vicdanını Nerede Kaybettin?' adlı söyleşisini dinlemiştim. Sonunda şunu fark etmiştim; insanlık çok gelişmişti. Peki, niye bunu kötü yönde kullanan insanlar vardı? Niye iyi varken kötüyü seçiyorlardı? Anlamıyordum ve anlayamayacaktım.

Derin bir nefes alarak laptopumun ekranını kapatıp ayağa kalktım. Mutfığa gidip kendime bir bardak süt doldurdum. İlk yudumumu almıştım ki kapı çalınca bardağı tezgâhın üzerine bırakıp kapiya ilerledim. Gözetleme deliğinden baktığımda karşımda Bahadır vardı. Kaşlarım havalanırken kapıyı açtım.

"Selam," dedi. "Acaba evin anahtarını sana bıraksam sorun olur mu? Ulaş evde değil ve yanında anahtarı yok. Biz de gidiyoruz. Senden alır, olur mu?"

Gülümseyerek, "Olur tabii," dedim ve anahtarı alıp, orada olduğunu yeni fark ettiğim Esra'ya el salladım.

Kapıyı kapatıp mutfığa giderken cebimden telefonumu çıkarıp ekranına baktım; 19.46, 14 Şubat Pazar. Duraksadım. Bugün sevgililer günüydü. Bahadır ve Esra kutlamaya gidiyorlardı sanırım. Peki, Ulaş? Onunda mı sevgilisi vardı?

Omuz silkip tezgâhın üzerindeki bardağı elime aldım. "Herkesin sevgilisine kimse karışamaz sonuçta," diye mırıldanıp sütümü içtim. Telefonum elimde titrerken ekrana baktım tekrar, Deniz arıyordu. Gülümseyerek açtım. "Efendim?"

"Saplar günün kutlu olsun!" diye cıvildarken telefonu biraz kulağımdan uzaklaştırdım.

"Senin de!" diye ciyakladım ben de onun gibi.

"Eee, ne yapıyorsun?"

Görebilecekmiş gibi omuz silktim. "Süt içiyorum ve birazdan dizi izleyeceğim," dedim.

"Of, ben de Erim'in telefonla mesajlaşmasını izliyorum saat-

lerdir. Kiminle yazışıyor ki o kadar? Sevgilisi yok ama belki de sevdiği bir kız vardır.”

“Konuştuğu kişinin kız olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“İçime doğdu,” dedi sıkıntılı bir sesle.

Masanın etrafındaki sandalyelerden birine otururken, “Kendi kendini üzüyorsun, Deniz. Sakin ol biraz,” dedim.

“Neyse boş ver beni. Ulaş ne âlemde? Sevgilisi var mıymış?”

“Bilmiyorum. Evde değil.”

“Geçmiş olsun, kardeşim,” dedi. “O zaman kesin sevgilisi var.”

Kaşlarımı çattım. “Niye bana geçmiş oluyormuş canım? Bana ne sevgilisi varsa?” dedim.

“Tamam tamam, kızma. Kapatıyorum, abimlerle oyun oynayacağız. Ba bay.”

“Güle güle,” diyerek telefonu kapatıp masanın üzerine koydum.

Su ısıtıcının fişini takıp düğmesine bastım. Ulaş anahtarı almaya geldiğinde ona kahve yapabilirdim, çünkü bana her zaman yardım ediyordu. Tıpkı iki gün önce yaptığı gibi. O gün peşimizdeki adamlar yüzünden Kutay’ın doğum günü iptal olmuş, onlar da bir sonraki gün, yani dün kutlamışlardı. Kutay’ın sürekli yüzük takmasını gördüğüm için ben de ona yüzük almıştım ve çok beğenmişti. Artık yirmi bir olmuştu ve bunu biyolojik bir şekilde anlatmayı da ihmal etmemişti. Yaptığı konuşmayı ve Ulaş’ın attığı bakışları hatırlayınca kendi kendime gülümsedim.

Isıtıcıdaki su kaynadığında saat 20.03 olmuştu. Ziliim çaldığında oturdüğüm sandalyeden kalkıp kapıya ilerledim. Gözetleme deliğinden baktığımda karşımda, siyah kapüşonu başında, burnu hafiften kızarmış bir Ulaş vardı.

Ben kapıyı açar açmaz, “Anahtar,” dedi.

“İçeri gel istersen. Üşümüştündür,” dediğimde bir şey söylemeden botlarını çıkarıp içeri girdi ve peşimden mutfağa geldi. O, sandalyelerden birine otururken bir kupa kahve hazırlayıp masanın üzerine bıraktım.

“Sağ ol,” dedi ve parmaklarını kupanın etrafına sardı.

Karşısındaki sandalyeye otururken, “Birileri seni çok bekletmiş anlaşılın,” dedim. Onu sorgulamak için sormamıştım ama yine de bana dik dik baktı.

“Hayır,” dedi. “Birini ziyaret ettim.”

Kahvesinden bir yudum aldı ve önce panda şekilli kapüşonuma, sonra ‘ciddi misin?’ der gibi gözlerime baktı. Gülümsediğini görünce, “Ne?” dedim

“Görünüşe bakılırsa pandalara bir üye daha katılmış. Nesli tükenmeyecek gibi,” dedi.

“Ne alaka?”

“Çünkü kız çocuğu, çocukların da pandaya benzeyecek gibi.”

Kaşlarım çatılırken, “Ne... ne çocuğu yahu? Hem... pandaya benzemeleri için babalarının da pandaya benzemesi gerekir,” diye saçmaladım. Bir kez daha gülümsedi. Bu kadar sık gülümsediğini ilk defa görüyordum. Sarhoş muydu?

“Çok saf bir pandasın.”

Kollarımı göğsümde bağladım. “Panda değilim,” dedim inatla.

Elinde tuttuğu kupayı masaya bırakıp kollarını da masayla buluşturunca, ister istemez aramızdaki mesafe azalmıştı. “Öylesin.”

“O halde sen de pyura chilensis oluyorsun.”

Kaşları çatıldı. “Pyura chilensis?” dedi sorar gibi.

“Yaşayan kaya da deniliyor. Genellikle erkek oluyorlar. Peru ve Şili’de gelgit olan kıyılarda yaşıyorlar. Kaya gibiler ama içlerinde bazı organlar var ve çoğalabiliyorlar. Ayrıca kanları bile akıyor.”

“Beni ona mı benzettin yani?” dedi kaşlarını kaldırarak.

Kendi kendimi onaylayarak başımı salladım. “Kaya gibi görünüyorsun ama en nihayetinde insansın. Kaya görünümlü bir insan,” dedim.

“Bir zamanlar buz adamdım, şimdi yaşayan kaya mı oldum?”

“Buz kayası olabilirsin.”

“Haklısın sanırım.”

Bir süre sessizlik oldu. Sonra, “Sarhoş musun?” diye sordum.

“Galiba,” dedi.

“Neden çok konuştuğun belli oldu o halde. Normalde benimle bu kadar konuşmazsın,” dedim.

Birden durgunlaştı. “Mezarlıklar neden soğuk olur diye düşündün mü hiç?” diye sorup kupanın içindeki kahveye baktı.

Mezarlığa mı gitmişti yani? Yutkundum, belki de sevdiği kız ölmüştü? “Hayır,” dedim.

“Ben ne zaman gitsem üşüyorum. Tuhaf,” dedi.

“Bunun sebebi sanırım bizi saran kolların artık yerin altında olması.”

“Hayır. Sende kendine yer açan kişinin artık yerin altında olması,” dedi. “İçinde boşluk olursa üşürsün, kız çocuğu.”

Cümlesinin sonuna doğru kapanmak üzere olan gözleri tamamen kapandı ve başı hafifçe yana düştü. Ayağa kalkıp omzundan hafifçe dürttüm. “Ulaş.” Tepki vermeyince başına dokunup bir kez daha, “Ulaş,” dedim. En sonunda parmaklarımla gözlerini açmaya çalıştım.

“Uyumak istiyorum,” dedi küçük bir çocuk edasıyla.

“Ama burada uyuyamazsın,” dediğimde başını göğsüme yasladı.

“Neden? Neden burada uyuyamam?” dedi hoşnutsuz bir tonda mızızlanarak.

Şaşırmıştım. Buz kayasının içinde böyle mızız bir çocuk vardı demek. Kalkmasına yardım edip onu salona götürdüm. Koltuklardan birine uzanmasına yardım ettim ve onun Can Abi’nin evinde yaptığı gibi, ben de yere oturup sırtımı koltuğa yasladım.

Bana doğru dönüp gözlerini araladı. “Ben, senin kahramanın değilim, kız çocuğu. Çok istesem de olamam,” deyip gözlerini kapattı.

Yutkundum ve ben de kafamı koltuğa koyup gözlerimi kapattım. “Beni kurtaracak birine ihtiyacım var,” diye fısıldadım.

Alacaklı gibi çalınan zilin sesiyle sıçrayarak uyandığımda, Ulaş da kaşlarını çatarak koltuktan kalkmış, gözlerini ovuşturuyordu. Ben de gözlerimi ovuşturarak yürüyüp kapıyı açtım.

“Günaydın, Arya,” dedi Kutay. “Ulaş burada mı? Telefonlarımıza cevap vermiyor, annesinde de değil.”

“Burada,” dedim uykulu gözlerle ona bakarken. Saat kaçtı Allah aşkına?

Arkamdaki ayak sesleriyle Kutay’ın kaşları kalktı. “Ne oldu diye sorsam?”

Ulaş ayakkabılarını giyerken, “Bilmiyorum, uykum var, çekil,” diyerek kapıdan çıktı ve onu itip kendi evine girdi.

“Ona sahip çıktığın için sağ ol,” deyip evine ilerleyen Kutay’a el sallayıp kapıyı kapattım.

Odama gidip kendimi yatağıma attım. Bir saat sonra alarımın sesiyle uyandığımda sanki yatalı beş dakika olmuş gibi hissediyordum. Okul için hazırlanıp evden çıktım.

Kulaklığımı taktım, dinlenesilerden bir şarkıya tıklayıp yürümeye başladım. Aklıma dün gece geldi. Ulaş’ı ilk defa öyle görmüştüm. Küçük, çaresiz bir çocuk gibiydi. Mezarlığa gitmişti. Sevgilisine gitmişti belki de. Bu yüzden içmiş olabilirdi.

Mızızlanışı aklıma gelince gülümsedim. Gözlerim dolduğu için yeri bulanık görüyordum. Canı çok yanıyor olmalıydı benim gibi. ‘Bana benziyorsun’ demişti. ‘İçinde deprem var, gıkını çıkarmıyorsun.’ Onun da içinde deprem olduğunu anlamıştım dün gece. Sebebi mezarlıktaki kişiydi. Çok seviyordu belli ki.

Okulun bahçesindeki bankta otururken, Deniz elinde sıcak çikolatayla gelip yanıma oturdu. “Ne düşünüyorsun sabahtan beri?”

Omuzlarımı silktim. “Bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Tabii.”

“Ulaş’ın sevgilisi var mıydı?”

Sıcak çikolatasından bir yudum alıp, “Üç ay kadar önce sevgilisi vardı,” dedi. “Liseden beri birliktelermiş. Sonra ne olduysa ayrıldılar.”

“Peki, kız nerede şimdi?”

“Bilmiyorum. Ayrıldıklarından beridir onu hiç görmedim.”

Sudaklarımı birbirine bastırdım. Belki de düşündüğüm şey doğrudur. “Ölmüş olabilir mi?” diye sordum.

Gözleri büyüdü. “Ne? Yok canım. Neden öyle dedin?”

“Ulaş dün mezarlığa gitmiş sanırım.”

“Gerçekten mi? Üzüldüm. Kız ölmemiştir umarım. Ben, Erim’den öğrenirim istersen.”

“Hayır, gerek yok,” dedim panikle.

“Meraklanma sürekli Erim’e böyle şeyler soruyorum.”

“Öyle diyorsan.”

Gülümseyip başını omzumla yasladı. “Çok güzel kokuyorsun,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dediğim sırada Emir elinde iki tane gülle yanıma gelince Deniz başını omzumdan kaldırdı.

Emir boğazını temizleyerek önümüzde bir dizinin üzerine çöktü ve elindeki gülleri bize uzattı. “Geçmiş sevgililer gününüz kutlu olsun, hanımlar,” dedi.

Deniz ayağa kalkıp ona sarılırken, ben de gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedim. Bu sırada bakışlarım üniversitenin bahçesine kaydı. Argun, Ulaş, Bahadır, Esra ve sarışın bir kız masada oturmuş, sohbet ediyorlardı. Argun bir şey söylediğinde Ulaş güldü ve yumruklarını tokuşturdular. Bahadır, Argun’a kızınca onunla uğraştıklarını anladım. Esra gülerken Ulaş’a bir şey söylediğinde Ulaş kaşlarını çatı ve Bahadır’a Esra’yı göstererek bir şeyler söyledi. Gülümsemeden edemedim. Çok güzel bir ilişkileri vardı.

Ulaş’la göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırdım. Deniz beni dürttü. “Hadi sınıfa gidelim. Sınava çok az kaldı. On beş tatile bile çıkamıyoruz yahu!”

Ayağa kalktım ve onlarla birlikte sınıfa ilerledim. Sıramıza oturup hocamızı beklemeye başladık ama gelmeye niyeti yok gibiydi. Okulumuzun CEO’su Amerikan okullarında okuduğu için bizim okulumuzu da Amerikan okullarına benzetmişti. On beş dakika kuralı vardı bu yüzden. On beş dakika dolduğunda sınıftakilerin bazıları kütüphaneye, bazıları bahçeye çıkmıştı. Ofiadım, “Benim

acilen özel ders almam lazım,” diyerek yanağımı sıramla buluşturdum.

Deniz gülümsedi. “Üniversite öğrencileri ders veriyor. İstersen çıkışta ilan panolarına bakabiliriz.”

Başımı sıradan kaldırıp içtenlikle gülümsedim. “Sen bir tane-sin!” diyerek yanaklarını sıktım, o da aynı şekilde karşılık verdi.

Derslerimiz bittiğinde üniversiteye girmek için geçiş kapılarına ilerledik. Deniz’e bakarak, “Nasıl gireceğiz?” diye sordum.

“Ateş Koleji ve Altın Çağ Üniversitesi ortak olduğu için bizim girişimiz sorun olmuyor.”

Mantıklıydı. Kapılardan geçip panoların önüne ilerledik. “Hangi derse ihtiyacın var?” diye sordu.

“Biyoloji ve fizik,” dedim. Panoda gördüğüm ilanla gülümse-dim; *‘Kutay Saygıner – Biyoloji Özel Dersi itinayla verilir.’* “Kutay biyoloji dersi veriyor.”

“Çok iyi. O halde biyoloji hocan o olsun.”

Başımı sallayarak onayladım ve ilanları taramaya devam et-tim.

Deniz, “Atakan Demir’i tanıyorum,” dedi. “Erim’le arkadaşlar ve fizik mühendisliği okuyor.”

Gözlerim birden büyüdü. “Fizik mühendisliği mi?” dedim.

“Biz de onun deli olduğunu düşünüyoruz ama çok zeki biri. Bence o sana öğretmenlik yapabilir.”

“Olur,” dedim ve Deniz’in ilandan okuduğu telefon numarası-nı telefonuma kaydettim.

Bu sırada Deniz, “Aramana gerek kalmadı,” diyerek kolum-dan çekti ve uzun boylu, zayıf, sarışın, uzun saçlı bir çocuğun önünde durdurdu. “Merhaba, Atakan Abi. Bu, arkadaşım Arya. Fizikten özel ders almak istiyor.”

Atakan gülümseyerek bana baktı. “Olur tabii. Yarın boşum. Sana da uygunsa başlayabiliriz. YGS’ye hazırlanıyorsun değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım. “Evet. Yarın bana da uygun,” de-dim.

“Evine geleceğim, sorun olmaz değil mi?”

Deniz onu tanıyordu ve iyi birine benziyordu. “Hayır, olmaz,” dedim gülümseyerek.

Atakan, “Numaram panoda var. Ev adresini mesaj atarsın. Saat ikide sende olurum,” dedi ve uzaklaşmaya başladı.

Ulaşların yanında Kutay’ı da görünce, “Kutay’la da konuşmalıyım,” dedim. “Geliyor musun?”

Beni hafifçe öne itti. “Hayır, tatlım. Sen git, sonra görüşürüz,” dedi.

Yanlarına yaklaştığımı ilk fark eden Kutay oldu. “Hangi rüzgâr attı seni buralara?” dediğinde Ulaş ve Argun da arkalarına dönüp bana baktılar.

“Panoda biyolojiden özel ders verdiğin yazıyor. Bana da ders verebilir misin diye soracaktım?” dedim.

“İsteddiğin zaman gelebilirsin, komşu kız-”

“Lütfen,” diyerek sözünü kestim. “Herkes nasıl anlatıyorsa bana da öyle anlat. Emeğinin karşılığını vermek istiyorum.”

Kutay, Ulaş’a baktığında kaşlarını çatıldı istemsizce. Sonra bana dönüp, “Peki,” dedi. “Yarın geleyim sana o zaman, olur mu?”

“Olur ama ikide fizik dersi alacağım. Ona göre ayarlayalım.”

“Kimden?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Atakan Demir,” dediğimde dördünün birden kaşları çatıldı. “Ne oldu?” diye sordum.

Ulaş hızla ayağa kalkıp önümden geçip gitti. Kutay da omuz silkti. “Yok bir şey canım, ne olsun,” dedi ve hepsi birlikte Ulaş’ın peşinden gittiler.

Ulaş Tütüncü

Mutfakta kahvemi içerken Kutay da yemek yiyordu. Ona baktım. “Yarın erken git kız çocuğunun evine.”

Kaşları havalandı. “Neden?”

Kahvemden bir yudum alırken, “Atakan ne halt yiyor gözlemle. Ne yapacağı belli olmaz,” dedim.

“Arya’dan hoşlanıyor musun?” diye sordu pat diye.

“Hayır,” dedim. “O kızı koruyacağım dedim ve kendime söz verdim. Sözümü tutuyorum sadece. Göz kulak ol kıza.”

“Olurum, olurum da, kıza fizik dersini sen niye vermiyorsun? İşin daha kolay olur.”

Başımı iki yana salladım. “Kendimden uzakta koruyacağım. Olabildiğince uzakta.”

“Tabii,” dedi sırtarak. “Dün kızın evinde uyudun, abicim.”

“Kutay!” Teslim olurmuş gibi ellerini havaya kaldırınca sıkıntıyla nefes verdim. “Ne zaman vicdanım sırtıma binse kendimi kızın yanında buluyorum,” diye itiraf ettim.

Çatalını tabağının kenarına bırakıp derin bir nefes aldı. “Olay olduğunda on iki yaşındaydın, Ulaş.”

“Doğru. O zaman bile buna sebep olduysam, yirmi yaşında ne yaparım kim bilir?”

Ayağa kalkıp sinirle karşımda dikildi. “Senin suçun değildi lan! Bunu sen de biliyorsun! Ama sürekli suçu üzerine almak için elinden ne bok geliyorsa yapıyorsun! Son ver şuna! Yoksa artık annenin yanına oğlu olarak değil, hastası olarak gideceksin!”

Haklıydı ama vicdanım ne zaman sırtıma binse bütün suç benimmiş gibi hissediyordum.

Ofladım ve ona baktım. “Haklısın,” dedim.

Elini omzuma koydu. “Tabii ki haklıyım, lan. Doktorum ben!”

“Yediğimin doktoru.”

#12. Affetmeyeceğim

'Bu gece de başım omzunda, kokun burnumda değil. Geceler de iyi değil zaten. Bu yüzden, iyi uykular sevgilim.'

Arya Erçetin

Evden çıkarken kulaklığımdan gelen şarkıya eşlik ediyordum. Botlarımı giydiğim sırada karşı kapı açıldı ve Kutay'la ve Bahadır dışarı çıktılar. "Günaydın," dedim ve merdivenleri inmeye başladım.

"Arya!"

Bana seslenen Kutay'a omzumun üzerinden bakarak, "Efendim?" dedim.

"İstersen seni bırakabilirim."

"Hiç gerek yok. Teşekkür ederim. Okula gitmiyorum."

Yeşil gözlerini üzerime dikti. "Fark etmez. Israr ediyorum."

"Peki," dedim ve basamakta yanıma gelmesini bekledim.

Merdivenleri inerken, "Gelecek mi bugün, Atakan?" diye sordu.

"Evet, gelecek," deyip ona baktım, kaşları hafif çatılmıştı. "Sanırım pek sevmiyorsun Atakan'ı," dedim.

"Ha, yok ondan değil-"

"Erim'in arkadaşı olduğunu biliyorum," diyerek sözünü kes-
tim.

"Yakalandım!"

"İçine sinmiyorsa biyoloji anlatacak başka birini bulabilirim?"

"Niye fizik anlatacak olanı değiştirmiyorsun? Benden daha iyi biyoloji anlatacak adam tanımıyorum."

Yüz ifadesi gülmeme neden oldu. Huysuz çocuklar gibiydi. "Tamam tamam, demedim bir şey. Özür dilerim," dedim.

"Dilemene gerek yok," deyip göz kırptı.

Arabasına ilerlerken Bahadır'ı Ulaş'ın arabasına binerken gördüm. "Ulaşın arabası değil mi o?" diye sordum.

Kutay kafasını iki yana sallayarak arabaya bindi. Ben de ön koltuğa oturup kemerimi taktım ve meraklı gözlerimi ona çevirdim. "Ulaş'ın arabası yok," dedi emniyet kemerini takarken. "Araba Argun'un. Bahadır da sürekli ceza yediği için babası arabayı elinden aldı ama şimdi de Argun'un arabalarını kullanıyor."

"Argun çok zengin anlaşılan," dedim. "Bu kadar arabası olduğuna göre."

"Çok şükür, hepimizin ailesinin durumu iyi," dedi. "Ama aile parasıyla geçinmiyoruz. Babam ayakta durmanın önemli olduğunu söyler hep. Sadece arabamı babam aldı. Argun da sadece Ulaş'ın sürdüğü arabayı babasının parasıyla aldı. Diğer ikisini kaza sonrası onun garajına bıraktılar. O da tamir etti. Sever öyle şeyleri. Bahadır da gemi ve yat tasarımı okuyor. Stajı başlayana kadar da Ulaş'la birlikte Can Abi'nin yanında çalışıyorlar. Hepimiz çalışıyoruz anlayacağın," dedi ve bana baktı, "Eee, yolculuk nereye?"

Kıkırdadım. "Can Kırığı'na gidecektim."

"Ben de oraya gidiyorum. Can Abi'nin kahvesini içmeden asla okula gitmeyiz. Ulaş da orada. Bahadır'a devredecek mesaisini."

Yola koyulduktan sonra radyoyu işaret ederek, "Açabilir miyim?" diye sordum.

Dışlerini gösterecek şekilde sırttı. "Yolumuza mani olacağını sanmıyorum."

Radyoyu açtım, adını bilmediğim ama çok duyduğum bir şarkı çalıyordu. Kutay gülerek sesini açtığında arabayı adamın sesi doldurdu. Kafamı şarkının ritmiyle sallarken, "Adı ne?" diye sordum.

Bana bakıp tekrar yola döndü. "Panda."

Kaşlarım birden havalandı. Panda? Ulaş'la yaptığımız konuşma ve o anki görüntümüz aklıma gelince başımı iki yana sallayarak onlardan kurtuldum ve yola odaklandım. İleride, sol tarafta kalan siyah korkuluklarla çevrelenmiş Can Kırığı'nı gördüm. Ulaş dışarı çıkmış, sigara içeriyordu. İçeriden sarışın bir kız çıktı ve onunla konuşmaya başladı. Bu kızı Esra'nın yanında görmüştüm daha önce. Ulaşların evine de gelmişti.

Kutay arabasını park ettiğinde arabadan indik. Kapılarının kapanma sesiyle Ulaş'ın dikkatini çekmiştik. Kutay, "Günaydın, kardeşim," dedi gülerek.

Ulaş ona elini kaldırıp selam verirken gözleri beni buldu, daha sonra Kutay'a döndü. Sarışın kız hâlâ bana bakarken kafeye doğru ilerledim.

Can Abi beni görünce gülümsedi. "Hoş geldin, Arya."

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. "Hoş buldum, Can Abi."

Mavi gözleriyle sıcacık baktı bana. Çok iyi bir adam olduğu belli oluyordu. Evli miydi, merak ediyordum. Çok karizmatik bir adamdı ve eşi, kendini eminim şanslı hissediyordu. Masalardan birine oturdum.

Geçen sefer geldiğimizde bizimle ilgilenen abla, "Ne alırsın, Aryacığım?" diye sordu.

"Sandviç ve portakal suyu alayım," dedim. Adisyonu masaya bıraktı ve arka tarafa gitti. Kafe de kısık sesle Beethoven/Moonlight Sonata çalıyordu. Gülümsedim, bu müziği severdim. Siparişimi masama Ulaş bıraktığında, "Teşekkür ederim," dedim.

Kafasını salladı ve gitti. Bir insan nasıl bu kadar soğuk, aynı zamanda seni kurtarabilecek kadar yakın olabilirdi? Kahramanım olmak istemeyen bir kahraman...

Yavaş yavaş sandviçimi yerken karşımdaki sandalye bir anda çekildi ve Esra'yla göz göze geldik. "Merhaba! Oturdum ama rahatsız olmazsın umarım?" dedi.

"Olmam tabii," dedim gülümseyerek. "Sana da merhaba."

Diğer sandalyeye sarışın kız oturdu. Esra, "Bu, arkadaşım Burcu," diyerek bizi tanıştırdı.

Kızın uzattığı eli gülümseyerek sıktım ama o pek sevecen değildi. O sessizce otururken, biz Esra'yla muhabbet ediyorduk. Ulaş görevini Bahadır'a devrettikten sonra Kutay'la birlikte yanımıza geldiler ve kendilerine kahve söylediler. Ulaş bana hiç bakmıyordu. Burcu da onun sessizliğini fark etmiş olacak ki, "Çok yoruldu, eve git istersen," dedi sanki sevgilisiymiş gibi. Ses tonu sahiplik beyan eder gibi çıkmıştı ya da ben böyle anlamıştım.

Ulaş, "İlk seferim değil ya," dedi ve uzun süre sonra göz göze geldik.

Gözlerimi ilk ben çektim. Esra önce bana, sonra gözlerini kısarak Ulaş'a baktı. "Sizin neyiniz var yahu?" diye sordu.

Ulaş da gözlerini kısıp karşılık verdi. "Kız çocuğuyla aramda ne olabilir?" dedi.

Yutkundum. Bu, biraz kırıcı olmuştu. Küçümsemiş miydi beni? Esra'ya bakarak gülümsedim ve, "Ben artık gideyim," diyerek ayağa kalktım. Hepsine başımla selam verip kapıya yöneldim. Can Abi'yle de vedalaşıp Can Kırığı'ndan çıktım. Saat 12.00 olmuştu zaten. Eve gidip Atakan'ı beklesem daha iyi olurdu. Durağa ilerleyip kulaklığımı taktım ama düşüncelerime mani olamadı. Niye bu kadar sert çıkmış ve küçümseyici bir tonda söylemişti ki? Bir iki günde aramız nasıl bu kadar buz tutmuştu? Kapısı açık mı kalmıştı buz adamın?

Kapım üç kez tıklatıldığında televizyonu kapatıp kapıyı yöneldim. Açtığımda karşımda Atakan ve Kutay vardı.

Atakan, Kutay'a göz devirdi. "İkimiz de aynı anda mı anlatacağız?" diye sordu.

“Bir karışıklık oldu sanırım,” diyerek araya girdim.

Kutay omuz silkti. “Sorun yok, ben beklerim. Malum evim şurası,” dedi ve Atakan’ı iterek içeri girdi.

Bu yaptığına başımı öne eğip gülmeden edemedim. Atakan’a bakarak, “Lütfen içeri gir,” dedim. Onlar salona geçtiklerinde hızlı adımlarla odamdan kitaplarımı alıp geri döndüm. Malum, birbirlerine öldürecek gibi bakıyorlardı. Özellikle de Kutay. Yanlarına geldiğimde, “İçecek bir şey ister misiniz?” diye sordum. “Çay, kahve, limonata, süt?”

Kutay gülümseyip, “Ulaş’a yaptığın kahveden alırım,” dedi.

Kaşlarım kalkarken Atakan da Kutay’a baktı. “Sen nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Ulaş kolay kolay her kahveyi beğenmez ama seninkini beğendi.”

Atakan, “Madem meşhur kahven, o zaman ben de alayım,” dedi.

Ben mutfağa giderken Kutay ona ‘amacın ne oğlum senin?’ gibisinden bir soru sormuştu. Oralı olmadım ama gülmeden de edemedim. Ben kahveleri yaparken Atakan mutfağa geldi. “Burada anlatsam daha iyi,” diyerek sandalyelerden birini çekip oturdu. “Aynalara kadar gelmişsiniz. Ben de oradan devam edeceğim. Hocan da anlattığında pekişmiş olur,” dedi.

Başımı sallayarak onaylarım. “Hoca sensin,” dedim. Kupalardan birini önüne bıraktığım sırada Kutay geldi.

“Güzel kokuyor,” diyerek elimdeki diğer kupayı aldı, sonra da bir sandalye çekip oturdu.

Onda bir tuhaflik varmış gibi hissediyordum ama bir şey söylemedim ve Atakan’ın karşısına oturdum.

“Işığın bir yüzeye çarpıp geri dönmesine yansıma diyoruz. Yansımaları da ikiye ayırıyoruz. Düzgün yansıma ve dağınık yansıma-”

Kutay, “Siz ve biz,” diyerek araya girdi. İkimiz de ona baktığımızda kupayı ağzına götürüyordu ki durdu. “Ne?”

Atakan önüne dönerken ben gülmemek için dudaklarımı bir-

birine bastırdım. Tabii bu arada Kutay da sırtıyordu. Oyunbozan çocuklar gibiydi.

“Yansımanın kuralları var,” diyerek devam etti Atakan.

Ulaş Tütüncü

Elimde sigaram yolda yürürken, oturduğum apartmanın önünde Erim’i görmemle, normalde de çatık duran kaşlarım daha çok çatıldı ve adımlarım hızlandı. Beni gördüğünde gülümseyip arabasıyla olan temasını kesti. “Hoş geldin. Senin şu sinirli hal-lerin beni benden alıyor haberin olsun ama senin için gelmedim bu kez. Atakan’ı alacağım. Karşı komşuna ders veriyormuş,” dedi.

Omuzlarımı silktim. “Beni ilgilendirmiyor,” dedim ve apartmana girmek için arkamı döndüm.

“Bence ilgileniyorsun, Ulaş... Birbirimizi sevmiyor oluşumuz, birbirimizi tanımadığımız anlamına gelmez... Nedense o kızı koruduğunu hissediyorum ve nedeni beni acayip meraklandırıyor.”

Dışlerim sinirle çark misali birbirine girerken, sakinleşmeye çalışarak ona döndüm. “Onu koruduğumu nereden çıkardın?”

Daha da sinir bozucu bir ifade takındı. “Sadece bir his, Tütüncü. Hislerim kuvvetlidir,” dedi.

“Umarım çenen de öyledir, Soykan,” deyip apartmana girdim ve yukarı çıktım. Kız çocuğunun kapısı da aynı anda açıldı ve Atakan’la Arya karşımda belirdiler. Umursamayarak eve girip kapıyı kapattım. Arya’dan her anlamda ne kadar uzak durursam o kadar iyi olacaktı. Onu hem kendimden hem de Erim’den uzak tutmam gerekiyordu.

Kapı çaldığında gidip açtım; karşımda kız çocuğu vardı, elinde sıcak olduğu belli olan bir kupa kahveyle gelmişti. “Kutay sana da getirme mi söyledi,” dedi.

Ne düşünüyordu o çakma doktor yine, Allah bilir? “Gerek yok,” dedim.

Gözlerinde elle tutulur bir hüznü belirdi. Kafedeyken Esra’ya verdiğim cevap sonrası da bu ifadeyi takınmıştı. Kırılmıştı belki de. Uzanıp elindeki kupayı aldım. “Teslimatın bu kadarsa evine dön, kız çocuğu,” dedim.

"Afiyet olsun," diyerek evine ilerledi.

On yedi yaşına gelmiş bir kız nasıl bu kadar masum oluyordu, aklım almıyordu. Cam bir kahve kavanozunda saklamışlardı kızı sanki.

Kutay, "Kız sana kahve getirdi, azıcık muhabbet edebilirdin," diyerek odama girdiğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"Sebep?"

"Çünkü kızın laptopunu karıştırıyordum."

Kaşları aniden çatıldı. "Ne?"

"Ne ne? Varsayımların doğru mu öğrenmek istedim."

"Öğrenebildin mi?" diye sordum yutkunarak.

Yatağıma oturdu. "Taner Ateş ve Derya Ateş'in kızı. Haklı çıktın," dedi.

Derin bir nefes alarak ellerimi saçları arasından geçirdim. "Her ayın 14'ünde onları ziyarete gidiyorum. O gün onu mezarlıkta gördüğümde bu kız mı diye düşünmeden edememiştim. Haklıymışım," dedim.

"Olaydan bir ay sonra soyadı değiştirilmiş ve belgesinde benzodiazepin kullandığı yazıyor," dedi.

"Yani?" dedim merakla.

"Yani uyku problemi yaşıyormuş. Ağır vaka çocuklarda kullanılan uyku verici bir ilaç. Aynı zamanda uykusuzluk, ajitasyon, nöbetler, kas spazmları, alkol yoksunluğu ve tedavisinde de faydalı oluyor ama uzun süreli kullanılması mümkün değil. En fazla üç hafta kullanılabilir. Belli ki küçüklüğünden beri kriz geçiyormuş," dedi.

Sıkıntılı bir nefesle başımı geriye attım. "Senelerdir uyuyamıyor kız yani," dedim. Vicdanım sırtıma binmişti yine.

"Öyle görünüyor. İlaç kullanmadığı için işi zor olmalı."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Annem bir şey yapabilir mi?"

"Antidepresan ilaçları fayda eder mi bilemem ama annen iyi bir doktor. Bir çözüm önerisi bulabilir."

“Anneme sorarım,” dedim. “Başka bir şey buldun mu?”

“Bir de göz muayenesi yaptım. B2 vitamini eksik, çünkü kan-sızlığı var. Hâlbuki çok süt içiyor gibi duruyor ama değerleri çok düşükmüş demek ki. Ve büyük ihtimalle A vitamini eksikliği de var. Saçlarında kırıklar var ve cildi kuru. Doktor tavsiyesi olarak bol bol bal yemesini söyledim.”

“Bilgilendirme için sağ ol,” dedim.

Gülümsedi. “Lafı olmaz ve ayrıca... babanın yaptıklarının so-nuçlarını üstlenmek zorunda değilsin, Ulaş. Hiçbiri senin suçun değildi,” dedi.

“O adam, benim babam değil. Ben de onun oğlu değilim. Be-nim de suçum var. Aptalca isteğim yüzünden oldu tüm bunlar. Artık tek derdim o kızı korumak ve ne pahasına olursa olsun, o şe-refsizin kıza zarar vermesini engelleyeceğim!” dedim. Daha fazla konuşamayacaktım. Ayağa kalkıp balkona çıktığımda Arya da ken-di balkonundaydı, yere oturmuş, başını korkuluklara yaslamıştı.

“Burayı odan mı sandın, kız çocuğu?” diye çıkıştım ona. Şubat ayında balkonda uyuyakalmak üzereydi.

Omuz silkti. “Soğuk bir yerde uyumak daha kolay oluyor,” dedi.

Vicdanım boynuma bir ip bağlayıp, kendini balkondan aşağı atmıştı ve boğuyordu beni sanki.

Mutsuzca bana baktı sonra. “Bana birini nasıl affedebileceği-mi sormuştun. Düşündüm. Bana bunları yapan kişiyi asla affede-meyeceğim,” deyip gözlerini kapattı.

Ben de bir sigara yaktım. “O halde bu sigara, affedemeyeceği-miz şeylere,” dedim. “Kız çocuğu... Ben de affetmeyeceğim.”

#13. Ben Kötü Biri Değilim

'Kaybedecek neyim kaldı dedikçe etinden et kopardılar. Kaybettikçe daha çok kaybettin. Ve öyle bir hale geldin ki ölürken şu döküldü dudaklarından; 'Ölünce beni gömmeyin. Yeteri kadar çürüdü bedenim...'

Ahır

Parktaki saat 03.23'ü gösteriyordu. Eve giden yolda kız çocuğunu ağlarken görmüş ve duraksamıştım. Dolu dolu gözlerle yağmurun altında salıncağa oturmuş, ağlıyordu. Kız çocuğunu izlerken, her göz göze gelişimizde sırtıma binen vicdanım yine yerini almıştı.

Kutay ilaçlar olmadan uyumakta zorlandığını söylediğinde her şey daha da yerine oturmuştu. Onu tanıdığımdan beri bu haldeydi geceleri. Ağlıyordu...

Uzayan kâkülleri ıslanınca yüzüne yapışmış ve Samara Morgan gibi bir hal almıştı. Dudaklarımın arasından verdiğim sıcak nefes buhar halinde dağılırken içinden geçerek Arya'ya ilerledim.

Islak kumun ayakkabılarımın altında çıkardığı sesle irkilip, korkuyla bana baktı. Gelen kişinin ben olduğunu görünce kahve gözleri tekrar doldu ve küçük bir kız gibi, ellerinin tersiyle gözlerini sildi. Mavi montumu üzerimden çıkarıp omuzlarına bıraktım.

“Gerek yok...”

Onu umursamayıp bakışlarımı ona diktim. “Niye buradasın, kız çocuğu?”

Burnunu çekerek, “Canım sallanmak istedi,” dedi.

“Peki neden ağlıyorsun?” diye sordum.

Bu kez kaşlarını çattı. “K-kim ağlıyormuş? Gözyaşı değil bunlar, yağmur damlası,” diyerek karşı çıktı.

Kaşlarım havalanırken yanağından aşağı kayan damlayı parmağımla durdurdum ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. Bana şaşkınca baktı. “Ne zamandan beri yağmur tuzlu, kız çocuğu?”

Bakışlarını hemen ellerine çevirdi. “Belki de bulutlar ağlıyor, bilemeyiz ki,” deyip kabul etmedi ağladığını.

Küçük bir kız çocuğundan ibaretti. Hangi yaşta diri diri gömül-düyse kız çocuğu, o yaşı atlatamıyordu. “Kalk hadi,” dedim. “Bu saatte tekin değil buralar. Yine kahramanın olmak istemiyorum.”

Kâküllerini yüzünden çekip montuma sarılırken, “Oldun ama,” dedi.

Dilimi ısırdım ve gözlerimi gözlerinden çektim. Kahverengi gözlü bir kız çocuğu nasıl oluyordu da yeşil bakıyordu? Yeşili sadece gözlerde severdim ve kız çocuğu gözleri yeşilmiş gibi bakıyordu. Kaşlarımı çatıttım. Bir bu eksikti, anasını satayım!

Arya ona sinirlendiğimi düşünüp ayağa kalktı ama ayakta duramayıp düşünce geçince onu aniden tuttum. Kollarını koluma sardı.

Titreyerek, “Hep bulutlar yüzünden,” diye mırıldandı. “Söyle onlara, ağlasınlar. Sen dersin dinlerler seni. Mesela ben, sen bir şey söyleyince yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum.”

Omuzlarındaki montumu alıp onu kucağıma aldım ve montumu, başlarımızı kapatacak şekilde yerleştirdim.

“Erkekler kızlardan daha çok üşür, bilmiyor musun?” dedi yorgunca. Dudakları morarmış, teni solmuştu.

“Sürekli başına iş açmıyor olsan montumu sana vermezdim,” diye azarladım onu. Bir özür mırıldandı ve yol boyunca bir daha konuşmadı.

Apartmana girdim, bizim kata gelince direkt kendi evime girdim. Odama ilerledim ve onu yatağıma bıraktım. Uyumuştı lakin ateşi vardı. Doğruca Kutay’ın odasına gittim. “Kutay,” dedim omzuna dokunarak

Anında gözlerini açtı. “Efendim?”

“Arya’nın ateşi var.”

Kaşlarını çatıp oturur pozisyona geçti. “Nerede?”

Islak saçlarımı geriye yatırdım. “Odamda.”

Yataktan kalkıp peşime takıldı. Odama girdiğimizde beyaz yatağımın içinde, yatağımın rengine birebir uyum sağlamış Arya vardı. Kutay yatağa oturup elini onun alınına koyduğunda kaşları çatıldı ve üzerindeki yorganı açıp bana baktı. “Kızı ıslak ıslak mı yatırdın?”

“Ne yapsaydım?” dedim.

Yüzünü sıvazladı. “Bahadır’ın odasına git. Kapıyı çal ama. Esra uyuyor odada.”

Ne söylemek istediğini anlamıştım. Hızlı adımlarla Bahadır’ın odasına gittim. Esra’nın da bir evi vardı ama ev arkadaşları geceleri sürekli dışarı çıktığından bazı geceler bizde kalıyordu. En kısa zamanda taşınacaktı zaten başka bir eve.

Kapıyı çaldığımda içeriden, “Gel,” diye seslendi uykulu bir sesle.

İçeri girip ışığı açtım. Esra gözlerini kısıp, “Ne istiyorsun, Ulaş?” dedi sinirle.

“Arya’nın ateşi var. Yardımın lazım,” dedim.

Söylediklerimi idrak ettiğinde apar topar kalktı. “Nerede?”

“Odamda,” diye cevapladım onu.

Koşarak odama ilerledi. Arya’yı ilk gördüğünden beri çok sevmişti ve hep bir kız kardeş istediği için Arya’yı öyle görüyordu. Ben odama varamadan Kutay odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Esra, Arya'nın üzerini değiştirecekti. Esra birkaç dakika sonra elinde Arya'nın ıslak kıyafetleriyle odadan çıktı. "Bekleyin," diye- rek Bahadır'ın odasına gitti. çok geçmeden de elinde kendi kıya- fetleriyle geri dönüp içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Kutay.

"Parkta ağlıyordu," diye kısa ve öz bir açıklama yaptım.

Saçlarını karıştırdı. "Anladım."

Esra kapıyı açıp geçmemiz için işaret etti. İkimiz de içeri gir- dik. "Sayıklayıp ağlıyor," dedi Esra üzgün bir sesle.

Arya'ya baktım; dudakları titrerken gözyaşları akıyordu. "B-baba," diye fısıldadığında yutkundum. Babasına çok daha düş- kün olduğu belli oluyordu. Yüz hatları babasını da andırıyordu za- ten. Vicdanım bu kez boğazımı sıktı.

Sinirle binadan dışarı çıktığımda scooterıyla gezen bir kız bana çarpınca sinirim ikiye katlandı. Bakışlarımı ona çevirdiğim- de dudağını ısırıp özür diledi. "Özrün umurumda falan değil! Önü- ne bak!" diye bağırdım. Gözleri dolarken onu umursamayıp ilerle- dim ve çimlerin üzerine oturdum. Çimleri çektiştirerek tüm sinirimi çıkarmaya çalıştım. Kız biraz arkamda kalmıştı.

"Neden ağlıyormuş benim, koca gözüm?" diyen adamın se- sini duyunca çaktırmadan onlara baktım. Adam, kâküllü kızın önünde çömelmiş, gülümseyerek ona bakıyordu.

Kız gözlerini silip beni gösterince önüme dönüp çimleri kopar- maya devam ettim. "Ona yanlışlıkla çarptım, baba. Birden karşı- ma çıktı. Özür de diledim ama bana bağırdı. O çocuk kötü biri," dedi kız.

Sinirle ona dönüp, "Ben kötü biri değilim!" diye bağırdım.

Adam tebessüm ederek bana baktı. "Kızıma bağıрма, genç adam," dedi. "Bence de kötü biri değilsin." Sonra ayağa kalktı, kı- zın elinden tuttu ve bana doğru adımladılar. Yanıma geldiklerinde benim gibi, çimlerin üzerine oturdular. Kızına döndü. "Ona kötü biri dediğin için özür dile, koca göz."

Kız utanarak bana baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Ben de bakışlarımı ona çevirdim. Kocaman gözleri vardı. Ba-

bası bu yüzden 'koca göz' diyor olmalıydı ona.

Adam bu kez bana döndü. "Şimdi genç adam, sen de kızıma bağırдың için özür dile," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Özür dilemeyeceğim!"

Adam tepkime gülümserken, kız somurttu. "Kötü işte!" diye söylendi.

Adam, kıza gülümsedi. "Sen eve git bakalım. Ben de bu genç adamla konuşup geleceğim."

Kız hiç itiraz etmeden uzaklaştı.

Adam, "Bak, genç adam," dedi o gidince. "Canını ne sıkarsa sıkırsın, sakın etrafındaki iyi insanları kendinden uzaklaştırma. Uçurumun dibindeyken, bırak biri seni tutacak kadar yakınında olsun... Ve genç adam, özür dilemek seni aciz biri değil, erdemli biri yapar, unutma. Ayrıca bir daha kızımı ağlatırsan bozuyoruz."

Son cümlesini söyledikten sonra gülümseyerek yanımdan kalktı ve yürümeye başladı. Arkasından, "Şey... Kızınızdaki özür dilerim. Bunu ona söyleyin lütfen," diye bağırardım.

Bana döndü. "Sen kötü biri değilsin, evlat. Şuranın katlaştımasına asla izin verme," diyerek kalbini gösterdi.

Kız çocuğunu izlerken sürekli tekrarlıyordum; 'Ben kötü biri değilim.' Ona söylüyordum sanki. Kötü biri olmadığımı inansın isterken bulmuştum kendimi. Babası söylemiş miydi ondan özür dilediği mi? Peki şimdi? Ne kadar özür dilersem dileyeyim ne değişecekti ki?

'Senelerdir fark etmeden mecburiyetler biriktirdim.

Kopamadım hiçbirinden, kimse kırılmasın istedim.

Üzerine eklendikçe daha da zor geldi günler.

Bazen yalan söyledim,

Bazen doğruyu seçmedim,

Ama konuşunca kendimle aslında ben kötü biri değilim.

Bazen yalan söyledim,

Bazen doğruyu seçmedim,

Konuşunca kendimle aslında hiç kötü biri değilim.

*Ben kötü biri değilim,
Sadece sessizliği bilirim.
Kaç kelime kaldı ki içimde bana ait iyiye dair?
Ben kötü biri değilim,
Sadece sessizliği bilirim.
İnan ki çok kelime bulurum içimde bana ait iyiye dair.
Hep içimden geldiği gibi yaşadığımı söyledim,
Aslında çoğu zaman ben içimde neler biriktirdim.
Üzerine eklendikçe daha da acıttı tüm dertler.
Mutlu sansınlar istedim,
Bazen üzüntümü gizledim,
Konuşunca kendimle aslında ben kötü biri değilim.
Mutlu sansınlar istedim,
Bazen üzüntümü gizledim,
Konuşunca kendimle aslında hiç kötü biri değilim.
Bu, benim sıfırı kaçınıcı tüketişim?
Bilen biliyor ya, ben hiçbir zaman mutlu değildim,
Ben kötü biri değilim,
Sadece sessizliği bilirim.
Kaç kelime kaldı ki içimde bana ait iyiye dair?
Ben kötü biri değilim,
Sadece sessizliği bilirim.
İnan ki çok kelime bulurum içimde bana ait iyiye dair.
Ben kötü biri değilim,
Sadece sessizliği bilirim.’¹
Şarkıyı bitirdiğimde Arya gözlerini açıp bana baktı. “Sen...”
Nefesimi tuttum. Hatırlamış mıydı?
“Kötü biri değilsin.”*

Gözlerine bakarken hatırlamadığı için şükrettim. “O kadar emin olma, kız çocuğu,” dedim.

¹ Toygar Işıklı / Ben Kötü Biri Değilim.

Doğrulup bana baktı. Ben de dirseklerimi dizlerime yaslayıp öne eğildiğim için çok yakın olmuştu yüzlerimiz.

Elini kalbime koydu. "Ben, burasıyla konuşuyorum."

Alayla gülümsedim. "Seni duyacak kadar şeffaf değildir."

"Biliyorum ama olsun. Herkesin içinde bir çocuk vardır ve ben de kız çocuğu olduğum için, bence içindeki çocuk bana kulak veriyordur," dedi, uykusu henüz açılmadığı için sesi kısık çıkıyordu.

"İçimde çocuk falan yok benim," diyerek arkama yaslandım.

"Bence var."

Gözlerinin önünde duran saç tutamlarına baktım. Rahatsız olmuyor muydu? "Beni, benden iyi tanımıyorsun," dedim.

"Evet ama..." deyip sustu.

Belli ki ne diyeceğini kestirememişti. Derin bir nefes alıp saçlarını gözlerinin önünden çektim ve ayağa kalktım. "Kahvaltıya gel, kız çocuğu," dedim. Kapıya ilerleyecekken kolumdan tuttu.

"Evet ama bir çocuğun dilinden sadece bir çocuk anlar," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Arya Erçetin

Ulaş kahvaltı tabağındaki zeytinlere çatalıyla vuruyorken, ağızındaki peyniri çiğniyordum. Esra bu durumdan rahatsız olmuş olacak ki, "Kes şunu artık," diye takıldı Ulaş'a.

Ulaş ona yan bir bakış atıp işine kaldığı yerden devam ederken, burada olduğum için rahatsız olabileceğini düşündüm. Benden pek hazzetmiyor gibiydi. Ya da yanımda rahat etmiyordu. Lokmamı yutup, "Ben artık evime gideyim. Afiyet olsun," dedim.

İlk önce Ulaş, ardından Argun ve Kutay bana baktılar. "Hiçbir yere gitmiyorsun, kız çocuğu," diye seslenen kişi bu kez Esra'ydı.

Ulaş hitap şeklini çaldığı için Esra'ya sinirlenmişti sanırım. "Komik!" dedi sinir bozucu bir tonda.

Esra göz devirdi. "Kahvaltımız bitmeden gidemezsin. Kural böyle. Bak, Ulaş nasıl bekliyor."

Kaşlarım havalandı. "Kural?"

Esra gülümseyerek kafasını salladı. "Biz, bir aileyiz sonuçta," dedi.

Sandalyeme sinerken Ulaş bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırıp, kâküllerimi sağa doğru ittim. O günden sonra saçlarım çok az uzar olmuştu ama nedense kâküllerim uzamaya devam ediyordu. Bu sabah Ulaş'ın onları gözlerimin önünden çekişi geldi aklıma. Neden onunla ilgili şeyleri düşününce tuhaf hissediyordum? Hoşlanıyor muydun yoksa ondan? Gözlerim büyürken, kendi kendime utanmıştım. Ulaş'sa hâlâ beni izliyordu. Ellerim istemsizce yanaklarıma çıktı.

"Yine kendi kendine utandın, kız çocuğu. Ne düşündüğünü merak ediyorum."

Ulaş'ın sesini duyunca başımı iki yana salladım. "Yoo," dedim. "Sadece çok sıcak."

Elini uzattı ve alnıma koydu. Soğuk parmakları tenimle buluşunca, "Ateşin yok," dedi. Masada herkes bu hareketini garipserken, o, bana kötü kötü bakıyordu yine. "Bir daha başını derde soktuğunda seni görmeyeceğimden emin ol, kız çocuğu," diye söylendi.

Mahcupça ona baktım. "Dikkat ederim."

Esra kaşlarını çatıp Ulaş'a baktı. "Sen iyi misin gerçekten?"

Ulaş gülümsedi. "Turp gibiyim."

Benden gerçekten hoşlanmıyordu, gerçekten.

Kahvaltıyı bittiğinde hep birlikte sofrayı toplamaya başladık. Ulaş kendi tabağını sudan geçirip makineye koyarken zil çalınca hızla kapıya yöneldi. Çok geçmeden de arkasında Bahadır'la geri döndü. Esra ve Bahadır sarılırken zil bir kez daha çaldı. Ulaş kaşlarını çatıp, "Taksit taksit mi geliyorsunuz, anasını satayım," diye söylenerek tekrar kapıya gitti.

Kapıdan bir kız sesi işittik. "Merhaba, Ulaş."

Esra, "Yok artık!" dedi hayretle.

Ona baktım. "Ne oldu?"

Hoşnutsuz bir tonda, "Ulaş'ın belalısı," dedi. "Kız gerçekten çok gurursuz."

"Kapımda bayılan kız mı?" diye sordum bu kez.

Bahadır gülerek, "Ta kendisi," dedi ve devam etti. "Kimse beni böyle sevmeydi."

Sesindeki alay bariz belli olsa da Esra dirsek atmadan edemedi.

“Bak, güzelim.”

Ulaş’ın sesini duyunca hepimiz dikkat kesildik. Güzelim mi demişti o? Kız çocuğundan başka laflar da biliyormuş demek ki... Sana ne oluyor, Arya? Kıskanıyor musun? Ne münasebet canım!

“Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum, zira hissedecek olsam bile sen böyle yaptıkça senden soğuyorum, anlatabildim mi?”

“Seni görmeden yapamıyorum, Ulaş. Anlamıyor musun? Çok seviyorum seni! Sen birine âşık olana kadar da seni sevmeye devam edeceğim. Hatta ondan sonra bile.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben de bir gün bu kadar çok sevebilecek miydim acaba?

“Beni sevdiğini düşünüyorsun ama inan durum öyle değil,” dedi Ulaş. “Ayrıca bu durumdan oldukça rahatsızım. Bir dahaki sefer bu kadar sakın karşılamam.”

“Anladım,” dedi kız üzgün bir tonda.

Ardından kapının kapanma sesini işittik. Ulaş mutfağa gelip su ısıtıcıyı çalıştırdı ve tezgâha yaslandı. Onu izlediğimi, göz göze geldiğimizde fark ettim. Tek kaşını kaldırdı sorar gibi. Ben de bir şey yok der gibi, başımı iki yana salladım ve Esra’ya baktım. “Ben gideyim artık.” Gülümsedi ve benimle kapıya kadar geldi. Ben çıkarken yanaklarımı sıkmayı da ihmal etmedi. “Görüşürüz,” deyip el salladım, sonra da kendi evime girdim.

Balkonda oturmuş, çikolatalı sütümü içerken kitap okuyordum. Tüm günümü kitap okumakla geçirmiştim ve saat 19.47’yi gösteriyordu. Yan taraftan kapı açılma sesi gelince irkildim. Bardaktaki süt çalkalanmış, neyse ki dökülmemişti. Kafamı çevirip balkona çıkan kişiye baktım. Argun telefonla konuşuyordu. “Yeminliyim, biliyorsun abi,” dedi samimiyetle. “Gitmeyeceğim, içti rahat olsun,” dediğinde göz göze geldik. Başıyla beni selamladığında ben de gülümseyerek onu selamladım. “Sen de kendine iyi bak,” dedikten sonra telefonu kapatıp içeri girdi. Ulaş kadar

soğuktu o da. Sadece Ulaş gibi ne düşündüğünü pat diye söylemiyordu ve bana bir hitap şekli yoktu.

Kitabıma geri dönecekken duyduğum gülme sesiyle gözlerim kocaman oldu. Ulaş az önce sesli bir şekilde mi gülmüştü? Argun’la konuşuyordu ve keyfi oldukça yerindeydi anlaşılan.

Çalan telefonun sesi açık kapıdan kulaklarıma ilişirken Ulaş cevapladı telefonu. “Ne söyleyeceksen acele et, Soykan!” Ses tonundaki hoşnutsuzluk elle tutulur cinstendi. Güldü. “Senin aksine gazla çalışmıyorum. Git başkalarının değneğine sürtün,” deyip telefonu kapattı.

Sonra Argun’la balkona çıktılar. “Yarışa çağırıyor bizi,” dedi umursamaz bir tavırla. Kaşlarım kalktı. Yarışa mı katılıyorlardı? Argun’un yeminliyim dediği konu buydu sanırım. “Gitmiyorsun değil mi? Gidersen gerçekten papaz oluruz, ona göre!” diye kesin bir dille niyetini belli etti Ulaş.

Argun gülerek, “Yeminliyim dedim ya lan. Gitmiyorum. Can Abi’ye de aynısını söyledim, içiniz rahat olsun gitmiyorum,” dedi.

Argun içeri girerken Ulaş sigarasını yaktı. Göz göze geldiğimizde bakışlarımı kitabıma çevirdim. “Benim söylemeye duyduğum ihtiyaç, onun içitmeye olan ihtiyacından fazlaydı...”

Gözlerimi kırıştırtıp Ulaş’a baktım; karanlık gökyüzüne bakıyordu. Okuduğum kitaptan bir alıntı yapmıştı.

“Okudun mu?” diye sordum.

“Okudum.”

Ona baktım, sigarasının ucundaki turuncu ışık parmaklarımın demir parmaklığa sıkıca sarılmasına neden oldu.

“Kız çocuğu,” dedi. Sigarasından derin bir nefes çekip dumanı yavaşça üfledi gözlerime baktı. “Korkunun üzerine gidip onu ezmezsen, o, üzerine gelip seni ezer.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

Kafasını sallarken sigarasından derin bir nefes alıyordu. İçindeki dumanı konuşarak attı. “Asıl kötü olan bu değil mi zaten, kız çocuğu? Doğrusunu bilip de yapamamak, yapmamak?”

Gülümsedim burukça. “Haklısın ama bir de şöyle düşün. Siga-

ranın zararlı olduğunu bildiğin halde bırakamıyorsun. Bense korktuğum için yaklaşamıyorum. Farklı ama benzer. İkimiz de doğrusunu biliyoruz ama yapamıyoruz, yapmıyoruz.”

Bunları söylediğim sırada dudaklarına sigarayı taşıyan parmakları durmuş, beni pürdikkat dinlemişti. Böyle bir konuşma yapmamı beklemiyordu belli ki. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oldu. “Zeki kız çocuğu,” diye mırıldandı. “Yani diyorsun ki güzelim; öğütler ancak öğüt verene yararlıdır. O da vicdanındaki yükü rahatlattığı için.”

Yine kitaptan bir alıntı yapmıştı. İçimde bir yere dokunmuştu bu tavrı. Kitabın en can alıcı yerlerini ezbere biliyordu. İçimden, sen gerçekten güzel bir adamsın Ulaş Tütüncü diye geçirdim.

Konuşmaya devam etti. “Tezin şüphesiz doğru, fakat bilmiyorsun ki ben sigarayı bağımlı olduğum için değil, içmeyi sevdiğim için içiyorum. Yani kız çocuğu, ikisi benzer ama farklı,” deyip bana göz kırptı.

Gülümsedim ve önüme döndüm. “Sen kötü biri değilsin,” diye mırıldandım duyabileceği bir sesle.

Sigara izmaritini balkondan aşağı bıraktı. “Ben de öyle umuyorum, kız çocuğu. Ben de...”

#14. Sadece Korum

'Olmaza meyillendim yine bir kez daha. Olmazım'ın söylediği her söz tenime işlerken, bir dövme gibi iz bıraktı. Kanıma işlediği her kelime şimdi bir bomba gibi patlıyor içerde. Kaybım fazla lakin kaybedeceğimi bilerek girdiğim bu savaşta kayıp vermek şaşrtmıyor.'

Geceleri çok nadir uyuduğum için gündüzleri uyuyakalıyordum bazen ve bugün de o günlerden biriydi. Sabah sekiz gibi uyumuştum ve uyandığımda saat on bir olmuştu. Daha sonra banyo yapmış, evi toplamıştım. Atakan ve Kutay ders anlatmaya geleceklerdi. Ben de onlar gelene kadar sandviç yiyip dizi izliyordum. En heyecanlı yerinde zil çalınca yerimde zıpladım ve elim kalbime gitti. Sağ elimin altında hızla atan kalbimle birlikte derin bir nefes aldım. "Ödüm koptu," diye mırıldanıp kapıyı açmak için ayaklandım.

Kapıyı açtığımda karşımda bir adet sinirli ve sağ elinin üzeri tahriş olmuş Ulaş vardı. Onu gördüğüme şaştırmamın üzerine, bir

de sinirden taşıyor olduğunu görmek beni daha çok şaşırtmıştı. Ürkütücü görünüyordu.

Kocaman gözlerimle ona bakmaya devam ederken, botlarını çözmüş, içeri bile girmişti. Ardından bakakalmıştım ben de. “Kapıyı kapat ve buraya gel, kız çocuğu,” dedi sinirli olduğu anlaşılır bir tonda ve ben de verdiği emre itaat edip kapıyı kapattım, peşinden mutfağa ilerledim. Ne olup bittiğine dair en ufak bir fikrim olmamasının yanında, deli gibi de merak ediyordum.

Mutfağa girdiğimde masaya oturmuş, fizik kitabıma bakarken sağ eli titriyordu ve elinin üzerinde bazı kısımlar kanıyordu. Kavga mı etmişti? Peki, neden Atakan’ı dövdüğünü düşünüyordum? Birisiyle kavga ettiyse bile neden fizik kitabımı açıp önüne koysundu ki?

Ona merak ve birazcık da korkuyla bakarken kitabı sinirle kapattığında yerimde sıçradım. Bana döndü, “Dikkatimi dağıtacak bir şey söyle, kız çocuğu,” dedi.

“Ne?”

Eliyle saçlarını düzeltirken, “Ne bileyim, saçmala işte. Dikkatimi dağıt,” diye tekrarladı.

Ne kastettiğini anlamıştım ama ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Onu her gördüğümde olduğu gibi aklıma elma şekeri gelmişti. Dolaptan elma şekeri çıkarıp paketini açarken beni izliyordu. “Tadına bakmak ister misin?” diye sordum şekeri dudaklarına doğru uzatarak. Bir tepki vermeyince elimi geri çekmeye başlamıştım ki bileğimden tuttu. Elma şekerini alıp masanın üzerine sertçe vurduğunda şaşkınca onu izliyordum. Masanın üzerine dağılan parçalardan birini alıp ağzına attı. “Elma şekerinin yaşı olmaz demiştin,” diyerek kocaman gülümsedim.

“Konuş,” dedi sinirle. Bir yanda da elma şekerinin parçalarını yemeye devam ediyordu.

Elma şekerinin parçaları cam gibi keskin hale geldiği için çubuğunu aldım ve üzerinde kalan kısmını yemeye başladım. “Parçaları çok keskin. Dilini kesebilirsin, bu yüz-” demiştim ki bana dönünce lafım yarıda kaldı. Dudakları kan olmuştu. Gözlerim büyürken refleksle çenesini tutup ayağa kalktım. “İyi misin? Bu... bu

kanıyor! B-ben kana bakamam ki.” Ben panikle ona bakarken, dişleri gözükecek şekilde gülümsedi. Bembeyaz dişlerini de kan içinde gördüğümde gözlerimi kapattım. “Yapma,” diye mırıldandım ayağa kalkarken. Elimi çenesinden çekmek zorunda kalmıştım.

Nefesi alnıma çarparken, “Sakin ol, kız çocuğu,” dedi.

Gözlerimi aralayıp ona baktım. “Dikkat etmeliydin, çok keskindi.”

“Biliyorsun yani.”

Anlamayarak ona baktım. “Neyi?” dedim.

“Keskin şeylere dikkat edilmesi gerektiğini.” Masadaki peçetelerden birini alıp dudaklarını silerken gözlerimi kaçırdım. Yara bende değil de bir başkasında olduğunda daha çok etkileniyordum. “Elma şekerini düşün, kırıdıkça keskinleşiyor. Tıpkı insanlar gibi. Peki, kız çocuğu, sen neden bana dikkat etmiyorsun?”

Sanırım sinirli olduğunu bildiğim halde yanında kalmamdan bahsediyordu. Kaçıp gitmem gerektiğini falan düşünüyordu belki de veya ona evine gitmesini söylememi. Ama ne yazık ki ben böyle bir insan değildim. “Seni kırıdılar mı?” diye sordum. “Kırıdıkça keskinleşiyorsun ya hani, seni kim kırdı bugün?”

Gülümsedi. “Kırıdığım falan yok, kız çocuğu. Sadece deli gibi sinirliydim. Mecazen bahsediyorum. Her şeye temel gözüyle bakma.”

Kafamı salladım. En azından sinirinin geçtiğine sevinmiştim. “Artık Atakan sana ders anlatamayacak,” diye devam etti.

Kaşlarım çatılırken, “Neden? Ne oldu ki?” dedim.

Umursamazca omuzlarını silkti. “Burun ameliyatı olması gerekti. Her neyse. Bu yüzden artık ben anlatacağım.”

Az önce kalktığım sandalyeye geri oturdum. Atakan’ı dövmüştü, değil mi? Hatta burnunu kırmıştı. Ama neden?

“Ben anlatırken başka bir şeye dikkatini verdiğini görürsem, kız çocuğu, fena olur.”

Derin bir nefes alırken ağzının kanaması durmuş ama dudaklarında ve dişlerinde kırmızılık kalmıştı. “İstersen ağzını yıkayabilir, dişlerini fırçalayabilirsin. Yedek diş fırçam var,” dedim.

Kafasını sallayarak onaylayınca ayağa kalktım ve peşimden gelmesini işaret ettim. Banyoya girdiğimizde çekmecedan çıkardığım diş fırçasını ona uzattım ve aynanın önündeki diş macununu gösterdim. Sonra da onu yalnız bıraktım.

Mutfığa geri dönünce Ulaş gelene kadar kaynaması için su ısıtıcının düğmesine bastım. Birkaç dakika sonra geldi, siyah deri montunun cebinden sigarasını ve çakmağını çıkarıp masaya bıraktı. Ardından montunu da çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Üzerinde siyah bir kazak vardı. Bileğindeki görüntüye gözüm takılınca ne olduğuna dikkatle baktım; siyah kayışlı bir saat takmıştı, saatin bir tarafında siyah deri bir bileklik, diğer tarafında da siyah boncuklardan yapılmış bir bileklik daha vardı. Bu adamdan bahsederken *siyah* kelimesini ne çok kullandığımı bir kez daha fark ettim.

Ulaş kitabı açıp nerede kaldığımızı – Atakan’la kaldığımız yeri o, banyodan gelmeden önce açmıştı – incelerken suyun kaynadığını bildiren ses geldi. Kahvesini sevdiği şekilde hazırlayıp önüne bıraktım. “Sağ ol, kız çocuğu,” dedi.

Ulaş Tütüncü, bana teşekkür etmişti. Şaşkınlığımı belli etmek için gülümseyerek yanındaki sandalyeye oturdum.

“Bakalım çözebiliyor musun?” diyerek kitabı önüme itti.

Soru çözecek duruma henüz gelmediğimi biliyordum. Yine de kalem elime aldım ve soruyu incelemeye başladım.

“Daha gidip proje çizeceğim, kız çocuğu. Acele et,” dedi.

Kalem bıraktım. “Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedim.

“Demek ki o aptal fizik mühendisi sana anlatamamış,” diyerek sayfaları geri çevirdi ve sandalyemi tutup beni yanına çekti. Sağında oturuyordum ve sağ eliyle yazdığı için de hiçbir şey göremiyor, boynumu uzatmam gerekiyordu. Sol tarafına geçmem daha mantıklı olsa da onun bu kadar yanımdayken kalkmaya cesaret edemedim ve belim ve boynum ağrısı da çenemi elime yaslayarak oturmaya devam ettim. Siyah kazağı yumuşak görünüyordu ve erkek parfümüyle birlikte yumuşatıcı kokuyordu. Eğer bilmesem sigara içtiğine inanmazdım, çünkü sigara kokmuyordu.

Konuyu olabildiğince basite indirgeyerek anlatırken göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı bile. Gözlerim, açık tutmak için zorlasam da başarısız oldum ve çok geçmeden kapandılar.

Ulaş Tütüncü

Arya'nın başı koluma düştüğünde bakışlarımı kızıktan çekip ona çevirdim. Gözleri kapanmıştı ve düzenli nefes alıp veriyordu. Yanağını koluma yasladığı için dudakları tuhaf bir şekil almışken, ellerini koluma koymuştu. Kaşlarımı çattım. "Sözde olabildiğince uzak duracaktım senden, anasını satayım!" diye hayıflandım kendi kendime.

Bir gün ne kadar uzak kalsam da ertesi gün o kadar yakın oluyorduk ve bu, beni deli ediyordu. Can Abi'nin söyledikleri kulaklarımda tekrar yer edindi; "Seni kuvvetle çeken bir şeyden uzaklaşmaya çalışırsan etrafında dönmeye başlarsın."

Yutkundum. Kim bilir ne zamandır uykusuzdu. Oflayarak kahvemden bir yudum aldım. Onu yatağına götürmeyi düşünsem de uykusunun çok derin olduğunu düşünmediğimden, burada ne kadar uyusa kâr diye düşünüp, onu kaldırmaktan vazgeçtim.

Gözlerimi ondan çekip, o hariç yeri incelemeye başladım. Buzdolabının üzerine kalemle desenler çizmişti. Canı sıkıldıkça ekliyor gibi duruyordu, çünkü çizimler dağınıktı ve göze en çok Galata Kulesi batıyordu. Kutay, Arya'nın Galata Kulesi'ne sarıldığından bahsetmişti. Gerçekten çok seviyordu belli ki.

Hareket ettiremediğim kolum uyuşurken ona baktım. Artık kâkül olmaktan çıkmış kâkülleri, ördüğü saçlarına ayak uyduracak kadar uzun olmadığı için serbest kalmışlardı. Yine gözlerinin önünde durup yüzünü kapatmışlardı. Rahatsız olacağını düşünerek onları hafifçe kenara çektim. Dışarıdan bizi gören biri onun sevgilim olduğunu düşünebilirdi ama ben sadece onu korumak istiyordum. Kendimden, çevremden ve de ailemden...

Zira ona âşık olsam bile onunla olmazdım, olamazdım. Gerçeklerin bir gün ortaya çıkma gibi bir huyu vardı ve bana âşık olsa bile gerçekler ortaya çıktığında beni kabul edebilecek miydi, bu tam bir muammaydı. Bu yüzden iki tarafın da – özellikle Arya'nın – canının yanmaması için böyle bir şeyin olmasına izin vermem gerekiyordu.

İki saat kadar sonra kolumu artık hissetmiyordum. Yine de onu uyandırmadım ve neden uyandırmadığımı sorarsa diye de soruları sol elimle çözüp ilerlemeye devam ettim.

Kapı sert bir şekilde tıklatılınca Arya birden sıçradı. "Elinin ayarını sikeyim," diye fısıldadım Kutay'a. Saat dörtte onun geleceğini biliyordum ve kapıyı böyle hayvan gibi çalan başka insan evladı tanıımıyordum. Arya kolumdan kalktığında ona döndüm ve uykulu gözlerine bakarken kaşlarını çattım. "Sen saatlerdir uyuyor muydun?" diye sordum kızgın bir sesle.

Mahcupça bana bakıp, "Özür dilerim," dedi ve kitaba baktı. İlerlediğimi görünce tekrar, "Çok özür dilerim, uyuyakalmışım," diye ekledi.

Kutay bu kez de zile basınca Arya ayağa kalkıp koşarak kapıya gitti, ben de kolumu kendime çekip hareket ettirdim. Kutay ve Arya mutfağa geldiğinde montumu giyyordum. Telefonumu, sigaramı ve çakmağımı cebime attım ve Kutay'ın uzattığı eli tutup ona sarılırken kulağına eğildim. "Elinin ayarını sikeceğim bir gün," diye fısıldadım.

Ayrıldığıımızda güldü. "Şakacı şey."

Ona gözlerimi devirdim ve kız çocuğuna döndüm. "Geldiğim yere kadar kendin çalışacaksın artık. Yarın soracağım hepsini," dedim.

"Yarın da mı geleceksin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sakıncası mı var?"

Başını iki yana sallayıp minnetle gülümsedi. "Hayır."

Bir şey söylemeden kapıya ilerledim ve dışarı çıktım. Bizim daireye ilerlerken üst komşumuz Hasan Abi'nin annesi Halime Nine merdivenlerden bastonuyla iniyordu. "Nasılsın, Ulaş oğlum?" diye sordu gülümseyerek.

Yardım etmek için yanına gittim ve koluna girdim. "İyiym Halime Nine'm, sen nasılsın?"

"İyiym evladım, iyiym de, sen söyle bakalım, şu fındık kızın evinde ne işin vardı?"

Fındık kız tabiri Arya'ya uyduğu için ister istemez gülümse-

dim. "Ders anlatıyoruz Kutay ve ben fındık kıza. İmtihana girecek bu sene," dedim.

"Oh, oh, maşallah evladım size. Hem okuyorsunuz hem okuyorsunuz. Ne hayırlı evlatsınız siz."

"Eksik olma, ninem."

Girişe indiğimizde ağır kapıyı açtım ve Halime Nine'nin her zaman yaşlılarıyla toplandığı Necmiye Nine'nin bahçesine yürüdük. "Sana da zahmet oluyor, be oğlum. Hakkını helal et," dedi.

Kolumdaki elini sıktım. "Esağfurullah, ninem."

Halime Nine'yi Necmiye Nine'nin bahçesine bırakıp diğerlerine de selam verdim ve eve geri döndüm. İçeri girdiğimde burnuma dolan pizza kokusunu takip ederek mutfığa ilerledim. Bahadır ve Esra pizza yiyorlardı. Sağ kolumu açıp kapatarak sol elimle uzayıp bir dilim pizza aldım.

"Koluna ne oldu?" diye sordu Bahadır.

Pizzamı ısırırken, "Uyuştı," dedim.

Bahadır nedenini sormayıp pizza yemeye devam ederken Esra, "Eline ne oldu peki?" diye sordu. "Kavga mı ettin yine?"

Bu kızın gözünden de bir şey kaçmıyordu. *Cadaloz*. "Yine birini dövdüm."

Bahadır ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma koydu ve arkamdan iterek odama yönlendirdi. İçeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı. "Kimi dövdün?" diye sordu.

"Atakan'ı," deyip kendimi yatağıma bıraktım.

"O piç ne yaptı da çıkardın yine boynuzlarını?"

Bana boğa benzetmesi yapmayı severdi. Kaşlarım tekrar çatılırken sinirim de geri gelmişti. Oturur pozisyona geçip sağ elime baktım. "Bina girişinde karşılaştık. Erim, Arya'ya farklı davrandığımı iddia etmiş. O da ileri geri konuştu."

"Erim bizi, özellikle de seni çok iyi tanıyor," dedi.

"Öyle... Ama iyi yanı ne biliyor musun, kardeşim? Damarıma basarsa neler yapacağımı da çok iyi biliyor."

"Her zaman, ne konuda olursa olsun arkadayız, kardeşim."

“Biliyorum. Eksik olma,” dedim.

Başını sallayıp gülümserken karnıma aniden vurdu. “Bu da Esra’yla dalaştığın içindi,” dedi.

“Siktir git,” dedim ben de gülerken.

Marangoz atölyesine girdiğimde Kerem Abi, beni gülümseyerek karşıladı. Ben de gülümseyerek, “Selamünaleyküm,” dedim.

“Aleykümselam, Ulaş. Hazır senin parçalar. Ali! Ulaş Abi’nin parçalarını getir, oğlum!”

Biz Kerem Abi’yle muhabbet ederken, on iki yaşındaki oğlu elinde poşetlerle yanımıza geldi. Poşeti elinden alırken saçlarını karıştırdım. “Nasıl gidiyor hayat?” diye sordum.

“İyi be abi, nasıl olsun. Babam beni çok çalıştırıyor.”

Kerem Abi araya girdi. “Hadi hadi, git maça.”

Ali sevinçle gözleri parlarken, üzerini değiştirmek için yanımızdan koşar adım uzaklaştı. Aklıma Ahmet gelmişti. Bugün görmeye gitsem iyi olacaktı. Kerem Abi’yle vedalaşıp Ali’yle dışarı çıktığımızda eline bir ellilik sıkıştırdım. “Babana söyleme,” diye de tembihledim.

“Eyvallah, abi.”

Argun’un arabasıyla gelmiştim. Elimdekileri ön koltuğa bırakıp direksiyona geçtim ve yetimhaneye sürdüm. Yolda çocuklar için yiyecek bir şeyler de almıştım. Bahçeye girdiğimde Suna Hanım’la oynayan Ahmet’i ve diğer çocukları gördüm, hemen yanlarında da Arya’yı; hepsi de kahkahalarla gülüyorlardı. Biraz duraksayıp onları izledim. Aslında Arya ve Ahmet birbirlerine benziyorlardı. Arya ruhen küçük kalmış bir genç kız, Ahmet’se büyümek zorunda kalmış bir çocuktu.

Arya kızlarla bir olmuş, ellerindeki halata sıkıca asılmışlardı. Erkekler de diğer taraftan çekiyorlardı ama kaybetmek üzereymiş gibi görünüyorlardı. Ahmet beni gördüğünde elindeki halatı aniden bırakıverdi. Bu da karşı tarafın dengesini bozdu ve Arya’nın yere düşmesine sebep oldu. Diğer kızlar da onun üzerine düşmüşlerdi.

Arabadan indiğinde Ahmet koşarak yanıma geldi. "Abi!"

Sesindeki titremeyi duymazdan geldim ve eğilip ona sarıldım. "Affet genç adam, geç geldim," dedim.

"Arya Abla söyledi. İşlerin çokmuş."

Bakışlarımı Arya'ya çevirdim. Ayağa kalmıştı ve eteğinin elle-riyle temizlerken diğer kız çocuklarından tek farkı sadece cüsse-siydi. Ahmet'e baktım. "Arya ne sıklıkla geliyor?" diye sordum.

"Her gün okul dönüşü geliyordu ama şimdi ders çalışıyormuş, o yüzden iki, üç günde bir geliyor."

Kafamı salladım ve arabayı işaret etti. "Poşetleri al da arkadaş-larınla birlikte karnınızı doyurun," dedim.

Suna Hanım bana başıyla selam verdi ve Ahmet'le diğer ço-cuklara poşetleri taşımalarında yardım etmeye başladı. Arya da topallayarak bana doğru geliyordu. "Ne oldu, kız çocuğu?"

Yüzünü buruşturdu. "Bileğimi burktum."

Az önceki sahneyi görmemişim gibi, "Nasıl başardın?" diye sordum.

"Ahmet ipi bırakınca dengem bozuldu."

"Yaş ortalaması on olan yedi erkek çocuğuna karşı, yaş or-talaması on üç olan dört kız ve on yedi yaşında bir kız çocuğu kaybediyor, öyle mi?"

Kaşlarını çattı. "O çocuklar çok güçlüydü! Ayrıca kızlar, erkek-lere göre daha güçsüzler. O çocuklar ve bize karşı sen de kaybe-derdin," dedi. Ona 'ciddi misin?' der gibi bakarken Ahmet'e ses-lendi. "Ahmet! Hadi Ulaş'a karşı oynayalım!"

Sevinçle zıplayışını hayretle seyrederken kaşlarım havalandı. Gerçekten de bu kadar sevinmiş olabilir miydi? Bütün çocuklar önümde ip gibi dizilirken, Arya önlerine geçti ve onlara taktik ver-meye başladı. Uzun halatı kendilerine alıp, bana sadece tutabile-ceğim bir yer bırakıp elime tutuşturdu. Bakışlarımı görünce de, "Hadi oynayalım. Rezil olursan da söz, aramızda kalacak," dedi.

"Nasıl istersen, kız çocuğu," deyip elimdeki halatı bir kez eli-me doladım ve sıkıca tuttum.

Suna Hanım adaletsizlik olmasın diye telefonuyla çekim yapı-

yordu. Dudaklarındaki düdüğü çaldığında çocuklar tüm güçleriyle ipe asıldılar, özellikle de Arya. Hırsla ipi çekerken bir, iki adım öne gittim. Zamana karşı yarışanlar bilirdi; rakip, sen sınıra yaklaştıkça kazanacağım sanıp dikkatini kaybederdi. Çizgiye bir adım kala Arya gülümserken, öne adım atacak gibi yapıp geriye adım attım ve halatı kendime çektiğimde Arya dengesini kaybetti. Üzerime düşecekken sıkıca tuttum onu ve burun buruna geldik. Gözlerime bakarken yutkunup onu kendimden uzaklaştırdım ve yüzüne baktım, “İyi misin?”

Yüzünü buruşturdu. “Bileğim çok acıyor.”

Gözlerimi devirerek eğildim ve onu kucağıma aldım. Korkuyla boynuma sarıldı. “B-buna gerek var mıydı? Ben sekerek de giderdim.”

Yanakları pembeleşmişti. “Düz yolda iki ayağınla yürüyemezken mi?” dedim.

“Ben sakar değilim kil” diyerek itiraz etti.

Arabaya doğru ilerlerken Ahmet’e baktım, “Ben yine gelirim, kardeşim.” deyip göz kırptığımda bize el salladı. Arya’yı ön koltuğa bırakıp şoför koltuğuna geçtim. Arabayı çalıştırdım ve annemin çalıştığı, Kutay’ın da staj yaptığı hastaneye doğru sürmeye başladım.

Hastaneye geldiğimizde arabadan inip kapısını açtım. “Ben... yürüyebilir miyim?” diye sordu utançla.

“Canıma minnet, güzelim,” diyerek kenara çekildim.

Arabaya tutunarak ayağa kalktı. Adım atmayı dener gibi oldu ama vazgeçip zıplayınca eteği biraz yukarı çıktı. Kaşlarını çatıp kolundan tuttuğumda bana baktı. “Ne oldu?”

Sinirle ona baktım. “O etekle zıplamaya kararlıysan devam et, kız çocuğu.”

Yanakları kızarıırken koluma tutundu. “O zaman böyle giderim,” deyip şirince gülümsedi kızmamam için.

Bir şey demeyip yürümeye başladım, o da benden destek alarak yürüyordu. Acile girip boş bir sedyeye ilerledim ve ellerimi beline yerleştirdiğim gibi onu sedyeye oturttum. Bana şaşkınca

bakarken, "Gerçekten güçlüsün," diye fısıldadı.

Kutay'a mesaj atıp acilde olduğumuzu yazdım. Çok geçmeden yanımıza geldi. "Selam, gençler," diyerek bizi selamlayıp Arya'nın önünde durdu. "İyi misin?"

Arya gülümsedi. "Ben iyiyim ama bileğim pek iyi değil sanırım."

Kutay bir sandalye çekti, Arya'nın ayakkabısını çıkardı ve çorabını bileğinden kesti. Teninde büyük bir morluk vardı. Muayenesini yaptıktan sonra, "Kırık yok ama röntgen çekilmesi lazım. Umalım da çatlak olmasın," dedi.

Arya'yı tekerlekli sandalyeye oturtuttuktan sonra Kutay'ın kulağına, "Kız çocuğuna göz kulak ol. Anneme bakıp geleceğim," diye fısıldadım.

Üst kata çıkıp annemin odasına girdim. Kafasını dosyalardan kaldırıp beni gördüğünde kocaman gülümsedi. "Ulaş! Annem!" diyerek ayağa kalkıp kollarını açtı.

Yanına ilerleyerek anneme sıkıca sarıldım. "Nasılsın, güzellik?"

"İyiyim, bir tanem. Sen nasılsın? Niye gelmedin kaç gündür? Özledim seni, canımın içi," dedi yanaklarını severken.

Yanaklarını öptüm ve tekrar sarıldım ona. "Yoğunum şu sıralar. Affet."

"Yok bebeğim, aşk olsun, ne affı. Özlüyorum sadece. Gel sık sık."

"Gelirim," diyerek başımı salladım.

"Arya nasıl?"

"İyi gibi. Bileğini burktu. Kutay ilgileniyor," dedim.

"Siz Arya ile-"

"Oluru dahi yok, güzellik," diyerek sözünü kestim. "Hayatımdaki tek kadınsın."

Küçük bir kahkaha attı. Sonra ciddileşerek, "O halde Arya buraya ne zaman gelse sen neden buradasın? Yoksa platonik misin? Doğru söyle," dedi.

“Ben mi kız çocuğuna platonik olacağım? Güldürdün, güzelim.”

“Hayta hayta gezeceğine gelin adayı bul,” dedi gülerek.

“Niye bunu büyük oğluna söylemiyorsun?”

“Oraya hiç girme, Ulaş. Savaş’ın aşk hayatı başımı dolandırıyor. Bir senden umutluyum. Sen bana güzel, terbiyeli, hanım hanımcık bir gelin getireceksin.”

“İnşallah, ne diyeyim,” dedim.

Ellerimi tuttu. “Ulaş?” dedi.

“Söyle, anne,” dedim ama bakışlarını görünce, “Bu bakışı biliyorum. Hiç girmeyelim o sulara, anne. Gerçekten,” diye ekledim.

Kabullenerek başını salladı. “Peki, bir tanem ama o adam yüzünden canını sıkmanı istiyorum.”

“Hallediyorum,” dedim.

“Savaş’la konuştun mu?”

“Arada konuşuyoruz. Yanına uğrarım bir ara.”

“Tamam. Seni seviyorum, canım.”

Avucunun içini öptüm ve yanağından bir makas aldım. “Yanında erkek sinek bile görmek istemiyorum, güzellik.”

Omzuma hafifçe vurdu. “Serseri!”

Anneme bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra odasından çıkıp röntgen çekilen kata indim. Arya hâlâ tekerlekli sandalyede oturuyordu ve Kutay’la sohbet ediyorlardı. Kaşlarım yine çatılmıştı. Yanlarına doğru yürürken biri kolumdan tutunca refleks olarak kolumdaki eli tuttum.

“Güzel refleks,” dedi.

“Ne arıyorsun burada?”

Etrafına çapkın bakışlar atarak sıırtı. “Benim de annem burada çalışıyor, dostum.”

Kaşlarım havalandı. “Ciddi misin?” dedim.

Elinin tersiyle karnıma vururken gülümsüyordu. “Kas mı yaptın, küçük kardeşim?”

Gözlerimi devirdim. “Hep vardı,” dedim ve ona sıkıca sarıldım.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyi,” dedim. “Sen?”

“Turp gibi.”

“Bakalım annemin yanına uğradığında da turp gibi olacak mısın?” dedim sırtarak.

“Sebep nedir, kardeşim?”

“Kendisi babaanne olmak istiyor. Haksız da sayılmaz. Ben de amca olmak istiyorum.”

“Akşam uğrarım yanına. Ben validemize bir görüneyim,” dedi ve omzuma vurup yanımdan uzaklaştı.

Arya’ya döndüğümde göz göze geldik. Bakışlarını hemen ellerine çevirdi. Beni izlerken yakalandığı için utanmış olmalıydı. gülümseyip ellerine baktı. Beni izlediğini fark ettiğim için utanmış olmalıydı. Yanlarına gittiğimde Arya’yı içeri aldılar. Kutay benimle kalınca ona baktım. “Kutay.”

“Efendim, kardeşim?”

“Arya’yı sadece koruyacağız. Olur da ondan hoşlanırsan... Hoşlanma.”

“Mesajı aldım, kardeşim. Merak etme, kız kardeşim için ne hissediyorsam Arya’ya da aynısını hissediyorum.”

Başımı sallayarak omzunu sıktım. Gülümsediğini görünce, “İmada falan bulunma bana. Âşık olsam bile sevgilim olamaz bu kız,” dedim.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü kardeşim, benim babam, o kızın hayatını sikti. Bu yüzden onu korumaktan başka boklar yemeyeceğim... Yememem gerekiyor!”

#15. Kurtuluş

‘Yine yağmurlu bir akşam kol kola yürüyememişiz. Sen, ıslanmayayım diye şemsiyeyi en çok bana tutmamışsın. Benim aklımsa ıslanan omzunda, saçlarında kalmamış...’

Kız çocuğunun beyaz bir sargı beziyle sarılmış ayağına baktım, sonra bakışlarımı yüzüne çevirdim. Küçük bir kız çocuğu gibi mahcupça gözlerime bakarken dudaklarını dişliyordu. “Çocuk gibisin,” diye söylendim.

“Haklısın.”

Bütün haylazlıkları yapmış, annesine yakalanınca da masum masum bakan bir çocuğu andırıyordu. Ya da kısaca Çizmeli Kedi’yi... Sabır diler gibi iç çekip burun kemerimi sıktım.

Kutay omzuma dokunup, “Gidebilirsiniz. İşlemleri hallettim,” dedi.

Arya ona teşekkür ettikten sonra utanarak koluma girdi. Bense hâlâ Kutay’a bakıyordum. Bana bir reçete uzatmıştı.

“Bunları alman gerekecek, kardeşim,” dedikten sonra kız çocuğuna döndü. “Nasıl yapacağını akşam gelince anlatırım, Arya.”

Arya kafasını sallayarak onu onaylarken yürümeye başladım, o da yürümek zorunda kalmıştı. Hafif topallarken kolumdan sıkıca tutunuyordu. Hastane çıkışında Savaş’la göz göze geldik ama şaşırda da durup sormaya yeltenmedi ve sinsice gülümseyerek yoluna devam etti. Bu akşam bize geleceği için şu an sorma gereği duymamıştı anlaşılan.

Arabaya binerken kız çocuğu kolumu bırakıp, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Koltuğa yerleşmesine yardım edip kapısını kapattım ve direksiyona geçecekken dikkatimi çeken takım elbiseli adamlara kaşlarımı çatarak baktım. İçlerinden biri benimle göz göze gelip hastaneye giriş yaparken, birkaç tanesi de farklı yerlere dağıldılar. Diğerleri ise aynı yerlerinde kaldılar. Arabanın kapısını açıp eğildim. Arya’nın meraklı gözlerine baktım. “Bekle burada,” dedim. “Biriyle konuşup geleceğim.”

Kapıyı kapattım ve arabayı kilitledikten sonra, yerlerinde kalan adamlara ilerledim, bir tanesinin tam karşısına dikildim. O da pürdikkat bana bakıyordu. “Buyurun?” dedi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, “Burada tam olarak ne ile meşgulsünüz?” diye sordum.

İfadesiz yüzünde sadece kaşları çatıldı. “Bunun sizi ilgilendirdiğini düşünmüyorum, beyefendi.”

“Eğer bizi izliyorsan ilgilendirir,” dedim.

“Sizi izlemek mi?” dedi gülümseyerek. “Yanlış anlaşılma olmuş sanırım. Biz, Soykan Holding adına buradayız.”

Şimdi benim de kaşlarım çatılmıştı.

“Ulaş?” Adam bir şey söyleyemeden sesin geldiği tarafa döndüm ve Erim’in annesiyle göz göze geldim, bana hayretle bakıyordu. Kaşları havalandığı için yaşının gereği alnı kırışmıştı. “Sorun mu var?” dedi.

“Umarım yoktur,” dedim.

Omzuma hafifçe dokunarak, “Kendine iyi bak,” dedi ve kapısı

açık bekleyen arabaya bindi. Takım elbiseli adamlar da aynı hızla arabalarına binmişlerdi.

Arkalarından bakarken arabaların plakalarına baktım. O gün bizi takip eden arabanın plakasıyla uyuşmuyordu. Ya çünkü adamlar değillerdi ya da aynı araba değildi. Arabaya geri dönüp kilitleri açtım ve koltuğa yerleştim. Arya bana merakla bakıyordu yine. "Kapıları neden kilitledin?" diye sordu.

"El alışkanlığı," diyerek geçiştirdim.

"Peki, o kadın kimdi?"

"Hangi kadın?"

"Yanına gelen güzel kadın?"

"Yanıma gelen tek güzel kadın annem, kız çocuğu."

"Evet. Annen çok güzel bir kadın ama az önce konuştuğun kadını soruyordum," dedi.

"Hiç kimse."

"Peki, o adamlar? O gün-"

"Hayır. Onlar değildi," diyerek sözünü kestim.

Bana tereddütle baktı. "Emin misin?"

"Umalım da onlar olmasın," dedim, çünkü emin değildim.

"Neden öyle dedin?"

"Çünkü ben kahramanın değilim."

Yüzü anında asılıverdi. "Haklısın."

Arabada sessizlik olurken uzanıp radyoyu açtım. Kısık sesle slow bir şarkı çalıyordu. İkimiz de konuşmuyorduk. Arya şarkıya kısık bir sesle eşlik ediyordu, her zamanki gibi, kâküllerini gözlerinin önünden çekme gereği duymamıştı.

Eczaneye uğradıktan sonra apartmanın önüne gelince arabayı park edip radyoyu kapattım. Arya kemerini çözüp yavaşça arabadan inerken yanına ilerledim. Apartmana girmek üzere olan Halime Nine bizi görünce durdu. "Arya kızım, iyi misin?" diye sordu.

Arya kocaman gülümsedi. "İyiyim, Halime Nineciğim. Bileğimi burktum sadece," dedi.

Halime Nine, Arya'nın yanağını okşadı sevecenlikle. "Allah

korusun, kuzucuğum. Dikkat et kendine,” dedi şefkatle bakarak.

Ne zaman, nereden tanışmışlardı bilmiyordum. Kurcalamadım da. Halime Nine bana bakıp, “Sen nasılsın, deli oğlan?” dedi.

“Her zamanki gibiyim, nine,” dedim ve yürümesine yardım etmek için kolundan tuttum. Ama Arya’nın da yürüyemediği aklıma gelince bir anda durdum.

Halime Nine anlamış olacak ki, “Ben çıkarım, oğlum. Sorun değil,” dedi gülümseyerek.

“Olmaz, Halime Nine,” dedim ve Arya’ya döndüm. “Bekle burada geleceğim.”

Önce Halime Nine’yi evine çıkardım. Ardından ağır kapının önünde kıpırdamadan bekleyen Arya’nın yanına indim. Gülüm süyordu, gözleri parlıyordu ve yine yeşil tonda bakıyordu. “Çok hayırlı bir evlatsın,” dedi mutlu bir sesle.

Kaşlarımı çattım. “Buna neden sevindin bu kadar?”

“İyi bir insan olmana neden sevinmeyeyim? Sonuçta tanıdığım birisin,” dedi.

Kaşlarım çatık bir şekilde ona bakmaya devam ettim. “Bu kadar emin olma.”

“Hangi konuda?”

“Her iki konuda da,” dediğim sırada telefonuma mesaj geldi.

Arya Erçetin

Mesaj sesini duyunca Ulaş telefonunu uzun, ince parmaklarını siyah kotunun arka cebinden aldı, sağ başparmağını ekrana tutup mesajı açtı. Ekrandan yansıyan ışık yüzünü aydınlatırken, kaşları çatıldı, çenesi gerildi. Telefonu tutan parmaklarının eklemeleri bembeyazdı. Mesajı tekrar tekrar okuduğunun farkındaydım ve her okuyuşunda bir kat daha sinirleniyordu.

“Tırabzanlara tutunarak çık, kız çocuğu,” dedi ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Mesajda ne yazıyordu da bu kadar sinirlenmişti? Kim yolla-
mıştı o mesajı? Atakan’la ilgili bir durum olabilir miydi? Ya başına
bir şey gelirse? Kutay’a haber vermeli miydim? Aklıma ardı arkası
kesilmeyen sorular gelirken, kendimi, ayağımın acısını umursa-

madan peşinden giderken buldum. Sinirden sanki uçarak gitmişti ve bu yüzden de onu kaybetmiştim. Etrafıma bakarak yürürken, ayağım çok acıdığı için arada bir durmak zorunda kalıyordum. Hava da kararmış, iyice soğumuştur.

Uzak bir yere gitmemişti, biliyordum. Öyle olsa arabayı alırdı, değil mi? Arabayı apartmanın önünde bırakmıştı. O halde yakın bir yerde olmalıydı ama neredeydi? Zira onu bulsam yardımım dokunmayacaktı ama yardım çağırabilirdim. İnşallah yardım çağırarak zorunda kalmam diye içimden dua ettim.

Aniden yağmur başlayınca durdum. Belki de başka bir yoldan eve dönmüştü. Eve gidip bakmalı, daha sonra Kutay'ı aramalıydım. En doğrusu buydu sanırım. Geldiğim yoldan geri dönerken duyduğum inleme sesiyle yerimde duraksadım. Hemen ilerideki ara sokaktan gelmişti. İçimde bir şey sızlarken yutkundum. Ulaş olamazdı, değil mi? Bu ihtimal yüzde kaçtı? O tarafa doğru korkarak bir adım attım. Havanın gürlüyor oluşu beni daha çok tedirgin ediyordu. Aklıma Alacakaranlık/Tutulma filmindeki ilk sahne geldi. Duraksadım. Hadi ama vampir diye bir şey yoktur! Şey... yoktur değil mi? Yoktur, yoktur...

Bir kez daha inleme sesi duyduğumda yerimde sıçradım ve kafamı sola çevirdim. Yerde yatan biri vardı. Birkaç adım atarak yaklaştım, oydu, Ulaş yerde yatıyordu. "Ulaş," diyerek yanına çömeldim.

Kesikçe bıraktığı nefesi soğuk ve karanlık sokakta buhar halinde yayıldı "Arya..."

Kalbimden bir şey koparken dudaklarımı ısırdım. Ulaş Tü-tüncü ilk kez ismini söylerken kanlar içinde yerde yatıyordu. "U-Ulaş? İ-iyi misin?"

"A-Argun'u ara," dedi zorlukla.

Giydiği beyaz gömleğin kana bulanmış olduğunu fark ettiğimde gözlerimi kaçırdım ve ellerine baktım. Elleri de kan içindeydi, yüzü de. Kanları umursamamaya çalışarak, "Bende numarası yok," dedim. Gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı.

"Telefonum," diye fısıldadı.

Telefonunu cebinden çıkarıp gözlerimi koluma sildim ama sil-

diğim yaşların yerini yenileri alıyordu. Yerdeki sağ elini tutuğumda inleyince bıraktım hemen. “Özür dilerim, özür dilerim!” dedim telaşla. Bir kez daha denedim ama olmuyordu, yapamıyordum. Gözleri kapanmak üzereydi, daha fazla vakit kaybedemezdim. “Ulaş, sakın uyuma,” dedim. Cebimden kendi telefonumu çıkarıp Kutay’ı arayıp hoparlöre aldım.

“Efendim, Arya?”

Kutay’ın sesiyle irkilip telefona baktım. “Kutay! Ulaş’a bir şey oldu! Lütfen buraya gel! Ben ne yapacağımı bilmiyorum!”

“Neredesiniz?” dedi panikle.

“B-bilmiyorum. Bir ara sokak ama binaların sırtı bakıyor sokağa. Kimse yok!”

“Geliyorum!” deyip telefonu kapattı.

Ulaş’a döndüm. “Ambulans! Ambulansı aramalıyız veya polisi!” dedim.

Elimi tuttu. “A-arama!”

“Ya sana bir şey olursa? İyi değilsin!”

Öksürdüğünde ağzından kan geldi ama, “İyiyim, kız çocuğu,” dedi.

“A-ağzından kan geliyor, Ulaş!” dedim korkuyla ve yanağına dokundum. “Lütfen uyuma!”

Kutay ve Bahadır, Ulaş’ı koltuğa uzattıklarında ben hâlâ titriyordum. Esra omuzlarıma bir battaniye bıraktı ve yanıma oturup bana sarıldı. Kutay makasla Ulaş’ın gömleğini kesip çıkardığında kanı görmemle gözlerimi kapattım.

“Ulaş beni duyuyor musun?” dedi Kutay endişeyle.

Ulaş kafasını hafifçe salladı. “P-parmaklarım.”

Kutay hemen ellerine baktı ve kaşları anında çatıldı. Bahadır, “Kırılmış mı?” diye sordu.

Kutay, “Hayır, üç parmağı çıkmış,” deyip ani bir hareketle Ulaş’ın parmaklarını yerine oturttu.

Ulaş öyle bir bağırmıştı ki duyduğum sesle hem kulaklarımı hem gözlerimi kapatmıştım. Esra'ya daha da sokuldum. Bahadır, "Hadi kızlar, siz dışarı çıkın," dedi.

İtiraz edecek durumda değildim. Ellerim tamamen kan olmuştu ve onları görmeye daha fazla dayanamıyordum. Odadan çıktığımızda Esra önce bana bir bardak su verdi, sonra, "Hadi ellerini yıkayalım," diyerek banyoya götürdü.

Ellerimi, yüzümü güzelce yıkamama yardım ettiğinde, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Bir şey değil, bebek".

"Ulaş iyi olacak mı?" diye sordum endişeyle.

"İyi olacak."

Ulaş yatağında uyurken, terden ıslanıp alnına yapışan saçlarına bakıyordum. Canı çok yanıyor olmalıydı. Elimdeki bezle alnını yavaşça sildim. Nöbeti olduğu için Kutay uyumaya gitmişti ama bir şey olursa hemen uyandırmamı tembihlemişti. Bahadır, Esra'yı eve bırakmaya giderken, Argun da dışarı çıkmıştı. Sanırım gittiği yer Ulaş'a bunu yapanlarla ilgiliydi.

Kutay'ın yapmamı söylediği gibi, moraran yerlerine soğuk pres yapıyordum. Ağrısını alacağını ve morarmayı azaltacağını söylemişti.

Alnını bir kez daha silerken, "Neden bu kadar terliyorsun?" diye mırıldandım ve üzerindeki örtüyü açtım. Odadan çıkıp Kutay'ın odasına gittim, seslenirsem duymak için kapısını açık bırakmıştı.

Yanına adımlayıp diz çöktüm ve omzunu dürttüm. Gözlerini hemen açtı. "Bir şey mi oldu?"

"Ulaş çok terliyor," dedim.

Yatakta doğrularak, "Ateşi var mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dediğimde de yataktan kalktı ve Ulaş'ın odasına geçti.

Ulaş'ın önce ateşini, sonra tansiyonunu ölçtü. "Ateşi fazla

yok. Tansiyonu da ateşinden dolayı biraz yüksek. Verdiğim ilacın yan etkisi, normal yani. Ateşini elinle kontrol edebilirsin, yükseldiğini düşürsen beni yine uyandır,” dedi ve kapıya yöneldi. “Uykun gelmedi mi hâlâ?”

“Hayır. Ben geceleri pek uyuyamam,” dediğimde kafasını sallayarak odasına gitti. Uyuyamayışımı sorgulamamasına memnun olmuştum.

Elimi uzatıp Ulaş'ın ateşine baktım. Bu sıcaklıktan fazla olduğunda Kutay'a haber verecektim. Elim çektüğimde gözlerini açtı. “Neden buradasın, kız çocuğu?” diye sordu.

Sesi, beklediğimden daha dinç çıkmıştı ve şaşırmıştım. Omuz silkip ellerime baktım. “Bana ‘Bir gün sen de benim başımda beklersin’ demiştin... Başında beklemek hiç eğlenceli değil,” dedim ve bakışlarımı onun ellerine çevirdim, yaralanmıştı. O güzel parmaklarının çıkmış olduğuna hâlâ inanamıyordum.

“Neden?” diye sordu, sesi çatlamıştı.

Yüzüne baktım. Dudaklarında ve burun kemerinde yaralar vardı. “Bir çocuğun kahramanına zarar verilirse o çocuk çok üzülür de ondan,” dedim.

Kaşlarını çatı ama burnu acımış olacak ki hemen gevşetmek zorunda kaldı. “Ben, senin kahramanının değilim, kız çocuğu. Görüyorsun ya, daha kendimi koruyamıyorum.”

“Her savaşı kazanacak değilsin ya. Kahramanlar ölümsüz değiller. Onlar da zarar görebiliyorlar. Hem sonunu düşünen kahraman olamaz,” dedim.

“Yine de senin kahramanının değilim,” diye diretti.

“Evet, öylesin!” deyip güldüğümde gözlerini benden çekti. Gülümsemem de hemen kayboldu. Onun canı yanıyordu, bense gülüyordum. “Canın yanıyor mu?” dedim eski halime dönerek kısık bir sesle. Bu sırada elini kaldırmaya çalıştığını fark edince elini tuttum. “Mecbur kalmadıkça elini kullanmaman gerek.”

“Saçlarım gözüme geliyor,” dedi.

Elimi yavaşça uzattım ve yüzüne düşen saçlarını çekinerek kenara ittim. “Seninkileri de çek,” dedi huysuz bir sesle.

Kâküllerim uzadığı için neredeyse gözlerimi kapatıyordu ve belli ki bu, onu rahatsız ediyordu. Kâküllerimi geriye çekip tel tokayla tutturdum. Ulaş'a geri döndüğümde o da önüne döndü. "İstediğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Uyu, kız çocuğu."

"Uykum yok."

Kaşları çatıldı ve bu kez gevşemediler. Bu sefer canı acımamış mıydı, yoksa acıyı umursamamış mıydı? Birincisi olmalıydı, çünkü uyumamama neden bu kadar sinirlensindi ki?

Ortamda sessizlik olurken alnındaki ter damlacıkları dikkatimi çekip duruyordu. Bir de ateşini kontrol etmem gerekiyordu tabii. Tereddütle elimi uzattığımda 'Ne yapıyorsun?' der gibi gözlerime baktı. Elimi alnıyla buluşturup, "Ateşini kontrol etmem gerek," diye açıkladım.

"Var mıymış?" diye sordu.

Elimi çekmeden, "Varmış ama yokmuş dedim."

"O nasıl oluyor?"

"Şu an ateşin var ama Kutay bunun normal olduğunu söyledi. Yani yokmuş da diyebiliriz," dedim gülümseyerek. Başını hafifçe salladı, elime değen saçları gıdıklanmama sebep olmuştu.

"Elini çekmeyecek misin, kız çocuğu?"

"Affedersin dalmışım," diyerek elimi çektim ve şirin olmaya çalışarak gülümsedim. Rezil olduğumda verdiğim tepki genelde bu olurdu. "Şey... uyumalısın artık."

Bunu söylediğimde gülümsedi, gerçekten gülümsedi. Tütüncü, bana samimi bir şekilde gülümsemişti! Bugünde bir tuhafılık vardı sanki. Önce ismimi söylemiş, şimdi de içten bir şekilde gülümsemişti.

"Öyle diyorsan, kız çocuğu" deyip gözlerini kapattı yavaşça.

Ellerimle yanaklarımı kapattım. Yavaşça bana doğru dönüp gözlerini açtı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Tam bir kız çocuğusun, kız çocuğu."

"Deme öyle!"

Saat 03.27'yi gösterirken gözlerimi ovuşturdum. Uykum vardı ama uyuyamıyordum. Kafamı avuç içime, dirseğimi de sandalyeye yaslamıştım. Ulaş gözlerini tekrar açtı, dakikalardır uyanıp duruyordu. "Neyin var?" diye sordum ve eğilip ateşini kontrol ettim; hâlâ normaldi ve artık fazla da terlemiyordu.

"Yok bir şeyim. Üçte sigara içmeye alışkın olduğum için canım sigara çekiyor."

"Her gün sigara içmek için uyanıyor musun?" diye sordum şaşkınca.

"Bazen. Genelde üçte uyanık oluyorum zaten. Projelerimi gece çiziyorum," dedi ve masasını işaret etti. "Sigara paketi olacak çekmecedeydi. Getirir misin?"

Dudaklarımı büzdüm. "Sana sigara vermem ne kadar doğru olur bilemiyorum. Kutay, bu duruma çok kızabilir."

"Kutay önce kendi sigarasına baksın," dedi sinirle. Ne yapacağımı bilemez halde dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım. "Rica ettim, kız çocuğu. Pişman etme!"

"Ama sen şu an-" demiştim ki hareket edince ona mani oldum. "Peki, getireceğim," diyerek kalktım ve gidip çekmecesini açtım. Kutularca Marlboro vardı çekmecedeydi. Bir sürü cetvel, birkaç spreyci boya, onlarca kalem, onlarca maket bıçağı ve adını bilmediğim birkaç alet daha.

"Maket bıçağı var içinde, dikkat et," diye uyardı. "Bayılırsan sigaramı bana getiremezsin."

Çekmecedeydi paketi alınca ona doğru ilerledim ve paketten çıkardığım sigarayı ona uzattım. Sonra da paketin içindeki çakmağı elime aldım. "Nasıl yakacaksın?" dedim ellerini kastederek. Omuz silkip elini uzattığında yutkundum. "B-ben yaparım." Parmakları çıkmıştı saatler önce ve şimdi... Ah, içim el vermiyordu.

Parmaklarım titrerken başparmağımı zipponun köşesine koydum. Gözlerimin dolacağını hissederken Ulaş, "Kız çocuğu," deyip beni kendime getirdi. Ona bakıp derin bir nefes aldım ve aşağı doğru kaydardım parmağımı. Zippo kapağı açılır açılmaz alev al-

diğında, titreyen elimi dudaklarına yaklaştırıp sigarasını yaktım ve kapağıını kapattığım zippoyu komodinin üzerine bırakıp banyo gittim. Yüzümü yıkarken dudaklarımdan kısık bir hıçkırık çıktı. Kazağımın koluyla gözlerimi silip başımı kaldırdığımda aynada Ulaş'ı görünce korkuyla yerimde zıpladım. "N-neden kalktın?"

"Ağlama," dedi canı yanıyormuş gibi.

Ayağa kalktığı için canı yanıyor olmalıydı. Burnumu çekip gözlerimi kazağımın koluna sildim bir kez daha. "Senin uzanman gerekiyor," diyerek kolunu tuttuğumda, tuttuğum kolunu bana sardı.

O hiçbir şey söylemeyip sessiz kalırken, dayanamayıp hıçkırdım ve çenemi omzuna yasladım. "Ağlama. Eğer ağlamazsan kahramanın olacağım," diye fısıldadı.

"Ş-şu an ağlama ihtiyacım, kahramana olan ihtiyacımdan daha çok."

Saçlarıma dokundu. "Kurtaracağım kızın ağlamasını engellemezsem nasıl kahraman olacağım, kız çocuğu?"

"Bazen ağlamak a bir kurtuluştur. Bugün ağlayarak kurtulacağım," dedim burnumu çekerken.

"Öyle olsun bakalım."

Gözlerimi kapatırken, "Teşekkür ederim, kahramanım," diye mırıldandım.

#16. Sizi Çok Özledik

'Ve ben, küssen de darılsan da, uyduktan sonra yanıma gelip yine sıkıca beni sarmanı, nefesin boynumu okşarken sessizce 'iyi geceler' dileyip, en güzel hayallerini kulak arkama bırakmanı istiyorum. Ben her gün saçımı kulağımın arkasına atarken, senin fısıldadığın yerden yüzlerce geçip, hayaline dokunan parmaklarımın gözlerini severken, bütün hayallerin olmak istiyorum. Sen; ben ol, ben; sen olayım. Bana kızsan bile yine aklın bende kalsın. Benim aklım sen ol. Bir şeyi yaparken bunu ben mi seviyordum, yoksa o seviyor diye mi seviyorum diye düşünüyim istiyorum. Sen olmak istiyorum. Biz olmak istemiyorum ben. Biz, çok kişilik. Ben tek kişilik olmak istiyorum. Tek kişilik bir yatakta sen yatağı kullanırken, ben de senin kalbini yastık olarak kullanıp, o tek kişilik yatakta sere serpe uyumak istiyorum. Ben, beni çok sevmeni değil – çok bize az gelir – beni, benim gibi sevmeni istiyorum.'

Ağlamak...

Bir kurtuluş mudur? Belki evet... Belki de hayır. Peki, ağlamak zayıflık mıdır? Keskinlikle hayır. Ağlamak, hissettiğin anlamına

gelmez mi? İliklerine kadar hissettiğin. Acı veya mutluluk fark etmez, o duygu her neyse iliklerine kadar işler. Ve senin bu duyguyu yansıtmaya biçimin, gözlerindeki o iğne deliği kadar olan boşluktan çıkan tuzlu sudan ibarettir.

Dakikalardır Ulaş'ı izlerken yüzünün her santimini ezberlemiştim. Dakikalardır yaptığım tek şey buydu. Ağlamayı nihayet kestiğimde yatağına uzanmış, ilaçlara yenik düşmüş ve uyuyakalmıştı. 'Kahramanın olacağım' demişti. Tek şartı ağlamamamdı ve ben bunu hiçbir zaman başaramamıştım. Peki bu, hiçbir zaman kahramanım olmayacağı anlamına mı geliyordu? Düşünceme müteakip parmaklarım sandalyeyi kavradı. Birinin beni kurtarmasına ihtiyacım vardı. Ben, çıktığım her çukurun başında ağlayan biriydim. Çukura düştüğümde değil, çukurdan çıkınca ağlıyordum ve birinin beni o çukurun başından uzaklaştırması gerekiyordu. Yoksa susacak gibi değildim. Güçsüz biri sayılmazdım ama yaşadıklarım kolay değildi. Ve güçlü de değildim. Bu, senelerdir doğru düzgün uyuyamamamdan belli oluyordu.

Günlük uyuma sürem dört saatti. Bazen bilinçaltımı takamayacak kadar yorgun düşüp uyuyakaldığım oluyordu. Tıpkı Ulaş ders anlatırken olduğu gibi. Ne yazık ki o günlerden biri bugün değildi. Oysa sonsuza kadar uyumak isterdim.

Ulaş gözlerini yavaşça açarken ben hâlâ ona bakıyordum. Gözlerimiz birleştiğinde de donuk bir ifadeyle bakmaya devam ettim. Sadece dudaklarımda bir gülümseme oluşmuştu. Gerçek olmadığı iki kilometre öteden belli olan bir gülümseme. Ve maalesef Ulaş bunu anlayacak kadar zekiye. Kaşları çatıldı. Beni gördüğünde yaptığı ilk şey bu oluyordu genelde. Sürekli kaşlarını çatıyordu. Ya sinirini bozuyordum ya da beni korumak hoşuna gitmiyordu. Malum, ne zaman başım belada olsa o oluyordu yanımda.

"Hâlâ buradasın, kız çocuğu?" dedi. Sesi, yeni uyandığı için çatallaşmıştı.

Kendimi toparlayıp gerçeğe yakın bir şekilde gülümsedim bu kez. "Uykum gelseydi uyuyacaktım ama gelmedi. Ben de seni yalnız bırakmak istemedim."

Alnına düşen saçlarını sol eliyle geriye çekerken, "Yalnız değilim, evde Kutay var. Bana bakmak zorunda değilsin," dedi.

Şu an beni azarlıyor olsa da sanki azarlamak istemiyormuş gibi bir tını vardı sesinde. Ya da ben öyle olmasını umuyordum. Bir şey yapmanızı istemeyen birine bir şeyler yapmak ne kadar doğruydı, bunu tartışacaktım kendimle yoksa.

Odanın kapısı açıldığında, uykusuz olduğu kan çanağı olmuş gözlerinden belli olan Argun içeri girdi. Beni görünce şaşırda başını sallayarak selam verdi ve bakışlarını Ulaş'a çevirdi. Gördüğü şey a da olsa onu rahatlatmış gibiydi. "İyi misin?"

"İyiym. Belim ağrıyor" diyen Ulaş doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

"İyi benzetmişler," derken tespit yapıyor gibiydi.

Tabii bu, Ulaş'ın sinirini bozmuştu. "Altı kişilirdi," dedi hordandı gibi.

Bizi kovalayan adamlar da altı kişi değil miydi? Ulaş'la gözlerimiz buluştuğunda ne düşündüğümü anlamış gibi gözlerini kaçırdı benden. "O adamlar mıydı?" diye sordum. Bizi mi takip ediyorlardı yine? Ulaş'ın telefon numarasını nereden biliyorlardı? Korkuyla ona bakarken. Argun sorumu garipsememişti. Ulaş anlatmıştı sanırım.

"Bilmiyorum," dedi sakın bir sesle. "Bana zarar verdiklerine göre alıp veremedikleri benimle, seninle değil."

"Beni neden izlediler o zaman? Beni izlediklerini söylemiştin," dedim.

Omuz silkti. "Yanımda dolanmazsan dikkatlerini de çekmezsin, kız çocuğu. Kendine başka bir kahraman bul."

Ona ayak bağı oluyordum. "Özür dilerim," diyerek ayağa kalktım yavaşça. "Artık Argun da geldiğine göre ben gideyim."

Kendi evime girdiğimde üzgün hissediyordum. Kırılmıştım sanırım. Odama girip Koca Göz'e adımladım. Onu kucağıma alıp sarıldım ve koltuğa oturdum. Karşı duvardaki takvime ilişti gözlerim. Bugün doğum günümdü. Koca Göz'e baktım. "Mezarlığa gitmemiz gerekecek," deyip, içimdeki boşluğu doldurmak ister gibi daha çok sarıldım ona. "Beni seviyorsun değil mi, Koca Göz? Ben, seni çok seviyorum."

Ulaş Tütüncü

Karşımdaki aynada kendime bakarken Argun, “Kızı çok tersliyorsun. Kırıldı sana, biliyorsun değil mi?” dedi.

Parmağımdaki kremi burun kemerime ve dudaklarıma sürerken, aynadaki yansımasına baktım. “Biliyorum. Böylesi daha iyi.” Küçük çocuklar gibi ağlamıştı bana sarılıp. Güldüm sinirle kendi kendime. Ailesini öldüren adamın oğluna sarıldığını bilse yine sarıl mıydı? Sanmıyordum. Odadan çıkarken ne kadar üzgün olduğu geldi aklıma. Böylesi daha iyiydi, değil mi? Benden ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi onun için.

“Emin değilim bu konuda. Onu koruyorsun. O da sana yardım etmek istiyor.”

Aynadaki yansımasına bakmaya devam ettim. “Ne öneriyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Hayatına karışmam, karışmam biliyorsun. Her ne yaparsan arkanda olacağım. Çünkü sen iyi bir adamsın,” deyip omzuma dokundu.

Kendime baktım. İyi bir adam mıydım? Kötü biri olmak istememiştım hiç. Ama kötü bir adam olmamam, iyi bir adam olduğumu mu gösterirdi? Sanmıyordum. İçimde bir yer hâlâ kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

Kutay’ın karnıma sardığı sargı bezini açmaya başladım. “Kutay çok kızacak,” derken Argun yüzünü buruşturdu.

“Bir şey olmaz. O kadar da kötü değilim,” dedim.

Sırıttı. “Sağ elinin üç parmağı çıkmış ve bilmediğim bir yerinde beysbol sopası kırmışlar.”

“Sol kolum,” diyerek sol koluma dokunduğumda yüzümü buruşturdum.

“Adamların şakası yok, Ulaş! Kızdan uzak durman gerek.”

Kaşlarını çatarak ona baktım. “Asıl o orospu çocukları kızdan uzak dursun! O kızın zaten olmayan hayatını başka biri daha mahvedemeyecek!”

“Sen de artistlik yapıp tek başına gitme o halde, lazımsın bize,” dedi.

Yumruğumu sıktım. "Tek çağırılmıştı tek gittim. Hepsinin orospu çocuğu olacağı aklıma gelmedi. Tek kişiye altı kişi geldiler," dedim ve sargısını açtığım karnıma baktım. Fazlasıyla morarmış ve kızarmıştı. Tabii bir de kesikler vardı. Yarama dokundum. "Muşta yarası herhâlde," deyip gözlerimi Argun'a çevirdim.

Yaklaşıp karnıma baktı. "Demir yarası olduğu açık," deyip beni onayladı.

Yatağın üzerindeki atletimi giyip kazağımı da üzerime geçirdim yavaşça. Sonra tekrar aynaya dönüp dudaklarımdaki ve burundaki kremi biraz daha dağıttım. Sağ elimin parmakları hâlâ ağrıyordu. Çalışma masama ilerlerken, "Dua etsinler de eskisi gibi cetvel tutabileyim. Yoksa işler pisleşecek," dedim ve masamın üzerindeki cetveli tutmaya çalıştım.

Argun, "Kameralara baktım," dedi. "Plakalarını da aldım, merak etme. Kim olduklarını yakında buluruz."

Sigaramla çakmağımı cebime atarken duraksadım. Sigaramı yakarken elleri titremişti. Çakmağı alıp sıktım ve açık pencereden dışarı fırlattım.

"Niye attın?" diye sordu Argun, ben montumu giyerken.

"Artık kötü bir anısı vardı," deyip kapıya ilerledim.

Peşime takılıp benimle birlikte odamdan çıktı ve arkamdan mutfığa girdi. Kutay, beni görünce elindeki su bardağını bırakıp kaşlarını çatı. "Ulan senden adam olmaz. Yat zıbar demedik mi?"

Argun küçük çocuklar gibi ispiyonladı beni Kutay'a. "Sargısını da açtı."

Kutay elini uzatıp kazağımla birlikte atletimi kaldırdı. "Ulan! Şu yaran iltihap yapsın, elim hiç hafif olmayacak söyleyeyim!"

Gözlerimi devirirken, "Olmaz bir şey," dedim ve atletimi pantolonumun içine soktum. "Kız çocuğunun uyuması için bir şey bulamaz mısın? İlaç ya da ne bileyim kocakarı ilacı falan?"

Kaşları çatıldı. "Kocakarı ilacı mı? Biz ona alternatif tıp diyoruz, abicim. Bu arada abi değmişken, Savaş geldi dün."

"Sonra?" dedim sabırsızca.

"Dayak yediğini, bu yüzden pek havanda olmadığını söyle-

dim. O da selam söyleyip, sen ayağa kalkınca geleceğini ve dalga geçeceğini söyledi.”

“Sağ ol,” dedim iğneleyici bir sesle.

Omzuma bilerek sertçe vurduğunda yüzümü buruşturdum. “Ne demek!” deyip sol kolumu da sıkınca küfrettim. “Ah! Pardon, kardeşim! O kavgadan bu halde çıkınca bunlar acıtmaz canını diye düşündüm!” diye söylendi sinirle.

Tek gittiğim için kızgındı ki haklıydı da. Güldüm. “Acımadı!”

Bana sinirle bakarken, “Arya için araştırma yaparım,” dedi. “Tabii hocalarıma da sorarım. İlaç bulsak bile bu, geçici bir çözüm olur. Her şey bilinçaltında bitiyor. Annenle konuşsan daha faydalı olur,” dedi.

“Bu halde yanına gidemem. Deliye döner. Sen uğrarsın bir ara. Tez yazdığını falan söyle.”

“Tamam, ben hallederim. Hallederim de, Arya nerede? Gitti mi?”

“Gitti,” dedim başımı sallayarak.

“Nedense onu kırdığını sezdim,” dedi ve sandalyelerden birine oturduğumda devam etti. “Bak kardeşim, ne bok yersen ye hiçbirimiz karşı çıkmadık sana. Akli başında bir adamsın, eyvallah ama şu kızı kendinle birlikte cezalandırma. Ulan, kız san yardım ediyor sadece. Kendimden uzak tutacağım diye kızı tersleyip duruyorsun. Dün seni bulmasa ne olurdu bir düşün? Kan görünce bayılan kız, senin yanından ayrılmadı. Vur deyince öldürüyorsun.”

“Haklısın ama emin ol bir bildiğim var. Böylesi iki taraf içinde en sağlıklı olanı,” dedim.

Sıkıntılı bir nefes verip elimi tuttu ve parmaklarıma baktı. “Zorlama parmaklarını. Uzun süre kullanma. Araba sürmek, çizim yapmak gibi.”

“Bir yere uğramam lazım,” dedim.

“Nereye gideceksin?”

“Kız çocuğunun arkasını toplayacağım.”

“Ne yapacağını nereden biliyorsun?”

“Bugün doğum günü,” dediğimde Argun ve Kutay bana şaş-

kınca bakarlarken yutkundum. Boğazıma bir şey oturmuştu.

Önümdeki taşa tekme ata ata yürürken, öğretmenimin elini tutan kızı görünce gözlerimi kırıştırdım. Bu, o kız değil miydi? Bana scooterıyla çarpınca bağırdığım kız. Annesi öğretmenim miydi yani? Annesinin elinden tutmuş, ofisin girişine ilerliyordu. Elinde pembe, oyuncak bir maymun vardı. Maymunun gözleri iri ve siyahtı. Kız sıkıca tutmuştu onu. Kız bir şey söylediğinde annesi gülümseyip kafasını salladı. Sonra kıza elma şekeri verip ofise ilerledi. Kız da ofisin bahçesine girip, yere çizilmiş olan sek sekte şemasının üzerinde oynamaya başladı. Arkasını döndüğünde beni gördü. Yanakları al al olurken gülümsedi. Tanı mıştı beni. Babası söylememiş miydi özür dilediğimi, merak etmiştim. Sormaya cesaret edemedim ama. Yanından geçen birkaç adamın ayağı taşına çarpınca benim taşımın yanına kadar gelmişti taşı.

Utanarak yanıma geldiğinde ikimiz de eğildik. Ben kendi taşımı alırken, o da kendi taşını aldı. "Seni hatırladım," dedi.

"Ben de seni hatırladım. Baban burada mı çalışıyor?" diye sordum.

"Evet. Annemle babamın yanına geldik. Bugün doğum günümü kutlamaya gideceğiz," deyip ellerini yumruk yaptı ve hafif sesli bir tonda saya saya parmaklarını açtı. Altı durup gülümsedi. "Altı olacağım!" dedi heyecanla.

Kaşlarımı çattım. "Çok küçükmüşsün. Ben dokuz yaşındayım."

"O ne kadar oluyor?" diye sordu.

Parmaklarımla dokuzu gösterdim. "İşte bu kadar."

Kendi parmaklarını benim parmaklarımla önünde tuttu ve kafasıyla parmaklarını sayıp, "Üç yaş büyüksün benden," dedi. Kollarının arasındaki pembe oyuncağı gösterdi. "Koca Göz de bir yaşında. Sen, beni ağlatınca babam almıştı," dedi biraz utanarak.

"Özür dilemiştim," dedim.

Gözleri parladı. "Babam söylemişti. Teşekkür ederim," deyip pembe maymunu kaldırdı. "Koca Göz sana sarılmak istiyor." dedikten sonra parmak uçlarında yükseldi ve maymunun kollarını boynuma doladı. "Sen bana bağırmasan o olmayacaktı! Teşekkür ediyormuş sana! Ben de teşekkür ederim!" deyip kendi kollarını

da maymunun üzerinden bana sardı. "Teşekkür ederiz. En iyi arkadaşımı bana getirdiğin için." Benden uzaklaştı ve el sallayarak ofise gitti. "Sen iyi birisin!" diye bağırmayı da ihmal etmemişti.

Ben de arkasından, "Doğum günü kutlu olsun!" diye bağırdım. Duymuş muydu? Sanırım bunu hiçbir zaman bilemeyecektim.

"Arya'yla küçükken birkaç kez karşılaşmıştık," dedim itiraf eder gibi. İkisi de 'Arya' dememe şaşırmıştı.

"Çocukken de tanışıyordunuz yani?" dedi Kutay.

"Öyle ama hatırladığımı sanmıyorum. Onu en son gördüğümde altı yaşındaydı, bir de şimdi işte."

Kutay gülümsedi. "Hatırlıyor olabilir. Nasıl bir etki bıraktın üzerinde bilemeyiz," dedi.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı ona çevirdim. "Ne ima ediyorsun şimdi?"

"Yakışıklısın ve sevgilin de yok."

"Saçmalama. Beni en son gördüğünde dokuz yaşında bir velettin."

"Dokuz yaşındayken de yanıdaydım, kardeşim ve yakışıklı çocuksun. Bütün mahalle hastaydı sana. Saçlar falan."

Dalga geçmesine göz devirip sürahiyi işaret ettim. Bir bardak su doldurup bana uzattı. Suyumu içip, kalkmama yardım etmesi için Argun'a elimi uzattım.

Kutay uzattığım eli yavaşça aşağı indirdi. "Arya'yla Argun ilgilenir. Sen de yatıyorsun, kardeşim haydi," dedi kesin bir dille.

Argun, "Takip ederim adım adım, için rahat olsun," dedi.

Kaşlarım yine çatıldı. "Bu, benim belam, kardeşim. Sen de bela alma başına," dedim.

Bu kez o sinirlendi. "Aramızda bela mı paylıyoruz da en büyük pay sana düşüyor? Ortada bir bela varsa hepimize eşit derecede bela," deyip omzuma vurdu.

Yüzümü acıyla buruştururken, "Elinizin ayarını sikeceğim," diye söylendim.

İkisi de gülerken Kutay, beni kaldırdı. O sırada içeri giren Bahadır hemen kolumun altına girdi. "Benim eskilerden bir kızın kankasının abisi siber suçlardaydı," dedi. "Beni de çok sever. Sana mesaj gönderen numarayı verdim, araştırıyor. Birkaç saate elimizde lavuk."

"Aferin lan. Eskilerin işe yarıyor," dedim.

"Esra duyarsa mahvolurum, kardeşler. Aman gözünüzü seveyim bunun makarasını yapmayın."

"Tamam, yapmayız," dedim hemen.

"Sen yapmıyorsan bunlar da yapmaz," dedi sırtarak.

Esra gıcık olsun diye Bahadır'la ilgili çok makara dönerdi evde. Bunu başlatan da ben oluyordum illaki.

Odama girdiğimizde yatmama yardım ettiler ve Kutay üzerimi örttü. Saçlarımdan öpüp kaçarken doğrulup yastığımı fırlattım ama gülerek havada yakaladı. "Annesinin kuzusu! Annen sana şimdi çorba yapacak."

"Uğraşma benimle maket bıçağı fırlatırım bu kez."

"Haşin erkeğim!"

Komodinine uzanmıştım ki koşarak odadan çıktı. "Piç," diye söylenip uzandım yatağıma. Belim ağrıyordu.

Arya Erçetin

Taksi durduğunda camdan görünen manzarayla birlikte gözlerimi kapattım. "Kızım, iyi misin?" diye sordu şoför amca.

Gözlerimi açıp parasını uzattım ve bir şey söylemeden indim taksiden. Taksi uzaklaştığında dizlerimin üzerine çöktüm.

Annem... Annem her zaman ağaçlar arasında bir ev istediği için evimizin projesini kendi elleriyle çizmiş, herkesten, her şeyden uzak bu yere yapmıştı evimizi. Bu yüzden itfaiye gelene kadar yanıp kül olmuştu bütün ev. Polisler gelene kadar evimizin yanışını izlemiştim. Tam olarak burada oturmuştum yine, değil mi?

Yanık birkaç tahtadan ibaret olan karşımdaki yapı bir zamanlar en mutlu olduğum yerd. Gözyaşlarım akarken sesimi çıkarımadım. Sesli ağladığım zamanlar çok nadir olurdu. İçime atardım hep ve yine öyle oldu. Bir anda dokuz yaşıma gittim. Yardım bek-

lerken korku içinde evimizin yanışını izlemiştim. Annem ve babam içeride yanarlarken, ben dışarıda gözyaşımınla yangını söndürmeye çalışmışım. Sesimin ormanda yankı yaptığını hatırlıyordum. Ya da ben öyle hayal ediyordum, emin değildim. “Babacığım... An-neciğim...” diye fısıldadım sessizce. Gözlerim babamın bizim için yaptığı ahşap evden kalanlara kaydı yine. Burayı nasıl yaptığımızı hatırlıyordum!

Tahta taşırken parmağıma kıymış batmasın diye babam kendi eldivenlerini bana vermişti. O akşam parmağımdaki kıymıkları çıkarırlarken ağlamışım yine. Benim yüzümden olmuştu çünkü. Babamsa yine kucaklamıştı beni. Saçlarımdan öpüp beni çok sevdiğini söylemişti.

Parmaklarımı çimlere geçirdim. “Lütfen! Allah’ım lütfen! On-larla kavuştur beni!” diye yalvardım gökyüzüne bakıp. “Lütfen!” Senelerdir istediğim tek şey ölmek veya hafızamı kaybetmek-ti. Lakin hiçbiri nasip olmamıştı. Yağmur yağmaya başladığında, yüzüm evimize bakacak şekilde uzandım çimlere. Gözyaşlarım yağmur damlalarına eşlik ettiler. “Sizi özledik,” deyip Koca Göz’e sarıldım. “Koca Göz de çok özledi sizi...” Hıçkırıklarımdan içimden bir şeyler koparıp dışarı çıkarırken, hepsi bir yağmur damlasına sarılıp yere çakıldı. “Ben çok özledim sizi. Lütfen geri gelin,” dedim. Gözlerim kapanırken burnumu çektim. “Lütfen...” Ağırlaşan göz kapaklarımı kapattım. “Al beni buradan.”

Sesler duyuyordum ama gözlerimi açamıyordum. Soğuk ilik-lerime kadar işlemişti. Biri sesleniyordu sanki bana. Başımı kal-dırıp bakamadım. Kıpırdayacak halim yoktu. Birinin yüzüme do-kunduğunu hissettiğimde irkildim. Sıcaktı elleri. Bir elini enseme koyup diğerini bacaklarımın altına koyduğu gibi kaldırdı beni. Bu kimdi? Nereye gidiyorduk? Bana ne yapacaktı? Tüm bu sorular beynimi işgal ederken zorlukla gözlerimi açmaya çalıştım. Bulanık gören gözlerim gölgeli yüzünü seçemedi. Çenesini görüyordum sadece. Gözlerim tekrar kapandı.

Gözlerimi açtığımda ilk başta bulanık gördüm her şeyi. Aptal gibiydim. Beynimi toparlayamıyordum. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdığımda tanıdık olmayan bir yerde buldum kendimi. Panikle etrafıma bakınca ani hareketimden dolayı başım dönmeye başladı ve görüşüm tekrar bulanıklaştı. Odaya giren yaşlı adamı görünce korkuyla geri çekildim ve sırtım yatak başlığıyla buluştu.

“Sakin ol, Arya,” dedi.

İlk defa duyduğum ses beni daha çok korkuturken gözyaşlarımın aktığını hissettim. “Adımı nereden biliyorsun? Ne yaptın bana?”

Yatağa otururken kolumu tuttu. “İyi olacaksın. Kasma kendini.”

Kolumu çekmeye çalışırken, “Bırak beni!” diye bağırdım. Odaya biri daha girdi. İlk dikkatimi çeken şey mavi gözleri oldu. Sonra yüzünün tamamına odaklandım. “Erim?”

“Sakin ol, Arya. Güvendesin,” dedi.

Kolumu yaşlı adamdan kurtardım. “Ne işim var burada? Bana ne yaptınız?” diye bağırdım. “Neden başım dönüyor?”

“Ani hareketler yaptığın için başın dönüyor. Panikatak geçiriyor olabilirsin. Bulanık görüyor musun?”

Erim’in sorularını duymazdan gelerek kollarımı kendime sardım. “Bırakın beni. Evime gideceğim!”

Erim bana yaklaştığı sırada dışarıda bir gürültü koptu. “Arya nerede?”

Kutay’ın sesini duyduğumda gözyaşlarım daha çok akmaya başladı. “Kutay!” diye bağırdım. Odaya Ulaş’ı anımsatan biri girince bu kez de, “Ulaş?” diye fısıldadım. Bir şey söylemedi ama her kimse Erim’in suratına sağlam bir yumruk attı. Ardından elinin acısıyla yüzünü buruşturup bir de tekme savurdu. Onun Ulaş olduğunu anlamıştım.

Kutay içeri girip Ulaş’ı Erim’den uzaklaştırdı. “Bahadır, tut Ulaş’ı!” diye bağırdığında Bahadır da içeri girdi. Kutay hızla yanına geldi. “İyi misin?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bulanık görüyorum. Başım dönüyor,” dedim sık sık nefes alıp verirken.

Başımı sıkıca tuttu. “Sakin ol,” derken yanıma oturdu. “Benimle birlikte nefes alıp ver. Başının dönmesi yavaşça kaybolacak,” dedi ve sakın sakın nefes almaya başladı.

Onu taklit etmeye çalışırken Ulaş’ın sesini duydum. “Ne derdin var lan bizimle?” diye bağıırıyordu Erim’e. Kutay’a ayak uydurmayı başardığımda başımın dönmesi azalmıştı. Gözlerimdeki bulanıklık da yerini netliğe bıraktı. Kutay’ın yeşil gözlerini net olarak görüyordum artık.

“Daha iyi misin?” diye sordu. Başımı yavaşça sallayarak onu onayladım. Yataktan kalkıp etraftaki ilaçlara bakarken yaşlı adam döndü. “Ona ne verdiniz?” diye sordu nazikçe. Yaşlı adam yaptıklarını anlattığında Kutay, beni kucağına aldı. Ulaş’la göz göze geldim; göz bebekleri büyümüşü ve yorgun görünüyordu. Dudakları beyazlamıştı ve Bahadır onu tutmuyor olsa her an düşecek gibiydi.

Erim acıyla yerde yatıyordu. Ulaş ona bakıp, “Bir daha sakın Argun’un yanında yöresinde olma lan! Anladın mı?” deyip bir tekme daha savurdu.

“Bahadır, çıkar Ulaş’ı hadi!” dedi Kutay. Bahadır zorla Ulaş’ı odadan çıkarırken, kucağında ben varken peşlerinden ilerledi.

Kutay hastane gibi kokuyordu ve bu, midemi bulandırmıştı. Yüzümü buruşturduğumda, “İyi misin?” diye sordu.

“İlaç kokuyorsun,” diye mırıldandım.

“Kusura bakma, komşu kız. Üzerimi değiştirmeye vaktim olmadı. Hayatımız hep ekşin,” derken evden çıkıyorduk.

Karşımıza takım elbiseli adamlar çıktığında Ulaş içlerinden birine bakarak, “Parmaklarımı çıkaran orospu çocuğu buydu,” dedi.

Onun küfrettiğini ilk kez duyuyordum. Karşımızdaki adamlara korkuyla bakarken, liderleri olduğu belli olan kalıplı adam bir yere bakıp kafasını salladıktan sonra bize yol verdi. Adamın baktığı yere baktığımda kimseyi göremedim. Belki de kulağına taktığı aletten emir almıştı. Bahadır, Ulaş’ın arabaya binmesine yardım etti, Kutay da beni onun yanına oturttu.

Başım yavaşça cama doğru kayarken Ulaş omzumdan tutup beni kendine çekti. Başımı omzuna yavaşça bıraktım. Gözlerim

arada kapanıyordu. "Nefesini kontrol et Arya'nın. Bir de nabzını tut," dediğini duydum Kutay'ın. Ulaş'a söylüyordu sanırım.

Elini sol bileğimde hissettim, bir süre bekledi ve, "Nabzını bulamıyorum," diye söylendi. Sağ kolunu belime sardı ve sağ bileğimi kavradı bu kez. "Buldum," diye mırıldandı ve kısık sesle saymaya başladı. Ahşap kokusu burnuma doluyordu. Bugünkü anılarım geçti birer birer gözlerimin önünden. Gözyaşlarım akmaya kaldığı yerden devam etti. "Bir yerin mi acıyor?" diye sorduğunda başımı iki yana sallayıp uykuyu aradım. Verilen ilaç sayesinde olsa gerek göz kapaklarım iyice ağırlaşınca kendimi uykuya bıraktım.

#17. Büyümek İstemiyorum

‘Kalbimiz terk edebilseydi bizi hangimizinki yerinde kalırdı?’

Her ne kadar bunu kabul etmiyor olsak da biz insanlar, başka insanlar tarafından kontrol ediliyorduk. Onlar da başkaları tarafından. En üste baktığınızda onları yöneten şeyse ya paraydı ya vicdandı ya da zalimliği. En azından ben böyle düşünüyordum. Yönetiliyorduk. Babam her zaman vicdaniyla yöneten bir adam olmuştu. O zaman küçük olsam bile, vicdanı yadsınamayacak kadar büyük olduğu için o küçük yaşında dahi bunu kavramıştım.

Yanından geçtiğimiz, uzaktan veya televizyonlardan gördüğümüz o büyük ve kasvet yüklü gökdelenler işte tam olarak bu insanlarla doluydu. Bir şeyleri yöneten insanlarla. Dolaylı yollarla bizi yöneten insanlarla...

Şu an ellerimi kucağımda birleştirmiş, o gökdelenlerin birinin en üst katında, uzun ahşap bir masanın en ucunda, deri koltukta otururken, masayı çevreleyen diğer koltuklarda yönetmeyi seven o insanlar oturuyordu. Hepsi gözlerimin içine bakarken stresle

etrafıma bakıyordum. Küçükken heyecanla girdiğim bu oda şimdi stres yuvasında başka bir şey değildi benim için. En yakınımda, sağ tarafımda oturan baş avukatımız Kenan Amca'ya çevirdim bakışlarımı. Çantasından evrakları çıkarıyordu.

Dün Esra'nın sürdürdüğü ojeleri stresle tırnaklarımdan kazımıştım ve ellerim terlemişti. Uzayan kâküllerim, kirpiklerimin birkaç milimetre üzerinde durduğu için biraz olsun rahatlıyordum. Doğrudan gözlerime bakamıyorlardı. Saçlarım dikkatlerini çekiyordu biraz da olsa. Aklıma Ulaş geldi. Beni görse kaşlarını çatardı değil mi? 'İnsanlar seninle konuşurken gözlerine değil, saçlarına bakıyor, kız çocuğu,' diye söylenirdi belki de. Ya da o kadar uzun bir cümle kurmaz ve direkt 'Saçlarını gözünün önünden çek, kız çocuğu,' derdi.

Kenan Amca boğazını temizlediğinde ben dahil hepimiz ona döndük. Bana gülümsedi, dudaklarını ıslattı ve konuşmaya başladı. "Hepimizin bildiği üzere, yanımda oturan genç bayan, Ateş Holding'in tek varisi olan Arya Ateş."

Her Ateş deyişinde eteğimin üzerine düşen kazağımı biraz daha sıkıyordum. Arkamda duran Dilan Abla omzuma dokununca kafamı kaldırıp ona baktım. Minnetle gülümsedim ona tekrar önüme dönerken. Küçüklüğümden beri şirkete her gelişimde benime o ilgilenirdi. Babamın en sevdiği çalışanlardan biriydi o zamanlar. Şimdi ise genel müdür asistanıydı.

"Arya iki gün önce on sekiz yaşına girdi."

İki gün önce... Evimizin önünde ağlayarak bayılmamın üzerinden iki gün geçmişti... Beni kurtarmalarının üzerinden iki gün geçmişti... Olayı anlamamıştım ve anlamaya da çalışmamıştım. Soru dahi sormamıştım Ulaş'a, Kutay'a ya da diğerlerine.

"Burada bulunmamızın sebebi de bu. Arya artık on sekiz yaşında olduğu için Taner Ateş'in vasiyetini yerine getirmemiz gerekiyor."

Alt dudağımı ısırıp çenemi sıktım ağlamamak için. Daha önce hiç genç bir adamın vasiyet yazdığını görmemişim. Genelde filmlerde, yaşlanan amca öleceğini anlar ve vasiyet yazardı ya da genç bir adam ölürse geriye miras kalırdı. Ama bizim olayımız bu değildi. Babam bir vasiyet yazmıştı.

Bunu ilk duyduğumda bu soruyu sormuştum Kenan Amca'ya. Bana verdiği cevap şu olmuştu; "Baban çok düşünceli bir adamdı. O zamanlar her ne kadar küçük olsan da benden daha iyi bilirsin onu. Her zaman, her şeyi düşünürdü. 'Neyin ne olacağı belli mi, Kenan? Her şeye hazır olmamız lazım,' derdi hep. Bir vasiyet hazırladık birlikte. Sonra onu her ay yenileyip durduk. Olur da başına bir şey gelirse sen zarar görme diye uğraştı hep. Seni çok seviyordu, biliyorsun."

Bir süre yutkunamamıştım bunları duyunca. Sonrası klasik bir şekilde devam etmişti, kendimi Kenan Amca'nın omzunda ağlar-ken bulmuştum.

"Taner Bey, Arya on sekiz yaşına gelene kadar mirasın %7'si, on sekiz ve yirmi beş yaşları arasında kalan mirasın %33'ü olmak üzere toplam %40'ına, yirmi beş yaşından otuz yaşına kadar kalan mirasın %33'ü olmak üzere toplam %73'üne, otuz yaşından sonra ise kalan mirasın %27'si olmak üzere toplam %100'üne sahip olmasını istedi."

Kenan Amca sözünü bitirdiğinde herkes şaşırmıştı. Onları şaşır- tıran yaş aralıkları olmuştu sanırım. Kenan Amca bunu fark edip gülümsedi, "Taner Bey zeki bir adamdı, biliyorsunuz. Koyduğu yaş aralıkları çok makul. On sekiz yaşına gelene kadar mirasın belli kısmını almasını istedi, çünkü bilirsiniz, çocuklar parayı nere- ye harcayacağını bilemezler. On sekiz ve yirmi beş yaş arasında genç ve deli dolu olacak. Eğer ani kararlar verirse şirkete, yani kendi mirasına zarar veremeyecek ölçüde olsun istedi. Yirmi beş ve otuz yaşları arasında acemilik yapacağını, otuz olduğunda ise tecrübeli olacağını düşünüp %100'ünü ona vermek istedi. Demek istediğim, Arya Ateş şu andan itibaren şirketin, diğer yan şirketle- rin ve mal varlıklarının artık %40'ına sahip olacak."

Masada kimseden çıt çıkmazken uzatılan peçeteyi alıp Dilan Abila'ya baktım. Gözlerimi silerken Kenan Amca elini sırtıma ko- yup önüme bir kâğıt ve kalem bıraktıktan sonra yavaşça başını salladı. Titreyen parmaklarımla kalemi kavrayıp Arya Erçetin ya- zan yere imza attım. Herkes 'hayırlı olsun' gibi cümlelerle beni tebrik ederken, hepsine tebessüm etmekle yetindim. Kenan Amca, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dediğinde oda boşaldı. Dilan Abila, ben ve Kenan Amca kaldık sadece.

“Dokuz yıl oldu...” Burnumu çektim Kenan Amca konuşurken. “Dokuz yıl oldu ve sen hâlâ o küçük kız gibi aynı acıyla ağlıyorsun.” Gözyaşlarım akıp teker teker ellerime düştüler. “Hâlâ acını taptaze yaşıyor olman beni şaşırtmıyor değil. Unutmanı beklemiyorum, yanlış anlama beni. Sadece acının biraz olsun dinmiyor oluşu beni hem üzüyor hem de endişelendiriyor.”

Gözlerimi ona çevirdim “Her gece uyuduğumda onları görüyorum. Bilinçaltıma yerleşmiş. O gün görmeyecek olsam bile göreceğim diye düşünüyor ve görüyorum belki de bilmiyorum. Kısır döngüye girdim ve çıkamıyorum. Bu yüzden acım hep taze kalıyor. İlk günkü gibi,” dedim.

Başını anlayışla salladı. “Biliyorsun, çok iyi doktorlarımız-”

“Biliyorum,” diyerek sözünü kestim. “Teşekkür ederim, Kenan Amca. Her şey için. Ama bunu birine anlatabileceğimi sanmıyorum.”

“Hazır olduğunda bana haber ver o zaman,” dedi.

“Peki,” diyerek babamın arkamızda duran masasına baktım. Kenan Amca ve Dilan Abla odadan çıkıp beni yalnız bıraktılar. Oturduğum koltuktan kalkıp babamın masasına ilerledim. Hiçbir sivri köşesi olmayan ahşap bir masaydı. Burukça gülümsedim. Küçükken çok sakar ve bir o kadar da haylaz olduğum için sürekli düşerdim. Babam tüm şirketin mobilyalarını oval köşeli yaptırmıştı. Tek bir sivri köşe veya kesici bir tarafları yoktu.

Burnumu çekip masanın arkasındaki camdan duvara sırtımı yaslayıp yere oturdum. Çocukluğum geçiyordu gözlerimin önünden. En sevdiğim oda bu odaydı her zaman. Tamamen camdan oluşan duvarlarına hayrandım hep. Babamlar toplantı yaparken gizlice içeri girer, ellerimi babamın masasının arkasındaki cama koyup aşağı bakardım.

Kendi kendime fısıldayarak oyun oynardım ve kendimi o kadar kaptırırdım ki, babam o jilet gibi takımıyla benim yanıma oturup kravatını gevşetene kadar olan bitenden haberim olmazdı. Küçüklüğümden beri gökyüzüne ve babama âşıktım. Kafamı cama yaslayıp babama döner ve, “Seni seviyorum, baba,” derdim. Yorgun olsa bile bana kocaman gülümseyip, “En çok ben

seviyorum ama,” diye karşılık verirdi. O kadar mutlu olurdum ki, babama sarılıp yanaklarını öperdim. Annem gelene kadar babamın yanında oda oda gezer, toplantıdan toplantıya girerdim. En ciddi olduğu zamanlar toplantı yapıldığı zamanlar olsa bile, ona baktığımı fark edince bana göz kırpıp gülümsedikten sonra tekrar ciddi haline bürünürdü. Çok komik bulurdum o halini. En son toplantısından çıktığında yine yanıma gelir, bu kez ceketini çıkarıp yere atar, beni de kucağına alırdı. O, bana günümün nasıl geçtiğini sorardı, ben de ona. Bu şekilde saatlerce kalıp annemi beklerdik. Annem bizim o odada olduğumuzu adı gibi bilir ve sessizce içeri girerdi. Annemi gördüğümde gülümserken, babam ısıklıkla annemi utandırır, ben de kıkırdardım. Annem yanıma oturup günümüzü sorardı. Sonra biz anneme sorardık. Her zaman en güzel gün, babamla benim günümüz olurdu ve annem bizi kıskanır-mış gibi yapardı.

Burada çok anım vardı. Çok demek bile az kalırdı ya... Neyse... Yavaşça ayağa kalkıp gözlerimi sildim. Camdan tutunarak ilerledim kapıya, açıp çıktım dışarı. Kimseyi umursamadan asansöre ilerledim.

Şirketten çıktığımda soğuk rüzgâr yüzüme çarptı. Dudaklarımı ısıtıp sıktım kendimi ve bir taksiye bindim. Mezarlığa gidene kadar da hiç durmadan ağladım. Taksiden inip soğuk parmaklıkları kavradım ve başımı yasladım. Ağzımdan bir hıçkırık çıktı. Kendimde kapıyı açacak güç bulana kadar bekledim. Kaç dakika geçti bilmiyordum... En sonunda kapıyı açıp içeri girdim ve yavaşça ilerledim. Her yerim titrerken, her adımında kalbime kesikler bırakıldı sanki. Gün geçtikçe daha kötü oluyordum. Biliyordum bunu. Gün geçtikçe gücüm tükeniyordu. Daha az gülüyordum. Daha az yiyordum.

Mezarlarına geldiğimde yavaşça diz çöktüm. Titreyen ellerimle soğuk mermere dokundum. “Anne... Baba... Artık dayanamıyorum. Her gün daha kötü oluyorum! Her gün daha çok ölüyorum sanki! Kimsem yok! Çok yalnızım...” Kolumla gözlerimi sildim. “Bu acıdan kurtulamıyorum! Canım çok yanıyor. O kadar yalnızım ki... Sizi çok özledim.” Ellerimi topraklarına koydum. “Lütfen! Lütfen yardım et, Allah’ım! Daha fazla dayanamayacağım...” Hıçkırırken

yanımda biri durdu. Kafamı çevirip baktım. Ulaş'tı... Koyu kahve saçları yüzüne düşmüş, kapüşonunu takmıştı yine. Toprağa baktım. "Sen haklıydın... İçimdeki boşluğu dolduramıyorum. Sürekli üşümemin sebebi bu," dedim. Dizlerinin üzerine çöktü. Üzerindeki montu çıkarıp omuzlarıma bıraktıktan sonra kalkmama yardım etti. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Dudaklarım titrerken, "Beni kurtaracak mısın yine?" diye sordum.

Gözlerini gözlerimden çekti ve eğilip beni kucağına aldı. Kafam omzuna düştü. Mezarlığın yanı başındaki parka girip, beni buradaki silindirin içine bıraktı ve kendi de oturdu.

Silindire yasladığım başım kayıp omzuna düştü. Tepki vermedim. "Beni sakladığın için teşekkür ederim," diye mırıldandım. Hiçbir şey söylemedi. "Ben... çok kötüyüm... Uzun zamandır bu böyle ama... ama artık dayanamıyorum. Önceden idare edebiliyordum. Büyüdükçe her şey daha çok fark edilir hale geliyor. Küçükken detayları kaçıırıyorsun... ama şimdi... şimdi bu kadar kalabalık içinde kimsenin olmayışı daha çok üzüyor... Büyümeyi hiç istemedim bunu fark edince. Büyüdükçe daha çok yalnızlaştığımı fark edince çocuk kalmak istedim. Neden büyüyorum, Ulaş? Daha ne kadar büyüyeceğim? Bazen çocuk gibi davranıyorum, belki de bir tarafım hâlâ çocuk kaldı ama içimdeki bu his hiç bitmiyor. Derdimi anlatacak kimsem yok. Yetimhanedeyken beni arayan kadın bile artık aramıyor. Tek başıma kaldım. Gün geçtikçe bu his beni yiyip bitiriyor."

"Yardıma ihtiyacın var. Bundan tek başına kurtulamazsın. Ben de seni kurtaramam," dedi.

Boğazım acıdı. "Biliyorum..."

"Sana yardım edeceğim," dedi. Kafamı kaldırıp ona baktım. Ulaş'tan bahsediyorduk. Bana kahramanlık yapmayı sevmeyen, buz dağı olan adamdan. "Artık seni kurtarmak zorunda kalmayacağım," dedi. Silindirden çıkıp gözlerini bana dikti, "Hadi çık, kız çocuğu. Gittiler."

Gözlerimi silip yanaklarımı kazağımın koluyla kuruladım ve silindirden çıktım. Montunu ona uzattığımda itiraz etmeden alıp giydi ve bileğimden tutup ilerlemeye başladı. Tanıdık arabaya bindik ikimiz de.

Ulaş Tütüncü

Başını arabanın camına yaslayan Arya'ya baktım. Gözleri ha kapandı ha kapanacaktı. Ellerine baktım. Ojelerinin bazı yerleri soyulmuştu ve parmakları toprak olmuştu. Yola döndüm. Mezarlık eve yarım saat kadar uzak olsa da trafik yoğunluğuna göre uzayabiliyordu yolculuk ve şimdi de vardı.

Gözlerimi tekrar Arya'ya çevirdim. Uyumuştı. Dudakları hafif aralık, kâkülleri sağ tarafına düşmüş, bazıları ise uzun kirpiklerine takılı kalmıştı. Küçük bünyesinde büyük bir acı taşımaya çalışıyordu. Sanki küçük bir kızın kucağına ağzına kadar sıcak zift dolu bir küp verilmiş ve merdivenlerden çıkması söylenmişti. Attığı her adımda küp çalkalandığı için üzerine dökülen o zift yüzünden ağlıyor ve bir türlü yolunu tamamlayamıyordu.

Ona doğru eğilip başının camla olan temasını kestim ve koltuğu yaslardım. Saçlarını yüzünden çekerken, "Baba," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. Arka koltuktaki şalı – akşamları sahilde oturduğumuzda Esra üzerine alıyordu – üzerine örttüm.

Yolda santim santim ilerlerken cebimden sigara paketimi çıkarıp içinden bir dal aldım ve çakmağımla yaktım. İki gün öncesi geldi aklıma. Arya'nın peşinden ben gidemediğim için Argun gitmişti. Arya'nın o eve gittiğini ve ağladığını söylemişti. Ona bir şey olursa yardım etmesini söylerken bir patırtı kopmuş, Argun'un sesi kesilmişti. Diğerleriyle apar topar oraya gitmiştik. Gittiğimizde Argun arabasına yaslanmış oturuyordu ve bir yandan da ensesini tutuyordu. Erim'i gördüğünü daha sonra birinin ensesine vurduğunu söylemişti. Argun'u da alıp Erim'in evini basmıştık. Gözüm dönmüştü. Arya'ya bir şey yapacak sanmıştım. Arya'yı her şeyden korumam gerekiyordu. Ancak böyle intikam alırdım babamdan ve ancak böyle öderdim borcumu...

Sigaramdan derin bir nefes alıp bir süre sonra serbest bıraktım. Erim'in evine girmemiz saçma bir şekilde kolay olmuştu ve aklımı kurcalıyordu. Koruması olan bir evi üç kişi basmıştık ve benim iş görmez raporum varken iki kişi bile sayılırdık. Nasıl oluyordu da içeri elimizi kolumuzu sallayarak girmiş ve çıkabilmiştik? Üstelik Erim'e yumruk ve tekme atmıştım. Mantıklı değildi. Hem de hiç! Erim neden Arya'yı evine getirip doktor çağırıyordu? Ne

alakası vardı Arya'yla? Neden Arya'ya yardım ediyordu? Bu sorular iki gündür beynimi kurcalıyordu. Arya'yı tanıyor olabilir miydi? İkinin arasında ne gibi bir ilişki olabilir diye düşündüğümde aklıma gelen ilk seçenek ondan hoşlanıyor olmasıydı. Arya'dan hoşlanıyor olamazdı. Bu seçenek %0000000.1'di. Erim'i tanıdım. Arya hem tipi değildi hem de hoşlanıyor olsa çekinmeden bunu söylerdi. Bu yüzden bu seçeneğe çok az ihtimal veriyordum. Başka bir şey vardı. Birdenbire iyilik timsali olmak istemiş olamazdı. O halde tanıyor muydu? Belki de nedeni Erim'in benden altı senedir nefret ediyor olmasıydı. Arya'yı tanıyorsa benden nefret etmesi de ona yardım etmek istemesi de doğaldı, değil mi? Başka mantıklı bir seçenek bulamıyordum. Bunca şeyi sadece benden nefret ediyor diye mi yapıyordu? Bilmiyordum. Belki de kız çocuğunu sevdiğimi düşünüp, aklı sıra bana oyun oynuyordu.

Biten sigaramı aşağı atıp camı kapattım ve Arya'ya baktım. Uyuyordu hâlâ. "Söz veriyorum, kız çocuğu. Tamamen olmasa bile kurtarmaya çalışacağım seni," diye mırıldandım.

Trafikten kurtulup evin yolunu tuttuğum sırada güneş batmak üzereydi. Arabayı evin önüne park edip Arya'ya baktığımda göz göze gelince kaşlarım çatıldı. "Ne zaman uyandın?"

"Biraz önce," diye yanıtladı beni yeni uyandığı için kısık ve çatlak sesiyle.

Arabadan inip diğer tarafa dolaştım. Arya bacaklarını dışarı sarkıttı, bir süre bekledikten sonra ayağa kalktı. Sendelediğinde hemen kolundan yakaladım. "İyi misin, kız çocuğu?"

Burukça gülümsedi. "İyiyim."

Gözlerim omzunun üzerinden arkasına kaydığında, küçük Soykan ve mavi göz bize bakıyorlardı. Küçük Soykan tıpkı abisi gibi bana kaşlarını çatarken, Deniz tedirgince kız çocuğunu izliyordu.

"Arya?"

Kız çocuğu kafasını çevirdiğinde kolunu bıraktım. "Deniz?" dedi şaşkınca.

Mavi göz yanımıza gelip Arya'ya endişeyle sarıldı. "İyi misin? Emir hasta olduğunu söyledi," dedi.

Emir bu sırada sinirle bana bakıyordu. Düz bir ifadeyle ona

baktım. Kaşlarımı çatıp istediğini vermeyecektim. Onu kale almadığını fark etsin istiyordum.

Arya, "İyiym. Yorgunum biraz," dedi.

"Emir olanları anlattı biraz. Bu, Emirlerde kalmış," dedi ve pembe maymunu poşetten çıkardı.

Arya, maymunu hızla alıp sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Deniz gülümsedi. "Önemli değil. Sana bakmaya gelmiştik. Sizi daha fazla rahatsız etmeyelim. Sen uyu, iyice dinlen. Yarın gelirim yanına. Annen de-"

Arya, "Deniz," diyerek onun sözünü kesti. "Benim annem ve babam yok... Ben... ben yalnız yaşıyorum."

Mavi göz donup kalmıştı. Arya'yı kırdığı için üzüldüğü belliydi, gözleri buğulanmıştı. İyi bir kız olduğu yüzünden anlaşıyordu. Arya geriye doğru adım attığında dirseğini tuttum. Bana bakıp tekrar Deniz'e döndü. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bugün uyusam olur mu? Yarın sizi misafir etsem-"

Deniz kollarını Arya'ya sardı. "Önemli değil... Özür dilerim. Yarın uğrarız biz. Sen dinlen," deyip yanaklarından öptü ve Emir'in koluna girip onu da beraberinde çekştirerek uzaklaştı.

Arya'yı hâlâ dirseğinden tutuyordum ve ayakta duramadığının farkındaydım. Tek desteği benmişim gibi duruyordu. Bir şey sormadan ve söylemeden onu kucağıma aldım. Kaburgalarım sızlasa da umursamadım. Ağır kapıyı omzumla iterek açıp içeri girdiğimde, "Özür dilerim. Yük olduğum için," diye mırıldandı.

Kata geldiğimizde yavaşça yere bırakıp belinden tuttum ve ceplerini karıştırdım. "Anahtarların nerede, kız çocuğu?"

"Paspasın altında," dedi.

Kaşlarımı çatıttım. "Çizgi film dünyasında yaşamıyoruz, kız çocuğu," diyerek kızdım ona. Sırtını duvara yaslayıp eğildim ve anahtarı hızla aldım.

"Annem bahçemizdeki saksının altına bırakırdı hep," dedi. Kapıyı açtım, ayakkabılarını çözdüm ve kolunda tuttum içeri girmesine yardım etmek için. Önce ayakkabılarına, sonra bana baktı.

"Sen çok iyi bir adamsın," dedi gözyaşlarının arasında ve bana

sarıldı. Sonra hiçbir şey söylemeden içeri girdi, duvardan destek alarak mutfağa ilerledi.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim ve bir süre öylece bekledim. Peşinden mutfağa gittiğimde ısıtıcıya su koyuyordu. “Ne yapacaksın?” diye sordum.

“Sana kahve yapacağım,” diye cevapladı beni.

Kaşlarımı çattım. “Gerek yok,” dedim ama beni dinlemeyip düğmesine bastı. Sona da tezgâha bıraktığı pembe maymunu alıp sıkıca sarıldı. Tıpkı Arya’nınki gibi kocaman gözleri vardı. Kaşlarım çatıldı. Bu... Bu, o maymundu değil mi? Ona bağırdığımda babasının ona aldığı maymun. Adı neydi? Koca Göz... Bana onunla sarılıp, ona bağırdığım için teşekkür etmişti. Eğer ona bağırmasaydım şimdi o olmayacaktı.

“Biliyor musun, Koca Göz on iki yaşında,” dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Hatırlıyor muydu? “Küçükken hep babamın yanında kalırdım. Annem öğretmen olduğu için sürekli okulda olurdu. Ben de babamla şirkette toplantılara girer, kendi kendime oyun oynardım. Şirketin bahçesinde scooter falan sürerdim. Bir kere sinde bir çocuğa çarpmıştım. Çocuk çok sinirlenmişti ve bağırıyordu bana,” deyip güldü. “Sonra ben ağlamıştım. Babam gelmişti o sırada. O çocukla konuşmuş, çocuğun yanından ayrıldığımızda da bana, çocuğun benden özür dilediğini söylemişti. Ona kötü biri demiştim ama özür dilediğini duyunca öyle söylediğim için üzüldüğümü hatırlıyorum. İşte o gün babam, Koca Göz’ü almıştı bana. Sonra atı yaşındayken doğum günümde yine gördüm o çocuğu, biliyor musun? Yine bizim şirketin bahçesindeydi. Bana dokuz yaşında olduğunu söylemişti. Sonra ona teşekkür etmiş ve Koca Gözle ona sarılmıştı. Sonra da utanıp kaçmıştı.” Gülümseyerek gözlerini sildi. “Arkamdan bağırıp doğum günümü kutlamıştı.”

Kafamı salladım. Demek ki doğum gününü kutladığımı duymuştu ve hatırlıyordu beni. Gözlerini bana çevirdi.

“Bu da Koca Göz’ün hikâyesi. O çocuğun kim olduğunu çok merak ediyorum. Acaba hâlâ sinirli biri mi? Aslında sana benziyordu. Sen de çok sinirlisin. Sürekli kaşlarını çatıyorsun,” dedi ve gülümsedi. Sonra da maymunu masaya bırakıp banyoya gitti.

Gözlerimi Koca Göz'e çevirdim, ardından onu elime aldım. Eski olsa bile hâlâ yeni gibi duruyordu. "O zaman da seni saçma bulmuştum," diye mırıldandım gözlerine bakarak. "O çocuk benim lakin bu aramızda kalacak, Koca Göz. İkinizin bir daha bana sarılmanızı istemiyorum."

#18. Sarı Yelloz

'Hayat onun gözlerinden ibaret değil mi? Doğum, göz çevresindeki o koyu halka, ölümse göz bebeği...'

Arya Erçetin

Karşımdaki krem rengi duvara bakarken ellerimin terlediğini hissediyordum. Krem rengi duvara çok yakışan sütlü kahve tonundaki çerçevenin içinde şarap kırmızısı puntolarla 'Psikiyatrist Derya Demir' yazıyordu. Yutkunup gözlerimi sol bileğime çevirdim. Saat 13.48 olmuştu. On iki dakika sonra o odaya girecektim ama buna hazır mıydım, bilmiyordum. Peki, niye buradaydım? Çünkü kahramanım bana yardım edeceğini söylemiş ve ertesi gün kendimi burada, bu sandalye otururken bulmuştum. Titrekçe derin bir nefes aldım. Annelerimizin ismi aynıydı...

Kapı açılma sesiyle kafamı kaldırdım. Odadan yirmili yaşlarda bir genç çıktı. "Neyi var acaba?" diye mırıldandım kendi kendime.

Ulaş sessizliğini bozup, "Askerden geçen hafta geldi. O kadar

çatışmaya girmiş ki geceleri uyuyamıyor. Gelme sebebi bu,” dedi.

“Sen?” deyip ona baktım.

Çatık kaşlarını bozmadan bana baktı. “Ben ne?”

“Sen de böyle olmuş muydun?” derken gözlerim künyesine kaydı.

Önüne dönüp o çocuğa baktı. “Olmuştum.”

Ona nedenini soracakken, “Arya Erçetin,” diye seslenen kadına baktım.

Ellerimle kazağımı sıktığımda, “Hadi, kız çocuğu,” diyerek cesaretlendirdi beni Ulaş.

Ona bakıp başımı salladım ve ayağa kalkıp kadına ilerledim. Odada çalan klasik müzik sesi açık kapıdan dışarı sızıyordu. Derin bir nefes alıp içeri girdiğimde kadın kapıyı kapattı ve karşımda o tanıdık simayı gördüm. Her zaman olduğu gibi bana şefkatle baktı. “Otur, tatlım,” dedi naif ve kadifemsi bir sesle. “Nasılsın?”

Gösterdiği füme rengi berjere oturup ona baktım. “İyiyim. Siz?”

Elini uzatıp sağ elimin üzerini okşadı. “İyiyim, tatlım... İstersen önce bu işi nasıl yürüteceğimizi anlatayım olur mu?” dedi. Başımı salladığımda devam etti. “Öncelikle, yaşadığın sorunları bana anlatman gerek. Kutay tıbbi kısmını biraz anlattı ama birinci ağızdan duymam, gözlemciden duymamdan daha faydalı olacaktır. Durumun ciddiyetine göre ilerleyiş göstereceğiz ve sana bazı ödevler vereceğim.”

“Kant’ın Ödev Ahlakı gibi mi?”

Gülümseyerek başını salladı. “Evet, öyle.” Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkunduğumu fark edince, “Rahat ol, tatlım. Sorun değil, acele etme.”

Beni rahatlamaya çalıştığını bilsem de elimde değildi. Derin bir nefes alıp gözlerimi masasının üzerindeki kum saatine odakladım. Kendimi hazırlamaya çalışırken Moonlight Sonata tüm odayı sessizce kaplamıştı, hüznü yayıyor gibiydi. İnsanlar bu müzikte huzur buluyor olabilirdi, belki de aşkı buluyorlardı ama ben tamamen hüznü hissediyordum.

“Ben... ben dokuz yaşımdaydım,” dediğim anda boğazıma bir yumru oturdu. Kazağımı daha çok sıktım. Öyle ki parmaklarım kazağımın yün ipliklerini koparıp birleşebilirlerdi. “Annemle birlikte her gün yaptığımız gibi okuldan çıkıp babamın şirketine gitmiştik... Babamın toplantısının bitmesini beklerken içeri girmiştik yine gizlice. Her zaman yapardım bunu. Odaya girip sessizce cam kenarına oturur, manzarayı izler, babamın cama yansıyan aksini severdim.”

“Babanı çok seviyorsun anlaşılan.”

“Evet. Annem, babamı o kadar güzel seviyordu ki ister istemez ben de babama âşık olmuştum. Babamla eve döndük. 14 Şubat annemle babamın evlenme yıl dönümüydü.” Ellerim titremeye başlamıştı. Sanki daha dün yaşamışım gibi gözümde canlanıyordu her şey. Titrekçe bir nefes aldım. “Çok güzel bir akşam geçirdik. Güldük, sarıldık. Her şey çok güzeldi...” Gözyaşım aktı tekrar. Dudaklarım titrerken ellerime baktım. “Sonra... sonra gece uyandığimde her yer yanıyordu!” d Annemin çılgınları şimdi kulaklarımdaydı. Kulaklarımı kapatıp hiçkirmaya başladığımda omuzlarımdan tutulduğumu hissettim.

“Sakin ol. Arya. Anlat bana. Ne duyuyorsun?”

“Annemin çılgınlıklarını,” deyip gözlerimi açtım ve gözlerine baktım. Gözlerinde acı vardı.

“Gerçek değil. Bilinçaltının bir oyunu hepsi. Buradasın. Benimle. Tüm bunlar dokuz yıl önce oldu. Çok önceden. Dokuz yaşımdaydın ve birçok şeyi kendin kuruyor olabilirsin,” diyerek ellerimi kulaklarımdan çekti. “İyi dinle. Sadece sen ve ben varız. Moonlight Sonata çalıyor, duyuyor musun?”

Annemin çılgınlıkları kaybolmaya başlamıştı.

“İşte böyle. Derin derin nefes al, tatlım.”

“Ateşten korkuyorum. Her gece kâbus görüyorum.” Sanki dilim çözölmüş gibi hissediyordum. İçimdeki her şeyden kurtulmak istiyordum. “Yanma korkusuyla uyuyamıyorum. Çakmak bile yakamıyorum!”

“Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum,” dedi.

Ve ben ona inandım. Belki sebebi Ulaş'ın annesi olmasıydı ama inanmıştım işte.

Birkaç Saat Önce

Ulaş Tütüncü

Balkonda sigaramı içerken kız çocuğuna baktım. Bacaklarını demir parmaklıklardan sarkıtmış, fizik testi çözüyordu. Tuhaf bir kız çocuğuydu. Sabah mezarlıkta ağlarken, şimdi verdiğim ödevleri yapıyordu. Yirmi yedi dakikadır ona bakıyordum ve beni fark etmemişti. Sigaramın izmaritini aşağı atıp ciğerlerimdeki son dumanı dışarı bıraktım. Bu kız çocuğuna nasıl yardım edecektim? Psikolojik tedavi görmesi gerektiği aşikârdı lakin tanıdığım en iyi doktor annemden başkası değildi. Onu bu işe sokmak istemiyordum. Hem üzülmessin diye hem de o kızın Arya olduğunu bilmesin diye. Bunu öğrenir ve Arya'nın yaşadıklarını da bilirse çok fazla üzülecekti. Bu hayatta en çok değer verdiğim kadını üzmeyecektim elbette.

Başka bir doktor bulmam gerekiyordu. Balkona çıkan Kutay kapıyı han kapısı gibi açtığı için Arya yerinde sıçrayıp bize baktı. "Özür dilerim. Korkutmak istememiştım," dedi Kutay.

Arya gülümsedi. "Önemli değil," dedi ve bakışlarını bana çevirdi.

"Fizik mi çözüyorsun?" diye sordum sanki dakikalardır onu izleyen ben değilmişim gibi.

"Evet," dedi gözlerini kaçırarak.

"Kaç doğru?"

Tek gözünü kapatıp hesapladı. "Doksan üç."

"Yanlış?"

Kitaba baktı. "Kırk yedi."

"Çok fazla. Yüz kırk soruda netin seksen bir yirmi beş oluyor. Bizim fakültede mimarlık okumak istiyorsan otuz soruda yirmi iki soru yapman gerekiyor. Bu da yüz kırk soruda yaklaşık yüz doğru demek."

Kafasını salladı, elindeki kalemi dudaklarına bastırırken, "Çok çalışacağım," dedi.

Kutay'a kaş göz edip içeri girdiğimde, kız çocuğuna veda ederek peşimden geldi. "Namını duyduğun psikolog var mı?" diye sordum.

Sırıttı. "Var. Derya Demir."

"Harbi mi? Benim annem mi?"

"Bir de Suat Kesici var."

"Güzel. Randevu al kız çocuğu içini" dedim.

Kaşları çatılırken, "Hayırdır?" dedi.

"Ona yardım edeceğim sözüm var," diyerek koltuğa oturdum.

"İyi de bir şeyi unutuyorsun. Arya'nın sağlık sorunlarını karşılayan tek hastane Derya Teyze'nin çalıştığı hastane. O hastane-deki başka bir doktora götürürsen de kulağına gider ve sana feci kızar."

Haklıydı. Arya'yı götürebileceğim tek hastane oydu. Maddi durumunu bilmiyordum. Ben ödemeye çalışsam bile izin vermezdi. İzin verse bile gücüm yeter miydi bilmiyordum. Elimi saçları-mın arasından geçirdim. "Annem anlamasa bile çok etkilenecek."

"Derya Teyze güçlü bir kadın. Ne vakalar gördü biliyorsun. Bir şey olmaz."

Şimdiki Zaman

Arya Erçetin

Aynadaki yansımamdan, uzayan kâküllerime baktım. Yangın-dan sonra saçlarımın uzamadığını Suna Annem'e söylediğimde beni yetimhane doktoruna götürmüştü. Aldığım cevapsa şuydu; "Stres, uykusuzluk ve kötü yaşam koşulları saç uzamasını engel-ler."

Gözümden yaş akarken elimi kâküllerimin üzerine koyup par-maklarımla taradım. Psikoloğum Derya Teyze'nin dedikleri geldi aklıma. Saçlarımın uzamadığını ona anlatmıştım. "Seni tamamen iyileştirmem mümkün değil. İçindeki acıyı senden söküp alamam ama saçlarının uzamasına yardımcı olabilirim."

Banyodan çıkıp balkona adımladım. Koca Göz'ü kucağıma alıp yere oturdum ve başımı parmaklıklara yasladım. Ulaş balkonda belirdiğinde mahcupça ona baktım.

"Sigara içmem gerek," dediğinde yutkundum. İşte ödevim buydu; Ulaş'ın sigarasını yakmak. Ulaş'ın neredeyse tüm sigara-larını ben yakacaktım. O da verdiğim tepkiyi ölçüp annesine söy-

leyecekti. Derya Teyze böyle uygun görse de ben utanıyordum. Ulaş'ı cezalandırıyordu sanki benimle. Ulaş benimle uğraşmak zorunda değildi ama yapıyordu. O, iyi bir adamdı.

Ayağa kalkıp ona bir adım attım. Balkonlarımız o adar yakındı ki karşılıklı duruyorduk ve aramızda sadece bir adım vardı. Sigaray- yı dudaklarına yerleştirip çakmağı bana uzattığında titreyen par- maklarımı aldım.

“Kız çocuğu, her ateş aynı ateş değildir. Kontrol tamamen se- nin elinde. Tek bir hareketle onu söndürebilir veya alevlendirebi- lirsin.”

Kafamı salladım. Haklıydı ama bunun pek faydası olmuyordu. Soğuk metalin kapağını açtım, mekanizmaya dokundum ve alevi dudaklarının arasındaki sigaraya uzattım. Sigarası tutuştuğunda çakmağı hemen kapatıp eline tutuşturdum. Tekrar yere oturarak Koca Göz'e sarıldım ve dolan gözlerimi kırıştırdım.

“Ağlamayacak mısın?” diye sordu.

“Hayır. Ağlamayacağım ki sen kahramanım ol,” dedim titrek bir sesle. Dudaklarına sigarasını götüren eli bir süre duraksayıp daha sonra kaldığı yola devam etti. “Saçımı kesebilir misin?” diye sorduğumda gözlerime baktı. Gözlerinde puding var gibiydi yine.

“Ne?”

Gözlerimi sildim ve gülümsedim. “Kâküllerimi kestirmem ge- rek ama kuaförleri sevmiyorum. Sen kesebilir misin? Mimarsın ve estetik bakış açısına sahipsin.”

“Kuaförleri neden sevmiyorsun?”

“Yetimhanedeki kuaför ben hariç bütün kızların saçlarını kazı- mıştı. Sonra herkes bana küsmüştü,” dedim.

Kaçlarını çattı. “Neden kazıyorlar?”

Kâküllerimi kaldırıp arkaya yatırdım. “Bitlenmeyelim diye,” dedim ayağa kalkarak içeriden makası alıp geldim.

Uzattığım makasa baktı. “Kız çocuğu-”

Ellerimi çenemin altında birleştirdim ve kafamı eğdim. “Lüt- fen... Kuaföre gitmek istemiyorum. Suna Anne de çok uzak.”

Ellerini demir parmaklığa koyup benim balkonuma zıplayınca

minnetle gülümsedim. Elimden makası aldığımda balkonumdaki sandalyeye oturdum ve ona diktim gözlerimi.

“Ne kadar keseceğim?”

Ellerimle kaşlarımı gösterdim. “Kaşlarımın altında bitmesi gerekiyor.”

“Yamuk olursa sorumluluk almıyorum, kız çocuğu.”

“Sana güveniyorum,” dedim.

“Güvenme.”

“Güveniyorum.”

Gözlerini devirip eğildi ve saçlarıma dokundu. Tarakla saçlarımı taradığında kirpiklerime çarptı saçlarım. “Gözlerini kapat. Kirpiklerini de keseceğim sonra,” diye homurdandı.

Gözlerimi kapatmama rağmen Ulaş’ı görmem normal miydi? Makasın açılıp kapanma sesiyle yüzüme düşen saçlarımı hissettim. Yüzümü kaşındırmışlardı.

Bir süre saçımla uğraştıktan sonra, “Bitti,” dedi.

Gözlerimi açtım. “Nasıl oldu?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Kız çocuğu gibi.”

Makası bana uzattı, arkasını döndü, kendi balkonuna geçerken arkasından ona sarıldım. “Teşekkür ederim. Her şey için,” dedim ve geri çekildim. Bir şey söylemeden kendi balkonuna geçip içeri girdi. Kızmış mıydı? Bilmiyordum. Koca Gözü alıp ben de içeri girdim ve banyoya yöneldim.

Bana uzattığı önlüğü alıp üzerime geçirirken Can Abi’nin minnetle gülümsüyordu “Çok sağ ol, Aryacığım. İyi ki geldin.”

“Evde sıkılıyordum zaten, Can Abi. Tabii ki geleceğim,” dedim. Can Kırığı’nda yine aşırı yoğunluk vardı ve Ulaşlarla birlikte beni de çağırmıştı. Önlüğümü takıp mutfaktan çıktım ve masalara bakındım. Biri elini kaldırdığında o masaya ilerlemeye başladım. Ulaş, benim oraya gittiğimi görmesine rağmen onu çağıran masaya değil, beni çağıran masaya doğru ilerledi. Kaşlarım çatılırken diğer masaya yöneldim. Genç kızlardan oluşan bir guruptu, ben

gelince hayal kırıklığına uğramış gibiydiler. "Biz daha karar vermedik. Şimdilik çay alalım," dediklerinde başımı salladım.

Mutfağa doğru geri giderken Ulaş'a baktım. Birkaç adım arkamdan geliyordu. Adımlarımı yavaşlatıp onu bekledim, yanımda belirince gözlerine baktım. "Neden benim masama gittin?"

"Nereden senin masan oluyor, kız çocuğu?"

"Seni çağıran masaya değil, benim gittiğimi gördüğün masaya gittin."

"O masada daimi müşterilerimiz oturuyordu. Servisin eksik olmaması gerek."

Başımı salladım. Sanırım yanlış bir şey yapmamayım diye yapmıştı. Kızların çaylarını götürüp masalarına bıraktığımda bir kız utana sıkıla, "Bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii."

"Az önce konuştuğunuz garsonun ismi ne? Sevgilisi var mı?"

Sinirlendiğimi hissettim. Niye sinirleniyordum ki? İsmi ne yapacaklardı hem? Sevgilisi var mıydı, yok muydu onlara neydi? Elim karnıma koydum. Niye midem kasılıyordu? Bana ne oluyordu böyle? "Bilmiyorum," dedim.

"Nasıl yani? Az önce onunla konuştun?"

"Sizinle de konuşuyorum ama isminizi ve ilişki durumunuz bilmiyorum," dedim. "Başka bir isteğiniz var mı?"

Diğer kızlar kıkırdarken, benimle konuşan kız sinirlenmişti. "Yok," dedi sinirini belli ederek.

Arkamı dönüp rahatlamış bir şekilde yerime geçtim. Neden öyle davranmıştım ki? Ben kimseye laf sokmazdım. Çok mu çirkef davranmıştım? Niye bildiklerimi söylememiştim ki kızı? Yalan söylemeyi hiç sevmezdim ama şimdi neden onun ismini gizlemek istemişim? Yutkundum... Onu... Onu seviyor olabilir miyim? Gözlerim kocaman olurken ellerimi yanaklarıma koydum ve kafamı iki yana salladım, "Hayır," diye mırıldandım.

"Deli gibi hareketler yaparsan müşteriler kaçır," diyen Kuttay'ın sesiyle yerimde sığradım.

"Korktum!"

“Sakin,” diyerek göz kırptı.

Ellerimi yanaklarımdan çektim. “Tuhaf hissediyorum,” dedim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.” Kaşı kalktı

İfadesi birden ciddileşti. “Hasta mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Çok sıcakladım birden ve mide kasıldı. Kulaklarımın yandığını hissettim ve sinirlendim.”

“Neden?”

“Bana birini sordular da...”

“Sen de buna sinirlendin. Kışkandın yani.”

Kaşlarımı çattım. “Ne alakası var! Çok saçma!” diyerek itiraz ettim.

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı. “Ben sadece tahmin ediyorum, komşu kız.”

Omuzlarımı düşürdüm. “Affedersin. Özür dilerim,” dedim. Kâküllerimi bozduğunda gülerек ondan bir iki adım uzaklaştım. Birden kafede çalan müzik değişti ve doğum günü şarkısı çalmaya başladı. Ulaş elinde kocaman bir pastayla mutfaktan çıktı, pastanın üzerinde bir sürü mum vardı. Arkamı dönerek derin nefesler almaya başladım.

“Sakin ol. Aferin. İyi gidiyorsun,” dedi Kutay.

Aklıma bir soru takıldı. Ulaş bunun için mi o masaya gitmişti? Pastadan korkacağım için mi?

“Bayan?”

Dikkatimi toplayarak sesin geldiği masaya baktım; beş erkekten oluşan bir grup oturuyordu. Menüleri alarak yanlarına gittim. Ellerim titriyordu.

İçlerinden kumral olanı, “Sakin ol, güzelim,” dedi.

“Efendim?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Heyecanlandın. Sakin ol diyorum,” dedi gülümseyerek. “Adın ne?”

“Soyadım Tütüncü. Tanırsınız belki.”

Başımı çevirdiğimde Ulaş tam arkamdaydı. “Siparişleri ben alırım,” dedi itiraz istemeyen bir sesle.

Başımı sallayıp Kutay'ın yanına ilerledim ve Ulaş'a baktım. Onun tavırlarına karşı buz tutmayan nadir insanlardandım sanırım. İçeri Esra ve Burcu girdiğinde, Esra geldiği için sevinsem de Burcu için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Yıldızımız kucaklaşamıyordu. Esra yanaklarımı sıkıp sarıldıktan sonra, "Kâküllerini kesmişsin," dedi. Sonra da Kutay'a selam verip mutfağa yöneldiler.

Ulaş yanımıza gelip siparişleri şefe söylerken onu izliyordum. "Teşekkür ederim," dedim ve beni umursamadan mutfağa girdiğinde alt dudağımı sarkıttım. Biri garson çağırınca Kutay benden önce davrandı. Kolona yaslanıp etrafa göz gezdirdim. Burcu omzuma çarparak yanımdan geçti ve masalardan birine oturup elini kaldırdı. Yanına gittiğimde yüzüme hiç bakmadan, "Sufle alacağım," dedi. Adisyona işaretleyip arkamı dönmüştüm ki, "Ve white chocolate mocha," diye ekledi.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordum.

"Aslında, evet. Ulaş'la aranız ne var?"

Az daha tükürüğümde boğulacaktım. Gözlerim kocaman açılırken, "Hiçbir şey," dedim.

İnanmadığını belli edercesine güldü ve başını iki yana salladı. "Umarım öyledir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aslında istediğim şey Ulaş'tan olabildiğince uzak durman. Kimse fark etmiyor belki ama sen anlıyorsun bence. Ulaş'ı seviyorum ve sana yakın olması beni sinirlendiriyor."

Gözlerinde küçümseyici bir ışıltı olmasaydı eğer ona üzülüp, Ulaş'tan uzak durabilirdim ama beni küçümsüyordu.

"Ulaş'ın tipi bile değilsin," diyerek devam etti. "Çocuk gibisin. Ulaş olgun kadınları sever, sense sulu gözlü küçük bir kızsın. O, senin hiçbir şeyin olamaz. Sen de onun bir şeyi olamazsın. Hal böyleyken neden bir bağ var aranızda?"

Kendini ne sanıyordu da ikimizin adına karar veriyordu? Canımı acıtmak istiyordu belli ki ama yapamazdı. Ben zaten en dipteydim. Gülümsedim. "Seviyorsun demek... Peki, yaralandığında neredeydin?" dedim. Cevap vereceksen sözünü kestim. "Hatırladım. İyi olduğunu öğrenince 'detayları sonra anlatır mısın Esra, şu

an yüzümde maske var ve kırışıyor' deyip telefonu kapatmıştın."

Kaşlarını çatı. "Esra ciddi bir kavga olduğunu söylememişt. Ulaş hep kavga eder. Dayak yediğini söylemedi bana," dedi.

"Bu, bir bahane değil. Sevmek de değil. Seven insan, sevdiği insanı önemser, yüz maskesini değil," dedim ve arkamı dönüp hızla uzaklaştım.

Odamda oturmuş, duvarıma bakarken aklımda Ulaş vardı. Bugün neden böyle hissetmişim? Onu kıskanıyor muydum? Burcu'nun söylediklerinin beni sinirlendirmesinin tek sebebi beni küçümsemesi miydi, yoksa Ulaş'a yakıştırmaması da var mıydı işin içinde? Derin bir nefes alıp kendimi geriye doğru bıraktım ve sarsılarak sabitlendim yatağa. "Kafam çok karışık. Ne yapacağım? Bir sen eksiktin. Hoş geldin," diye söylenirken kapı tekmelenme sesi duydum. Benim kapım değildi ama sanırım Ulaşların kapısıydı, çünkü ses yakından geliyordu. Kaşlarımı çatıp kapıya ilerledim ve gözetleme deliğinden baktım.

Burcu muydu o? Ayakta duramıyordu ve makyajı akmıştı. Kapıyı açan Ulaş'ın kollarına atıp boynuna sarıldı. Bir adım geri çekildim. Onları niye izliyordum ki? Özel hayat diye bir şey vardı. Kendime kızarak odama gittim ama içimde bir üzüntü oluşmuştu. "Kendine gel, Arya," diye telkin ettim kendimi. Aklıma gelen şeyle gözlerim büyüdü. Ulaş evde yalnızdı ve eve sarhoş olan Burcu'yu almıştı.

Midem kasılırken dudaklarımı ısırdım. Aralarında bir şey olur muydu? Olmazdı, değil mi? Bana neydi ki? Ama düşünmeden de edemiyordum işte! Sürekli o geliyordu aklıma! Derin bir nefes aldım. "Ondan hoşlanıyorum galiba," diye kendime itiraf ettiğimde saçlarımı çektim ve küçük bir çığlık attım gülerek. "Ulaş'tan hoşlanıyorum!" deyip ağzımı kapattım ve kafama vurdum. Yüksek sesler diğer eve gidebiliyordu, bense bağıırıyordum. Kafama vurduğum için başım acırken ovuşturdum ve yalnız oldukları bir kez daha aklıma gelince gözlerim büyüdü. "Ya... Ya aralarında bir şey olursa?" diye sordum panikle. Ulaş, onu seviyor muydu? Ha-

yır. Onu arkadaş olarak görüyordu, biliyordum. Ya yanlış bir şey yaparsa? Ya Burcu onu baştan çıkarırsa? Ya... ya sevgili olmak zorunda kalırlarsa?

Telaşla ayağa kalktım ve dolabımı açtım. "Ulaş'ın namusunu kirletemeyeceksin, sarı yelloz," diye söylenip siyah taytımı, siyah kazağımı ve siyak kapüşonlu sweatimi çıkardım. Hepsini üzerime geçirip City Hunter'dan özenip yaptırdığım maskemle de ağzımı ve burnumu kapattım. Derin bir nefes alıp elimi yumruk yaptım ve, "Fighting!" diye bağırıp spor ayakkabılarımı giydim.

Kapıdan çıkıp anahtarımı paspasın altına bıraktım karşı kapıyı tekmelemeye başladım. Onları rahatsız edip kaçacaktım. Kapı açıldığında arkamı dönüp koşmaya başladım. Ulaş, "Siktir!" diye bağırdı. "Sen kimsin lan?"

Merdivenleri inerken kıkırdamadan edemedim. Açmayı beceremediğim kapıya geldiğimde dua edecekken bir amca gelip kapıyı açtı. Kolunun altından sıyrılıp koşmaya başladım. Islak yerlerde su sıçratarak koşarken Ulaş'ın sesini duydum.

"Dur lan orada!"

Gözlerim korkuyla büyürken hızımı artırdım. Sola dönüp Galata Kulesi'nin etrafındaki kafelerden birinin masalarının arasında ilerledim. Masalardan bazılarını devirince, "Özür dilerim!" diye bağırdım. Ulaş birden önüme çıkınca çılgık atıp sağa döndüm. Galata Kulesi'ne bakanlara çarpa çarpa giderken arkamdan küfreden bile oluyordu. "Ayıp bel!" diye bağırdım ve koşmaya devam ettim.

Bir anda kolumdan çekilince dengemi kaybedip yere düştüm, Ulaş da üzerime düşmüştü. Kolunu boğazıma yasladı. "Kimsin lan sen?" diye bağırdı ve kapüşonumu sinirle açtı. "Siktir!" dedi. "Kız çocuğu?" Ses tonuna bakılırsa gördüğüne inanmadığı belliydi. Ardından maskemi indirdi.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bayılmış numarası mı yapmalıydım?

"Kız çocuğu!"

Yerimde zıpladım ve tek gözümü korkuyla açtım. Sinirle nefesini verip önce yukarı baktı, ardından bana döndü. Bense nefes nefese kalmış, masum masum bakıyordum ona.

“Senin derdin ne?” diye sordu.

“Şu an ıslak zeminde yatıyorum,” dedim.

Üzerimden kalktı ve beni de kolumdan tutup kaldırdı. “Zarar ziyan var mı?”

İlk karşılaştığımız gün bana çarptığı an geldi aklıma. “Bu kez belimi kırdın sanırım,” deyip yüzümü buruşturdum.

Kaşlarını çattı. “Hırsız gibi giyinip kapımı tek meliyorsun ve kaçırıyorsun. Dur dememe rağmen durmuyorsun!”

“Ayağım kapıya çarptı, ne olmuş.”

“Çarpmak mı? Diyelim ki öyle oldu, o halde niye kaçırıyorsun?”

“Çünkü... çünkü sen çok sinirliydin ve bana kızacağını düşünüp kaçtım.”

Bana inanmadığı gözlerinden belli oluyordu. “Tam bir kız çocuğusun,” dedi. “Tam anlamıyla.” Sonra maskeme dokundu. “Bunun açıklaması nedir?”

Omuzlarımı silktim. “Hava soğuk.”

Sabır diler gibi kafasını yukarı kaldırdı ve bir süre bekledi. “Seni niye anlayamıyorum, kız çocuğu?”

“Anlamak istiyor musun?” diye sordum. Kafasını sallayınca heyecanla gülümseyerek ellerimi birleştirdim. “O halde beni içindeki çocukla tanıştıracak mısın?”

“Hayır, çünkü benim içimde çocuk yok, kız çocuğu. Zira onu öldürdüm.”

Gözlerim büyürken göz bebeklerinde bana el uzatan bir çocuk gördüm sanki. “Neden?” diyemeden edemedim.

“Çabuk büyümem gerekti. Bunun için de onu öldürmem gerekiyordu ve ben de yaptım.”

Neden büyümesi gerekmişti ki? Sormak istedim ama soramadım.

“Şimdi kız çocuğu, doğruları söyle.”

“Doğru-” Kaşlarını çatınca sustum. Beni boğacak gibi duruyordu. Üstelik hâlâ nefesimi düzene sokmamışken bunu çabucak yapabiliirdi.

“Söylemeyecek misin?”

“Bir nedeni olmak zorunda değil,” dedim.

“Kızım, kapımı tekmeleyip kaçıyorsun.”

“Canım sıkılmıştı. Fena mı oldu? Nefesimizi açmış olduk,” diyerek kendimi savundum. Üstüme üstüme geldiğinde geri geri gittim. Sırtım Galata’nın duvarına yaslanınca koyu kahve gözlerini gözlerime dikti.

“Saat 23.32 olmuş ve sen gelip kapımı tekmeliyorsun. Nedeni ise canının sıkılması, öyle mi?” dedi ve geri çekilip bir sigara çıkardı. Sonra da çakmağı bana uzattı.

Kaşlarımı çattım. “Ceza mı veriyorsun?” diye sordum burukça. Cevap vermedi. Elinden çakmağı aldım ve titrekçe nefes verdim. Gözlerim yaşarmıştı hemen. Sol elimin tersiyle gözlerimi silip burnumu çektim ve zipponun kapağını açtım. Alev, üşüyen parmaklarımı yakmayan bir ısı yayarken, dudaklarına yerleştirdiği sigarayı yaktım ve çakmağın kapağını kapattım. Ağlamayacaktım. Bana ceza vermiş gibi olmayacaktı. Ben ağlamayınca kaşları çatıl- sa da çok uzun sürmedi.

Alnımda sızı hissedince elimi kâküllerimin altına sokup çek- tim, kanı görünce gözlerim büyüdü.

Ulaş’ın kaşları tekrar çatılırken, sigarasını atıp kâküllerimi kal- dırdı. “Alnın açılmış!”

Bunu duyunca acıyı hissetmeye başlamıştım. “Canım acıyor,” diye mızızlandım.

“Eğlendin mi?”

“Sana karşı bir daha çocuk olmayacağım. Üstüme gelme.”

Gözlerini devirerek kolumdan tuttu ve peşinden götürmeye başladı. “Akşam akşam yağıdırıyorsun, Allah’ım!” diye sitem etti. Apartmanın önüne geldiğimizde beni arabaya bindirip direksiyona geçti. Bu arada yeni bir sigara yakmıştı.

“Başka ne oldu ki?” diye sordum.

“Ne?”

“Yağıdırıyorsun Allah’ım dedin ya. Başka bir şey de mi oldu?” Sorunun Burcu olmasını istiyordum. O kızı sorun olarak görsün

istiyordum. Bu doğru değildi ama bunu istediğimi inkâr edemedim kendime.

“En arızası sensin, kız çocuğu,” dedi.

Somurtup önüme döndüm. “Artık çocuk değilim. Tam üç gündür,” deyip üç parmağımı gösterdim. Vitesteki elini kaldırıp elimi gülümseyerek indirdi. “Canım acıyor,” diye mırıldandım.

Hastanenin acil girişine arabayı park ettiğinde, ben de alnımı tutarak indim arabadan. İçeri girdik, sedyeye çıktığımda hemşire gelip yaramı temizledi. “Dikiş atılacak gibi. Plastik cerrahımız bize razdan burada olur,” dedi.

Gözlerim bir anda büyümüştü. “Dikiş mi?” diye sordum korkuyla ve hemşire uzaklaşır uzaklaşmaz sedyeden atladım. Kaçtım.

Ulaş beni tuttu ve tekrar sedyeye bıraktı. “Sakin bir daha kaçayım deme!”

“Korkuyorum!”

“Karar ver kız çocuğu. Senin kahramanın mıyım, değil miyim? Kendinle çelişme. Kahramandan kaçıldığı nerede görülmüş?”

Omuzlarım düşüverdi. “Haklısın. Özür dilerim, kahramanım,” deyip gülümsedim. Ellerimi çırparken, “Kahramanım olduğunu kabul ettin!” diye ekledim neşeyle.

Doktor bize doğru gelirken Ulaş sıırtı. “Bu kez seni kurtarmayacağım.”

Korkmazdım artık. Kahramanım yanımdaydı.

#19. Soykan?

'Aşk, öldüren değil, ömre ömür katan olmalı. Karşıdaki adama baktıkça saçlarındaki kırıklar azalmalı. Gözlerindeki damarlar, göz kapaklarının altına karşıdaki adamı çizerken, o, bileklerinden öpüp sıkıca sarmalı seni. Öldürmeyip birlikte yaşlandırmalı. Ölürlen de yanında olmalı. Ölüme sebep değil, öldürecek kadar büyük olmalı. Etkisini yıllar sonra gösteren bir zehir gibi seni sarıp sarmalamalı ve o adama bağlamalı. Zamanı gelip sen öldüğünde zehir dudaklarından 'Seni seviyorum' diyerek çıkmalı.'

Ulaş Tütüncü

Arabayı binanın önüne park ettiğimde kafamı kız çocuğuna çevirdim. Uyuyakalmıştı, düzenli şekilde nefes alıp verirken yüzündeki saçlar nefesiyle titriyordu. Arabadan inip onun tarafına dolaşım. Kapısını açtığımda, "Geldik mi?" diye sordu uykulu bir sesle.

Uyandığı için kaşlarım çatıldı. Zor uyuyan birinin uykusu neden bu kadar hafifti? Başımı sallamakla yetindim. Gözlerini

ovuşturup kalkmak istedi ama emniyet kemeri ona izin vermedi. "Kalkamıyorum," dedi gözlerini büyüterek ve tekrar denedi. "Ulaş," dedi korkuyla. "Koltuğa yapıştım!" Uyku sersemi haline gülüp eğildim. Ne yaptığıma bakarken kemerine uzandığımda, "Beni kurtaracak mısın, kahramanım?" dedi küçük çocuklar gibi. Kemerini açtığımda utançla bana baktı. "Ben... onu unutmuşum."

Geri çekilip inmesini bekledim. Arabadan indiğinde kapıyı kapattım ve binaya ilerledim. Peşimden kedi yavrusu gibi gelmeye devam etti. Sağ eliyle anlına dokunuyordu. "Dokunduğun sürece canın acıyacak," diye onu uyardığımda elini indirdi.

"Özür dilerim," dedi yine.

Bir sürü haylazlık yapıp sonra özür dileyen küçük bir çocuk gibiydi. Ne diye kapımı teklemeyip kaçmıştı benden anlamıyor ve deli gibi merak ediyordum ama anlatacağa da benzemiyordu. Bu yüzden üstelemedim. Ağır demir kapıyı ittiğimde kolumun altından içeri girip merdivenleri tırmandı. Peşinden ben de tırmandım.

Bizim kata eriştiğimizde paspasını kaldırıp altından anahtarını aldı. Kaşlarını çatmış ona bakarken, "Ne?" dedi.

Başımı iki yana sallayıp kendi kapıma ilerledim. "Canın sıkılıyor ve birinin kapısını teklemek istiyorsun. Ama anahtarını paspasın altına koyuyorsun. Demek ki aklına birden gelmiş bir eylem değil. Evden çıkarken planlamışsın," dedim. Gözleri büyürken devam ettim. "Nedeni nedir merak ediyorum, kız çocuğu."

Gözlerimi kaçırıp boğazını temizledi. "Planlı değildi. Evden çıkarken anahtarımı hep buraya koyarım, el alışkanlığı."

"Öyle diyorsan," diyerek içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Salona gidecekken kız çocuğunun sesini duyunca duraksadım. "Ah! Aptal kafam! Ah! Acıdı!" diye kendi kendine söyleniyordu. Gülümsedim. Aptal kız çocuğu.

Salona geçtiğimde Burcu koltukta uyuyordu. Sıkıntıyla nefes verip koltuğun koluna bıraktığım battaniyeyi üzerine örttüm. "Ulaş," diye mırıldandı.

Arkamdaki sehpaye oturdum. Siyah göz makyajı akıp yüzünde kurumuş, sarı saçları dağılmıştı. Liseden beri tanışıyorduk Bur-

cu'yla. Eski sevgilim Aslı'nın en yakın arkadaşıydı. Aslı'yla bir sene sevgili olduktan sonra, Burcu'nun hareketlerinden bana karşı boş olmadığını fark etmiştim. Aslı da bunu fark etmişti ve kavga etmiştik. Aslı'ya âşık olmasam da seviyordum o zamanlar. Kavgamızın sonu ayrılık olmuştu. Bursa'ya, ailesinin yanına gitmişti. Bizse hayatımıza devam etmiştik. Altı ay önce geri dönmüş ve tekrar denemek için ısrar etmişti. İsrarcı kızları sevmezdim. Kendini kabullendirmeye çalışmış ama başarılı olmayınca temelli gitmişti.

O temelli gidince her şey Burcu için daha kolay oldu haliyle. Benim sevgilim yoktu ve o da engel yok diye düşündü. Lakin unuttuğu şey onu hiçbir zaman o şekilde sevmediğimdi. Yani Aslı gitse bile hiçbir ilerleme olmadı onun açısından. Tek ilerleme birkaç aydır bunu saklamıyor oluşuydu. Tıpkı bugün sarhoş bir şekilde kapıma dayanıp, 'Seni seviyorum' diyerek boynuma sarılması gibi. Onu sevmediğimi ve sevmeyeceğimi biliyordu. Git demiyordum, çünkü psikolojisi yerinde olan bir kız değildi. Ne yapacağını kestiremediğimden bir şey de diyemiyordum. Hal ve hareketlerimden anlıyordu, biliyordum ama hâlâ umut arıyordu. Derin bir nefes verdim ve ayağa kalkıp odama ilerledim.

Çalışma masamın üzerinde duran maketime bakıp montumu çıkardım ve kazağımın kollarını yukarı sıyırıp işimin başına oturdum. Projemin eksiklerini giderirken saat 03:08 olmuştu. Sigara içmek için ayağa kalkıp enseme ovarak balkona ilerledim.

Balkona çıkınca başımı yan balkona çevirdim. "Aptal kız çocuğu!" diye söylendim. Balkonda, yerde uyuyordu. Cenin pozisyonu almış, top haline gelmişti ve üşüdüğü belli oluyordu. Mart ayındaydık ve hava soğuktu. Üzerini örtmek istesem de uykusu hafif olduğu için yapmadım. İyice kahraman kalıbına sokmaya başlamıştı beni. Bazı konularda onu ikna etmek için o sıfatı ben de kullanıyordum ne yazık ki. Sigaramı yakıp işaret ve başparmağımın arasına alarak dudaklarıma götürdüm. Durgun havada ağızımdaki dumanı üflemeden sadece dudaklarımı açtığımda duman ciğerlerimi sakince terk etti. Beyaz duman yoğun bir şekilde yukarı çıkarken gözlerimi yakmıştı. Gözlerimi kapattım. Sanırım sigara dumanı gözlerimi yaktığı için üzülebilirdim.

İkinci nefesi çektiğimde, "Ulaş" diye fısıldayan kız çocuğuna

baktım. Sayıklıyordu. Neden ismimi sayıklıyordu ki? Ne görüyordu rüyasında? Belki de bugünkü kovalamacadan etkilenmişti. “Kokuyorum,” dediğinde gözlerim tekrar onu bulurken yanlış düşündüğümü anladım. Kâbus gördüğü için korkuyordu ve bana sesleniyordu. Kahramanını çağırıyordu.

Arya Erçetin

Saat 14:21’i gösterirken dudağımı ısırılmış, karşı kapıya bakıyordum. Kutay bugün boş olacağını ve bana ders anlatabileceğini söylemişti. Öğleden sonra iki erken sayılır mıydı? Karşımdaki kapı açılıp Argun’la karşılaşınca gülümsedim. O da bana gülümsedi. “Bize mi geliyordun?” diye sordu.

“Kutay evde mi?” dedim gülümseyerek.

O sırada Kutay belirdi kapıda. “Buradayım, kız çocuğu. Geç içeri,” deyip kolumdan tuttu ve beni içeri çekti. Argun arkasından kapıyı kapatırken Kutay, beni mutfağa yönlendirdi. Burcu tavada bir şeyler yaparken, Ulaş salatalık ve domates doğruyordu. “Kahvaltı yapacaktık,” dedi Kutay.

Sanırım öğlen iki onlar için erkendi. “Ben sizi rahatsız etmeye-yim o zaman,” dediğimde Burcu’nun gözleri hoşnutsuz bir şekilde üzerimde dolandı. Şey diyor gibiydi ‘Üzerine bastın ayağını çek.’

Ulaş salaş beyaz bir tişört ve kot giymişti ve elindeki işe tüm dikkatini vermiş gibiydi. Kaşlarını çatmıştı her zamanki gibi. Kutay ısrarcı bir tonda, “Rahatsız ettiğin yok komşu kız, geç otur. Birazdan Esra da burada olur,” dedi. Elimdeki biyoloji kitabını alıp dolabın üzerine bıraktı. “Kahvaltıdan sonra tamamen seninim.”

Sandalyeye oturduğumda Ulaş, Kutay’ın cümlesi hoşuna gitmemiş gibi ona bakıp tekrar önüne döndü. Ben de rahatsız olmuşum bu cümleden ama Kutay’ın art niyetli bir tavrı olmadığı için gülümsemeyi tercih etmiştim. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

Burcu, “Yok,” deyip elindeki tabağı masaya bıraktı.

Gözlerimi kıstım. Beni düşman gibi görüyor oluşunu anlasam da insani bir tavır değildi bu. Ona hiçbir zararım veya kötü davranışım olmamıştı. Çok geçmeden kapı çalınca Kutay açmaya gitti ve peşinde, elinde ekmekler olan Argun, onun arkasında da Esra

ve Bahadır'la geri döndü.

Esra, beni görünce yanaklarımı sıkıp rutinimizi tekrarladi. Yanıma oturmadan önce, "Yardım lazım mı?" diye sordu.

Burcu, "Canım ekmek sepetini verir misin?" dedi bana göz ucuyla bakıp.

Bana nispet yapıyordu aklı sıra. Umursamadım. Burcu ekmek sepetini masaya koyarken sepeti kafama çarparak koydu. Alnımdaki yaraya denk geldiği için dudaklarımdan bir, "Ah!" döküldü.

"Ay, kusura bakma canım ya," dedi sahte bir endişeyle.

O kadar iticiydi ki kelimeye dökemezdim. Gözlerim dolu acıyla. Ulaş bıçağı kesme tahtasının üzerine bırakıp yanıma gelirken Kutay, "Çok mu acıdı?" diyerek alnıma uzandı ama acıyacak diye korkarak geri çekildim.

Burcu, "Çok da hızlı çarpmamıştı-" derken Ulaş kâküllerimi kaldırınca yaramı görüp sustu.

Kutay'ın kaşları çatılırken, Ulaş gözlerime baktı. "Dikişlerinde sorun yok. Kanamıyor da," dedi beni rahatlatmak için.

Kutay, "Ne oldu?" diye sordu.

Ben utançla başımı öne eğdiğimde Ulaş, "Düştü," dedi detay vermeden.

Herkes bir ağızdan, "Geçmiş olsun," derken Burcu susmuş, arkasını dönmüştü bile.

Ulaş tezgâha geri dönüp salatayı masaya bıraktı ve yanıma oturdu. Diğer sandalyelerden tek boş yer Esra'nın yanı olduğu için oraya oturmamıştı sanırım. Burcu, Esra'nın yanına oturunca kahvaltıya başladılar. Ben kahvaltı yaptığım için çay içiyordum sadece. Argun, Ulaş'a arabayla ilgili bir şey anlatırken, Ulaş'ın da arabalara ilgisi olduğu belli oluyordu. Argun'un söylediği, anlamını veya ne işe yaradığını bilmediğim şeyler hakkında fikrini söylüyordu.

Bahadır, Ulaş'a bakıp, "Kardeşim, boş vaktin var mı?" diye sordu.

Ulaş kaşlarını kaldırdı. "Ne için sorduğuna bağlı."

Bahadır sırtı. "Benim çizimime-"

Ulaş, "Boş zamanım yok, kardeşim," diyerek sözünü kesti.

Bahadır ellerini çenesinin altında birleştirip şirince ona baktı. "Kardeşine acı, ne olur. Sadece birkaç fikir isteyeceğim. Vallahi çizmeyeceksin bu kez."

Ulaş gözlerini kıstı. "Sadece fikir veririm. Sadece!" diye kesin bir dille belirtti.

Bahadır gülümsedi. "Canını yerim."

Esra yanağını sıkıp Bahadır'ın ona bakmasını sağladı. "Canını yerim?"

"Senin yerin ayrı, yavrum, biliyorsun."

Ulaş bu duruma göz devirmekle yetindi.

"Eee, Arya?" dedi Esra. "Sevgilin var mı?"

Ağzıma götürdüğüm bardak yarı yolda kalırken, gözlerim bü-yümüş ve utanmışım. Böyle bir soru beklemiyordum. Bardağımı tabağına geri bırakıp kafamı hızlıca iki yana salladım. "Yok."

Esra, "Utanman gerek yok," deyip kıkırdadı. Ve bakışlarını Burcu'ya çevirdi. "Sen ne zaman geldin, Burcu?"

Burcu da bakışlarını bana çevirmişti. "Dün gece."

Aklıma dün gece gelirken Ulaş'a baktım. O da bana bakınca gözlerimi kırıştırıp önüme döndüm. O niye bana bakıyordu ki?

Alışveriş için dışarı çıktığımda hava soğuk değildi ama rüzgâr vardı. Siyah pantolonumu, vişneçürüğü ince kazağımı, gri uzun hırkamı, siyah deri montumu giymiştim. Ayıcık kulaklı siyah bere-mi takmış, siyah botlarımı da giyip evden çıktım.

Galata Kulesi'nin yanından geçerken, yukarı çıkmak için bek-leyen sevgililere imrenerek ilerlemeye devam ettim. Galata Köp-rüsü'nde yürürken yanımdan onlarca kişi geçiyordu. Normalde hiç kapılmadığım bir duyguya kapıldım bir an. Sanki izleniyordum. Kafamı yavaşça çevirip omzumun üzerinden arkama baktığımda takım elbiseli birkaç adam gördüm. Sakince yürüyorlardı. Her ta-kım elbiseli adam peşimde geziyor anlamına gelmezdi, değil mi?

Tedirgin olmuşum bir kere. Adımlarımı hızlandırdım. Soluma

baktığımda birkaç tane daha takım elbiseli adam görünce içimdeki korku tohumları kabuğunu çatlattı ve filizlendi hemencecik. Köprü bitiminde balık ekmek satan tekneleri gözüme kestirdim. Hızlı adımlarla kalabalığa karışıp arkama baktım. Takım elbiseli adamlar etraflarına bakıyorlardı. Yutkundum. Beni arıyorlardı!

Kaçmak için bir yol ararken etrafıma bakındım ve Ulaş'ı gördüm. Yanında bir arkadaşı vardı, bir yandan sohbet ederken, bir yanda da ekmek arası bir şeyler yiyorlardı. Boyu uzun olduğu için taburelere sığmamıştı haliyle. Ama o kadar güzel görünüyordu ki. Biri omzuma dokununca yerimde sıçradım ve korkuyla arkamı döndüm. "Buyurun, hanımefendi," diyen adam elindeki balık ekmeği elime tutuşturdu. Geri vermekten utanıp parasını verdim ve sırada olduğumu fark edip geri çekildim. Sıradan çıkınca ortada, açıkta kalmıştım.

Balık ekmeklere bakan, üstü başı yıpranmış çocuğu görünce koşarak ona ilerledim, ekmeği eline tutuşturup, "Afiyet olsun," dedim. Takım elbiseli adamlar sol tarafımdalardı ve beni görmüşlerdi. Sağa dönüp hızla koşmaya başladım. Ulaş'tan yardım istemekten vazgeçmiştim, çünkü onun da başını belaya sokuyordum. Belki de o dayacağı benim yüzümden yemişti.

Otobüs duraklarına koşarken biri kolumdan tutup benimle birlikte koşmaya başladı. Siyah deri montlu, uzun saçlı biri; kahramanım.

36-ES hattına binip ikimiz adına kart bastığında beni kalabalığın içine soktu ve demire tutundu. Bense demire ulaşamayıp koluna tutundum nefes nefese. "Sen-"

"Ortalıkta deli danalar gibi koşturursan herkesin dikkatini çekersin, kız çocuğu," diyerek sözümü kesti. "Kaçmak istiyorsan bunu sakın bir şekilde ve zekice yap."

"Neden geldin? Kaçıyordum ben zaten," dedim azarının üstüne.

"Evet. Kaçıyordun," dedi ve başımı tutup cama çevirdi.

Otobüsü takip eden arabaları görünce, "Tamam, kaçamıyorum ama gelmene gerek yoktu," dedim.

"Artık kahraman istemiyor musun?"

“Öyle değil. Kahramanımı tehlikeye atmak istemiyorum. Üstelik kahramanım, benim kahramanım olmak istemiyorken,” dedim. Bir şey söylemeyince, “Nasıl kurtulacağız?” diye sordum.

Başını eğip gözlerime baktıktan sonra durakları gösteren ekrana baktı. “Aramıza birkaç araba girdiğinde kaçacağız. Sonra ben icabına bakmaya çalışacağım. Kaç kişi saydın?”

“Sanırım altı,” dedim.

Kaşlarını çatı sinirle. “Bu rakama ayar olmaya başladım. Bizi daha önce takip edenler de altı kişiydi, o gün beni haşat edenler de.”

“Benim yüzümden,” diye mırıldandım.

“Neden senin yüzünden beni haşat etsinler, kız çocuğu? İşin içinde başka bir şey var ve ben bu işi bugün çözeceğim.”

“Nasıl?”

“Elbet seni aramak için ayrılacaklar,” dedi.

Otobüsle şüpheli arabanın arasına birkaç araç girdiğinde Ulaş kırmızı düğmeye bastı. Otobüs zaten trafik olduğu için durağa gitmeden kapıyı açınca, orta kapıdan inip trafikten de faydalanarak alarak koşmaya başladık. Arkama baktığımda, “Geliyorlar!” dedim korkuyla. Ara sokağa girip ilk sağdan keskin bir dönüş yaptık. Beni apartman girişine çekti ve duvara yaslayıp ağzımı kapattı. Derin nefes alıp verirken gözlerine bakıyordum. O da gözlerime bakarken ses duyunca kaşlarını çatıp, arkamdaki duvarın ardını görmek için hafifçe başını uzattı. Beni bırakıp adama vurduğunda korkuyla gözlerimi kapattım. Adam yere düşerken elindeki silahı da düşürmüştü. Ulaş eğildi ve silahı ayağıyla iterek uzaklaştırdı. Gözlerim kocaman olurken adama bir yumruk daha attı.

“Kimsin lan sen?”

Koşarak bize gelen adamı görünce, “Ulaş!” dedim. Adam, Ulaş’a silah çekmişti, korkuyla önüne geçtim. Silahın namlusunu saçlarımın üzerinde hissedebiliyordum. Ulaş gözlerime bakarken ben de ona bakıyordum. Arkasından çıkan başka bir adam da Ulaş’a silah doğrultmuştu, bunu görmek bedenimi korkuyla titretti.

“Kimin köpeğisiniz lan siz?” diye sinirle bağırdı Ulaş.

Kaşlarım çatılmıştı, böyle konuşması hiç sağlıklı değildi bizim açımızdan. Neden korkmuyordu?

“Her seferinde bize zorluk çıkarmamış olsan bizi de kendinize yormayacaksın,” diye söylendi başıma silah tutan adam.

“Ne istiyorsun kızıdan?” diye sordu bu kez Ulaş.

Arkamdaki adam güldü. “Soru soracak durumda olduğunu sanmıyorum.”

Ulaş da sinir bozucu bir şekilde adamın gülüşüne eşlik etti ve ani bir hareketle beni kendine çekti. Ardından, sırtımda ucu sivri bir şey hissettim. “Ulaş,” diye fısıldadı.

Bana cevap vermeden, “Aptal insanları sevmiyorum, kolay lokma oluyorlar,” dedi kışkırtıcı bir tonda. ‘Ne diyor bu?’ diye düşünmeden edemedim.

Bana silah tutan adam, “Ulan-” demişti ki Ulaş sözünü kesti.

“Amacım adaminizden laf almak olsa siz uzaklaşmadan ona vurmazdım. Uzaklaşmanızı istemedim. Vurduğum adamdan çıkan silah kurusıkıydı. Görünüşe bakılırsa sizinkiler de öyle. Siz Soykan Holding çalışanısınız. Özel koruma değilsiniz. Yumruk attığım adamın arka cebinde görevli kartı vardı. Ayrıca eline ilk kez silah aldığı da belli oluyor, çünkü elin titriyor. Kim olduğunuzu anladım ve geriye tek sorum kalmıştı; benim için mi, yoksa kız için mi buradasınız? Onu da az önce cevapladın.”

Ulaş’ın söylediklerini idrak etmeye çalışırken yutkundum. O, çok zeki bir adamdı. Peki, neden sırtıma sivri bir şey tutuyordu?

“Bize aptal diyen velet, kıza zarar verebileceğini yememizi mi bekliyor?” dedi adam oyuncu bir ses tonuyla.

Ulaş başını salladı, “Yerseniz iyi olur,” dedi ve o sivri şeyi biraz daha bastırdı.

Canım çok acımasa bile oyununa ayak uydurup inledim. “Acıyor,” dedim acılı bir sesle.

Adam, “Kes şunu lanet olası!” diye bağırdı.

Ulaş’ın kısık sesi doldu kulağıma ve fısıldadı. “Oyuna katılmana sevindim.” Sonra adama döndü. “Amacınız ne?”

“Gitmekte özgürsün,” dedi adam. “Kızı bize bırak ve git.”

Ulaş güldü. “Sonra yarın aynı oyunu yine oynarız, değil mi?”

“Uzatma. Kızı bırak ve git.”

“Önce arkamdaki adamını çek,” dedi Ulaş. Ne yani, beni bırakıp gidecek miydi? Gitmezdi. Korkuyla ona baktım. Arkasındaki adam diğerlerinin yanına giderken Ulaş benden bir adım uzaklaştı, elindeki sivri şeyi de o zaman gördüm; bıçaktı. Korkuyla titrediğimde elini enseme koyup dudaklarıma eğildi. Dudakları dudaklarıma çok yaklaştığında, “Birazdan kaçacağız ama önce biraz dikkat dağıtmamız gerekiyor. Bacaklarını birleştir,” dedi. Hipnoz olmuş gibiydim, söylediğini hemen yaptım ve bacaklarımı birleştirdim. “Şimdi dikkat dağıtacağız,” diyerek dudaklarını dudaklarımın tam köşesine bastırdı, arkamda kalmış olan adamlar bizim öpüştüğümüzü düşünüyor olmalıydılar. Kalbim ağzımda atarken gözlerine baktım; kapatmıştı. Benim de gözlerim kapandı. Ellerim belinde kalmıştı ve deri montunu sıkıyordum. Dudaklarını çektiğinde yavaşça gözlerimi açtım. Kıpırmızı olduğuma emindim. “Koşmaya hazır mısın?” diye sordu.

Sesimi bulamadığım için başımı salladım. Hızlı bir hareketle yere eğildi ve tekrar doğrulduğunda elinde bir silah tutuyordu. Nerede bulmuştu şimdi onu? Yavaşça dönüp yere baktım. Ayağıyla ittiği silah yerinde yoktu. Bacaklarımı kapattığımda Ulaş’ın bacaklarını görmelerini engellemiştim. Silahı ayağının ucuyla çekmiş, eğildiğinde de yerden almış olmalıydı. Bakışlarımı Ulaş’a çevirdim. Az önce adama ‘ilk defa tuttuğun belli oluyor, elin titriyor’ demişti ama onun eli titremiyordu. Askere gittiği için olmalıydı. Arkamdaki adamlar küfrederken Ulaş, beni arkasına çekti. “Askerde keskin nişancıydım,” dedi.

Adam sırtı. “Elindeki kurusıkı, hatırlatırım.”

Ulaş da sırtarak silahı kaldırdı ve sokak lambasına ateş etti. Çıkan gürültüyle birlikte sokak karanlığa gömülünce elimden tuttu ve koşmaya başladık. Adam arkamızdan bağıırıyordu ama ne söylediğini anlamamıştım. Ulaş havaya bir el daha ateş etti. Ara sokaklardan birine girdik ve kapısı açık olan ilk apartmana dalıp kapıyı kapattık. Duvara yaslanıp soluklanmaya başladım.

Ulaş da aynısını yapıyordu. Nefesi biraz düzene girince, "Seni korumaya çalışıyorlar," dedi.

Kaşlarını çatılırken, "Ne?" dedim şaşkınlıkla.

Başını duvara yasladı. "Seni bırakırsam gidebileceğimi söylediler. Belli ki seni korumaya çalışıyorlar."

"Soykan Holding neden beni korumak istiyor ki?" dedim, hiçbir şey anlamamıştım.

"Emin ol kız çocuğu bunu ben de merak ediyorum," dedi. Sigara içmesine rağmen nefesini benden çabuk toparlamıştı. "Küçük Soykan seni-"

"Öyle bir şey yok," diyerek sözünü kestim.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," dedim utanarak.

Başını sallayarak duvardan uzaklaştı, kapıyı açtığı anda birlikte dışarı çıktık ve gördüğümüz ilk taksiye bindik.

Ulaş Tütüncü

Arka koltukta uyuyakalan Arya'ya bakıp taksiciye parasını ödedikten sonra indim ve arka kapıyı açtım. Onu kucağıma aldığımda korkuyla gözlerini açtı. "Benim," dedim. Sesimle vücudu gevşeyip omuzları düştü ve kafasını omzuma bıraktı. Gözleri kapanırken uykuya dalmıştı tekrar. Binaya ilerlerken sıçradığında ona baktım. Gözleri kapalıydı hâlâ. Yanında silah patlamıştı sonuçta, ondan etkilenmiş olmalı diye düşündüm. Merdivenleri çıkarken, onu yere bırakmadan paspasın altından anahtarı nasıl alacağımı düşünürken, boynuma sarıldığında kaşlarım çatıldı. Te-nimde ıslaklık hissedince, "Kız çocuğu," diye seslendim ama beni duymadı. Merdivende duraksayıp ayağıma bir basamak üste koydum ve onu dizime bırakıp boşta kalan elimle yüzündeki saçları çektim. Uykusunda ağlıyordu. "Kız çocuğu," dedim tekrar.

Gözlerini kırıştırarak açtı. "U-ulaş?"

Onu tekrar kucağıma alıp merdivenleri çıkmaya başladım. "Kâbus görüyorsun."

Yanağındaki yaşları silerken, "Yürüye bilirim," dedi.

Umursamadım, çünkü kucağımdaki bedeni titriyordu. Bizim kata gelince dikkatle yere bırakıp sırtını duvara yasladım. Paspasın altından anahtarı aldıktan sonra botlarının fermuarlarını açıp içeri girmesini bekledim. Ardından ben de botlarımı çıkarıp içeri girdim. Bu gece yanında kalacaktım, çünkü kriz geçirecek gibi duruyordu.

Mutfığa gidecekken kolundan tutup yönünü odasına çevirdim. Odasına girdiğimizde yatağını işaret ettim. İtiraz etmeden uzandı ve Koca Göz'ü alıp sıkıca sarıldı. "Ulaş," dedi yorgun bir sesle. "Gidecek misin?" Gözlerini kapattı. "Gitme, korkuyorum."

Yatağın karşısındaki koltuğa oturdum. "Buradayım," dedim.

Birkaç dakika sonra nefesi düzene girmişti. Bir sigara yakıp odanın penceresini araladım ve telefonumu çıkarıp Argun'a mesaj attım. *'Beni haşat eden grup Soykan Holding çalışanları. Kız çocuğunu koruyorlar. Erim her şeyi biliyor gibi hissediyorum. Her bilgi Erim'e gidiyor. Niye Arya'yı koruyor olabilir?'*

Kendi soruma cevap ararken gözlerim kız çocuğuna kaydı. Terlemiş ve kızarmıştı. Aklıma onu öptüğümdeki görüntüsü geldi. Gözleri daha çok büyümüş, yine yeşil gibi bakmıştı. Kaşlarımı çatıp sigaramı cam kenarına bırakıp kalktım ve ona ilerledim. Yavaşça kazağını yukarı sıyırdım. Bıçağı bastırduğım yer hafif çizilmiş ve tahriş olmuştu. Kazağını indirip yüzüne baktım. Çok terlemişti. Üzerindeki montu çıkarmak için onu kaldırdığımda hemen gözlerini açtı. "Sakin ol," dedim. "Montunu çıkaracağım." Başını salladı ve kollarını kaldırarak bana yardımcı oldu. Arkasından hırkasını ve beresini de çıkarıp koltuğun üzerine bıraktım.

"Ben uyuyunca gidersin. Uykusuz kalmanı istemiyorum," diye mırıldandı..

Sigaramı bıraktığım yerden aldım ve derin bir nefes çektim içime. Dumanı camdan dışarı üflerken, "Teşekkür ederim, kahramanım," diye fısıldadığını duydum. Kahraman... Derin bir nefes daha aldım sigaramdan. Bundan her ne kadar hoşlanmasam da kendimi hep onun elinden tutmuş koşarken buluyordum. Ya da ona yardım ederken. Kaşlarım çatıldı iyice. Aklıma Can Abi'nin

sözü geldi bir kez daha; 'Seni kuvvetle çeken bir şeyden uzaklaşmaya çalışırsan etrafında dönmeye başlarsın.' Ben de ona 'İnsanlar momentum kurallarına uymazlar' demiştim. Telefonumu koltuğun üzerinden aldım ve Can Abi'ye mesaj attım. *'Dediğin söze uyuyorum sanırım. Kendi tezimi çürüttüm gibi.'*

#20. Kelebek İle Ateş

'Ben bir kelebeğim. Yarına ihtiyacım var. Biraz da sana. Biraz dediğime bakma. Kelebekler için biraz ne kadar önemlidir bilemezsin.'

Gördüğüm kâbusla uyandığımda saat sabaha karşı iki olmuştu. Dijital saatime bakarken kaşlarımı çattım. Ulaş'la taksiye bindiğimizde akşam sekizdi. Ne yani, altı saat mi uyumuştum? Bakışlarımı karşıma çevirdiğimde Ulaş'ı görünce yutkundum. Oturduğu yerde uyumuştur. Belki de sadece gözlerini kapatmıştı, çünkü elinde sigara vardı ve ilk defa işaret ve orta parmağının arasında görüyordum sigarasını. Sigara kendi kendine yanarken parmaklarına çok yaklaştığını fark ettim. Parmakları yanacaktı.

Yerimden kalkıp gözlerimi ovuşturdum ve sessizce yanına ilerledim. Sigarasını parmaklarından almam gerekiyordu. Ateşle göz göze geldiğimde içim titredi. Yutkundum. Ulaş haklıydı; 'Her ateş aynı ateş değildir.' Bunu kendi kendime fısıldadım ve sigara-

yi parmaklarının arasından aldım. Elimde, tıpkı onun tuttuğu gibi tutuyordum.

Gözlerini açtı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Uyandırdığım için sesi aksi ve pürüzlü çıkmıştı.

“Parmakların yanacaktı,” diyerek pencereyi açtım ve bitmek üzere olan sigarayı aşağı attım.

Kolundaki saate baktıktan sonra ayağa kalktı. “Uyu, kız çocuğu,” deyip kapıya ilerledi.

“Uyudum ya. Bundan çoğu olmuyor. Bugün rekor kırdım.”

Omzunun üzerinden bana baktı ve bir şey söylemeden çıkıp gitti. Ardından kapıya baktım bir süre. O, çok güzel bir adamdı. Neden?

Bacaklarımı balkonun soğuk demir parmaklarından sarkıtmış, çikolatalı sütümü içiyordum. Arada bir de, yan balkonda sigarası ve kahve içen Ulaş’a kaçamak bakışlar atıyordum. Bugün annesiyle randevum vardı. O da gelecekti. Gözlemlerini anlatacaktı. Az önce sigarasını yakarken gözlerim dolmuştu ama ağlamamıştım.

Bakışlarımı Galata Kulesi’ne çevirdim, önünde yine sıra vardı. Hava soğuk sayılmazdı ama lodos ciğerlerinize işliyordu. Aklima Ahmet gelince bugün onu ziyaret etmeye karar verdim. Hem Suna Anne’mi de görmüş olurdum. En son gittiğimizde bileğimi burkmuştum ve o gün Ulaş dayak yemişti.

Yüzüne baktım. Burnunun üzerinde ve kaşında birazcık iz kalmıştı. Dudağındaki yara geçmişti ama üzerinde ince bir kabuk vardı hâlâ. Morlukları da çoktan düzelmişti. Parmaklarına baktım; sanki hiç çıkmamış gibi uzun ve güzel bir şekilde kupayı kavramışlardı.

“Rapor mu hazırlıyorsun kafanda?”

Sesini duyunca irkilerek bakışlarımı ona çevirdim, o da bana bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı yine. “Hı?” dedim.

Kafasını önüne çevirdi. “Yirmi dakika sonra çıkacağız,” deyip biten sigarasını balkondan attı ve ayağa kalkıp içeri girdi.

Ben de kalkıp içeri girdim ve saçlarımı taradım. Ensemi kapatmak için de saçlarımı açık bıraktım. Kâküllerime dokundum. Ulaş'ın tarafları uzun bırakmış, geri kalanını düz bir şekilde kesmişti.

Siyah pantolonumu, gri ince kazağımı ve siyah montumu giydim. Gri beremi ve parmaksız eldivenlerimi takıp yaseminli dudak koruyucumu sürdüm. Sonra da siyah botlarımı giyip kapıya yöneldim. Bir şey unuttuğumu fark edip hızlıca geri döndüm ve Koca Göz'e sarıldım. O sırada parfümlerim dikkatimi çekti. Bir tanesini seçip sıktım ve evden çıktım.

Anahtarı paspasın altına bıraktıktan sonra saate baktım. 13.42'ydi. Bana ne zaman yirmi dakika sonra çıkacağız dediğini bilmediğim için geç mi kalmıştım, yoksa evden erken mi çıkmıştım bilemedim. Beklemeyi seçtim bu yüzden. Kapımın zili aşağıdan çalınca benden önce inmiş olduğunu düşünerek aşağı yöneldim. Merdivenleri ritmik adımlarla inip ağır kapıya geldiğimde tüm gücümle çektim ve geçebileceğim kadar aralık oluşturunca zorla geçip sırtımı yasladım ve biraz daha açtım. Apartmanın önünde dikilip üzerimi düzelttim. 'Kahramanım neredeydi? Gitmiş miydi?' diye düşünürken arabanın içinde olduğunu fark ettim. Ön kapıyı açıp oturdum ve kemerimi taktım. "Hazırım." Başını salladı ve arabayı çalıştırdı.

Ulaş'la nasıl bu kadar yakın hale geldiğimizi düşünmeye başladım. O, buz adamdı. Ya da yaşayan kaya. Veya buz kayası. Nasıl olmuştu da şimdi onunla hastaneye gidiyordum? Onunla yaşadığım her şey tesadüf müydü? Hayır. Tesadüflere inanmıyordum. Her şeyin bir amacı vardı. Peki, Ulaş'ın bana yardım etmesindeki amaç neydi? Üzülüyordu belki de benim için. Ya da onun dediği gibi, başıma bir şey geldiğinde orada oluyordu ve yardım etmek zorunda kalıyordu. Zoraki kahraman gibi bir şey oluyordu demek ki.

"Montumun cebinde sigaram ve çakmağım var."

Sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Başını hafifçe eğerek sağ cebini işaret etti. Sol elimi uzatıp cebinden sigarasını ve çakmağını çıkardım. Paketin kapağını açıp içinden bir dal aldım ve dudaklarına uzattım. Dudaklarının arasına sıkıştırdı sigarayı. Çakmağı ateşleyecektim ki kaşlarım çatıldı. Daha önceki zippo değildi bu. "Değiştirmişsin," dedim.

Ne söylediğimi önce anlamadı. Bakışları çakmağa kaydıkdan sonra, "Birine hediye ettim," dedi.

O zippoyu çok seviyor gibiydi. Kime hediye etmişti ki? Anladım der gibi başımı sallayıp titreyen parmaklarımla çakmağı çaktım ve alevi sigarasına yaklaştırdım. Sigaranın ucunu ateşe sokup içine çekti. Ateşi içine çeken bir adam ancak ateşten korkan bir kızı kurtarabilirdi, değil mi? Yalnız ve yalnız o öğretebilirdi kıza ateşten nefes alıp yanmamayı.

Zipponun kapağını kapatıp sigara kutusunun içine yerleştirdim ve cebine geri koydum. "Her ateş aynı ateş değil, kız çocuğu," dediğimde bana baktı, tuhaf bir bakış atıp önüne döndü. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm. Dudaklarında sigara varken gülümsemek ona çok yakışmıştı. "Sigaranın tadı var mı?" diye sorarken buldum kendimi.

Başını salladı sol dikiz aynasına bakarken. "Var," dedi kısaca.

"Merak ediyorum."

"Kedinin meraktan öldüğünü bilmiyor musun, kız çocuğu?"

"Kedi değilim ki ben." Bana yine bir bakış atıp önüne baktı. Bakışı şunu söylüyordu; 'Ciddi misin?' Ama umursamadım. Trafiğe girdiğimizde neredeyse duracak vaziyete gelmiştik. Dudaklarının arasından çıkardığı sigarayı bana uzattığında şaşırdım. Ucundaki ateşe bakıp gözlerimi ona çevirdim. İçmek istemiyordum sadece tadını merak etmiştim. Anlamış olacak ki sigarasını geri çekti.

"Sonuçlarını tahmin edemeyeceğin şeyleri arzulamanın anlamı yok, kız çocuğu. Özellikle de gerçekten arzulayıp arzulamadığını bilmediklerini."

Hastanenin çatısına oturmuş, ayaklarımı aşağı sallarken göz yaşlarım akıyordu. Boğazım düğümlenmiş, nefes alamıyordum. Bulanık gören gözlerimi silip aşağı baktım. Herkes telaşla koşuşturuyordu. Beni arıyorlardı, biliyordum. Çünkü o odadan kriz geçirerek kaçmıştım. Hastanenin sahibi sayılan adamın kızı ortalıkta yoktu ve herkes endişeliydi. Kamera kayıtlarına bakıp burada olduğumu anlamaları uzun sürmezdi. Umursamadım. Amacım on-

lardan değil, kendimden kaşmaktı.

Gözlerimi ince kazağımın koluna silip iç çektim. Hiçbir zaman intihar etmeyi aklımın ucundan geçirmemiştim. Ama günler geçtikçe bir günüm bir günümü tutmuyordu. Bir gün çok üzgündüm, bir sonraki günse hissiz. Bazen çok az mutlu oluyordum ama o da uzun sürmüyordu. Ama hiçbir zaman intihar etmeyi düşünmemiştim. şu an oturduğum yerden biraz aşağı kaysam belki de çektiğim acılar son bulacaktı. Burnumu çektim aşağı bakarken. Yüksekten korkmazdım. Aksine severdim. Babamı hatırlatırdı bu manzara.

O an nereden geldiğini bilmediğim bir kelebek belirdi karşımda. Buğulu gözlerimle ona baktım. Mavimsi bir kelebektı. Elimi betondan çekip ileri uzattım. Ona dokunmak istiyordum. Birden yağmur çiselemeye başladı. Tam kelebeğe dokunacakken biri arkamdan sarılıp beni kendine çekti ve ikimiz de yere düştük. Başımı arkaya çevirip kim olduğuına baktım. Ulaş'tı. Uzun saçları alnına düşmüştü. "Aklını mı kaçırdın sen!" diye bağırdı. Doğrudu, beni yan tarafına oturtup kollarımdan sarstı. "Düşüyordun az daha!"

Ne yaptığımı o anda idrak ettim. Evet, gerçekten de az daha düşecektim, çünkü kelebeğe dokunmak için öne eğilmiştim. "Ben... bir kelebek gördüm," diye mırıldandım.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Korkmuş muydu? İntihar edeceğimi mi sanmıştı? Gözlerini açıp çatık kaşlarla bana baktı. "Atlayacak mıydın?" Sesi sertti.

"Hayır," dedim hemen. "Sadece kelebeğe dokunmak istemiştim."

Ayağa kalktı, beni de kaldırdı. İki adım atıp aşağı baktı. Neye baktığını görmek için yanına ilerledim. Ama aşağı değil, duvarın dibine bakıyordu. Az önce gördüğüm kelebek hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu; ölmüştü. Yağmur mu engel olmuştu uçup gitmesine? Gözyaşlarım akmaya başladı tekrar, onun için üzöl-müştüm.

"Olur da aklından böyle bir düşünce geçerse, kız çocuğu, kelebeklerden utan."

Sesini duyunca yaşlı gözlerimi ona çevirdim. Duyduklarımı

sindirmeye çalıştım bir süre. Bir adam nasıl bu kadar düşünceli olabiliyordu?

Gözlerini kelebekten çekip bana baktı. Bitterli pudingleri kaynıyordu sanki. “Bundan sonra bir kelebek olduğunu düşün ve ona göre yaşa, anladın mı? Her saniyen önemli olacak, ona göre yaşayacaksın.”

Güçlkle yutkundum. “Yapamıyorum,” dedim.

“Yapacaksın. Yardım edeceğim. İyileşeceksin. Tamamen değil ama kelebek olmak için tamamen iyileşmene gerek yok. Kanadı yırtılan kelekler de yaşıyor.”

“Ben de söz veriyorum. Kelebek olmaya çalışacağım,” dedim ve sokulup ona sıkıca sarıldım. O ise kolları iki yanında, öylece durdu.

Çatıda birkaç güvenlik ve hemşire belirince Ulaş’tan uzaklaştım. Derya Hanım da gelmişti ve endişeli gözlerle bize bakıyordu. Hemşirelerden biri bana yaklaşmaya başlayınca birkaç adım geriledim ama Ulaş’ın bakışları beni durdurdu. Koluma batan iğne canımı yaksa da kıpırdamadım. “Acıdı,” diye mırıldanırken bacaklarımın beni daha fazla taşıyamayacaklarının farkındaydım. Gözlerim kapanırken Ulaş’ın kollarını hissettim, ben kucağına alıyordu.

Ulaş Tütüncü

Kız çocuğunun yaprak gibi titreyen bedeni koluna yapılan iğneden sonra dalından kopuverdi. Yere düşmesine izin vermeden onu kucağıma aldım. Islak saçları yüzüne yapışmış, dudaklarını ısırmaktan kanatmıştı. Arkamı döndüğümde annemle göz göze geldik. Bakışlarında acıma vardı. Kız çocuğuna üzüldüğünü biliyordum ama acımak? Bunu daha sonra sorgulamaya karar vererek merdivenlere yöneldim.

Kız çocuğunun başı omzumdayken aklıma o görüntü geldi. Birkaç saniye geç kalsam düşecekti. Öne doğru uzanmıştı. Küçük bir kız çocuğunu zapt etmek neden bu kadar zordu? Neden sürekli beladaydı başı? Sanki sırf onu koruyayım diye bilerek başını belaya sokuyor gibiydi. Her koktuğunda gözleri daha da büyüyor

olmasa böyle düşünürdüm. Can Abi haklıydı. Onu uzaktan koruyayım derken ya elinden tutmuş koşarken ya da kucağımda baygın veyahut arabada uyurken buluyordum kızı.

Bana gösterdikleri odaya girip onu yatağa bıraktım ve çıktım dışarı. Annem kapının önündeydi, hüznle gülümsedi beni görünce. Islak saçlarımı geriye yatırdım. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyorum?"

"Hüzünlü," dedim.

İçten bir şekilde gülümsedi. "Arya sana ayak uyduruyor."

Ne söylemek istiyordu?

"Senin tek bakışınla sakinleşiyor sanki. Çatıda olduğu gibi. Ateşten korkan kız, senin söylediğin şeyi tekrarlayarak kibrit yaktı bugün. Sana değer veriyor. Ayak uyduruyor işte. Senin yanında sakinleşiyor. Nedeni nedir?"

"Kahramanı olduğumu düşünüyor," dedim omuzlarımı silke- rek.

"Her zaman zeki bir çocuktun, Ulaş," dedi ve parmağını göğsümün sol tarafına bastırdı. "Ama şuraya gelince kafan hiç çalışmadı. Bir kızın ilk kahramanı babasıdır. İkinci kahramanı ise sevdiği adam."

Sözleri biter bitmez arkasını dönüp Arya'nın odasına girip kapıyı kapattı. Gözlerim kapıda bir süre öylece kaldım. Kız çocuğunun beni sevdiğini mi söylemişti şimdi? Kaşlarım daha çok çatıldı. Çatdayken gözlerinde gördüğüm acıma bunun için miydi? Kız çocuğunun beni sevdiğini düşündüğü için mi?

Nikotin istediğim arttığında binayı terk ettim. *'Ateşten korkan kız senin ona söylediğin şeyi tekrarlayarak kibrit yaktı bugün.'* Sigaramı tutuşturup derin bir nefes aldım. Beni sevmesi için ona bir neden vermemiştim. Kahramanı olmak dışında. Soğuktum. Bunu o da söylüyordu. Gerekmedikçe onunla konuşmuyordum. Nasıl olurdu da bunlara rağmen beni sevebilirdi ki? Bence bunun adı sevgi değildi, kahramanı olduğumu düşündüğü için bana güveniyordu, hepsi bu. Bana güvendiği için ayak uyduruyordu. Güvenmek ve sevmek ayrı eylemlerdi.

Ağızımdaki dumanı havaya bırakırken, “Aklın varsa bana âşık olma, kız çocuğu” diye mırıldandım.

Arya Erçetin

Son basamağı da inip hastanenin çıkış kapısına ilerledim. Yağmur hâlâ yağıyordu. Sensörlü kapı açıldığında hafif bir rüzgâr hissettim ve dışarı çıktım. Ulaş’ın dışarıda olduğunu söylemişlerdi. Daha sonra iki adam gördüm uzakta, ikisi de sigara içiyordu. Biri Ulaş’tı, diğeri de onu anımsatıyordu. Kaşlarımı çattım, abisi olabilir miydi? Onlardan birkaç adım uzakta durdum ve Ulaş’ın beni fark etmesini bekledim. Gözlerini bana çevirdiğinde yanındaki adam da çevirmişti. Nezaketten gülümsedim adama. O da bana gülümsedi. Şaşırmıştım. Ulaş’tan farklıydı. O, çok nadir gülümserdi bana. Ama bu adam nazikti.

Elini cebinden çıkarıp bana uzattı. “Ben, Savaş. Ulaş’ın abisiyim. Sen de komşu kızsın,” dedi.

Başına bela olan kız çocuğu demek daha doğru olur diye geçirdim içimden. Uzattığı eli sıktım. “Arya.”

Vücudundan bir titreme geçmişti sanki, elimi tutan elinde hissetmiştim bunu. Elini çekti, gözleri Ulaş’ı bulurken gülümsedi. “Memnun oldum.”

Ulaş’a baktım merakla. İsmi mi duyduğunda o da böyle bir tepki vermişti. İsmimle ilgili ne gibi bir anıları vardı, merak ediyordum.

Ulaş, abisiyle vedalaştı ve arabaya ilerledik. Birkaç adım arkasında kaldım. Arabaya binecekken kafamı kaldırıp çatıya baktım. Oradan düşsem öldürdüm, değil mi? Ulaş camı tıklattığında kendimi toparlayıp arabaya indim.

Biraz ıslaktım hâlâ, biraz da uyuşuk hissediyordum. Bir an önce eve gidip uyumak istiyordum. Bu krizden sonra uyuyabilir miydim, bilmiyordum ama istiyordum. Yol boyunca hiç konuşmadık. Ben de camdan dışarıyı izleyerek, nasıl kelebek olabilirim diye düşündüm. Anı yaşayacaktım. Her saniye benim için önemliydi. Her günüm çok önemliydi.

Apartmanın önüne geldiğimizde kapının önünde bir kız bekliyordu. Ulaş’ın arabadan indiğini gördüğü anda koşarak yanına

geldi kollarını boynuna doladı. Yerimde donakaldım. Bir kızın Ulaş'a sarılmasını umursamamaya çalışabilirdim ama Ulaş'ın da ona sarılmasını... Bunu umursamamayı becerebilir miydim?

Birbirlerinden ayrıldıklarında kendime gelip merdivenleri çıktım ve ağır kapıya sırtımı yaslayıp uyuşuk bedenimle zorla açtım. "Teşekkür ederim," dedim Ulaş'a ve zorlukla gülümsedim. İçimdeki mavi tüylü canavar nereden çıkmıştı şimdi? Neden midemde zıplayıp kalbimi sıkıyordu?

Onları arkamda bırakıp merdivenleri çıktım ve paspasın altındaki anahtarımı alıp kapıyı açtım. Botlarımı çıkarıp odama ilerledim.

Yatağıma kendimi bıraktığımda gözlerimi kapattım. Topuklu ayakkabı sesinin ardından kapı kapanma sesi geldi. Koca Göz'e sarıldım. "Sanırım kalp krizi geçiriyorum, Koca Göz. Ya da kalbimin midesi bulanıyor. Emin değilim. Tuhaf hissediyorum. Şey gibi... Babamın ağaçlarını severken hissettiğim şey gibi. Ama çok saçma."

Uyandığımda saat gece yarısı olmuştu. Dört saat uyumuştum ve terden sırlıklam olmuşum. Telefonuma baktım, Deniz mesaj atmıştı. *'Birkaç gündür sana geliyorum ama evde yoksun. Sürpriz yapamayacağım anlaşılan. Yarın müsait misin? Seni özledim.'*

Yutkundum. Nankördüm sanırım. Onu hiç arayıp sormamıştım. Gerçi başımdan bela eksik olmuyordu ki. Mesaj yazdım. *'Ben de seni özledim. Yarın tüm gün evdeyim. Alışverişe çıkarız.'*

Telefonu yatağın üzerine bırakıp banyoya girdim, duş almam lazımdı yoksa bu uyuşukluktan kurtulamayacaktım.

Banyodan çıkınca taradığım saçlarımı kurutup ördüm. Koca Göz'ü de alıp balkona çıktım ve yere oturup kafamı demir parmaklıklara yasladım. Kendi kedime şarkı mırıldanıyordum. Kelebekler üzülmü müydü? Ben neden üzgündüm? Kocaman üzgün bir kelebek gibi, dudaklarımı büzdüm. Kanatlarım siyah renkte sanırım.

Saat bir olduğunda yan dairenin balkon kapısı açıldı. Ulaş

çıplak ayaklarıyla balkona çıktı, dudaklarının arasındaki sigarayı yakacakken beni görüp durdu. Sigaralarını benim yakmam gerekiyordu. Ayağa kalktım ve ona adımladım. Ne yapmak istediğimi anlamış olacak ki durdu öylece. Çakmağı titreyen parmaklarımla tuttum ama elimin üzerinden tuttu. Gözlerimi ona çevirdim. Bitterli pudingleri kaynıyordu yine. Ne olmuştu ki? Genelde, çok sinirlendiğinde böyle bakıyordu. Veya korktuğunda. Şu an ikisi de uymuyordu bu duruma.

Çakmağın kenarında duran başparmağımın üzerine başparmağını koydu ve ateşledi. Elimi kendi eliyle yönlendirerek küçük alevi dudaklarındaki sigaraya yaklaştırdı. Sigarayı diğer eliyle dudaklarından çekti ve ikimizin arasında tuttu. Çakmak hâlâ yanıyordu, gözlerinde ateşin yansıması vardı.

“Kelebekler ateşi gördüğünde ona doğru uçup ölüler. Bu hikâyedeki kelebek sensin, kız çocuğu. Ateş ise ben. Ne bir kahramanım senin düşündüğün gibi, ne de güzel bir adam. Bana sakın çok güvenme.”

“Ateşe doğru uçmadan nasıl duracağım peki?”

Üfleyip çakmağın ateşini söndürdü. “Gerekmedikçe ateşe bakmayacaksın.”

Sigarası bitene kadar öylece karşılıklı durduk. O, sigarasını içti, ben de son kez ona bu kadar uzun baktım. Kelebek olacağıma söz vermiştim. Olacaktım. Ateşe uçmamayı nasıl başarırdım, bilmiyordum ama unuttuğu bir şey vardı; ben de ateşin bir parçasıydım. Soyadımdan hayatıma kadar. Ne kadar istersem isteyeyim uzak kalamayacaktım. Eninde sonunda uçacaktım ateşe. Tuhaf hissettim. Çünkü ateşin o olduğunu düşündüğümde yanmak o kadar da korkunç gelmemiştii gözüme. Bana ne oluyordu? Kelebekler ateşe âşık olur muydu?

#21. Sevmek Güzel Şey

'Vazgeçtim. Ben, senin kelebeğin olacağım. Avucunda tutarken kanatlarımı yırtsan bile yalnızca öleceğimi anladığımda gideceğim senden. Sebebi ise ölümümü gördüğünde üzülecek olman olacak. Kelebeğin olacağım senin. Sonsuz olmayan hayatında seni sonsuza kadar sevecek olan.'

Ulaş Tütüncü

Tabancaya baskı uyguladığımda silikon gelmeyince biraz daha bastırdım. Yine sıkışmıştı. Sinirle bastırdığımda içindeki yay kırılınca küfredip odanın bir tarafına fırlattım ve elimi saçlarımdan geçirip çalışma masama yaslandım. Dün gece balkonda içeri girdiğimde kız çocuğunun mırıldandığını duymuştum; 'Seni özledim baba. Bu çocuk beni ağlattı. Sen olsaydın ona kızardın, değil mi?'

Bu sözler beynimde yankı yaparak gezerken gözlerimi kapattım ve tavana çevirdim yüzümü. Her şeye ağlayan ve başından bela eksik olmayan küçük bir kız çocuğuydu o. Bunlar yetmemiş gibi bir de benden hoşlanıyordu. "Böyle yaparsan nasıl koruyaca-

ğım seni, kız çocuğu?” diye mırıldandım kendi kendime sessizce. Kafamı önüme çevirip gözlerimi açtım ve sıkıntıyla nefesimi verdim.

Odama uykulu gözlerle Argun girdi. “O ses neydi? İyi misin, kardeşim?”

“Silikon tabancasını kırdım. Ses için kusura bakma, kardeşim,” dedim.

Gözleri, duvara çarptığı için yamulan silikon tabancasına gidip tekrar bana döndü ve anlayışla başını salladı “Garajda var. Yerini biliyorsun.”

“Eksik olma.”

Elini, önemli değil der gibi boşlukta salladı. “Can Abi mesaj atmış. Dün açmamışsın telefonu. Seni bugün mutlaka görmek istiyormuş,” dedi.

Dün kız çocuğu yüzünden telefonu açamamıştım. Önceki gün attığım mesaj için aramıştı büyük bir ihtimalle. Şu, kendi tezimi çürüttüğüm konuyla ilgili. “Tamam,” dedim mırıldanır gibi.

Kaşı kalktı. “Hayırdır?”

Yaslandığım masayla temasımı kesip, üzerimi giymek için dolabıma ilerledim. “Ne zamandır dertleşmedik. Ondandır,” dedim.

Odasına gidecekken duraksadı ve bana baktı. “Kafede değildir bugün. Direkt mezarlığa uğra. Bugün ayın sekizi.”

Dolap kapağının kulpunu sıktım. “Tamam,” dedim sadece. Argun odadan çıkınca boş gözlerle bir süre dolaba baktım. Sonra siyah ince kazağımı ve dar siyah kotumu alıp kapattım kapaklarını dolabın. Üzerimi giyindim, yatağın üzerindeki lacivert hırkamı da giyip çalışma masamın üzerinden eşyalarımı aldım. Parfümümü sıktıktan sonra saçlarımı ellerimde rastgele düzelttim ve odamdan çıktım. Botlarımı da ayaklarıma geçirip evden ayrıldım.

İki kez metro değiştirip on beş dakika kadar yürüdüğümde Aşiyân Mezarlığı’na gelmiştim. Birkaç dakika mezarlığın kapısında bekledim. On iki yaşımdan beri mezarlıklarla aram iyi sayılırdı lakin aramızın iyi sayılır olması alıştırmıyordu beni bu duruma. Burada kimlerin sevdikleri vardı, kim bilir. Tıpkı Can Abi’nin olduğu gibi.

Mezarlığa girip ilerlemeye başladım. Yaklaştığımda adımlarım duracak derecede yavaşladı. Can Abi'yi gördüm. Mavi gözleri kızarmıştı ve öylece mezar taşına bakıyordu. Sırtı ise denize dönüktü. Yutkundum. On üç yaşımıdayken tanışmıştım Can Abi'yle. O zamanlar Canan Abla yaşıyordu. Ben on beş yaşıma geldiğimde Canan Abla'ya kanser teşhisi konulmuştu. Önce göğüs, sonra kemik, ardından karaciğer. Can Abi neyi var neyi yok doktorların önüne serse de siktığım hastalığı bir türlü pençesini Canan Abla'nın üzerinden çekmemişti. Tam iyileşti derken daha kötü olmuştu her şey.

Burukça gülümsedim. Askere uğurlamışlardı beni birlikte. Canan Abla saçları olmadığı için başına bağladığı eşarp ile çok güzeldi. Anneme sarılıp teselli etmişti ve gülerek el sallamıştı bana. Askerliğimi Şırnak'ta yaptığım için kendinden çok bana dua ederdi. Burnumun sızladığını hissettim. Ben askerden döndükten üç ay sonra yoğun bakıma kaldırılmıştı. İki haftanın sonunda bedeni daha fazla dayanamamıştı.

Gözlerimi kırıştırtıp havaya baktım ve derin bir nefes aldım. Canan Abla benim için annem gibiydi hep. Annem boşanma sonrası sinir krizleri geçirirken de annemin yanındaydı. Hatta korktuğum gecelerde benimle yatardı.

Kendimi toplayıp Can Abi'nin yanına doğru ilerlemeye başladım ama faydası yoktu. Onun yanına ulaştığımda yeniden dağılıcaktım.

Can Abi bana bakıp gözlerini sildi, mezarın kenarına oturdu. Omzunu hafifçe sıktıktan sonra mezarın diğer ucuna da ben oturdum.

"Ben de senden bahsediyordum Can'ıma," dedi burukça gülümseyerek.

Canan Abla, Can Abi'ye 'Canım' derdi hep. Can Abi de ona. Canan Abla, Can Abi'ye ne zaman alınsa 'Canımı kırılıyorsun ama' diye sitem ederdi. Canan Abla öldüğünde 'Canım kırıldı, be Ulaş' demişti Can Abi ağlayarak. Canan Abla'nın ölümünden bir sene sonra açtığı kafenin adı da bu yüzden Can Kırığı'ydı. Canı kırılmıştı Can Abi'nin.

Boğazıma oturan yumruyla tekrar burnum sızladı. “Niye buraya defnedildi biliyor musun?” diye sordu Can Abi.

Bunu hep merak etmiştik ama Can Abi’nin canı tekrar kırılmasın diye sormamıştık. Buradan daha yakın mezarlıklar vardı evine ama özellikle burayı seçmişti. Üstelik her seferinde iki buçuk saat yürüyerek geliyordu buraya.

“Neden, abi?” diye sordum. Sesim çatallaşmıştı.

Gülümseyerek gözlerini sildi. “Bizim üniversitemize çok yakın, Boğaziçi’ne... Bazen gelirdik buraya. Dalga geçerdi kendiyle. Bebekken buraya bırakılmış. Buranın nöbetçisi bulmuş Canan’ı. Yetimhaneye götürmüş. Hep ‘Gözlerimi burada açtım. Çok havalıyım, değil mi? Gözlerimi kapattığımda da burada olmak istiyorum. Buradaki şiir adamlarıyla seni bekleyip, sana şiirler yazacağım, Canım’ derdi. Her seferinde kızardım ona. Kızsam da dinlemedi beni. Ben de onu buraya getirdim. Bana şiir yazıyordur şimdi.”

Gözlerimi denize çevirdim. Manzarası güzel olabilirdi lakin mezarlıktan bakılmıyor olsaydı.

Birkaç saat kaldık orada. Can Abi konuştu arada, arada sadece sustu. Sonra ayaklandı birden. Mezar taşını öptü ve omzuma dokundu. Ben de Canan Abi’yle vedalaşıp peşine takıldım. Mezarlıktan çıkıp bir süre sessizce yürüdük.

“Dün aradım, açmadın,” dedi en sonunda. Sesi biraz düzelmişti.

“Kız çocuğuyla ilgilenmek zorunda kaldım. Açamadım, kusura bakma abi,” dedim.

“Tezim çürüyor demişsin mesajda. Seviyor musun kızı?”

Kaşlarımı çatıttım. “Hayır. Anlatacağım. Bir yere oturalım,” dediğimde başını sallayıp taksi çevirdi ve Can Kırıği’nin adresini söyledi.

Yarım saat kadar sonra Can Kırıği’na vardık. Taksi ücretini ödemek için dirensem de her zamanki gibi Can Abi galip geldi ve taksiden inip kafeye girdik.

Can Abi acısını hep içinde yaşırdı. Sert bir mizacı yoktu ama öyleydi işte.

En arkadaki masalardan birine oturduğumda karşıma oturdu ve beklentiyle yüzüme bakmaya başladı. Derin bir nefes aldım. “Kız çocuğunun başı ne zaman belaya girse yanında buluyorum kendimi. Sanki ben yakınlarındayken başını bilerek belaya sokuyor gibi. Bir anda elinden tutmuş koşarken buluyorum kendimi,” dedim.

Güldü. “Onu korumak istediğini sesli söylemişsin demek ki, Allah da kabul etmiş.”

“Bilmiyorum.”

Yüzü yeniden ciddiyete büründü. “Sevmek suç değil, oğlum.”

“Biliyorum ama konu o değil. Kız çocuğunu sevdiğim falan yok,” diyerek itiraz ettim.

“Tezinin çürümesinin sebebi onu sevmen değil ama kendini sürekli onun yanında buluyorsun, öyle mi?”

Başımı salladım. “Aynen öyle.”

“Ondan kaçma o zaman,” dedi.

“Olmaz,” dedim kaşlarımı çatarak.

Onun da kaşları çatılırken, “Sebep?” diye sordu.

“Kız, beni seviyor sanırım. Annem de bunu ima etti. Ama buna izin verirsem o kızın hayatını mahvetmiş olacağım. Buna korumak denmez.”

“Niye mahvetmiş olacaksın ki? Senin bir suçun yok,” dedi.

“Sorun suçumun olup olmaması değil, abi. Beni sevsin istemiyorum. Beni severse onu koruyamam. Fiziksel olarak korurken ruhunda kesikler bırakırım.”

Başını itiraz eder gibi iki yana salladı. “Kesin hüküm veriyorsun. Ne biliyorsun onu sevmeyeceğini ya da ona ruhen zarar vereceğini?”

“Onu sevsem bile bundan hiçbir zaman haberi olmayacak,” dedim. “Onu sevmediğimi düşünecek her zaman ve platonik kızların kalbi hep kırılır.”

“Hâlâ kesin hükümlüsün.”

“Değilim,” dedim itiraz dolu bir sesle. “Babamın kim olduğu-

nu öğrendiğinde daha çok üzülecek. Hatta belki de mahvolacak. Bu yüzden onun için en iyisi onu sevmemem. Bu şekilde babamın kim olduğunu da öğrenemeyecek.”

“Baban yüzünden senin de mi kalemin kırılacak yani? Arya o tür bir kız mı? Babanın suçu için seni suçlayacak bir kız mı?”

Bu sorular beni afallatmıştı, çünkü bilmiyordum. Eylem elinde iki kahveyle masaya yaklaşınca düşünmek için birkaç saniyem oldu. Teşekkür ederek kahvelerimizi aldık. Eylem uzaklaşınca, “Bilmiyorum,” dedim. Gerçekten de bilmiyordum, üzerine düşünmek işe yaramamıştı. Benden nefret edeceğine inanıyordum sadece.

“Diyelim ki Arya’yı sevdin ve o da seni her şeyinle kabul etti. Ne yapacaksın? Kaçacak mısın yine?”

“Kız çocuğundan bahsediyoruz. Kalbi o kadar yükü kaldırmaz,” dedim.

Güldü. “Kaçıyorsun.”

“Kaçmıyorum. Sadece... Kimse o kadar sevemez. Ailesinin katilinin buz gibi olan oğlunu her şeye rağmen sevemez. Sevmemeli.”

“Aşk nedir bilmediğinden kolay oluyor böyle aforizma üfle-mek tabii. Sen âşık ol da göreyim seni.”

“İntikamımı alana kadar beklemek zorunda,” dedim. Neyden bahsettiğimi anlamadığı için kaşları kalktı. Derin bir nefes alıp devam ettim. “Eğer kız çocuğunu seversem intikamımı alana kadar bunu asla bilmeyecek. Ne zaman intikamımı alırım, işte o zaman kabul ederim onu.”

Kaşları çatıldı. “Acı çekmek hoşuna mı gidiyor?”

“Ne ilgi-”

“İlgisi şu,” diyerek sözümü kesti. “Sevdiğin kadın karşında sana aşkla bakarken, tek kelimenle dünyalara sahip olabileceksen, ona ne dokunabileceksin ne de tek bir kelime edebileceksin. Ve bu, en çok senin içine batacak. Garanti veriyorum, o şekilde en fazla üç ay daha yaşarsın.”

“Ben de intikamımı üç ay içinde almaya çalışırım o zaman,” dedim.

Kahvesinden sinirle bir yudum aldı. “Ulan şu inadin yok mu, deli eder adamı!”

Gülerek omzuna dokundum ve ben de kahvemden bir yudum aldım. “Kimseyi incitmeyeceğim, abi. Kelebek kadar ömrü kalmış bir kızın kanatlarını yırtmayacağım. Anla, ne olur.”

Başını bu kez anlayışla salladı. “Nasıl biliyorsan öyle yap, Ulaş. Karışmam, biliyorsun. Ama şunu bil, o kızın kanatlarını yırtmaya çalışırken, gözlerine bakmadığın her gün onun hayatından saniyeler çalacaksın. Saniye dediğime bakma. Kelebekler için saniye ne kadar önemlidir bilirsin. Ne kalır biliyor musun geriye? Kanatları yepyeni ama içi parçalanmış bir kelebek.”

Dedikleri içime işledi ama tek kelime etmedim üstüne. Diyeceğim bir şey kalmamıştı. Sessizce kahvelerimizi içtik.

Arya Erçetin

Deniz’i beklerken kitap okuyordum. Saat 13.56’yı gösterirken zil aşağıdan çaldı. Gülümseyerek ayağa kalktım ve otomatiğe bastım. Deniz merdivenleri koşarak çıktı ve birbirimize sıkıca sarıldık. Onu özlemiştim. Bunu hissetmiş gibi, “Seni özledim,” dedi.

“Ben de seni özledim,” dedim onu içeri çeğiştirirken.

Montunu çıkarıp astı ve salona geçtik. Koltukta yana yan oturduk. “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim. “Sen nasılsın? Emir nasıl?”

Gülümseyerek başını omzuma koydu. “İkimiz de iyiyiz. Birkaç gündür seni evde yakalamaya çalışıyordum ama bir türlü başaramadım. Dün geldiğimde alt komşunuz Ulaş’la bir yere gittiğinizi söyledi,” dedi.

Sesindeki imayı duymuştum. “Psikoloğa gidiyorum. Ulaş’ın annesine,” diye kısaca açıkladım.

Anlayışla başını salladı ve bununla ilgili bir şey sormadı. “Eee? Ne yapıyoruz? Burada kalabilir miyim bu gece? Seni çok özledim. Hatta istersen hep kalırım,” dedi neşeyle.

Ben de heyecanla gözlerimi büyüttüm. “Gerçekten mi?”

“Tamam, hep kalamam belki ama çok kalabilirim,” dedi kıkırdayarak.

“O zaman alışverişe çıkalım mı? Evde hiçbir şey yok çünkü.”

Hemen ayaklandı. “Tabii ki. Hadi gidelim,” dedi ve koltuğun üzerindeki Koza Göz’ü gördü. “Ah, kankan da buradaymış,” dedi gülerek.

Montlarımızı ve botlarımızı giyip evden çıktık. Anahtarını pasasın altına bıraktım yine. Sohbet ederek durağa doğru yürümeye başladık. Deniz’le konuşurken hiç sıkılmıyordum, aksine sürekli gülüyordum. Yine öyle oldu yüzümde güller açıyordu, ta ki konuşmanın ucu Ulaş’a değene kadar.

“Ulaş’la nasıl gidiyor?” diye sordu. “Ne zaman Ulaş desem gözlerini kaçırıyorsun. Bu sefer yapma, konuş benimle.”

Yanaklarımın kızardığını hissetsem de, “Sanırım,” dedim. “Ondan biraz hoşlanmış olabilirim.”

Duyduğu şeyle yerinde kalakaldı. Bense utancımınla birlikte yürümeye devam ettim. Hızlı adımlarla yanıma geldi ve, “Sen ciddi misin? Ya Allah’ım ya! Çok tatlısın!” diye cıvıladı.

Ellerimi yanaklarıma koydum yine. “Kes şunu!”

“Anlat hemen! Ama dur anlatma. Can Kırığı’na gidince anlatırsın!” dedi ve beni çekiştirdi.

Otobüse bindik, indiğimizde hâlâ beni çekiştirmeye devam ediyordu. Can Kırığı’na girip masalardan birine kurulduk. Siparişlerimizi garsona söylemek yerine mutfağa gittim ve istediklerimizi söyleyip beklemeye başladım. Hepsi hazırlandıktan sonra da tepsiye yerleştirip geri döndüm. Sandalyeme oturmuştum ki Ulaş’ı gördüm, Can Abi’yle arka tarafta bir masaya oturmuşlar, sohbet ediyorlardı. Bakışlarımı Deniz’e çevirdiğimde bana beklentiyle bakıyordu.

“Buradaki herkes tanıdık, anlatamam,” dedim.

“X diye bahsedebiliriz. O zaman hiçbir şey anlamazlar.”

Yanaklarımı sıkıntıyla şişirdim. “Kaçamayacağım sanırım,” dedim. Başını hevesle salladığında sütümden bir yudum aldım. “Ne diyeceğimi bilmiyorum ki. Beni koruyor hep. Çok iyi biri. İster istemez seviyor insan.”

Dudaklarını pipetinden ayırmadan gülümsedi. “Bu, normal

bir şey. Yani utanmana gerek yok," dedi. "Eee? Başka bir şey olmadı?"

Gözlerimi etrafta gezdirdim. Kimsenin duymayacağından emin olunca, "Burcu onu seviyor," dedim.

"Bunu bilmeyen yok herhâlde."

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden öyle dedin?"

"Ben lise birdeyken Ulaşlar lise sondu ya, oradan biliyorum. Ulaş'la Aslı sevgiliydiler o zaman. Duyduğuma göre Burcu yüzünden ayrılmışlardı. Erim'den duyduğum kadarıyla Ulaş sonra aske-re gitmiş zaten. Geçen aylarda da Aslı'yı tekrar görmüştüm. Ulaş yüz vermemiş. Erim öyle dedi. Bana sormuştun ya hani sevgilisi mi ölmüş diye. Ölmemiş. Bursa'ya gitmiş Aslı. Burcu da şimdi Aslı olmadığı için kartları açık oynuyormuş."

"İki gün önce akşam vakti Ulaş'a geldi. Sarhoştı," dedim fısıldayarak. "Ben de onu kıskandım. Kapısını tekmeleyip kaçtım. Haliyle kovaladı beni ve düştüm," deyip alnımı gösterdim.

Korkuyla bana baktı. "İyi misin peki? Canın acıyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, acımıyor. İyiyim."

"Sormadı mı niye yaptığını?"

"Sordu ama yalan söyledim."

"Seni sevmeyen ölsün be," dedi yanaklarımı sıkarak.

Somurttum. "Deme öyle. Ölmesin kimse."

"Affedersin, özür dilerim," dedi mahcupça.

"Erim bunları nereden biliyor?" diye sordum bu kez.

"Aslında Erim ve Ulaş ortaokuldan beri arkadaşlardı. Hatırlıyorum, Ulaş bazen Erimlere gelirdi. Birlikte maça giderlerdi falan. Ne olduysa lise birde oldu. Okul bahçesinde birbirlerine girmişler. Erim, Ulaş'ı ağlatmış. Ne dedi, ne yaptı bilmiyorum. Ulaş da sinir krizi geçirip Erim'i fena benzetmiş. Okuldan bir ay uzaklaştırma almıştı o zamanlar. Erim'in de iki hafta hastanede kaldığını hatırlıyorum."

Anlattıkları karşısında şaşkına dönmüştüm ve o ikisinin arasında ne olduğunu artık daha fazla merak etmeye başlamıştım. Erim ne demişti de Ulaş ağlamıştı ki?

Derin bir nefes aldı. "Yani anlayacağın, bir zamanlar Ulaşların tayfası Erim'le de arkadaşı ama şu an arkadaş değiller. Erim, Ulaş'a her ne yaptıysa diğerleri de Erim'e sırtını çevirdi. Sanırım kötü taraf Erim," dedi burukça. "Ama yine de insan seviyor işte. Aslında çok iyi biri. Hatta bence Ulaş'a söyledikleri için üzgün bile."

Kaşlarını çatıldı. Soykanlar peşimde geziyordu ve Ulaş'ı dövmüşlerdi. Erim'in işi olmadığı ne malumdu? Bunu ona söylemedim. Erim'in beni koruduğunu sanıp üzülebilirdi. Gerek yoktu. "Hadi alışverişe gidelim," dediğimde son yudumunu da alıp bitirdi portakal suyunu.

Hesap ödemek için kasaya gittiğimizde aklımda Aslı vardı. Acaba Ulaş onu hâlâ seviyor muydu? Yüz vermemiş olması kırıldı-ğı için olabilirdi. O, buz bir adamdı ve onun içinde yer edinip sonra kırarak çıkmak ona zarar vermiş olmalıydı. Belki de o yüzden gittikçe daha çok buzlaşmıştı.

Hesaplarımızı ödeyip Can Abi'ye gülümseyerek el salladım ve dışarı çıktık. Ulaş'ın yüzüne bakmamıştım. "Artık bir kelebeğim," diye mırıldandım.

"Ne?" dedi Deniz şaşkınca.

"Ulaş, artık kelebek olduğumu söyledi. O da ateşmiş. Bir kelebek olup her saniyemi değerli yaşayacak ve ona bakmayacakmışım. Ona bakarsam ateşe uçarmışım çünkü. Yani bir kelebek olup ateş olan Ulaş'a bakmayacağım," diye açıkladım.

Koluma sıkıca sarıldı. "Sana böyle mi söyledi? Sıkma canını. Belki ateş de sana âşık olur ve söndürür kendini, sırf sen ona uç diye. Hı? Olamaz mı?"

"Buz adam istemediği sürece hiçbir şey olmaz. Hiç umut yok yani. Hem dün bir kız geldi. Birbirlerine sarıldılar. Daha önce onu bir kıza sarılırken görmemiştım. Tuhaf hissettim."

"Her zaman umut vardır. Hem belki kuzenidir ya da ne bileyim, arkadaşdır. Kesin bir şey olmadan umudunu kaybetme hemen. Benim için bile umut var. Hem kim demiş kalede kaleci varken gol atılmaz diye?" diyerek kocaman gülümsedi.

"Ulaş'ın beni sevmesinden çok, Erim'in seni sevmesini istiyorum," dedim.

Ellerimizde poşetlerle güç bela yukarı çıkarken, poşetler birden ellerimizden alındı ve üç tane uzun adam merdivenleri çıkıp önümüze geçti. Deniz’le şaşkınca onlara baktık. Ulaş yanımdan geçip peşlerinden giderken, biz de onun peşinden çıktık. Kutay, Argun ve Bahadır poşetleri kapımıza bıraktıklarında, “Çok teşekkür ederim” dedim.

Argun gülümsemekle yetinirken, Kutay, “Kedi gibi yalpalıyordun merdivende. Sağlıksız bir duruşun vardı,” dedi.

Bahadır da, “Hep centilmen olmuşumdur,” diyerek bana göz kırptı.

Ulaş’sa direkt evine girmişti. Diğerleri de onu takip ettiler. Deniz kıkırdarken, paspasın altından anahtarı alıp kapıyı açtım. Poşetleri mutfağa taşıyıp salona geçtik ve koltuklara yığılıp bir süre soluklandık.

Daha sonra, yiyecek bir şeyler hazırlayıp balkona çıktık. Karşılıklı bağdaş kurarak yere oturduk. Her şey hakkında uzun uzun sohbet ettik; hayallerimiz, planlarımız, isteklerimiz... Konuşmamızı bölen şey yan balkonun kapısının açılma sesi oldu. Ulaş ve Argun balkona çıkıp sigara yaktılar. Daha sonra Kutay geldi ve kibritle yaktı sigarasını. Duman bizim balkona gelince elimi kaldırıp dumanı dağıttım, çünkü gözlerim yanmıştı ve yaşarmaya başlamışlardı.

Kutay bunu fark etmişti. “Komşu kızın gözleri yanıyor,” dedi gülümseyerek.

Argun ve Ulaş’ın da bakışları bana döndü. Ulaş’la göz göze gelince bu sefer gözlerimi kaçırmadım. “Yanıyorsun, gördün mü?” dedi.

Deniz hariç diğerleri bir şey anlamamıştı. Argun ve Kutay sigaralarını bitirip içeri girince, Deniz de su alma bahanesiyle kalkıp içeri girdi.

“Kelebeklerin haddinden fazla yaşaması da onları fazla yaşatmak da kurallara aykırı. Her anımı dolu dolu yaşamamı söylemiştin. Anımı dolduran tek şey kahramanım ve birkaç arkadaşım.

Başka bir şeye sahip değilim. Bunun için kahramanımdan özür diliyorum. Ama kahramanım, ateşe bakacağım. Dokuz yıldır gözlerimi her açtığımda gördüğüm ilk şey ateşken ondan kaçmam mantıksız,” dedim.

Kaşları çatıldı. “Yani?”

Burnumu çekip omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerine baktım. “Yani ateşime bakmaya devam edeceğim,” dedim.

Sigarasından derin bir nefes aldı. “Konu ateşe yanmamak elde değil, kız çocuğu. Emin misin?”

“Eminim,” dedim kararlılıkla. Bu kararlılığım onu şaşırtsa da çaktırmamaya çalıştım. “Kendini suçlu hissetmene gerek yok. Bu, tamamen benimle ilgili. Kelebekler aptaldır. Ateşe uçarlar. Ben mutlu, aptal bir kelebek olmak istiyorum.”

Sigarasını balkondan aşağı attı. “Kahramanın yüzünden mi öleceksin yani küçük, aptal kelebek?”

O, hem kahramanım hem ateşimdi. Omuz silktim. “Benim için sorun değil,” dedim.

Kaşlarını çatı yine. “Ya katilsindir kız çocuğu ya da kahraman. Ne kahramanın olmak istiyorum ne de katilin. Sorumluluk almıyorum,” dedi. Sinirlenmişti sanırım. Arkasını döndü ve içeri girdi.

“Sevmek... güzel şey,” diye mırıldandım arkasından.

#22. Erim Sorunsalı

'Beynimdeki adamı saçlarımla asıp öldürmeye kalktım. Saçlarım çok kırıktı, bilerek kırık olan yerlerden astım, koptular. Ben ondan kopamadıkça saçlarım benden koptu. Ve ben en çok, öldürmek istedikçe onu yaşatmaya çalışan tarafımı sevdim. Saçlarıma asıp asıp kurtardığım adam, senden kopamıyorum.'

Soğuk bir rüzgâr saçlarımı sol tarafa doğru iterken, karşımdaki beton yapıya bakıyordum. İlk günkü gibi, yanımdan geçti birkaç düzine insan. Kafamı sağ tarafıma çevirdiğimde Ulaş'la göz göze geldim. Neden takım elbise giymişti? Yeşil çitin arkasından bana bakıyordu. Kaçırmadı gözlerini benden. Kaçırmasını beklemedim zaten. O, her şeyde netti ve kimseden çekinmiyordu. Sigarasını içerken gözlerime bakmaya devam etti. Söylediği şey doğru muydu? Ona bakınca yanıyor muydum? Doğru değilse neden terliyordum? Gözlerimi çekip karşıma baktım tekrar ve yürümeye devam ettim.

Terleyen avuç içlerime baktım. Biri sol elimi tuttuğunda ye-

rimde sıçrayıp kafamı kaldırdım. Emir gülümsedi. "Uzun zaman oldu. Nasılsın?" dedi sıcacık gülümserken.

Elimi yavaşça çektim utanarak. Yanaklarım kızarmıştı sanırım. "İyiyim. Sen?"

Gamzesini göstererek gülümsedi bu kez. "İyiyim. Deniz nerede?"

Arka tarafı işaret ettim. "Erim'le konuşuyordu, gelir birazdan," dedim. "Çantamı sınıfa bırakayım," diyerek ona el salladım ve ellerimle yanaklarımı kapatıp merdivenleri çıkmaya başladım.

Sınıfın açık kapısından ellerim yanaklarımda girdim. İçeride Kutay'ı görünce gözlerim şakınca büyüdü ve ellerimi yanaklarımdan indirdim. Siyah bir takım elbise giymişti. Öğretmen masasına oturmuş, saatine bakıyordu. "İki dakika yirmi üç saniye kırk yedi salise geç kaldın. Tabii salise ve saniye ben konuşurken değişti," dedi sırtarak. Ben şaşkınca bakmaya devam ederken güldü. Gerçekten güzel gülüyordu. "Benden kötü bir hoca olurmuş," diyerek ayağa kalkıp karşıma dikildi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum nihayet.

Elindeki dosyayı salladı. "Hocanıza tezimi teslim edeceğim."

Siyah takımının, yeşil gözlerini daha da belirginleştirdiğini yaklaşınca fark ettim. Kıyafetini işaret ederek, "Bir yere mi gideceksin?" diye sordum.

"Tez teslimi. Resmî olmamız gerekiyor."

Anladım der gibi başımı salladım. Ulaş da proje teslim edecekti sanırım. Bugün elinde kocaman maketle evden çıkarken görmüştüm onu. Omzuna da proje çantasını asmıştı.

Hoca sınıfa girdiğinde Kutay'la konuşmaya başladılar. Sınıf-takilerin bazıları bana bakıyordu, Kutay'la nereden tanıştığımızı merak etmişlerdi sanırım.

Deniz içeri girdi ve yanıma oturdu. "Kutay çok yakışıklı olmuş," diye fısıldadı kulağıma.

Bu cümle aklıma Ulaş'ı getirdiğinde kaşlarım çatıldı. Ne işi vardı onun aklımda? Beynimdeki yakışıklı algısının üzerine oturmuştu sanırım. Bana sormamıştı hâlbuki.

Sınıfın kapısı bir kez daha açıldı, Ulaş'ı görünce gözlerim bü-yüdü yine. Biyoloji hocamız gülümsedi. "Nasılsın, Ulaş?"

Ulaş, "İyiyim, hocam. Teşekkür ederim," diyerek içeri girdi. Hocayla tokalaştılar.

Üçü aralarında muhabbet ederlerken gülüyorlardı. Bense Ulaş'a bakıyordum. Saçları çok güzeldi. Uzunluk ölçüsü o kadar yerindeydi ki, ne uzundu ne de kısa. Yumuşak görünüyorlardı. Bu yüzden dik durmuyor olmalıydılar. Sola meyilli oluyorlardı hep. Ben de hep soluma meyilliydim tıpkı saçları gibi...

Arkası bana dönük olduğu için bu kadar rahat izliyordum onu ama çok uzun sürmedi. Hocamızla vedalaştılar ve sınıftan çıktılar. Kutay, bana ve Deniz'e selam vermeyi unutmamıştı tabii. Ulaş'sa sadece bakıp gitmişti.

Otobüse binmek istemediğim için eve yürüyerek gitmeye karar verdim. Böylece yetimhaneye de uğrayabilirdim.

Yetimhanenin bahçesine girdiğimde buraya ilk gelişim aklıma geldi. Polis amcalarından biri elimden tutmuştu. Burukça gülüm-serken kapıdan çıkan Ulaş ve Ahmet'i gördüm. Ahmet gülerek bir şeyler anlatıyordu, Ulaş da gülerek karşılık veriyordu. Arabanın kapısını açtığında göz göze geldik. Gözlerini Ahmet'e çevirip bir şeyler söylediğinde Ahmet bana döndü ve koşmaya başladı. Kollarımı açarak bekledim. Sıkıca sarıldığımızda, "Özlettin kendini, abla," dedi.

"Özür dilerim. Birkaç aksilik çıktı. Artık daha sık geleceğim yanına," dedim.

Gözleri birden parladı. "Beni evlat edinecekler!" dedi heyecanla. "Annem olacak kadın çok güzel. Tıpkı senin gibi."

Yanaklarım kızarıırken gözlerimi Ulaş'a çevirdim. Bu durumdan şikâyetçi gibiydi. Kafasını iki yana sallayarak arabaya bindi ve kapısını kapattı. Ahmet kapı sesiyle bana baktı. "Ulaş Abi'm beni lunaparka götürüyor. Sen de gelsene bizimle, Arya Abla."

Ulaş'a baktığımda başını onaylar gibi salladı. Ahmet'e baktım. "Olur," dedim ve elinden tuttum. Ahmet'i arka koltuğa oturtup

saçlarını okşadım ve ben de ön koltuğa oturdum. Kemerimi bağlarken Ulaş arabayı çalıştırdı.

Dikiz aynasından Ahmet'e baktım. "Nerede oturuyorlarmış?" dedim. İstanbul da olacaksın değil mi?"

"Evet. Kadıköy'de oturuyorlarmış. Bütün Fenerbahçe maçlarına gidecekmışız!" dedi heyecanla.

Ulaş gülümseyerek elini arkaya uzattığında Ahmet eline vurdu. Bir süre sonra Ahmet uyuyakalmıştı. "Gerçekten alacaklar mı onu?" diye sordum kısık bir sesle.

Gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirdi. Ardından yola baktı yine. "Öyle görünüyor."

"İzin vereceksin yani?" dedim. Ahmet gitsin istemiyordum. Ulaş da istemezse gitmezdi belki.

"Bunlar yapılırken kimse benden izin almadı, kız çocuğu. İzin verecek konumda da değilim."

Ellerime bakarken burnum sızladı ve gözlerimin dolduğunu hissettim. "Öyle olmalısın. Sen onun abisi sayılırsın," diyerek ona baktım.

"Abisi sayılmam. Abisiyim zaten. İstesem bir şekilde engellerim ama bunu ona nasıl yapayım? Ailesi olacağı için çok mutlu. Buna karışma hakkım yok, kız çocuğu."

Gözyaşlarını silerken, "Gitsin istemiyorum," dedim. "Onu her istediğimizde göremeyeceğiz. Ya kötü insanlarsa? Ya bize hiç göstermezlerse onu?"

Arabayı sağa yanaştırıp el frenini çekti ve indi arabandan. Ona baktım. Kapımı açtı. "İn!"

Kemerimi açıp, dediğini yaptım. Ben inince arkamdan kapattı kapıyı. Hacıoğlu Parkı'na ilerledi. Arabadan çok uzaklaşmadan bir banka oturdu. Ben de peşinden gidip yanına oturdum. Cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı ve içmeye başladı. Karşısına, Haliç'e bakıyordu çatık kaşlarla. Bense ona bakıyordum. "Kötü insanlar olmayacaklar," dedi. "Evlatlık alabilmek için belli kurallar var. Ben de araştıracağım o insanları. Konuşacağım onlarla. Bizi tanıdıklarında karşı çıkmayacaklardır onu görmemize." Sigarasın-

dan derin bir nefes aldı. Dumanı yavaşça üflerken, onun da üzül-
düğünü görebiliyordum. "Daha önce hiç ailesi olmadı. Bir aileyi
herkesten çok hak ediyor."

Yutkundum. Aile... Bir ailesi olacaktı. Daha önce hiç sahip ola-
madığı o güzel şeye... Ve ben bunu istemiyor muydum? "Özür di-
lerim," dedim. "Bencilce davrandım. Ahmet onlarla mutlu olacak-
tır. Gitmesini istemiyorum ama giderse bir ailesi olacak. Ailenin
ne demek olduğunu bir an için unuttuğum için öyle konuştum.
Özür dilerim."

"Çok özür diliyorsun. Azalt biraz."

Başımı salladım. "Denerim," dedim ve yaşlı gözlerle ona bak-
tım.

Sigarasını iki dudağının arasına sıkıştırıp orada bıraktı. Boş ka-
lan elini yanağıma uzatıp gözyaşıma dokundu. Gözlerine baktım.
Parmaklarını çektiğinde parmak ucu ıslanmıştı. "Ağlama, kız çocuğu.
Ahmet görmesin," diyerek arkamızı işaret etti.

"Hey! Ne yapıyorsunuz orada?" diye bağırarak Ahmet'i görün-
ce gözlerimi sildim hemen.

Ulaş sigarasını söndürüp yandaki çöp kutusuna attı ve ayağa
kalktı. Ben de peşine takıldım yine. "Sigara molası verdik," dedi
Ulaş.

Vialand'e girer girmez 'cesur sürücüler'e ilerledik Ahmet'le.
Çocuklar yanlarında bir aile üyesiyle birlikte binebiliyorlardı. Ulaş
ellerini ceplerine koyup öyle kazık gibi dikilince Ahmet'le ben bin-
mek zorunda kalmıştım. Eğlenceliydi de. Ahmet arabayı sürerken
kahkahalarla gülüp duruyordum. Gözüm arada bir Ulaş'a kayıyor-
du. Bizi izliyordu öylece. "Burası lunapark. Korkacaklar senden,"
diye söylendim yanından geçerken.

"Beni kahramanı ilan eden bir kız çocuğu mu söylüyor bunu?"
diye laf çarptı bana.

Somurttum ama bu, kısa sürdü. Ahmet kendini durdurama-
yıp karşımızdaki araca çarptığında, çocuğun yanında oturan ha-
fif tombul amcanın göbeği öne çarpmış ve kafası arkaya doğru

sarsılmıştı. Elimle ağzımı kapatıp Ahmet'e baktım. İkimiz birlikte kahkaha atmaya başladık.

Tombul amca bize bağırmaya başladı. "Annesi babası kim bunların? Terbiyesizler!"

İkimiz de aniden susuverdik. Bizim anne ve babamız yoktu...

Ulaş, "Benim," dedi sert bir tonda.

Adam, Ulaş'ı muhatabı olarak görmemiş olacak ki, "Sen olduğunu hiç sanmıyorum, genç adam," dedi.

Ulaş kaşlarını çatı. "Onlardan sorumlu birini arıyorsan o, benim. Bir derdin varsa ikimiz halledeceğiz."

Ahmet, "Aslan Ulaş Abi'm!" diye fısıldadı.

Gülümsedim ve saçlarını karıştırdım. "Ehliyet vermezler sana," dedim.

Adam ikimize şöyle bir bakıp oğluna arabayı sürmesini söyledi. Ahmet arkalarından gülerken Ulaş'a baktım; bir annem babam olmadığı kalmıştı. Şimdi o da olmuştu...

Ulaş Tütüncü

Sigara yakıp arabanın camını araladım. Lunaparkta o kadar yorulmuşlardı ki kız çocuğu da Ahmet de uyuyakalmıştı. Dikiz aynasından Ahmet'e, ardından yanımdaki koltukta uyuyan kız çocuğuna baktım. O karakersiz adam onlara, "Annesi babası kim bunların?" diye bağırduğında ikisinin gözünde de acı görmüştüm. Bu tür insanlar tahammüllümü azaltıyorlardı.

Yetimhaneye yaklaştığımızda göğsüme oturan şey daha da ağırlaştı. Derin bir nefes aldım sigaramdan ve dumanı dışarı bıraktım yavaşça. Yetimhanenin önünde durdum. Bir süre bekledim. Güneş batmıştı çoktan. Sokak lambasının aydınlatığı sokağı bir de sigaramın ucundaki ateş aydınlatıyordu. Yetimhanenin biraz uzağındaki arabayı gördüğümde kaşlarım çatıldı.

Erim'le birbirimize baktık. Arabamın kapısını açıp aşağı indim ve yavaşça kapattım kapıyı. Kız çocuğu uyanmazdı umarım.

Arabayı kilitleyip ona doğru ilerledim. Arabasından inip beni bekledi. "Selam," dedi gülerek.

Karşısına dikildim. "Ne arıyorsun burada?"

"Arya'yı merak ettim," dedi omuzlarını silkerek.

Kaşları çatıldı. "Güzel nokta. Ayağını çek!" dedim. "Niye kız çocuğunu korumaya çalışıyorsun?"

Bana doğru bir adım attı. "Sen neden onun isminden korkuyorsun? Asıl benim sana bunu sormam gerekiyor, değil mi? Neden babanın öldürmeye çalıştığı kızı sen-"

Sıkılı olan yumruklarımı açım ve yakasından tuttum. "Sakin beni o adamla kıyaslama!"

Pişkin pişkin gülmeye devam etti. "Yalan mı?"

Onu itip kendimden uzaklaştırdım ve elimi göğüs kafesime koydum.

"Ooo! Hâlâ sinir krizi geçirebiliyor musun? Yoksa bu, bana mı özel?"

"Sus!" dedim.

Susmadı. "Liseyi hatırladın mı? Bildiklerimi sana anlattığımda doğru olduğunu bildiğin için ağlamıştın. Babanı bir kadınla gördüğümü söylemiştim. Baban, anneni aldatmıştı!"

Sıkılı dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. Avuçlarım terliyordu. "Konuya dön, Soykan!" dedim.

"Konudan saptığım falan yok, Tütüncü. Sakin ol. O kadın, benim teyzemdi, biliyor muydun?"

"Ne?"

"Dünya küçük."

Yakasına yapışıp onu arabasının kaputuna yasladım. "Ne saçmalıyorsun lan sen?"

Sinirle bana baktı. "Babanın âşık olduğu kadın, anneni aldatmış kadın ve ailesiyle birlikte öldürdüğü kadın, benim teyzemdi! Adından korktuğun kız da kuzenim oluyor."

Suratına sert bir yumruk attım. "Korkmuyorum lan adından!"

"Arya... Belki kardeşsinizdir!"

Bir tane daha yumruk attım. "Kes sesini!"

Beni üzerinden itip doğruldu. "Onu korumak benim en doğal hakkım. Özellikle baban dışarıda elini kolunu sallayarak gezerken. Peki senin? Sen ne hakla bana hesap soruyorsun?"

“Sikerim senin doğal hakkını! O kızı koruyacağıma dair kendime söz verdim. Babam gibi bir adam değilim ben. Sen de biliyorsun bunu. Hem ona neden anlatmıyorsun?”

Ağızındaki kanı sildi. “O işler biraz karışık. Sadece şunu bil, sen söylemediğin sürece söyleyen ben olmayacağım. Rahat olabilirsin. Ayrıca bırak da korumalar işini yapsın. Haşat etme adamları. Favori altılımlı her yere gönderemem.”

Sinirle yumruklarımı sıkarken ona doğru bir adım attım. “Neden ona anlatmıyorsun?” diye direttim.

“Çünkü benim de kendi planlarım var. Canını sıkmak değil amacım. Hiçbir zaman da olmadı. Tek derdim teyzemdi. Babanın acısını senden çıkardım işte. Öyle de devam edecek gibi, kusura bakma, alışkanlık. Arya’yı ben de koruyacağım. Beni bir hedef olarak görme,” dedi ve arabasına bindi. Açık camdan bana baktı. “Haklısın bu arada. Sen, baban gibi bir adam değilsin.”

Arabası uzaklaştıkça bir süre arkasından baktım. Liseye götürdü beni hatıralarım. Okul bahçesinde top oynuyorduk. Erim sinirle gelip beni itmişti. Oyunu durdurup etrafımıza toplanmışlardı hemen. Ses tonunu, söylediklerini kelime kelime hatırlıyorum; ‘Senin baban adı herifin teki! Çok iğrenç bir biri!’ diye bağırıyordu. Kanım donmuştu. ‘Kardeşim, ne diyorsun?’ diye sormuştum yalvarır bir tonda. ‘Annenin her gün kriz geçirmesinin sebebi babanın onu aldatıyor olmasıydı, değil mi? Sen, işte böyle bir adamın oğlusun!’ Bütün okul bizi, daha doğrusu onu dinlemişti. Zaten on iki yaşımdan beri babama küskündüm, nefret ediyordum ondan. Annem geceleri kriz geçirip beni odama kilitlediğinde korkudan ağlarken, yanımda Canan Abla vardı sadece. Kim bilecekti başkasının derdini?

Erim o gün bana neden bunları söylemişti, bilmiyordum. O gün ağlamıştım. Ağır gelmişti o kadar kişinin içinde bunları duy- mak. Ertesi gün de onu komaya sokana kadar dövmüştüm. İki taraf da kaybetmişti farklı şeyleri. Şimdi neden öyle bir şey yaptığını öğrenmiştim. Babamın annemi aldattığı ve öldürdüğü kadın onun teyzesiydi. Ve Arya’nın da annesi. Yutkundum. Arya’nın annesiyle annemi aldatmıştı.

Can Kırığı'na gelene kadar Arya tek kelime etmedi. Ben de konuşmadım. Arada bir tahriş olmuş sağ elime bakıp ağzını açıyor ama suratıma bakıp, orada ne görüyorsa vazgeçiyordu. Arabayı durdurduğumda, "İyi misin?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. "İyiyim," deyip indim arabadan.

O da inip yine peşime takıldı. Bilerek aniden durdum. Bana çarptı, düşecekken bir elimle başından, bir elimle belinden yakaladım onu. Kollarıma sıkıca tutundu. Başındaki elimle birkaç saç telini sıkıca tuttum. Yüzüne baktım. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı.

Doğrulduğunda onu bırakıp içeri girdim. Peşimden yürümeye devam etti. Can Abi'ye başımla selam verip mutfığa girdim. İçeride Kutay, Bahadır'la konuşuyordu.

Kutay'a işaret edip depoya ilerledim. Çok geçmeden peşimden geldi. Elimdeki saç tellerin ona uzattım.

"Abi, burası mutfak ve bu, hiç etik değil," diyerek saçları aldı elimden.

Onu umursamayıp elimi saçlarıma attım ve hafifçe çekip elimi baktım. Birkaç saç teli vardı.

Kaşı kalktı. "Ne yapıyorsun?"

Elimdeki saçları da ona uzattım. "DNA testi yaptır."

Gözleri büyüdü. "Çocuk mu peydahladın lan?"

"Saçmalama lan! Kardeş miyiz diye bakacaksın sadece."

"Kiminle?"

"Kız çocuğuyla," dedim ve depodan çıktım.

Soyunma odasına girdiğimde Can Abi arkamdan gelip kapıyı kapattı. "Neyin var?" diye sordu.

Montumu çıkarıp dolaba astım ve gömleğimin düğmelerini çözerken, "Erim," dedim.

"Ne dedi?"

Gömleğimi de asıp dolaptan aldığım tişörtü giydim. "O adam annemi Erim'in teyzesiyle aldatmış," dedim.

Sesimdeki elle tutulur nefret her zaman Can Abi'yi korkutmuştı. Kaşlarını çattı. "Bu yüzden mi kavga etmiş seninle?" diye sordu. Başımı sallayınca, "Başka?" dedi.

Dolaptan yırtık kotumu aldım. "Teyzesi, kız çocuğunun annesiymiş," dedim ve o, duyduklarını sindirirken pantolonumu çıkarıp dolaba tıktım ve yırtık kotu giydim.

Dakikalar sonra, "Ne?" diyebilirdi.

Sinirle güldüm. "Babamın annemi aldattığını biliyordum ama kız çocuğunun annesiyle aldattığını bilmiyordum. Ben, babam benim yüzümden öğretmenimi seviyor sanırken adam zaten öğretmenimle sevgiliymiş! Bu yüzden öldürmüş onları. Kadın evli diye!"

Can Abi elini omzuma koydu. "Sakin ol biraz," dedi. Sanırım o an için söyleyecek başka bir şey bulamamıştı.

Dolabın kapısını kapatıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Şimdi Kız çocuğundan kaçmama hak veriyor musun, abi? Bunları benden duyduğunda ne olacak sence?"

Bir şey söylemedi, söyleyemedi. Elimi omzuna koyup çıktım odadan. Kapının önünde Arda'yla karşılaştık. "Can Abi," dedi telaşla. "Can fena hasta oldu. Gelemedi. Ne yapacağız?"

Can Abi bana baktı. "Ulaş, sen paslı mısın?"

"En son geçen ay çaldım," dedim.

"Gel benimle," deyip yürümeye başladı.

Prova yapmak için aletleri kuruyorlardı. Efe ve Ozan'a başımla selam verdim. Baterinin başına geçip davulları kontrol ettim. Kulak ayarını sıkıp gevşettim ve kendimi hazırladım. Arda bana başıyla işaret verip şarkıya girdiğinde onu dinledim. Her ay geldikleri için onlarla daha önce de çalmıştım. Nerede gireceğimi biliyordum.

Prova bir saat kadar sürdü. O sırada kafe kendini bar haline bıraktı. Ardalar arkaya geçerken ben de mutfağa gittim. Kız çocuğu saçlarını topuz yapıyordu. "Saçını başka yerde yapamadın mı, kız çocuğu?" dedim.

Sesimle irkilip arkasını döndü. "Şey... bozulunca... Haklısın.

Özür-” Gözlerime bakıp duraksadı. “Yani üzgünüm,” deyip dudaklarını ısırdı içeriden.

Niye böyle ani tepki vermiştim, onu da bilmiyordum. Omuz sılıktım. “Önemli değil. Sadece-” Devamını getirmeyip Bahadır’ın yanına gittim ve su aldım.

Bahadır, “İyi misin?” diye sordu bulaşık makinesini boşaltırken.

“İyiyim,” diyerek omzuna vurdum. Mutfaktan çıkacakken kız çocuğu önümü kesti. Kaşlarımı kaldırdım.

“İyi misin?” diye sordu.

Gözlerinde gördüğüm şey endişeydi... Kız çocuğu kendi için değil, benim için mi endişeliydi? Bunu yapmamalıydı. İşler zorlaşırdı. “İyiyim,” diyerek soluna yöneldiğimde yine önüme geçti.

“Nezaketen de olsa bana ‘iyi misin?’ diye sorman gerekmiyor mu?”

Ciddi miydi? Gözlerime beklentiyle kocaman kocaman bakarken, bakışlarımı ondan çekip etrafıma baktım. Derin bir nefes alıp ona döndüm. “İyi misin?”

Başını iki yana salladı “Hayır. Çünkü kafamı karıştırıyorsun. Az önce bana kızdın. Sonra önemli olmadığını söyleyip, sadece deyip gittin.”

Bana biraz zaman ver kız çocuğu. Yoksa hiç olmayacak. “Her şeyi şuurlu yapmıyorum, kız çocuğu.”

“Ne?”

“Ulaş hadi,” diyen Can Abi’yi görünce kız çocuğunun yanından ayrılıp sahneye yürüdüm.

Davulun başına geçip derin bir nefes verdim. Arda misafirleri selamlayıp şarkıya girdi. *Modern Zamanlar*. Bu şarkı bana genelde beni hatırlatırdı. Küçüklüğümü yani. Şimdi ise kız çocuğunu hatırlatıyordu.

‘Son gelince aklına,

Bir de baktı ki etrafına,

Düşündü...

*Debelenip durdu endişesinde,
Kendini gördü parfüm şişesinde,
Düşündü...'*

Kız çocuğu mutfaktan çıkıp bizi gördüğünde duraksadı. Prova boyunca mutfaktan çıkmadığı için beni sahnede görmemişti. Bakışlarını benden alıp Arda'ya çevirdi ve hayran hayran ağzının içine bakmaya başladı. Kaşlarımı çattım. Son Feci Bisiklet mi dinliyordu?

Arya Erçetin

Gözlerimi kırıştırıp karşımdaki görüntüye bakmaya devam ettim. Arda şarkı söylerken, Ulaş bateri çalıyordu. Sevdiğim iki güzel adam...

Gülümseyerek onları izledim. Ulaş'ın tişörtü terden üzerine yapışmıştı, uzun saçları ıslanmış ve alnına düşmüştü. Hiç rahatsız değilmiş gibi bateriyi çalıyordu. O, ritimle hareket ederken ateşe uçtuğumu fark ettim. Bir anda göz göze geldik ve yandım. Gözlerini gözlerimden çekmeden şarkıya eşlik etti. "Belki en güçlü hissettiği yaş ama kazanmayı umduğu savaş çoktan bitmiş ve herkes kaybetmiş. Herkes kaybetmiş," dedi ve bir süre sonra, vurduğu zili tuttu.

Herkes onları alkışlarken ben duraksamıştım. Neden gözlerime bakarak bunu söylemişti?

Can Kırığı'nda işimiz bittiğinde Can Abi'nin kafeyi kapatmasına yardım ettik. Ulaş ve Argun'la gidecektim eve. Ben arka koltuğa geçerken, Ulaş ön koltuğa, Argun da sürücü koltuğuna geçti. Dirseklerimi iki koltuğun arasına yaslayıp Ulaş'a baktım. "Bateri çaldığını bilmiyordum."

Hâlâ terliydi ve belli ki yorulmuştu. Bir şey söylemedi. Argun, "Birçok şey çalabiliyor," dedi ben cevapsız kalınca.

"Bu yüzden çok zeki sanırım."

"Olabilir," diyerek çalıştırdı arabayı.

Ulaş başını koltuğa yasladı. "Ben yokmuşum gibi dedikodumu

yapın," dedi ve gözlerini kapattı.

"Dedikodu değil ki bu," diye açıklamaya çalıştım. Beni umursamayınca Argun'a döndüm. "Başka ne çalabiliyor?"

"Gitar, piyano, saksafon, keman... Başka var mıydı, abi?"

Ulaş her zamanki gibi kaşlarını çattı. "İkiniz de susun artık."

Sanırım övülmekten hoşlanmıyordu. Kıkırdadım; onun utan-
dığını hayal edememiştim. "Utaniyor musun?" diye sordum şa-
kayla.

Gözlerini açıp kafasını bana çevirdi ve gözlerime baktı. "Hayır. Saf insanlar mütevazı, aptal insanlar kendini beğenmiş olur. Yeteneğini hiçe saymayıp, ama hak etmediğin değer de göklere çıkarmadığında zeki insan olursun."

"Peki, neden bizi susturuyorsun?"

"Çünkü başım ağrıyor," dedi ve gözlerini tekrar kapattı.

"Anladım. Yine zekisin yani. Ben de saf oluyorum sanırım," dedim.

Argun gülerken, Ulaş gözlerini açıp bana baktı. "Zeki olduğun-
u düşünmüştüm."

Kaşlarım havalandı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Ulaş birkaç saat öncesine kadar kötü görünüyordu ama şimdi iyi gibiydi. Yorgun ve terliydi ama yine de iyiydi sanırım. Onu gülümsettığım için tebrik ettim kendimi. Sağ yanağımı sağ elimim üzerine koyup Argun'u dinlemeye başladım. Ulaş'ın nefes alışverişini de duyuyordum.

Kulağıma sesler geliyordu ama uyanmak istemediğim için gözlerimi açmadım. Hafif bir rüzgâr hissettim, yine balkonda uyumuş olmalıydım. "Kucağına al kızı. Uyandırma. Zaten zor uyuyor-
muş," dedi biri.

Ardından sırtımda ve bacaklarımın altında kollar hissettim.

Biri çekti beni ve bir yere yaslandım. Gözlerim aralandı ama uykum ağır basıyordu. Tepki veremedim.

“Uyu, kız çocuğu,” dedi.

Onun sesiyle gözlerim itaat ettiler ve kapandılar. Başımı omzuma yasladım. “Çok sıcaksın,” diye mırıldandım. “Ateş olduğun için mi?” Birkaç saniye sonra yürümeye devam etti, bense çenemi kapatıp uyudum.

Ulaş Tütüncü

Hastaneye girdiğimde omzuma konan elin sahibine baktım. Savaş gülümsedi. “Nasılsın, küçük kardeşim?”

“Aynı,” dedim omuzlarımı silkerek. “Sen ne yapıyorsun burada?”

“Sevgili annemiz beni buraya aldı.”

“Nasıl yani?”

Elini omzumdan çekti. “Buradaki yeni gözde diş hekimiyim yani,” dedi.

Gülmemek için dudagımı ısırdım. “Tebrikler.”

Gözlerini kıstı. “Komik değil.”

Bunu söylediği an kahkaha atmaya başladım. Omzuma vurup yürümeye başladığında peşinden gittim. “Özür dilerim, abicim. Cidden tebrik ederim,” dedim ciddiyetle. Savaş’ın okumasının sebebi para kazanmak değil, kız tavlamaktı. Karizmatik bir dişçi olup kız tavlacaktı. Öyle de olmuştu ama serbest çalışıyordu. Annemin sevmediği şeylerden biriydi bu. Annem disiplinli olmayı severdi. Abimse nefret ederdi. Annem sanırım daha fazla dayanamayıp onu yanına almıştı. Bu, abim için hastalarıyla aşk yaşamamak demekti. Onu Doktorlar dizisindeki Arslan’a benzetiyordum. Tabii Savaş kendinden büyük kadınlara bakmıyor ve ego kasmıyordu. Hiç değilse Arslan’a kadar değildi. “Odan var mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Annem utanmasa yan yana koyacakmış odaları,” diye şikâyet etti.

O sırada Kutay’la karşılaştık. Savaş benden önce selam verip konuşmaya başladı. Kaşlarımı sorar gibi kaldırıp Kutay’a baktım.

Başını hafifçe sallayarak beni onayladı. Bu, DNA testini yaptırıyor demekti. Telefonu çalınca Savaş bize el sallayıp yanımızdan uzaklaştı.

Kutay, "Şunu bil," dedi. "Babanın DNA örneği elimizde olmadığı için yüzdesi yüksek bir sonuç elde edemeyeceğiz."

"Yani kesin olarak emin olamayacak mıyız?" diye sordum.

"Eğer DNA'larınız benzer çıkarsa söylemek zor ama DNA'larınız arasında gözle görülür bir fark olursa zaten kardeş değilsiniz demektir."

"Ne zaman alacağız sonuçları?"

"Bir hafta sürer. Ben takip edeceğim, merak etme. İstersen sonucu mail-"

"Alır almaz beni ara," diyerek sözünü kestim. Başını sallayarak onaylayınca derin bir nefes aldım. "Ben annemin yanına bir uğrayayım," diyerek yanından ayrıldım.

Üst kata çıktığımda annemin odasının önünde kız çocuğunu gördüm. Ellerine bakıyordu. Bugün onun randevusu yoktu. Neden buradaydı? Aklıma dün gece geldi. Dün için gelmişti sanırım. Ona bakmadan annemin kapısını çalıp içeri girdim.

Annem gülümsedi. "Hoş geldin, bebeğim."

"Hoş buldum. Hastan yok mu?"

"Az önce son hastamı gönderdim."

Kaşlarım çatıldı. "Arya dışarıda bekliyor," dedim.

"Öyle mi? Görmedim," dedi şaşkınlıkla. "Ne oldu?"

"Dün gece kriz geçirdi. Uyumamıştım o sırada. Ağlama sesini duyunca bakmaya gittim," dedim.

Karşısındaki koltuğu işaret etti. Oturduğumda bir süre yüzümü inceledi. Bunu yapmasını hiç sevmezdim. "Sigara sayısı artmış gibi?" dedi.

"Hayır," diyerek itiraz ettim.

Kaşlarını çatıp elime vurdu. "Yalan söyleme!"

Gözlerinin içine baktım. "Söylemiyorum, sadece iki dal fazla içtim."

“Anneler haklıdır hep, sus bakayım! Ayrıca demek ki daha dertli içmişsin o iki sigarayı!” dedi. Dediğini yapıp sustuğumda devam etti. “Veee Arya’dan kaçırıyorsun?”

“Bunu, yüzüme bakarak mı anladın?”

“Kuşlar söylemiş olabilir.”

“Bu kuş yeşil gözlü bir doktor müsveddesine mi benziyordu?”

“Ulaş!”

“Ne zamandır dedikodumu yapıyorsun Kutay’la? Üstelik o da sana anlatıyor!”

Elime vurdu yine. “Dinle beni! Ben sordum, o da beni kırmadı. Senin aksine o iyi bir çocuk,” dedi. Kaşlarımın daha da çatıldığını görünce, “Sen de çok iyi bir çocuksun,” diyerek yanağımı okşadı. “Ama o daha beyefendi.”

“Eee?” dedim kinayeli bir sesle.

“İşte, senin Arya’dan uzak durduğunu söyledi. Senden hoşlandığını söylediğim için kızıdan kaçmaya başladın değil mi benim zeki ama aptal oğlum?”

“Bilmediğin şeyler var, anne.”

Başını ağır ağır salladı. “Senin de bilmediğin şeyler var. Bu kızdan kaçma.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer eteğimizdeki taşları dökelim dersen tamam ama bu, tek taraflı olmaz. Sadece şunu bil, Ulaş, o kız sana değer veriyor ve belki de dünya üzerinde senin sevgini hak eden tek kız o,” dedi. Ağzımı açmıştım ki devam etti. “Aslı’yla aranızda olanlardan bahsetmiyorum. Onunla yaşadığın şeye sevgi diyorsa eğer yanında sözlük taşımaya başlayabilirsin. Aslı’ya olan duygun tamamen alışkanlıktı. Belki biraz da hoşlanma. Ama ben sevgiden bahsediyorum. Arya’nın da çok iyi bildiği bir şeyden.”

Bir şey söylemedim, o da devam etmedi. Bir süre sessizce oturduk. Sonra, “Arya’yı çağır. Ben çağırırsam utanır,” dedi.

“Benden de utanıyor,” dedim.

“Biliyorum ama senin çağırmanı istiyorum. Hadi marş marş.”

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. Saçlarından öpüp kapıya ilerledim. "Görüşürüz, anneciğim," diyerek kapıya uzanmıştım ki söylediği şeyle yerimde kaldım.

"Arya'nın kim olduğunu biliyorum. O yüzden, o, benim kızım sayılır. İyi davran ona, yoksa kulağını çekerim."

Biliyor muydu? Ona baktım. "Ne biliyorsun?"

Burukça gülümsedi. "O kız olduğunu biliyorum."

"Benim sevgimi bu dünya üzerinde hak eden tek bir kadın varsa o da sensin," dedim.

"Benim yerim ayrı tabii ki. Evleneceğin kadından bahsediyorum, bebeğim."

Başımı sallayıp çıktım odadan. Kız çocuğuna baktım. "Annem, seni bekliyor."

"Teşekkür ederim," diyerek kalkıp içeri girdi.

Kapalı kapıya baktım bir süre. Annem, kızı gibi seviyordu onu. Ve o kızla kardeş olma ihtimalimiz vardı. Elimi saçlarımdan geçirip mırıldandım. "Kendime dip not; o adamdan intikamımı alırken, annem için alacağım intikamı iki katına çıkarıyorum."

#23. Ulaş'ı Âşık Etme Operasyonu

'Sigara içmeye çıktığın zaman ayağının zeminde çıkardığı sesi duymak bile güzel olabilir ve sen sigaranı içerken yüzündeki o küçük yara izini izlemekten keyif alabilirdim. Tabii yanında olabilseydim...'

Deniz bana bakarken elimdeki elma şekerini yiyordum. "Ne?" diye sordum.

"Plan yapıyorum. Ulaş'ı sana âşık edeceğim."

Gözlerim büyüdü ve şaşkınca ona baktım. "B-bu nereden çıktı şimdi?"

Kıkırdadı. "Burcu yellozuna mı kapıralım Ulaş'ı? Sana yakın davranıyor. Demek ki oda boş değil. Bu yüzden onu etkilemen gerek! E, ben de bugün sende kalacağıma göre, güzel güzel plan yapıp uygulamaya sokabiliriz!"

Yanaklarımın kızardığını hissederken, "Ben yapamam öyle şeyler," dedim.

“Bu yüzden buradayım, bebek!”

“Hayır, Deniz! Hiçbir şey yapmayacağız! Bunun kendi kendine olması gerekiyor. O, ben ondan hoşlanayım diye hiçbir şey yapmadı.”

Kaşlarını çattı. “Hı, hı, yapmamışmış. Seni kurtaran Erim’di o zaman? Ya da hep yanında olan?”

Ellerime baktım. “Ne zaman başım belaya girse orada oluyor. Aslında benim yüzümden bana yardım ediyor. O da bu durumdan pek memnun değil,” dedim.

“Neyse ne. Şimdi Ulaş’ı iyi tanıyan sırdaş birine ihtiyacımız var.”

Kaşlarım havalandı. “Neden?”

“Çünkü nasıl kadınları sevdiğini bilmeliyiz.”

Teslim olarak, “Esra onu iyi tanıyor,” dedim.

Ellerini birbirine vurdu. “Tamam, süper! Sevgilisi de var hem. Senin için rakip değil! Ama Burcu onun yakın arkadaşı.”

“Haklısın,” dedim somurtarak.

“Ara onu. Ne kaybedeceğiz ki? Esra ispiyoncu bir kıza benzer miyor. Hem seni de seviyor. Çağır hadi onu!”

“Ne deyip çağıracağım?”

“Dürüst ol.”

“Böyle bir şey istemiyorum.”

Telefonumu alıp bana uzattı. “Ne diyorsam o! Sana kalsa benim gibi olacaksın! Benim, benim gibi kankam yoktu, bak ne hale geldim!”

Oflayarak rehbera girdim ve Esra’nın numarasını tuşladım. Çok geçmeden, “Efendim, Arya tombul yanak,” diyerek telefonu açtı.

Seslenişine kıkırdadım. “Nasılsın?”

“İyiyim, sen?”

“İyiyim. Neredesin?”

“Arabadayım. Bahadır’layım yani. Onlara gidiyorum. Sen evde misin? Sana uğrarım.”

Kocaman gülümsedim. "Çok güzel olur."

"Tamam, birazdan oradayım, yavrum," dedi ve telefonu kapattı.

Deniz telefonundan bir şarkı açtı. Bu şarkıyı da adamın sesini de çok severdim. Bana gönderme mi yapıyordu? Şarkıya eşlik ederken Galata Kulesi'ne baktım. Deniz, "Ah bu şehrin her köşesinde bir ayrılık var," dediğinde somurttum. Bana gönderme yapıyordu! Kuralları bana sayarken ciddi bir tavırla parmaklarıyla gösteriyordu. "Aşkı harcamanın seksen yolu!" diye cıvıladı.

Ofladığım sırada zil çalınca koşarak kapıya gittik. Esra, Bahadır'a sarılıp yanağından öptü ve içeri girdi. Ben de Bahadır'a el sallayıp kapıyı kapattım. Deniz ve Esra'yı tanıştırdım. Birlikte mutfağa geçtik, onlar sandalyelere oturup sohbete başladıklarında su ısıtıcıya su koydum.

"Çay mı, kahve mi? Başka şeyler de var," dedim.

Esra, "Kahve alayım," dedi.

Deniz şirince sırıttı. "Senden bir şey isteyebilir miyiz?"

Esra şaşırılmıştı ama, "Tabii," dedi.

Onlara arkamı dönüp rahat rahat utandım.

"Bu, tamamen benim fikrim. Arya böyle şeyler yapamaz," diye açıkladı Deniz ve devam etti. "Ulaş nasıl kadınlardan hoşlanır, merak ediyorum."

"İşte şimdi heyecanlandım! Ulaş'tan mı hoşlanıyorsun?" dedi Esra heyecanla.

Elimdeki kaşığı tezgâhın üzerine düşürdüm.

Deniz, "Hayır, ben değil!" diye karşı çıktı.

Esra'nın kahvesini hazırlayıp masanın üzerine bıraktım ve elma şekerimi alıp yanlarına oturdum. "Tamamen Deniz'in fikri. Ben istemiyorum," diye kendimi savundum.

Esra gülümsedi. "Ulaş'ı seviyorsun yani?"

Oracıkta bayılmak istedim ve gözlerimi kapattım.

Deniz, "Hoşlanıyor diyelim," dedi.

Biri bana sarıldığında gözlerimi açtım. Esra'ydı. "Ya çok tat-

ılsın!” deyip yanaklarımı sıktı. “Pekâlâ. Ulaş biraz zor biri. Hatta bayağı zor biri.” Bunu biliyordum zaten. “Ulaş daha çok olgun kadınları seviyor. Yani oturaklı. Onun gibi ağır abi,” deyip kıkırdadı. Ben olgun muydum? Bazen. “Çocuksu tiplerle takılmaz pek.”

Somurttum. “Bu, ben oluyorum,” diye fısıldadım.

Deniz güldü. “Hallederiz, o kolay.”

“Bence sen de onun için farklısın,” dedi Esra. “Sende onu çeken bir şey var bence. Burcu bu yüzden seni pek sevmiyor.”

“Arya’da onu çeken bir şey olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Deniz. Güzel sorular soruyordu.

Esra gülümsedi. “Ulaş’tan bahsediyoruz. Onu tanırım. Bir şey var onda. Pek konuşmaz o tür şeylerden ama hissediyorum. Kaç senelik arkadaşım.”

Deniz gülümsedi. “Bu, iyi bir şey. Artık Ulaş’ın yanında elma şekeri yemek yok,” diyerek elimdeki şekeri alıp tezgâhın üzerine bıraktı.

Elma şekerime baktım hüznle. “Ama-”

“Aması yok,” diyerek sözümü kesti.

“Gizlice yemeye devam edebilirsin,” dedi Esra.

Gözlerimi devirdim. “Ulaş elma şekeri yediğimi zaten biliyor. Onun gözünde hep öyle bir kız olarak kalacağım. Benimle elma şekeri yemişliği bile var,” dedim.

İkisinin de gözleri büyüdü. “Ne?” dedi Esra. “Ciddi misin? Ulaş şekerden nefret eder. Sadece Polo yiyor, o kadar.”

Deniz sinsice sırıttı. “Sen de az değilmişsin.”

“Ben bir şey yapmadım,” dedim.

Esra, “Bu işi çok sevdim!” dedi. “Allah’ım, çok tatlı olurdu-nuz!”

“Burcu da Ulaş’ı seviyor ya. Bize yardım etmek istemezsen anlarız,” dedi Deniz sevecen bir tonda.

“Burcu, Ulaş’ı sevmiyor. En azından bence öyle. Ulaş onun için bir takıntı haline geldi. Karşılık aldığında eminim sıkılır bu durumdan. Bu yüzden ona Ulaş’ın peşini bırakmasını söyledim.

Onun için yapabileceğim bir şey de yok maalesef. Arya gerçekten iyi bir kız. O mutlu olsun isterim. Tabii Ulaş daa. Ulaş'ı mutlu edebilecek biri varsa o Burcu değil, Arya bence."

Sandalyemden kalkıp masanın altına girdim.

"Ne yapıyor?" dedi Esra.

Deniz kıkırdadı. "Utaniyor. Gelir birazdan."

Ellerimle yüzümü kapatıp Ulaş'ı düşündüm. Bana gülümsediği az bir kısım vardı ama hepsi aklımdaydı. Koştuğumuz zamanlar geldi aklıma. Sonra aklımın bir köşesinde 'No More Wishing' çalmaya başladı.

Gözlerimi kırıştırıp ellerindeki fırçalarla bana yaklaşan Deniz'e ve Esra'ya baktım. Çılgık atıp ellerimle yüzümü kapattım. Kıkırdarak beni tuttular. Üzerime biri gelirken koşamıyordum genelde. Birinin beni tutup koşması gerekiyordu. Esra bileklerinden tutup ellerimi indirdiğinde, Deniz elindeki fırçayı yanaklarımda gezdirdi. "Gıdıklıyor," deyip güldüm. Fırça burnumda gezinince hapşırdım. Kızlar kahkaha atarken kafamı kaldırıp aynada kendime baktım. Gözlerim büyüdü.

"Çok güzel oldun!" deyip zaferle zıpladı Deniz.

Dudağımı ısırdım. "Bu, bana benzemiyor."

Deniz, "Alış buna. Sen de duydun; Ulaş olgun kadınları seviyormuş," dedi.

Utançla yanaklarıma koydum ellerimi. "İstemiyorum. Makyaj yapmakla olgunluğun ne lakası var?"

Esra kıkırdadı. "Makyaj yapınca yaşını gösterdin. Makyajsız daha küçük duruyorsun."

Somurttum. "Onun yanında makyajla mı gezeceğim?"

Deniz güldü. "Tavlayana kadar, evet."

"İstemiyorum!"

"Utanmana gerek yok. Ben Bahadır'ı nasıl tavladım sanıyorsun?" deyip göz kırptı Esra.

Gözlerimi kapattım. "Ölü taklidi yapacağım."

Deniz kahkaha attı. "Çok tatlısın! Sana Ulaş'ı ayarladıktan sonra bana da Erim'i ayarlarız!" dedi heyecanla.

Yerimde sallanıp kendimi geriye bıraktım ve koltuğuma uzanmış oldum. Esra kafamın yanına oturdu. "Saçlarını yapmamız gerekiyor," deyip omuzlarımdan tutarak kaldırdı beni. Doğruduğumda elini sırtıma koydu. "Dik dur. Ulaş güçlü kızları sever." Kaşlarım havalandı ve ona baktım. "Cesur ve güçlü kızları," dedi gözlerime bakarak.

İyice kendilerini kaptırmışlardı. "İkisinin de bende olduğunu düşünmüyorum."

"Zeki kızları da sever."

Dün bana zeki olduğumu söylemişti. "Zeki olduğumu düşünüyor," dedim.

Esra güldü. "Bu iyi," dedi ve saçımın örgüsünü çözdü. "Lise-den beri yazları kuaförün yanında çalışıyorum. Şanslısın."

"Çok teşekkür ederim. Yardım ettiğin için," diye mırıldandım. Yanaklarımı sıktı yine. "Hayatıma renk kattınız."

Bunu yaptığımıza inanamıyordum. Esra, Bahadır'ın bugün doğum günü olduğunu ve Can Kırığı'nda kutlayacaklarını söylemişti. Bunun üzerine de beni süslemeye karar vermişlerdi. Hâlbuki Esra'nın süslenmesi gerekiyordu. "Sen hazırlanmayacak mısın?" diye sordum.

"Tabii ki hazırlanacağım. Bahadır bir kere daha âşık olacak bana. Ama ben her şeyimi hazırladım. Sadece gidip giyeceğim," dedi ve ters balıksırtı ördüğü saçlarına baktı. "Çok güzel olacaksın." Saçlarım kısa olduğu için örme işlemini bitirip önüme geçti bu kez. Kâküllerimi bükerek geriye götürdü ve tel tokayla tutturdu. "Kâküllerin kalkınca acayip ateşli bir hatun oluyorsun." Gözlerim büyürken yüz ifademe güldü. "Çok güzel oldun. Kiskanacağım."

Elini tuttum. "Yüzümü hemen temizlerim, gerçekten!" dedim.

"Aptal! Makyaj seni güzel göstermiyor, sen zaten güzelsin! Deniz sadece bunu gözüme soktu. Şaka yapıyorum. Sen, benim

kız kardeşim gibisin.”

Ona sıkıca sarıldım. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Bana danışmanız beni mutlu etti. İkinizi de çok seviyorum.”

“Biz de seni seviyoruz,” dedik Deniz’le birlikte.

Esra salonda beklerken, üzerimizi değiştirmek için Deniz’le birlikte odama geçtik. Deniz’in seçtiklerini itiraz etmeden giydim; siyah, üzerinde bordo çiçekler olan bit etek, ince, bordo bir kazak ve siyah mus çoraplar. Aynada kendime baktım ve siyah kelebekli kolyemi taktım.

Salona geri döndüğümüzde Esra, “Çok güzel oldun,” dedi beğeniyle. Deniz de ona katıldı.

“İkinize de çok teşekkür ederim,” dedim.

Esra ayağa kalktı. “Hadi o zaman, şimdi karşıya geçelim. Ben giyinirken siz de sözde yardım edin,” dedi.

Deniz hemen atıldı. “Çok güzel fikir!”

Ben, “Ne?” deyip olayı anlamaya çalışırken kendimi karşı dairenin kapısında buldum. Esra kapıyı çaldı. Kapıyı, üzerinde siyah ince bir kazak ve siyah kot olan bir Ulaş açtı. Göz göze geldiğimizde kaşları çatıldı, sanırım beni tanıyamamıştı. Esra gülerek içeri girerken beni de peşinden soktu. Benim peşimden Deniz gelirken, Esra, “Çok şık olmuşsun Ulaşçıgım!” diyerek bizi bir odaya soktu.

Bahadır uyuyordu. Esra yanağından öperek uyandırırken utanarak arkamı döndüm. Deniz’sen sırtarak onları izliyordu. Bahadır uykulu bir halde yataktan kalkıp odadan çıkınca Esra kapıyı kapattı. “Bana yarım saat verin,” dedi ve hazırlanmaya başladı. Gerçekten de giyinip saçlarını ve makyajını yapması yarım saat sürdü. Güzel bir elbise giymişti ve saçlarını hafif dalgalandırmıştı. Giydiği elbise sıfır kollu olduğu için üzerine siyah bir hırka aldı. Çok güzel olmuştu. Zaten şirin ve güzel bir kızdı. “Nasılım?” diye sordu işi bittiğinde. İkimiz de beğeni dolu sesle çıkardık. Parfümünü sıktı ve, “Hadi çıkalım,” dedi.

Odadan çıkıp mutfığa ilerledik. Bahadır üzerini değiştirmiş,

güzel bir kazak ve pantolon giymişti. Esra'yı görünce, "Yavrum, bu etek ne?" diye sordu.

Esra gülümsedi. "Elbise, canım."

Ulaş da mutfaktaydı. Atatürk imzalı kupasıyla bir şey içiyordu. Kısa bir an için göz göze geldik ama kaşları fazlasıyla çatıktı. Nedense yeni halimi beğenmemiş gibi hissediyordum. Bakışlarını çekip bardağını makineye koydu. Ben de Bahadır'a döndüm. "Doğum günün kutlu olsun! Kaç oldun?"

"Teşekkür ederim. Yirmi oldum," dedi gülümseyerek.

Deniz de onu kutladıktan sonra Esra, "Hadi gidelim," dedi.

Kapının önüne geldiğimizde Argun ceketini giyerek salondan çıktı. Siyah pantolon ve buz mavisi gömlek giymişti. Gömleğinin rengi gözlerini ortaya çıkarmıştı. Onlar kabanlarını giyerken biz de Deniz'le evime geçtik ve montlarımızı aldık. Siyah postallarımı giydiğimde Ulaş kapıdan çıkıp aşağı inmeye başladı. Deniz beni itince ben de mecburen peşinden inmeye başladım merdivenleri. Bana selam bile vermemişti. Buzdolabı! Ağır kapıyı açtığı anda kolunun altından geçtim. O sırada 'Olgun ol!' diye uyardı bilinçaltım. Dudağımı ısırdım, pot mu kırmıştım?

Ulaş sigara çıkarıp yaktığında ona bakıyordum. "Kız çocuğuna benzemiyorsun," dedi.

Bu, iyi bir şey miydi? "Deniz zorla biraz makyaj yaptı," dedim. "Bu, bana adımla hitap edeceğin anlamına mı geliyor?"

Kaşları çatıldı "Hayır," dedi ve kapıya baktı. Henüz kimse geliyor gibi değildi. "Büyümek istemen saçma. Makyaj seni büyük göstermiş. On sekiz, on dokuz gibi görünüyorsun."

"Zaten on sekiz yaşıdayım," dedim.

Başını iki yana salladı. "Yüzün sadece on altı gösteriyor, kız çocuğu. Makyaj yapınca büyümüş gibi olmuşsun. Büyümek isteme. Öyle de güzelsin. Bir sürü olay yaşamak zorunda kalacaksın. Onlar seni zorla büyütecek zaten. Büyümek için acele etme," dedi ve yanımdan geçerken saçımdaki tel tokalardan birini çıkardı.

Kâkülüm yüzüme düştüğünde gözlerim doldu. O, gerçekten güzel bir adamdı. Onu bu yüzden seviyordum. Güzel cümleleri

olan güzel bir adam. Beni çocukken daha çok seven adam. Seni çocuklar gibi seviyorum.

Can Kırığı'na geldiğimizde daha çok Arya gibiydim. Arabada ıslak mendille yüzümdeki çoğu şeyi çıkarmıştım. Rimel ve eyeliner kalmıştı. Onları çıkarmak zor olduğu için yüzümü batırmak istememiştim ve kâküllerim yerli yerindeydi.

Ulaş diğer arabada olduğu için makyajımı sildiğimi görmemişti. Girişte göz göze geldiğimizde yüzünde bir gülümse gördüm ama çok kısa sürdü. Yanılmış da olabilirdim. Sanmıyordum. Gülümsemişti.

Can Abi bir masa hazırlatmıştı. Bahadır'a sıkıca sarıldı. Can Abi'nin çocuğu var mıydı, çok merak ediyordum. Herkesi sarılarak selamlarken bendi de es geçmedi. Ben de ona sarılarak karşılık verdim. Yerlerimize oturduğumuzda Ulaş'la yan yana gelmiştik. Bilerek yapmamıştım. Ben oturduktan sonra o oturmuştu zaten ama o da bilerek yapmamıştı. Esra onu itince göz devirerek oturmak zorunda kalmıştı. Esra'ya laf atmayı ihmal etmemişti. Esra ona gözlerini kısıp, "Sus!" dediğindeyse sessiz kalmıştı.

Bir süre sonra herkes sohbete dalmıştı. Masadan sık sık kahkaha sesleri yükseliyordu. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama ışıklar kapandı. Masaya yaklaşan pastayı ve üzerindeki yirmi mumu görünce ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

Ulaş kulağıma eğilip fısıldadı. "Her ateş aynı ateş değildir."

Titreyerek ona baktım. Bana eğildiği için yakınlaşmıştk. Işıkların kapalı olmasına minnet duydum, çünkü hem titriyor hem de kızarıyordum.

"Ateşin bol olduğu bir dünyada yaşıyorsun, kız çocuğu, buna alışman gerek."

"Bana ateşe bakma dedin," dedim, sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Gülümsedi ama karanlık olduğu için yine emin olamadım. Sanırım beynim, onun gülümsemesini çok istediğim için bana oyun oynuyordu.

“Beni dinlemediğini ikimiz de biliyoruz, kız çocuğu.”

“Ateşten korkmana gerek yok. Uçmadığın sürece,” deyip geri çekildi ve diğerlerine katıldı.

Önüme döndüm. Ateş topuna benzer bir pasta koydular masaya. Bahadır üflediğinde mumlar sönuverdiler. Bu kadar kolaydı onları söndürmek. Tabii kontrol altındayken.

Yutkundum. Ulaş benden bunu istiyordu. Kontrollü bir şekilde ateşe bakmamı. Öyle olursam söndürebilirdim ama kontrolü kaybedersem yanardım. Ulaş’a baktım. Bana baktı. “Anladım,” dediğinde kafasını salladı ve bir şey söylemedi. İkimiz de önemli olanın kontrollü olmak olduğunu biliyorduk ve ben sürekli kriz geçiren kontrolsüz bir kızdım. Burukça gülümsedim. “Senin ateşinde yanmaktan kaçamayacağım,” diye fısıldadım. Sanırım yine kimse duymadı...

Deniz’e el sallayıp Can Kırığı’nın önündeki kaldırıma oturdum. Bende kalacaktı bugün ama babası onu arayınca gitmek zorunda kalmıştı. Yarın yine gelecekti. Önümdeki boş sokağa baktım. Sokak lambaları aydınlatıyordu ortamı. İçeride eğleniyordu herkes, Deniz gidince buraya oturmaya karar vermiştim.

İlik bir rüzgâr eserken gökyüzüne baktım. Babamı özlüyordum. Annemi de tabii ama babam âşık olduğum adam olduğu için onu iki türlü özlüyordum. Gözlerim doldu. “Sizi seviyorum. Unutmayın olur mu?” diye fısıldadım. Bir kedi çıkageldi o sırada. Gözlerimi silip kediye elimi uzattığımda elimin siyah olduğunu fark ettim. Diğer elime baktım, o da öyleydi. Kaşlarım havalandı. Bu da nesiydi? Yüzüme dokunduğumda yine siyah su bulaştı elim. Ah! Gözlerimdeki boya akmıştı! Burnumu çektim. “Bir an siyah gözyaşı akıtıyorum sandım. İçimden zift falan mı akıyor diyecektim,” diye açıklama yaptım kediye. Önümde oturmuş, kafasını sağ tarafa eğmiş, bana bakıyordu. Kafasını okşadım. Bembeyaz tüyleri vardı. “Sahibin falan var mı? Çok temize benziyorsun.” Partisini yaladı. “Veya titiz bir kedisin,” deyip kıkırdadım. Miyavladı. “Kedice diye bir dil olsa ve insanlar bunu öğrenebilseydi ben de

öğrenirdim, biliyor musun?” Birkaç adım atıp patisini avucuma koydu. “Merhaba,” deyip elimi aşağı yukarı salladım. “Adım Arya. Kız çocuğu da diyebilirsin ama bu, senin için fazla uzun. Arya iyi.” Miyavladı. “Sana isim verebilir miyim? Adın elma şekeri olsun mu? Ben elma şekerlerini severim. Pamuk şekeri de severim aslında. Pamuk şeker mi olsa veya pamuk? Çok klişe.” Koluma sürtünüp kucağıma çıktığında şaşırdım. “Çok sıcakkanlısın. Bana benziyorsun. Ben de sarılmayı severim.” deyip onu okşadım. “Annen falan var mı, yoksa yalnız mısın?” Gözlerime baktı. Masmavi gözleri vardı.

“İğrenç! Şu kıza bak! Sokak kedisini kucağına almış! Ondan hoşlanıyor musun cidden?”

Kedi, sesi duyunca kucağımdan atladı. Ben de ayağa kalkıp arkama baktım. Burcu’ydu, yanında da Ulaş vardı.

“Saçmalamayı kesecek misin artık, Burcu? Sinirliyorum. Ciddiyim!” dedi Ulaş.

Burcu güldü. Sanırım sarhoştı.

Kedi, bacağıma yaslanırken Ulaş bana baktı. Kaşları çatıldı. “Ağlıyor muydun?”

Ellerim yüzüme gitti. “Hayır. Yani sadece-”

Burcu, “Sana ne ondan!” diye bağırarak sözümü kesti.

Öyle aniden bağırıldığı için korkup sıçramıştım. Kedi de korkmuştu.

“Seni eve bırakayım,” dedi Ulaş ona doğru yürüdü. Burcu kollarını Ulaş’a sardığında kedinin Burcu’ya saldırmasını istedim. Kiskandığım için değil. Burcu, sokak kedisi deyip onu aşağıladığı için. Düşündüğüm tek şey kedinin onuruydu. Kiskanmıyordum ki.

Ulaş, Burcu’yu yavaşça yürütürken bana baktı. “Seni eve bırakıyım mı? Mavi göz de gitti. Sıkılıyorsun sanırım.”

“Olur.” Ayağa kalktım ve kediye döndüm. “Pekâlâ. Yalnız gibisin. Benimle geliyorsun,” diyerek eğildim ve onu kucağıma aldım. Sesini çıkarmadı. Gülümsedim.

Ulaş, Burcu’yu arka koltuğa oturtup kemerini bağladı. Ön koltuğa oturdum ve kediye kucağıma bıraktım. Ulaş direksiyona

geçti, kediye baktıktan sonra kaşlarını çatarak bana baktı. “Kedi kaçakçılığına mı başladın, kız çocuğu

“Kaçırmıyorum. Kimsesi yok gibiydi. Benim de yok. Evde canım sıkılıyor. Onu sahiplendim,” dedim. Kediye okşayıp elini kaldırıırken burnuma vurdu. Şaşırdım! Ulaş burnuma vurdu! Ona şaşkınca baktım.

“Pandaya benziyorsun.”

“Ne?” dedim. Arabayı çalıştırıp park alanından çıkarken güneşliği indirdi ve aynada kendimi gördüm. Allah’ım! Haklıydı. Pandaya benziyordum! Gözlerimin etrafı simsiyah olmuştu.

“Pandaya her halinle benziyorsun gerçi,” deyip arkasını dönüp Burcu’ya baktı. “Rahat dur,” diye söylendi.

Arkama baktığımda Burcu kemerini açmaya çalışıyordu. “Ben önde oturacağım. Yanında oturmak istiyorum,” diye sızlandı.

Ulaş sıkıntıyla nefes verdi. “Burcu-”

“Benim için sorun olmaz,” dedim. Cidden sinirleniyordu çünkü.

Gözlerime baktı. “Benim için olur. Kaza yapmak istemiyorum,” deyip Burcu’ya döndü. “Uslu olursan ödül vereceğim.”

Burcu gülümsedi. “Ne peki?”

Ulaş, “Sürpriz,” deyip koltuğuyla sırtını buluşturdu ve kemerini takıp arabayı çalıştırdı.

Kedi mırıltılar çıkarıp yanağını bana sürüyordu. Gülümseyerek tüylerini okşadım. Konuşmadık. Zaten genelde ben konuşmasam Ulaş da konuşmuyordu.

Sessizliği Burcu bozdu. “Sanırım kusacağım!”

Ulaş kaşlarını çatıp sağa çekti ve arabadan indi. Burcu’yu da indirip çimenlerin üzerine götürdü ve saçlarını tuttu. Burukça gülümsedim. Güzel adamım hep güzeldi. Bana karşı bir şey yapmasa bile iyi şeyler yapıyordu ve bu, onun güzelliğine güzellik katıyordu. Burcu’yu kaldırıma oturtup bir şeyler söyledi ve arabaya ilerledi. “Torpidadan peçete ve koltuğun altındaki poşetten su verir misin?”

Torpidadan aldığım peçeteyi ona uzattım. Poşetten de bir tane su çıkardım. “Burcu biraz dışarıda otursa iyi olur. Gelmek

istersen çekinme, kız çocuğu,” deyip kapıyı kapattı ve Burcu’nun yanına gitti.

Arabadan inmedim. Burcu’ya üzülüyordum. Belki Ulaş’a bir şeyler anlatırdı ve her ne kadar canımı sıkırsa da onların özeline girmek istemiyordum.

Kediye baktım. “Pandaya benziyorum değil mi? Belki de bu yüzden bana yakın davranıyorsun şu an. Yarın insan gibi görünce korkup kaçma benden tamam mı?” Kafasını salladı. Gerçekten. Belki de beynim yine bana oyun oynuyordu. Emin değildim. “Kafanı salladın değil mi?” Miyavladı. “Hiç açıklayıcı değilsin, elma şekeri.” Ona sarılıp Ulaş’ı izledim. Burcu’yu dinliyordu. Bazen de cevap veriyordu ona.

Kapı açılma sesi duyduğumda gözlerimi araladım. Etraf tanıdık görünmüyordu. Kafamı çevirip Ulaş’a baktım. “Burcu’yu bırakıp geleceğim. Uyumana bak, kız çocuğu. Eve çok var,” deyip indi arabadan. Önce beni bırakır sanmıştım ama Burcu’yu bırakıyorlardık. Burcu’yu kucağına alıp apartmana ilerledi. Beni de uyurken kucağına almıştı. O, centilmen bir adamdı. Kadınlara iyi davranmaya çalışıyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra Ulaş arabaya bindi. Kemerini bağlarken uykulu gözlerle ona baktım. Gözlerim kızarmıştı muhtemelen. “Sana gelelim, kız çocuğu,” dedi.

“Ne?” Sesim uykudan uyandığım için boğuk çıkmıştı.

“Panda olmana ne sebep oldu?”

“Hiç. Aklıma babam geldi.”

“Babasına âşık kızlardansın.”

“Evet.”

Araba kullanırken bana baktı. “Nasıl bir adamdı baban?”

Omuz silktim. “Babama benziyorsun ama o sigara içmezdi,” demiştim ki birbirimize baktık. Az önce babama âşık olduğumu ve onun da babama benzediğini mi söylemiştim? Tükürüğümde boğulunca öksürmeye başladım.

Elini uzatıp yavaşça sırtıma vururken, “Poşette su var, kız çocuğu,” dedi.

Trafiğe girince kaşlarım çatıldı. Saat gecenin bir vaktiydi. Yolda bir amca bir şeyler satıyordu. Dilenmek yerine bir şeyler satmaya çalışan insanlara üzüliyordum. Tıpkı Ahmet gibi. Ulaş camı açıp para uzattı. Sanırım elli liraydı. “Kolay gelsin, abi,” dedi.

Amca, Ulaş’a dua ederken bir paket Haribo uzattı. Ulaş istemeyince amca ısrar etti. Teslim olan Ulaş paketi alıp bana verdi. Haribo’nun sevgililer günü için çıkardığı paketlerdendi. Sevgililer günü geçmişti ama... Paketin üzerinde kalp vardı ve ‘..... kadar’ tatlı yazıyordu. O boşluğa Ulaş yazacaktım.

Eve geldiğimizde kedi uyumuştı. Onu sarsmadan kucağıma alıp indim arabadan ve kapıyı yavaşça kapattım. Ulaş ağır kapıyı açınca merdivenlere ilerledim. “Kediyi aşıya götür önce.”

Kafamı salladım. “Yarın okuldan sonra götürürüm,” dediğim ve durdum. O da bana çarpmamak için durdu. “Evde yalnız kalsa korkar mı?”

Başını iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

“Okula giderken size bıraksam olur mu?”

Kaşları çatıldı yine. “Kediye bakmamı mı istiyorsun?”

“Hayır. Sizin evde mutlaka biri oluyor. Sadece yarın için. Lütfen. Sonra başka bir çözüm bulurum.”

Yanımdan geçip merdivenleri çıkmaya devam etti. “İyi.”

“Teşekkür ederim.”

“Kutay’a teşekkür et, kız çocuğu. Yarın Kutay evde olacak.”

Güldüm. “Tamam,” dedim ve kapıyı açıp içeri girerken Ulaş’a iyi geceler diledim.

Postallarımı güçlkle çıkarıp odama ilerledim ve kediyi pufa bırakıp yatağıma oturdum. Burnuma dokundum; burnuma vurmuştu! Aynada kendime baktım. Panda gibiydim. Onun pandası!

Kıkırdayıp kendimi geriye bıraktım. Ulaş’ı âşık etme operasyonunu fiilen ve tamamen sonlandırıyordum. O, beni böyle istiyordu. Ben de böyle kalacaktım. Deniz’e mesaj attım

‘UAEO olayını bitiriyorum. Ulaş makyajımdan hoşlanmadı ve

kâküllerimi seviyor sanırım.'

Cevap gecikmeden geldi.

'Bitirmeyi reddediyor ve taktik değiştirmeyi öneriyorum, başkanım. İyi geceler. Yarın konuşuruz. UAEO son hızıyla devam edecek!'

Gülümseyerek gözlerimi kapattım. Sanırım rüyamda Ulaş'la kendimi Galata'da görecektim.

Ulaş Tütüncü

Banyo yaparken sinirle elimi duvara vurdum. Aptal Ulaş! Aptal! Aklıma kız çocuğunun 'babama benziyorsun' deyişi geldi. Duvara vurdum yine. Kız, beni seviyordu ve ben ondan uzak duramıyordum! Kardeşsek ne yapacaktım! Sinirle ıslak saçlarımı geriye attım. "Uzak dur benden, kız çocuğu! Uzak dur!" deyip duvara vurdum tekrar. "Uzak dur!"

#24. Ölüm Çukuru

'Seni nasıl sevdiğimi bilmiyorum. Bilinmezlik içinde sevdim seni. Yanarken gıkım çıkmadı lakin söndüğünde acıdı canım...'

'Özür diliyorum' ile 'özür dilerim' arasında uçurum kadar fark var aslında.

Biri 'Pekâlâ. Sen haklısın. Hatamı kabul ediyorum ve özür diliyorum. Şimdiki zamanla.'

Biri ise 'Seni kaybetmekten çok korkuyorum. Özür dilerim. Geniş zamanla. Ben seni kaybetmemek için sürekli özür dileyebilirim demek.'

Arya Erçetin

Okula gitmek için erkenden kalktığımda Elma Şekeri uyuyordu. Gülümseyip onu rahatsız etmeyecek şekilde yatağımdan çıktım ve hazırlandım. Tam olarak hazırlandığımda onu yine uyardırmamaya dikkat ederek kucağıma alıp evden çıktım. Kapımı arkamdan kapatıp Ulaşların kapısına dayandım. Kapıyı iki kez tık-

lattım, üçüncü kez vuracakken kapı açıldı. Ulaş, saçları dağılmış bir vaziyette karşımda dikiliyordu. Kapiyi tutan koluna yaslanıp bana baktı. Yeni uyandığı belli oluyordu. Şirince gülümseyip ve Elma Şekeri'ni ona uzattım. Koluna yaslanmayı bırakıp kediyi kollarımdan aldı.

"Çok teşekkür ederim," dediğim sırada Elma Şekeri uyanmıştı.

Ulaş, "Mühim değil. Ben bakmayacağım nasılsa," diyerek kucagındaki kediyi yere bıraktı.

Elma Şekeri umursamazca gözden kaybolduğunda, "Misafirlikte çok gezilmez," diye söylendim arkasından.

Ulaş bu tutumuma kaşlarını çattı. "Kedilerle konuşmaya mı başladın?"

"Belki. Biraz," deyip gülümsedim. "Kutay'a teşekkürlerimi ilet lütfen."

"İletirim."

Arkamı dönüp merdivenleri inerken avuçlarım terlemişti. O... çok güzeldi bu sabah... Dudağımı ısırp yanaklarıma ellerimi koydum. "Ne biçim şeyler düşünüyorsun böyle? Utanmalısın!" diye kendime kızdım ki zaten utanıyordum. Somurttum. Çok sıcaktı!

Kulaklığımı takıp hızlı adımlarla durağa yürüdüm. Neden her şarkıda Ulaş aklıma geliyordu?

Ulaş Tütüncü

Parmaklarımı geçirip geriye doğru çektiğimde saçlarımin çok uzadığını fark ettim. Bugün Hasan Abi'nin yanına gitsem iyi olurdu.

"Kedi mi sahiplendik?" diyerek mutfağa girdi Kutay.

Çayımdan bir yudum alıp kafamı iki yana salladım. "Kız çocuğu sahiplendi."

"Birlikte mi bakacaksınız? Çok romantik," dedi imayla gülümseyerek.

Kaşlarımı çattım. "Sen bakacaksın."

"Ulan tek boş gününe kedi mi ittirdin?"

"Evet, canım," dedim sırtarak.

Göz devirip kendine çay koydu ve karşıma oturdu. Çayından

bir yudum alıp boğazını temizledi. "Argun! Bahadır! Kalkın lan artık! Anneniz bellediniz iyice beni! Sevgiliniz miyim ben sizin!"

Kutay her sabahki ritüelimizi tekrarlarlarken kaşlarını çatarak onu izledim. Bunu sevmediğimi bildiği için pişkin pişkin gülümse-di. "Afiyet olsun, tatlım," dedi. Çay kaşığını üzerine attım. Güle-rek kahvaltısına başladı. "Uyumadın mı?"

Alnıma düşen saçımı arkaya attım. "Sabaha doğru uyudum."

"Bir şey söyleyeceğim ama kızma," dedi.

"Kızacağımı ikimiz de biliyoruz."

"Haklısın. Başlıyorum."

Gözlerim kısıldı. Yine ne saçmalayacaktı, Allah bilir.

"Saçmalayacağım," dedi sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Ciddiydi ve bundan daha çok nefret etmiştim. Sessiz kalışımla onu beklediğimi anladı ve konuşmaya başladı.

"Seni iyi tanıyorum. Sen, alt tarafı 'kız çocuğu' olan bir kızla kardeş olma ihtimalinizi bu kadar kafana takmazsın. Lakin konu Arya olduğu için uyuyamıyorsun bile. Bunun nedeni sadece anne-nin aldatılmış olması değil. Biliyorum. Yani hissediyorum diyelim. Tanıyorum lan seni."

Çayımдан bir yudum aldım.

"Eee? Bir şey demeyecek misin?" dedi.

Güldüm. "Desem ne değişecek?"

Kaşlarını çatı. "Şu sinir olduğum gülümsemeyi yerleştirme yüzüne. Yumruk atasım geliyor."

Yüzümü eski haline getirdim. "Haklısın diyelim. Bu, neyi de-ğiştirir? Kızdan hoşlanıyorum desem ertesi gün kız kardeşim çık-mayacağı ne malum?"

"Ne demek neyi değiştirir? Hangi ara bu kadar kesin hüküm-lü oldun? Sen değil miydin kesin hüküm verenlere ağzının payını veren?"

"Kesin hükümlü olduğum yok."

Çatalını tabağına bıraktı. "Gayet de öylesin, abicim. Ayrıca bu, ikinizin de hayatını değiştirir."

“İkimiz diye bir şey olmayacak,” dedim. Sinirlendiğini gözle-
rinden anlasam da yapabileceğim bir şey yoktu. Olanları değışti-
remezdim.

“Ya kardeş değilseniz? Yine böyle mi düşüneceksin?”

“Evet.”

Sinirle saçlarını düzeltti. “Sen mazoşist falan mısın?”

Omuzlarımı silktilim. “Hayır. Acılar beni çok seviyor sadece.”

Bana doğru eğildi. “Arya’dan hoşlanıyor musun?” Bunu pat
diye sormasını beklemiyordum. İç mahkemem hemen devreye
girerken gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Geçti!” dedi.

Kaşlarını çattım. “Kız çocuğundan hoşlandığım falan yok!”

“Neden ilk sorduğumda söylemedin?”

“Çünkü aniden sordun. Beklemiyordum!”

Elini salladı. “Geç o işleri. Ne kadar zeki olduğunu ikimiz de
biliyoruz. Ne kadar şaşırırsan şaşır bildiğin sorunun cevabını anın-
da söylersin. Senin sorunun bu işte kardeşim, sorunun cevabını
bilmiyorsun.”

Bir şey söylemedim. Haklı söze ne denirdi ki? Beni iyi tanıyor-
du ama sinirimi bozmayı da ihmal etmiyordu. “O kızıdan hoşlanı-
yor olsam bile biz diye bir şey olmayacak,” dedim elimdeki çatalı
ileri geri sallayarak.

“Neden olmasın? Abi bak-”

“Kutay! Olmayacak! Anladın mı, kardeşim? O kızın hayatını
mahveden bir babam var. Bunu öğrendiğinde bana güveni ka-
lır mı bilinmez. Her gece ağlarken onu teselli etmeye dilim bile
varmayacak. Onu geçtim, ileride bir gün ailesini öldüren adamın
soyadını taşımak ister mi dersin? Babası, babamla aldatılmışken,
soyadımı ister mi?”

“Soyadını değıştirsek?”

“Siktir git, elimden bir kaza çıkacak şimdi!”

Elini uzatıp omzuma vurdu “Affedersin, abi. Ben... Ne bileyim,
mutlu ol istiyorum lan. Sen de sev, sevil istiyorum. Dışarıdan buz
gibisin ama kalbini görüyorum ben senin. O kadar iyi bir adamsın
ki. Kalbin de öyle. Belki çoğu kişi görmüyor bunu ama Arya görü-

yor içini. Adım kadar eminim. O adamın hayatını bu kadar etkilemesi, yaptığı hatanın faturasının sana kesilmesi canımı sıkıyor. Keşke hiç böyle olmasaydı. Arya'yla sevgili olmanızı çok isterdim."

İçimden, keşke olmasaydı be kardeşim diye geçirdim ama ona, "Şiir de okuyacak mısın bana?" dedim.

"İyi lan. Övülmeye gelmiyorsun sen de."

"Sen önce git, kendine manita bul."

Gururla burnu çekti. "Aşk doktoruyum ben, oğlum. Onun da zamanı var elbet. Önce seni elden çıkarmamız gerek."

Onu umursamadan kahvaltımaya devam ettim. "Pabucumun aşk doktoru seni."

Miyavlama sesiyle ikimiz de mutfağın kapısına baktık. Argun kucağında kediyle kapının ağzındaydı. "Doktor, bu senin oyuncağın mı? Zavallı hayvanla doktorculuk mu oynuyorsunuz?"

"Çok komik," dedi Kutay göz devirerek.

Bahadır, Argun'un arkasında belirdi. "Arya'nın değil mi bu?" dedi kedinin tüylerini okşarken.

Kaşım kalktı. "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Instagrama atmış. İsmi elma Şekeri."

Başka isim mi bulamadın, Kız çocuğu? "Instagramını mı takip ediyorsun?" diye sordum.

Yanıma oturdu. "Yok be abi. Esra'yla takipleşiyorlar, oradan gördüm. Yengemizle senin iznin olmadan takipleşmem."

Ensesine vurdum. "Nereden yengen oluyor lan kız senin? Ne ulan bu yenge muhabbeti. Anlaşma mı yaptınız?"

Bahadır gülerek ensesini ovuştururken Kutay'la beşlik çaktılar. Argun, "Adamı sinir etmeyin," dedi gülerek ve kediye yere bıraktı.

Kedi yanıma gelip bacağıma sürtünürken, "Arya'ya benziyor," dedi Bahadır. Ona baktım kaşımı kaldırıp. Güldü. "Sana meyil veriyor."

Ağzımı açmıştım ki Kutay'ın telefonu çalıp 'Hastane' deyince tüm dikkatimi ona verdim. Kutay telefonu açıp, "Efendim?" dedi.

Telefonun diğer ucundakini dinledikten sonra gözlerime baktı. O bakıştan ne olduğunu anladım; sonuç çıkmıştı. Kaşlarımı kaldırdım. “Akşam beş gibi alabilirmişiz,” dediğinde başımı salladım.

“Abi, hayırdır?” dedi. Argun.

“Sonra, papaz,” deyip kalktım. “Ben biraz hava alacağım.”

Denize karşı bir bankta otururken kendimi sorguya çekiyordum. Her şeyden önce, Arya’yı seviyor muydum? Bilmiyordum. Daha önce sevdiğim birkaç kız olmuştu. Yabancı değildim o duyguya lakin Arya’ya hissettiğim şey farklıydı. Tanımıyordum. İkinci kez ne hissettiğimi açıklayamıyordum kendime. İlki, babamın yaptıklarını öğrendiğimdeydi. Çok sevdiğim bir insanın canavar olmasını kabullenemiyordum. Arya’yla olan birkaç hatıramızı yokladım hafızamda. Bana ne hissettirdiklerini sorguladım. Vicdan, şefkat, masumiyet, saflık, sevgi.. Sevgi? Benim değil, onun sevgisi. Her şeye olan pozitifliği ve iyimserliği. Altı yaşındayken gördüğüm kız hiç büyümemiş gibi...

Belki de Kutay haklıydı. Arya’ya karşı arkadaşça olmayan bir şeyler hissediyordum ve bu yüzden de onun kardeşim olduğu düşüncesi beni yoruyordu. Bilmiyordum. Emin olduğum tek şey onu korumak ve Soykanlardan uzak tutmak istediğimdi. Erim’e güvenmiyordum. Güvenimi çoktan kırmıştı. Gerçi Atakan’ı da yanında istemiyordum. Kıskançlık mı ediyordum? Neyse ne. Pekâlâ. Eğer Arya’ya karşı hislerim olduğu gerçekse ne olacaktı? Ya kardeş çıkarsak? Huzursuzca denizde gezdirdim gözlerimi. Kendimi geçtim, Arya ne olacaktı? Beni seviyordu. Biliyordum. Uzak durmaya çalıştıkça da kendimi yanında buluyordum. Abisi çıkarsam ne olacaktı? Gözlerimi kapatıp geriye bıraktım kafamı. Eğer kardeşim çıkarsa onu uzak tutmak isterken kendi ellerimle ateşe atmış olacaktım...

Büyük kahverengi gözleri uzun bir süre umuttan yoksun olacaktı. Gözlerine her baktığımda içerideki küçük kız bana küsecekti, emindim. Haklıydı da. Ben, ondan uzak duramamıştım. Ah! Neden uzak duramıyordum? Tek amacım onu korumaktı. Neden

bu kadar yakınında durmuştum ki?

“Ulaş?” Başımı çevirdiğimde Arya’yla göz göze geldik. “İyi misin?” dedi merakla.

Onu inceledim. Kız çocuğundan farksızdı. Aslında biraz zorlasam Savaş’a benzetirdim. Kendine bunu yapma dedi bilinçaltım. “İyiyim,” deyip önüme döndüm. Ayaklarımın yanında onun ayaklarını gördüm.

“Canın mı sıkkın?” dedi.

“Başka işin yok mu, kız çocuğu?”

“Haklısın. Özür dilerim,” dedi.

Gitmesini bekledim ama yapmadı. Onu kırdığıma emindim. Neden gitmemişti o halde? “Neden gitmiyorsun?” diye sordum.

Okul eteğiyle oynayarak cevap verdi. “Üzgün olan birini yalnız bırakmak hiç güzel bir şey değil.”

“Seni kırdım.”

“Tek başına kalmadığın bir zamanda gideceğim,” dedi.

Merhamet hırkası en güzel onun omuzlarına yakışıyordu. Bunu seviyordum belki de. Bilmiyorum ama onda sevdiğim bir şey vardı, emindim. Yine de *gitme* kelimesini sevememiştım.

Damla damla yağın yağmur şiddetini aniden artırmaya başladığında Arya gülümsedi. “Ne oldu?” diye sordum.

Gözlerime baktı. “Seni üzen her neyse bunun geçmesi için dua ettim ve Allah kabul etti.”

“Nereden biliyorsun?”

Gülümsedi. “Eğer kabul ederse bana bir işaret vermesini istedim. Aksi halde onu anlayacak kadar bilge biri olmadığımı söyledim.”

Elimi uzatıp kâküllerine dokundum. “Hep böyle çocuk kal, kız çocuğu. Büyüme.” Elimi geri çektiğimde kızardığını gördüm. Gü-lümsedim ve kalktım yerimden. Peşime takıldı yine. Tanıştığımızdan beri olan şeyi yaptı. Peşimden geldi ve ‘Nereye?’ diye bile sormadı...

Raporların alındığı bölümde beklerken kız çocuğu sandalyelerden birine oturmuş, bana bakıyordu. Benim için üzüldüğünü gözlerinde görebiliyordum.

Kucağındaki kediyi fark edince kaşlarımı çattım. Kedi miyavlayınca ağzını kapattı. “Sessiz ol, Elma Şekeri,” deyip beni gösterdi. “Bu adam bir elma şekeri katili.”

Kedi onu umursamayıp elinden kurtuldu ve bana ilerleyip bacağıma süründü. Kaşlarımı çattım yine. Kız çocuğuna baktığımda bizi izliyordu. “Onu hastaneye nasıl soktun?” dedim.

“Sırt çantamda.”

Kediyi kucağıma alıp ona götürdüm. “O halde içeri sok şunu, kız çocuğu. Bir de onunla uğraşmayayım.”

Kediyi çantasına koyup ona susması için işaret yaptı. Kedinin onu anlayabileceğine canı gönülden inandığı belli oluyordu. Kediler evcil hayvan değildi lakin bunu kız çocuğuna anlatmayacaktım. Onunla mutlu görünüyordu. Koridora Kutay girdiğinde gerildim. Elindeki zarfla bana ilerledi. Tam önümde durduğunda zarfı aldım elinden. Başımınla kız çocuğunu hafifçe işaret ettiğimde ona baktı. Kız çocuğu ikimiz de bakıyor, bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Kutay onun yanına gidip muhabbet ederken zarfın ağzını açtım. İçindeki kâğıdı çıkarıp ilk katını açtım. Birkaç değer yazıyordu. Derin bir nefes aldım. İçimden ‘lütfen kardeşim olmasın’ diye dua ettim bir kez. İkinci katı ve üçüncü katı da açıp sağ alt köşeye baktım...

Arkamdaki duvara yaslanıp yavaşça yere çöktüm. Önümdeki duvara baktım boş gözlerle. “Negatif,” diye fısıldadım kendi kendime. Omuzlarımdaki yük miktarı tamamen gitmese de hatırı sayılır bir şekilde hafiflemişti. Bir süre duvara bakarak teşekkür ettim Allah’a. Babama olan nefretimi pekiştirdim. Kaç dakika sonra bilmiyorum, omzuma dokunan kişiye ona baktım. Arya yanıma diz çökmüş, Kutay ise bana eğilmişti. “Abi, iyi misin?” diye sordu.

Başımı salladım. “İyiyim.”

Arya bileğimden tutunca ona baktım. “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Nabzımı ölçtüğünü sonradan fark etmiştim.

Kutay'a baktı. "Nabızı normal."

Kutay güldü. "Ben onun nabzını gözlerimle ölçerim. Normal olduğunu biliyordum."

Arya gülerken onu izledim. Gözlerini bana çevirdi. "İyi misin?"

"İyiyim, kız çocuğu. Yok bir şeyim," dedim ve elimdeki kâğıdı Kutay'a uzattım.

Kutay sonucu okudu. "Yes be! Biliyordum!" diye kendi kendine sevinç gösterisi yaptı.

"O kâğıtta ne yazıyor?" dedi Arya. Merakına yenik düşmüştü. Ama bilmiyordu ki kedi meraktan ölürdü.

Kutay, "Ulaş'ın kan değerli düşük çıkmıştı. Biz de korkmuştuk ama şimdi normale dönmüş. Turp gibi maşallah," diyerek olayı kendi lehimize çevirdi.

Ayağa kalktığımda Arya da doğruldu. "Sevindim," dedi gülümseyerek. "Demek bu yüzden üzgündün ama bak, turp gibiymişsin."

Gözleri parlıyordu. Kaşlarımı çattım. Arkasını dönüp çantasının yanına gitti. Bunu yaparken gözlerini silmişti. Yanmaktan korkmazken, ateşi sönecek diye mi korkmuştu?

Can Kırığı'nın mutfağında sipariş beklerken içeri Arya girdi. Kaşlarım çatıldı. Saat geç olmuştu. En azından kız çocukları için. Ne işi vardı burada? Herkes onu selamlarken beline, üzerinde Can Kırığı yazan önlüğü bağlamaya başladığında göz göze geldik. Bana gülümseyip yanıma adımladı. "Can Abi sana yardım etmemi istedi," dedi.

"Komiye ihtiyacım mı varmış?"

"Bilmem. Can Abi'ye yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. Beni sana yolladı. Dedi ki, momentum kurallarına insanlar hâlâ uymamaya devam ediyor mu? Ne demek istediğini anlamadım. Fiziğim hâlâ çok iyi değil. Sanırım şifreli bir dil," deyip gözlerime bakmaya devam etti.

Kaşlarımı çatıp sol elimi tezgâha yasladım ve ben de ona bakmaya devam ettim. Can Abi'nin neyin peşinde olduğu belliydi.

“Sen anladın mı?” diye sordu.

“Anladım,” dedim.

“Gerçekten çok zekisin, değil mi?” diye mırıldandı kendi kendine.

O görmese de gülümsedim. “Sana gelelim, kız çocuğu. Belli ki sen anlamamışsın dediklerimi. Bu saatlerde kuzular dışarı çıkmamalı demiştin sana, hatırlıyor musun? Kurtlardan bahsetmiştim. Bana güveniyorsan kahramanın çalışıyor.”

“Öz... Üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım ve şefin hazırladığı siparişleri tepsiye yerleştirip yürümeye başladım.

Arya peşime takıldı. “Sen şef garsonsun, değil mi?”

“Evet,” dedim. Siparişi aldığım masaya giderken, kalabalık bir erkek grubunun sipariş vermek için el salladığını gördüm.

“Ben bakarım,” dedi Arya.

Tepsiyi ona uzattım. “Sen siparişleri götür, ben bakarım,” dedim. Masanın siparişlerini alıp mutfağa ilettim. Geri döndüğümde Arya, Esra’yla konuşuyordu. Esra bana göz kırptığında kaşımı kaldırıp ‘Hayırdır?’ bakışı attım. Göz devirip Arya’yı gösterdi çaktırmadan. Bu kez ben gözlerimi devirdim ve ona gitmesini işaret ettim. Güldü. Bahadır’la tencere kapaktılar. Bahadır’ı bir şekilde susturabiliyordum ama Esra’yı asla. O hep konuşuyordu.

Kafeyi kapattığımızda dışarıda sigaramı içiyordum. Herkes arabalara yerleşmiş, planlı olarak Arya’yı bize bırakmışlardı. Can Abi, Argun, ben ve kız çocuğu dönecektik. Önce Can Abi’yi bırakcaktık, çünkü arabasını servise vermişti. Sigaram bittiğinde Argun direksiyona, Can Abi ön koltuğa, kız çocuğu ve ben de arka koltuğa oturduk. Her şey planlıydı. Kaşlarımı çattım. Can Abi bu halimi görünce keyiflendi. “Arya mesajımı ilettili mi?” dedi.

Arya atıldı hemen. “İlettim.”

Başımı salladım. “İlettili.”

Dikiz aynasından göz göze geldik. “Cevabın?”

Sol dirseğimi camın kenarına yasladım. “Uymuyormuş. Lakin bazıları ayak uydurmak zorunda değil. Bazıları o kulvara hiç girmeyip dışında kalabilir.”

Can Abi, “Ne diyeyim be oğlum,” dedi.

Bana kızamıyordu ama destek de veremiyordu. Araf’ta kalmıştı. Benim gibi. Alıştırdı. Kız çocuğuna baktım uyuyakalmıştı sanırım. Gözleri kapalıydı. Sırtımı cama doğru yaslayıp onu izledim.

Can Abi’yi bıraktıktan sonra Argun, “Öne geç istersen,” dedi.

Geçmedim. Kız çocuğuna bakarak bazı şeyleri düşünmek daha kolay oluyor gibiydi. Bedeni gittikçe bana kayarken, kavisten geçtiğimizde başı, bacaklarıma düştü yavaşça. Uyanacak gibi olduğunda saçlarına dokundum. Açılacak olan gözleri kapandı yeniden. Saçını okşadığımda gözyaşının aktığını gördüm. “Baba,” diye fısıldadı. Yutkundum. “Benim,” dedim. Saçlarının üzerindeki elimi tuttu. “Seni özledim,” diye fısıldadı bu kez. Gözyaşları kotumu ıslatırken ağlamasından nefret ettim. Küçük çocukların ağlatılmasını sevmezdim. Şu an duyduğum his bundan ibaretti. “Yanında olacağım hep,” diye fısıldadım kulağına babasıymışım gibi. Elimi sıkıca tutarak uyudu. “Sende bir ölüm çukuru açtığım için affet beni, güzelim. Yanlış anlama, bu öyle bildiğin bir çukur değil. Bu çukur fiiliyatta açılmıyor zaten. Hissiyatta, sol tarafına doğru bir yerde, kazma kürekle değil, bir söz veya davranışla açılıyor. Bunun için üzgünüm. Ama en çok kız çocuğu, o boşluğu açtığım gibi dolduramayacağım için üzgünüm. Beni bir gün affet. Ben, seni affediyorum.”

Duyduğum ağlama sesiyle uykuya henüz daldığım için uyanmıştım. Ses balkondan geliyordu. “Kız çocuğu?” diye mırıldanıp doğruldum ve balkona adımladım. Yüzümü ovuşturup balkona çıktığımda kız çocuğu balkonunda değildi ama ağlama sesi yine de geliyordu. Onun balkonuna biraz daha yaklaştığımda omzunu gördüm, içerideydi. Sırtı bana dönüktü, duvara yaslandığı için yüzünü göremiyordum. “Kız çocuğu?” dediğimde bacaklarına daha çok gömüldü. Korkutmuş muydum?

“Kız çocuğu!” diye seslendim tekrar.

“Duyamıyorum!” dedi ağlayarak. “Babamı tekrar duyamıyorum! Olmuyor!”

Kaşlarımı çattım. Bu akşam ona cevap verdiğimde beni babası sanmıştı. Vicdanım yine omuzlarıma oturdu. Kendi balkonumuzdan onun balkonuna geçtim kolayca. Dizlerimi kırıp çöktüm yanına ne yapacağımı bilmeden. “Kız çocuğu,” diye mırıldandım ve elimi saçlarına uzattım. Dokunmak ve dokunmamak arasında kalmıştım.

“Lütfen, lütfen, lütfen bir kez daha. Sadece bir kez,” dedi küçük kız bir gibi.

Elimi saçlarına koyup okşadığımda hıçkırması durdu. Titremesi durmamış olsa da ağlamayı bırakmış gibiydi. Kafasını dizlerinden kaldırmadan elimi tuttu. Elim tuttuğunda yüzü açığa çıkmıştı biraz da olsa. Gözleri kapalıydı. “Gitme. Lütfen,” dedi burnunu çekip.

Bir şey söylemedim. ‘Gitmeyeceğim’ dersem buna inanırdı ve babasını daha çok özlerdi. Saçlarını yavaşça okşarken elimden sık sıkı tutuyordu hâlâ.

Sakinleştğinde bacaklarını saran kolu gevşemişti. Sıkıca yumduğu gözlerini açtı. Göz göze geldik. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı bana. Beni babası sandığını düşünmüştüm ama ben olduğumu biliyor muydu? Elimin hareketi durunca elimi bıraktı. Ben de elimi çektim yavaşça. Gözleri dolu dolu baktı gözlerime. “Babamı hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim.”

Babasız kalmış, babasına âşık küçük bir kızın bir adama kura bileceği en güzel cümle ‘babamı bana hissettirdiğin için teşekkür ederim’ olabilirdi veya ‘babama benziyorsun...’ Lakin ben bunların hiçbirini kabul edip, ona hak ettiği sevgiyi veremeyecektim. Karşımdaki kız çocuğu içine açtığım ölüm çukurunun boşluğuyla yaşayacaktı. Sanırım ben de...

#25. İki Karanfil

'Sana bakarken cenneti gören tek kişi ben miyim merak ediyorum... Çünkü sen çok güzel bir adamsın. Hani Özdemir Asaf diyor ya; Benim sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor.'

Arya Erçetin

Güneş doğarken Ulaş'ın koyu kahve saçlarına arkadan güneş ışığı vuruyordu. Kaç saat geçmişti aradan bir fikrim yoktu. Ulaş ağlamamın bitmesini beklemiş, daha sonra kafasını arkasındaki koltuğa yaslayıp uyumuştı. Kafasını acıtıyor olmalıydı ama rahat görünüyordu. Sen hangi acılara dayandın peki güzel adam? Nasıl böyle güçlüsün? Acı çekiyorsun, görüyorum. Çocuklar da anlar...

Güneş ışıkları yüzüne doğru kaymaya başladığında dizlerimi sol bacağının yanına koyup, sol elimle güneşin yüzüne gelmesini engelledim. "Güneş'in herkese ulaşması haksızlık," dedim fısıltıyla. "Senden izin almadan sana dokunması haksızlık."

Ben de dokunmak isterdim ona. Saçlarına en çok...

Bu düşüncem beni utandırırdı normalde ama bence bu çok masum bir istekti. Beni sevmesini istememiştim. Bu, onun bileceği işti. Ben sadece canım istediğinde saçlarına dokunmak istiyordum. Olmaz mıydı? Yutkundum. Babamın saçlarını da çok sevdim ama o yoktu şimdi... Gözlerim doldu yine. Allah'ım... Ulaş'ın saçlarına dokunmak bana hiç nasip olmasın ama onun ölümünü görmeyeyim lütfen. Lütfen! Yalvarırım. Sevdığım insanları ben-den önce alma. Evet, bu bencillik. Ama ben bir tane daha kaybı kaldırabileceğimi düşünmüyorum. Özdemir Asaf demiş ya; 'Ben ölsem; o belki ağlardı. Ama o ağlasa; ben ölürdüm,' diye. O kadar seviyorum onu. Bencilliğimi ve beni affet. En çok sevdiklerimi affet, ne olur. Anne ve babamı affet. Ulaş iyi bir adam. Onu affet. Arkadaşlarımı da. Seni sevenleri affet.

Güneş en tepeye geldiğinde ben hâlâ güneş onu rahatsız etmesin diye bekliyordum başında. Terlemişti biraz. Bugün güneş çok sıcaktı. Kâküllerim alnıma yapışmıştı ama şikâyetçi değildim. Ulaş'ı bir daha ne zaman bu kadar yakından izleyecektim ki?

Birkaç dakika sonra gözlerini açtığında göz göze geldik. Yüzüne güneş gelmemesi için alnında tuttuğum elimi fark etti. "Ne yapıyorsun, kız çocuğu?"

Çekinerek elimi çektim. Güneş yüzüne vurduğunda gözlerini kıstı ve gözlerime baktı. Ne yaptığımı anlamış mıydı? O, zeki bir adamdı. Anlaşmıştı tabii...

Utanarak yerimden kalktım ve banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkadım. Ardından mutfığa ilerledim, kahvaltı hazırlasam iyi olacaktı sanırım. Isıtıcıya su koyup dolaptan kahvaltılıkaları çıkardım. Elma şekerlerime gülümseyip kapattım buzdolabının kapısını. Ulaş bir buzdolabıysa, kalbi de o elma şekerleriyle dolu olan raftı. Kalbi soğuk olsa da içinde elma şekeri vardı. Biliyordum. Kötü bir adam benim gibi başı beladan kurtulmayan bir kız çocuğuna yardım etmezdi, yetim çocukları ziyaret edip onlara abilik yapmazdı, ona âşık kızla kalbini kırmadan uğraşmazdı...

O, iyi bir adamdı. Sadece acı çekiyordu. Bu yüzden dışı buz tutmuştu belki de. İçtiğinde benimle konuştuğu için biliyordum acı çektiğini. Bana benziyorsun demişti... Benim acım belliydi, peki onunki?

Mutfağa eldi ve sandalyelerden birini çekip oturdu. “Günaydın,” deyip gülümsedim az önceki olay olmamış gibi. Yüzünü yıkadığı için saçları ıslanmıştı biraz ve yüzüne, burnuna doğru geliyorlardı.

“Günaydın,” dedi uykudan yeni uyandığı için çatallaşmış sesiyle.

Kendimi tuhaf hissettim. “Kahve mi istersin, çay mı?” diye sordum.

“Çay,” dedi kısa bir cevapla.

Çay demleyip ikimiz için tabak koydum ve sofrayı tamamen hazırladım. Oturduğu yerden sessizce beni izledi. Tuhaf hissetmiş olsam da bir şey söylemedim. Çay demlenince bardaklarımızı doldurdum ve karşısına oturdum. Benim evimde Ulaş’la kahvaltı yapıyorduk! Bunu hayal etsem bile bu kadar güzel olamazdı sanırım.

Birkaç dakika sesiz kaldık. Ulaş, beni şaşırtıp konuştu. “YGS için heyecanlı mısın? Dört gün kaldı.”

Ağızımdaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp somurtarak ona baktım ve kafamı iki yana salladım. Moralim bozulmuştu. Birkaç dakika önce gayet mutluydum.

Gülümsedi hafifçe. “Çok çalıştın. Stres yapmanı gerektiren bir durum yok, kız çocuğu.”

Ağızımdaki lokmayı yutup çatalımı salatalığa batırdım. “Ne olacağımı bilmiyorum. Mimarlık istiyordum ama asla senin gibi olamayacağım,” dedim. Salatalığı ağızıma götürcekken çatalını salatalığa batırdı. Gözlerine baktım şaşkınca.

“Savaşa girmeden geri mi çekiliyorsun yani? Gücünü, yeteneklerini sinamadan? Benim gibi olman gerekmez. Kendine örnek arıyorsan bu Mimar Sinan olsun, kız çocuğu. Ama ne istediğine emin ol. Ömür boyu bu işi yapmak zorunda kalabilirsin,” dedi ve salatalığını serbest bıraktı.

“LYS gelmeden karar vereceğim,” dedim.

“Hangi okul?”

Ona baktım yine. “Galatasaray Üniversitesi.”

“Başka okul mu yokmuş?” diye söylendi kendi kendine. “Pazar günü yedide hazır ol.”

“Anlamadım.” dedim şaşkınca. “Beni sen mi götüreceksin?”

Başını salladı. “YGS'ye girecek öğrencilere yardım etmek vatandaşlık görevi sayılır, kız çocuğu.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim,” dedim.

Bir şey söylemedi.

Sokakta, apartmanımızın önünde oturmuş, Galata Kulesi'ne çıkmak için bekleyen insanlara imrenerek bakıyordum. Elma Şekeri evde sıkılınca onu sokaktaki kedilerle arkadaş yapmıştım. Birlikte evden getirdiğim mamaları yiyip suları içiyorlardı. Gülümsedim onlara. Oturduğumuz sokağa beğeni dolu bakışlarla girip etrafı inceleyenler vardı. Bana baktıklarında onlara gülümsedim. Kedileri görünce onları sevmeye başladılar. Ben çekingen bir insandım. Onlar benimle konuşmayınca ben de onlarla konuşmadım.

Kafamı sağ tarafa çevirip Galata önündeki kalabalığı izlemeye devam ettim. Sokağın sol köşesinden Ulaş elinde kırmızı karanfillerle çıktığında şaşırsam da gülümsedim. Çiçek çok yakışmıştı eline. Üzerinde siyah gömlek, siyah pantolon, siyah kravat ve siyah kaban vardı. Hava yağmurlu ve soğuktu biraz. Yağmurlu bir havada Galata'nın önünde, elinde kırmızı karanfiller olan, siyahlara bürünmüş bir adam... Bu adam Ulaş olunca görüntü daha da güzel oluyordu. Peki karanfiller? Onlar kimeydi? Belki annesine almıştır dedim içimden. Gittikçe yaklaştı bana. Kızların da dikkatini çekti bu güzel adam. Saçları yağmurda ıslanmış, yüzüne dökülmüşlerdi. Ayakkabılarında çamur vardı. Toprak zeminde yürümüş olmalıydı...

Önümde durdu. Kabanındaki ıslaklığı şimdi daha iyi görebiliyordum. Yağmurun altında çok kalmıştı. Hasta olmazdı umarım. “Ne yapıyorsun burada, kız çocuğu?” diye sordu gözlerime bakarak.

Ben de Elma Şekeri'ne baktım. “Elma Şekeri sıkıldı evde. Ben

de dışarı çıkardım onu. Arkadaş buldu birkaç tane, yemek yiyorlar,” dedim.

Kedilere baktı ve gülümsedi. Hayvanlara hep şefkatle bakıyordu. Bunu, yağmurlu havalarda sokakta üşüyen bir hayvan gördüğünde eve getirdiği zamanlarda daha iyi anlamıştım.

Elindeki karanfillerden birini bana uzattı. Şaşkınca karanfile baktım. “Kadınlar günün kutlu olsun, kız çocuğu,” dedi o güzel sesiyle.

Ne yapacağımı bilemedim. Utanmıştım. Kız çocuğu deyip kadınlar günümü kutluyordu bu güzel adam ve ben sadece gözlerine bakıyordum. Almam gerekiyordu onu elinden ama beynim ellerime sinyal veremiyordu. Heyecanlanmıştım. Karanfil almadığımı fark ettiğinde sapını kısalttı ve sol kulağımın üzerine sıkıştırdı. Hâlâ gözlerine bakarken gülümsedi bana. Tıpkı kedilere gülümsediği gibi. Ben de şefkate muhtaç bir kediymdim gözünde belki de. Olsun.

Kâküllerime dokunup, bir karanfil de elime tutuşturdu. Yanımdan geçip apartmana girdi. Karşımdaki dükkânın vitrininde kendime baktım; kestane rengi saçlarımın yanında ve elimde kırmızı birer karanfil duruyordu ve yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Bulanık görmeye başladım. Ne olmuştu? Elime bir ıslaklık düştüğünde gözlerimin dolduğunu fark ettim. Hızlıca kalkıp apartmana girdim ve merdivenleri çıktım. Çıkardığım sesler yüzünden arkasını döndüğünde ona sarıldım. Yine kalakaldı. “Teşekkür ederim,” dedim. Ellerini sırtımda hissettiğimde gülümsedim burukça. Ben teşekkürünü sarılarak eden bir kız çocuğuydum. Çünkü çocuklar en güzel teşekkürlerini sarılarak yaparlardı...

Ulaş Tütüncü

Bu sabah gayet güzel bir hava varken şimdi soğumuştı ve yağmur başlamıştı. Ne zaman mezarlığa gelsem genelde yağmur yağırdı. Ya da ben yağmur yağdığında gidiyordum mezarlığa. Belki de kız çocuğu haklıydı. Allah bize işaret veriyordu. Kim bilir, bulutlar da derdimize ortak oluyordu belki. Elimdeki karanfil demetiyle girdim mezarlığa. Canan Abla'nın mezarı yavaşça görüş açıma girdiğinde Can Abi'yi gördüm. Elinde bir demet papatyayla

mezarın başında oturmuş, mazi gözleri kızarmış bir vaziyette bakıyordu önüne. Boğazıma oturan yumruyla arkamı dönüp geldiğim yolu geri gittim. Baş başa kalsınlar diye...

İkinci durağım bir başka mezarlık oldu. Demir kapıyı açıp ilerledim, birkaç dakika sonra aradığım mezarlığı buldum. Derya Ateş.

Elimdeki karanfillerden birini ıslanmış mermerin üzerine koydum. "Merhaba, hocam," dedim. "Gerçekleri bilmeme rağmen sizden şüphe ettiğim için özür dilerim ama anlayın beni. Babasını çok seven bir çocuk, babasının, annesini öğretmeniyle aldatığını öğrendiğinde önce öğretmeninden nefret eder. Babasını affetmek ister çünkü. Bu yüzden en çok sizden nefret ettim on sene boyunca ama merak etmeyin. Beş senedir sizden nefret etmiyorum. Gerçekler acı ve ben bunu öğrendim ne yazık ki. Artık sadece babamdan nefret ediyorum. Gerçekleri bilmeme rağmen Arya'nın kardeşim olabileceğini düşündüm. Özür dilerim," deyip Taner Ateş'in mezarına baktım. "İkinizden de." Sonra yine Derya Ateş'e döndüm. "Kadınlar gününüz kutlu olsun. Aşkı uğruna ölen bir kadın olarak en çok sizin kadınlar gününüz kutlu olmalı," dedim ve tekrar Taner Ateş'e baktım. "Sevdiğiniz kadın uğruna öldüğünüz için sadece sizin ait bir adamlar günü olmalı. Kızınıza sevginin ne demek olduğunu, ne anlam ifade ettiğini öyle güzel anlatmış ve işlemişsiniz ki. Bu yüzden siz çok güzel bir ailesiniz. Bu ailenin bozulmasına neden olan babam olduğu için sizden özür dilerim... Söz veriyorum Arya'ya en az sizin kadar iyi bakacağım. Onu her ağlattığımda özür dileyeceğim ama bunu kızınız duyamayabilir. Yine de söz veriyorum, özür dileyeceğim. Sizden de," diyerek Taner Ateş'in mezarına dokudum ve geldiğim yolu geri yürümeye başladım.

Öldüklerinden beri onları her ay ziyaret ederdim. Hiç konuşmazdım. Gider topraklarını sular, özür dilerdim sadece. Onca seneden sonra ilk kez konuşmuştum onlarla. Omzumdaki yük kalkmasa bile birkaç gram hafiflemişti sanki. Ya da ben kendimi buna inandırmıştım.

Annemin yanına, eve gittim. İki karanfili ona uzattığımda gözleri dolu dolu aldı elimden ve sarıldı bana. "Çok seviyorum seni,"

dedi ağlayarak.

Ben de ona sarılıp saçlarından öptüm. "Ben de seni seviyorum, güzellik."

Her sene kadınlar gününde verdiğim karanfilleri çerçeve içinde kuruturdu. Güzel bir kadına bir karanfil, güzel ve sevdiğim bir kadına iki karanfil verirdim. Ve iki tane karanfil verdiğim çok az kadın vardı. Sevmek derken, yanlış anlaşılmasın. Kalbimde özel yeri olanlardan bahsediyorum. Hiçbir sevgilime iki karanfil vermedim. İki karanfil verdiğim sadece iki kadın vardı. Biri annem, diğeri Canan Abla...

Annem ikinci çerçevesinde yer kalmadığından üçüncü çerçeveyi çıkarıp karanfilleri içine yerleştirdi özenle. Her çerçeve on iki tane karanfil alıyordu. Annem yirmi beşinci ve yirmi altıncı karanfillerini yerleştirdikten sonra, duvarda hali hazırda olan çiviye astı çerçeveyi. Gülümseyerek izledim onu. "Bu dünyaya fazlasın sen," dedi.

"Eziyet olsun diye mi doğurdun beni?"

Gülerek yanaklarımı sevdi. Onun gülmesi öyle güzeldi ki. Hep gülsün istiyordum.

Annemle birkaç saat geçirip, ucu Arya'ya çıkan birkaç tavsiye dinledikten sonra Canan Abla'nın yanına gittim tekrar. Can Abi yoktu. Canan Abla'nın karşında durup gülümsedim ama burnumun direği sızladı. İki karanfil bıraktım papatyalarının yanına. "Kadınlar günün kutlu olsun, güzel kadın," diyerek mezar taşını okşadım. "Sen benim ikinci annemsin. Biliyorsun değil mi?" Gülümsedim. "Hep de öyle kalacaksın."

Canan Abla'yla biraz dertleştikten sonra Can Kırığı'na uğradım. Can Abi hesap yapıyordu. Çok üzüldüğünde işe verirdi kendini. Omzuna vurup yanından geçtim. Elime vurdu oda. Birbirimizi anlardık. Hoş, biz anlamasak bizi kim anlayacaktı?

Garson arkadaşlarıma da karanfil verdim. Esra'ya ve Burcu'ya da. Esra, "Beni kırıyorsun ama. Hâlâ iki karanfil alamadım senden," dedi Bahadır'a göz kırpıp.

Gülümsedim alayla. "Neden acaba?"

Esra gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi.

Omuz silkdim. "Ne demek. Sevgilin ne aldı sana?" dediğimde Bahadır kaş göz yaptı.

Esra kaşlarını çatıp Bahadır'a baktı. "Söz sende, aşkım," dedi imayla.

Bahadır boğazını temizledi. "Şimdi... Biz erkekler olarak kadınların kaprislerini çekerken neden adamlar günü yokta kadınlar günü var?"

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten bunu söyledin mi?" diye fısıldadım kulağına.

"Boku yedim abi sağ ol." dedi o da.

Esra, "Ne yani, ben kaprisli miyim?" diye cırladı.

Yüzümü buruşturdum. "Ben kaçıyorum," deyip elimi salladım herkese.

"Yaktın beni. Kaç sen!" diye söylendi Bahadır.

Duymazdan gelip kafeden çıktım.

Mutfakta kahvemi içerken az önce yaşananları düşünüyordum. Kız çocuğuna iki karanfil vermiştim. Boğazıma bir yumru oturdu. Neden vermiştim ki? Bilinçli yapmamıştım. Arkamdan gelip bana sarıldığında da ellerimi tereddüt etsem de sırtına koymuştum. Ölüm çukuru gittikçe derinleşiyordu ve tamamen benim kontrolümden çıkmış gibiydi. Özür dilerim, kız çocuğu diye geçirdim içimden. Sen duymayacaksın ama özür dilerim.

Laptopun ekranında, çizimini yaptığım binaya baktım tekrar. Başına oturduğumdan beri sadece bunu yapabiliyordum; bakmak.

Kutay mutfağa girdi ve kendine kahve yapıp karşıma oturdu. "Kadın doğum tam bir işkence. Anelik kutsal ama beni tekmeleyen mi dersin, ben doğurmayacağım diyen mi dersin, Sinan babası değil mi, o doğursun diyen mi dersin-"

"İki karanfil verdim," dedim sözünü keserek.

Gözlerini bana çevirdi. "Ne?"

Kahvemden bir yudum alıp ona baktım. "Arya'ya iki karanfil verdim."

Gözleri büyüdü. “Dünyanın sonu geliyor!”

Kalemi ona fırlattım. “Dalga geçme lan!”

“Ne dalga geçeceğim lan?”

“Hayırdır? Sevinmen gerekmiyor mu?”

Omuzlarını silkti. “Arya için sevindim ama o, bunun anlamını bilmiyor. Bilse bile sen ona gitmeyeceksin. İkinizin de acı çekeceği anlamına geliyor bu. Nasıl seveneyim şimdi?”

Alayla güldüm ama aslında kendimle alay ediyordum. “Acı çekmek ruhun fiyakasıdır.”

“Umarım bir gün Arya tüm engelleri aşıp karşına dikilecek ve sen, ona yenileceksin.”

“Engeller canını çok yakacak. Eğer sağ çıkarsa karşıma bekliyorum,” dedim.

“Sevdiğini kabul ettin!”

“Sevgi değil bu. Sadece... Ne bileyim. Ona sarılıp ‘her şey gelecek’ demek isterdim.”

“Biz buna güzel sevgi diyoruz, kardeşim. Karşılık beklemeden, sadece onun iyi olmasını istemek. Bunu şu an bile yapabilirsin.”

Başımı iki yana salladım. “Olmaz. Kız çocuğundan uzak durmam gerek. Gittikçe ölüm çukuruna düşüyor kız.”

“Sevilmeyecek adam değilsin be abi,” dedi alayla.

“Siktir git!” dedim.

“Söz veriyorum. Sizin sevgili olduğunuz tarihi bileğime dövme yaptıracağım.”

Kaşlarımı çattım. “Sebep? Ergen misin oğlum sen?”

“Ne ergenliği lan? Kardeşimin en mutlu olduğu gün olacak o gün. En özgür olduğu gün.”

Gözlerimi devirdim. “Siktir git, başka yerde edebiyat parçala.”

“Kırıyorsun beni, hayatım.”

“Şaka bir yana, iyi ki varsınız,” dedim.

Argun ve Bahadır mutfağa girdiler. “Ağlatacaksın bizi, abi,” dedi Bahadır gözlerini yalandan silerken. Argun samimice gülümsemi.

“Ne zamandır oradasınız?” diye sordum.

Argun omzuma dokunup arkamıza geçti. “Sizi bölmeyelim dedik.”

“Tabii canım. Dedikoducu kadınlar gibi oldunuz iyice,” dedim.

Bahadır, “Kadınlar günümüz kutlu olsun,” dedi imayla. Sonra telefonunu çıkarıp önümüze geçti. Güldüm. “Bugünü ölümsüzleştiririm,” deyip özçekim yaptı.

O, fotoğrafı instagrama atmak için efektlerken, ben de sigara içmek için balkona çıktım. Aklıma bu sabah geldi. Kız çocuğu gözlerimi güneşten koruyordu. Saçları alnına yapışmıştı. Bu da birkaç saattir öylece durmuş demek oluyordu. Yutkunup sigaramdan bir nefes aldım ve onun balkonuna baktım. Koca Göz balkondaydı. “Kız çocuğuna ondan özür dilediğimi söyle,” dedim.

#26. Güzel Adamları Seviyorum. Seni De...

'Belki de tek bir kelimesini duymaya hasret kaldığın adamı, her kelimesini duyanlar dinlemiyor. Belki de tek bir saniyesini kaçırmak istemediğin adamın, tek bir saniyesi umursanmıyor. Belki de tek bir bakışında öleceğin adamın, tek bir bakışında kimse bir şey görmüyor. İşte en çok belkiler dokunuyor insana lakin bazı şeylere rağmen sevmek en güzeli değil mi zaten? 'Rağmen' kelimesi şüphesiz en güzel şeyleri yaptığımızın kanıtı... Belki...'

Arya Erçetin

Esra ve Deniz bana heyecanla bakarlarken ben ne düşüneceğimi bilmiyordum ve karnım ağrıyordu. Esra yanağımı sıktı. "Gülümsemen gerekiyordu."

"Sadece ne düşüneyim bilemedim," dedim.

Kaşlarını çattı. "Düşünme zaten. Mutlu ol! Ulaş sana iki karanfil vermiş diyorum! Bu, asırlardır ilk kez oluyor!" dedi heyecanla.

Gülümsedim, abartmayı hiç sevmiyordu anlaşılan. Deniz yanında otururken kafasını omzuma koydu. "Kafana takılan ne?" diye sordu.

Dudak büktüm. "Elinde iki tane kalmıştı. Elindekiler bitsin diye vermiş olabilir. Boşa umutlanmak istemiyorum. Umut etmek güzel bir şey ama dozunu kaçırırsan canını bile alabilir. Küçükken çok yaşadım bunu."

Deniz yanağımı öpüp sardı kollarını bana. Esra kaşlarını çattı. "Niye öyle bir şey yapsın ki? Ulaş kime karanfil vereceğini hesaplar kafasında hep. Eksik ya da fazla çıkmaz yani."

Yutkundum. Esra'nın söylediğine göre, Ulaş sadece kendinde özel bir yeri olanlara iki karanfil veriyordu. Benim de mi onda ayrı bir yerim vardı? "Karnım ağrıyor," dedim ellerimi karnıma koyarak.

Esra gülerek yanağımı sıktı. "Aşk bu!"

Gözlerimi büyütüp koşarak banyoya gittim. Ulaş'ta ne gibi özel bir yerim olabilirdi ki? Esra daha önce hiçbir sevgilisine vermediğini de söylemişti. O zaman niye bana vermişti? Soramazdım da, çünkü utanırdım. Somurttum aynaya bakarken. "Aşk gerçekten sağlığa zararlı sanırım," dedim kendi kendime. Ardında da, "Sanırım kusacağım," diye mırıldandım yüzümü ekşitip.

Banyodan çıktığımda Esra ve Deniz sevgililikten bahsediyorlardı. Dolaptan süt alacakken elma şekerlerimi görünce onlardan yemeye karar verdim. "Elma şekeri isteyen var mı?" diye sordum. İkisinden de onaylayan mırıltılar çıkınca onlara da birer tane verip sandalyeye oturdum.

"Çok yakışacaksınız," dedi Esra gülümseyerek.

Boşta olan elimle yanağımı kapatıp, "Utaniyorum," diye sitem ettim ama bunu umursamadan Ulaş ve benim hakkında konuşmaya devam ettiler. Esra hâlâ inanamıyor gibiydi ve ben de inanmıyordum. "Esra," dedim. "Burcu'ya söyleme, olur mu? Çok üzülür."

"Haklısın," dedi. "Çok üzülür."

Kollarımı masaya koyup kafamı da kollarımın üzerine yasladım. "Burcu onu benden önce seviyordu. Kendimi kötü hissediyorum."

"Ne kadar süredir sevdiğinin bir önemi yok. Ne kadar çok sevdiğinin de önemi yok. Her şey karşılık bulduğunda önem kazanıyor. Her şeyin Ulaş sevdiğinde bir önemi var."

Ulaş... Sen, ismi Ulaş olan ulaşılmaz bir adamsın ama seni seviyorum diye geçirdim içimden.

Heyecanla tırnaklarımı kemirirken kapım çaldı. Beklemeden açtım. Ulaş'ın kaşları kalktı, hemen açmam onu şaşırtmıştı sanırım ama çok heyecanlıydım. "Sakin ol, kız çocuğu," dedi. (Deneme sınavını unutmuşum, hepsini temizlemiştim ama o kaçmış gözümden.)

Arkamı dönüp Koca Göz'e el salladım ve Elma Şekeri'ni kucağıma alarak dışarı çıktım. "Elma Şekeri de bizimle gelebilir mi?"

"Sebebi?"

Omuz silktim. "Evde canı sıkılır." Bir şey söylemedi, ben de gülümseyip ona uzattım kediye. Kaşlarını çatarak elimden aldığında eğilip ayakkabılarımı giydim. Ulaş kediyle birlikte aşağı inmeye başlamıştı. Ayakkabılarımı hızlıca bağlayıp peşinden gittim. Arabaya bindiğimde, "Yetişiriz değil mi?" diye sordum.

Elma Şekeri'ni arka koltuğa bırakıp kol saatine baktı. "Sınavın başlamasına iki saat elli dakika var, kız çocuğu. Yetişiriz. Gereksiz stres yapma."

"Denerim," dedim.

Ulaş arabayı sürerken kafamda tekrar yapıyordum ve bazı formülleri ona soruyordum. Üniversitede okumasına rağmen matematik formüllerini hâlâ hatırlıyordu. Mimar Sinan Üniversitesi'ne geldiğimizde yol tıkanmıştı. Daha zamanımız olduğu için stres olmamaya çalıştım. Araba milim milim giderken Ulaş söyleniyordu. "Neden Mimar Sinan Üniversitesi'ni tercih etmedin?" diye sordum.

Okula şöyle bir baktı. "Olmaması gerekti."

"Nasıl yani?"

"Formülleri iyice ezberledin mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yasaklı soru sorduğum anlaşılan. "Ezberledim sanırım," diye onu yanıtlayıp sustum yine.

Kırk dakika sonra Kabataş'a gelebilmiştik. "Şey... Yetişiriz değil mi?" diye sordum yine.

Ulaş bana baktı. "Sakin ol, kız çocuğu. Seni yetiştireceğim."

Saat dokuz olduğunda Dolmabahçe Cami'sine gelebilmiştik. Normalde yarım saat olan yol uzadıkça uzuyordu. "Kapılar önceden kapanıyor," dedim korkarak.

"Sakin ol," dedi yine.

Ulaş bir şeyi dediğinde yapardı değil mi? Beni yetiştireceğini de söylemişti.

Saat 09.30 olduğunda Beşiktaş Lisesi'ne gelmiştik ve benim gözlerim dolmaya başlamıştı. "Sanırım yetişemeyeceğiz," diye mırıldandım.

Kaşlarını çatıp bir şeyler söyledi ve yan aynadan bir şeye bakıp direksiyonu sola kırdı. Korna sesleri gelirken korkarak arkamıza baktım. Ulaş el frenini çekip arabadan indi ve hemen arkamızdaki motosikletli adamın yanına gitti. Ben de arabadan merakla inip, ne yaptığını anlamaya çalıştım.

"Merhaba," dedi adama. "Birden önünüze kırdığım için özür diliyorum ama kız arkadaşımın sınava yetişmesi gerekiyor. Bu trafikte arabayla yetişmemiz imkânsız. Motorunuzu Galatasaray Üniversitesi'ne kadar ödünç alabilir miyim? Arabayı size bırakırım ve kız arkadaşımı bıraktıktan sonra da motorunuzu nereye isterseniz oraya getiririm."

Kırklı yaşlarında gibi görünen adam oldukça karizmatikti. Başındaki kaskı çıkarıp Ulaş'a uzattı. "Arabayı şu parka çeker, beklerim," diyerek motordan indi ve bana bakarak gülümsedi. "İyi şanslar."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığım sırada Ulaş kaskı başıma takmıştı bile.

Motora yerleşip, "Atla," dedi. Arkasına ürkekçe oturduğumda arkasına döndü ve kollarımı çekip beline koydu. "Sıkı tutun, kız çocuğu. Sınava tek parça girmelisin."

Beline sıkıca sarıldım ve motor hareket ettiğinde gözlerimi kapattım. On dakika sonra sınav yerime ulaşmıştık. Motordan indi, koltuk altlarımdan tutup beni de indirdi. Kaskı başımdan çıkarınca da kâküllemlerimi düzelitti. "Seni yetiştireceğimi söylemişim," dedi.

Gözlerini benden çekip ceketimin cebinden telefonumu alırken, "Elma Şekeri ara-"

"Uyuyordur," diyerek sözümü kesti. "Birazdan arabayı alacağım zaten." Yüzümü okula çevirip sırtımdan hafifçe itti. "Bol şans, kız çocuğu. Şansa ihtiyacın olacak."

Arkamı dönüp ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim," dedim ve yüzüne bakmadan hızla okula doğru ilerledim.

Ulaş Tütüncü

Motosikleti geri götürdüğümde adam, Elma Şekeri'ni seviyordu. "Çok teşekkür ederim," dedim anahtarı ve kaskı uzatarak.

Kaskı koluna taktı, anahtarını cebine atıp gülümseyerek omzuma vurdu. "Önemli değil, evlat," dedi ve elini uzattı. "Ben, Ekrem."

Uzattığı eli sıkarken, "Ulaş," dedim.

"Memnun oldum, Ulaş. Görüşmek üzere," dedi ve motoruna binip uzaklaştı.

Bakışlarımı Elma Şekeri'ne çevirdim. "Baş başa kaldık, ha?" Miyavlayarak yüzüme baktı, sonra da ön koltuğa kıvrılıp yattı. Arabayı çalıştırıp, biraz daha açılmış olan trafiğe girdim ve Galatasaray Üniversitesi'ne doğru sürmeye başladım.

Sınav süresi bittiğinde okuldan düzine düzine öğrenci çıkmaya başladı. Arabadan inip kız çocuğunun beni görebileceği bir yerde durdum. Telefonu yanında olmadığından beni arayamazdı. Okul neredeyse tamamen boşalmak üzereydi ama kız çocuğu ortalıkta yoktu. Ben motosikleti götürdüğüm sırada panik yapıp sınavdan çıkmış olabilir miydi? Olabilirdi, çünkü kız çocuğundan bahsediyorduk. Zaten çok heyecanlıydı. Kaşlarım çatık bir şekilde çıkanlara bakarken onu gördüm, gözlerimiz anında birbirini buldu. Bana ihtiyacı varmış gibi koşmaya başladığında kaşlarımı çatarak ona doğru ilerlemeye başladım. Bana ulaşmadan bağcığına bastı, tam düşecekken kolundan yakalayıp yere düşmesini

engelledim. Kollarını bana sardı küçük bir kız gibi. “Çok zordu,” dedi ağlamaklı bir sesle. Kaşlarımı daha çok çattım. Bu kez de zor mu sormuşlardı yani?

“Canın yandı mı?” diye sordum. Başını iki yana salladı. Utandığı pembe yanaklarından belli oluyordu. ‘Düşmez kalkmaz bir Allah’ sözünü bilmiyordu herhâlde. “Onları düzgün bağlamış olsaydın düşmezdin,” dedim.

“Sana yetişmek için pek özen göstermedim,” diye itiraf etti.

Kaşlarımı çatarak eğildim ve ayakkabılarının bağcıklarını düzgünce bağladım. “Seni bir dakika kadar bekleyebilirim, kız çocuğu. Gaddar değilim.” Bakışlarımı ona çevirdiğimde elleriyle yanaklarını kapatmıştı. “Sıkma canını. Sınav zorsa herkese zor. Sıralama pek değişmez. Hiç değilse önünde yığılma olmayacak,” dedim konuyu değiştirmek için.

“Öyle mi dersin?”

“Kaç soru yaptın?” diye sordum ve cebimden telefonunu çıkarıp ona uzatım.

Elimden mahcupça alırken, “Yüz yirmi sanırım,” dedi.

“Ben yüz elli yapmıştım.”

Somurttu. “Hepsi doğru muydu?”

Gülümseyip arkamı döndüm ve arabaya doğru yürümeye başladım. Peşime takıldı yine. Merakla bana baktığını tahmin ediyordum. “Hayır.”

Yanıma geçip kocaman gözlerini bana dikti. “Kaç yanlışın çıktı?”

“Bir.”

“Hangi dersten?”

“Türkçe.”

Kaşları havalandı. Şaşırmıştı bu duruma anlaşılan “Sen mi Türkçeden yanlış yaptın?”

O kadar komik bir yüz ifadesiyle konuşuyordu ki, başımı diğer tarafa çevirip çaktırmadan güldüm. Sonra ciddiyetle, “Evet. Neden şaşırdın?” diye sordum. Gerçekten neden şaşırdığını merak etmiştim.

“Odanda bir sürü kitap var. Anlaşılması çok zor olan kitaplar. Hani böyle birkaç kez okursun, öyle anlarsın ya. Onları bitirdiğini söylemişti Kutay. Bitirdiğine göre tam anlamıyla okumuşsun demektir. O kitapları anlarken, Türkçe sorusunda yanlış yapmış olmana şaşırdım.”

Dayak yediğim zaman olmuştu tüm bunlar anlaşılan. Bu kadar dikkatli olmasına şaşırmıştım. Okuduğum kitaplar hakkında bilgi sahibi olduğu belliydi zaten. Zeki kız çocuğu diye geçirdim içimden. “Aslında doğru cevabı biliyordum. Ama şıkların birinde annemim ve Canan Abla’nın isimleri geçiyordu. Bu yüzden doğru şıkkı değil, isimlerin geçtiği şıkkı işaretledim.”

Böyle bir cevap beklemediği ortadaydı. “Anladım,” dedi şaşkınca ve gülümsedi. Neden gülümsediğini anlamadım ama üstünde de durmadım. “Canan Abla, öz ablan mı?” diye sordu arabaya binerken.

“Sayılır,” dedim ve direksiyona geçtim. “Can Abi’nin karısı.”

“Can Abi evli mi? Canan Abla’yı hiç görmedim de. Eminim çok güzel bir kadındır.”

Arabayı çalıştırırken gülümsedim. “Öyleydi. Canan Abla’m öldü, kız çocuğu.”

Gözleri dolmuştu hemen. Bakışlarını benden kaçırıp önüne dönerken gözyaşlarının çoktan akmaya başladığını gördüm. “Başınız sağ olsun,” dedi bir süre sonra.

“Sağ ol,” dedim.

“Can Abi, onu çok seviyordu değil mi? Çünkü gülerken aniden hüzünleniyor gibi. O halleri bu yüzden sanırım.”

“Öyle,” dedim.

Kızarmış gözlerini bana çevirdi. “Kafenin ismi de bununla mı ilgili?”

“O ölünce Can Abi kırıldı. Daha doğrusu Can Abi’nin canı kırıldı. Bu yüzden ismi Can Kırığı,” dedim. Bunları söylerken yine burnum sızlamıştı.

Başka bir şey sormadı ve neredeyse eve kadar ağlamaya devam etti. Apartmanın önüne geldiğimizde bir anda, “Ahmet,” dedi. “Ahmet’i görmek istiyorum. Nasıl yapabilirim?”

"Ailesine önceden haber vermemiz gerek. Hem bu durumdan hoşlanmayabil-"

"Sadece onun mutlu olup olmadığını görmek istiyorum. Uzaktan baksam da olur. Adresi var mı?"

Başımı sallayarak arabadan indim, o da kedisini sıkıca kucaklayarak beni takip etti. Başımı kaldırıp balkona baktım; Argun sigara içiyordu. Elimi kaldırıp selam verdiğimde o da selam verdi ve, "Sınav nasıldı?" diye sordu Arya'ya.

Arya gülümsedi, "Zor."

"Eminim güzel bir sıralama yaparsın."

Arya başını sallarken, "Kedini Argun'a bırakabilirsin," dedim. "Vapurda bir de ona göz kulak olmayayım."

Benim de geleceğimi anlayıp minnetle gülümsedi ve koşarak merdivenleri çıktı. "Ne iş?" diye sordu Argun.

"Ahmet'i ziyaret edeceğiz."

"Ailesi izin verdi mi?"

"Uzaktan bakacağız. Memnun mu diye."

Başını salladı. Kapı açılmış olacak ki içeri girdi.

Arya Erçetin

Karaköy İskelesi'ne gelip turnikeden geçtikten sonra feribota bindik ve alt kattaki banklardan birine oturduk. Banka oturunca bacaklarımızı karşılaştırdım. Ulaş zayıf olduğundan bacakları daha uzun duruyordu. Aramızda on santimden çok vardı. Belki on beş santim. Gözlerimi bacaklarımızdan çekip ona baktım. Sigarasını içerken denizi izliyordu. Böyle bakınca asıl manzara Ulaş gibi duruyordu. Saçlarındaki tırtılı görünce gülümsedim. Nereden gelmişti ki? "Ulaş," dedim. Sigarasının dumanını üfleyip bana baktı. Bense saçındaki tırtıla bakıyordum. Parmağımla kendi saçımda nerede olduğunu gösterdim. "Saçında tırtıl var," deyip kıkırdadım. Kaşlarını çatıp elini saçına götürdü ama alamadı. "Kıpırdama," dedim be tırtılı zarar vermemeye çalışarak aldım. Parmaklarımın arasındaki tırtılı ona gösterdim.

Tırtılı alıcı gözüyle inceledikten sonra bana baktı. "Sana benziyor."

Bunu öyle ciddi söylemişti ki, ben bir tırtıl mıyım diye düşündüm. Kaşımı kaldırdım anlamadığımı belli ederek.

O da kaldırdı kaşını. “Kelebek değil misin?”

Yanaklarım sıcakladığında boğazımı temizleyip kafamı salladım ve tırtılı köşeye bıraktım. Ayaklarımı salladım küçük bir kız gibi. “Evet, ama küçüklüğümü bilmiyorsun ki.”

Bir şey söylemedi. İki parmağını uzatıp kâküllerime dokundu. Yutkundum. Elini çekip denize bakarak sigarasını içmeye devam etti. Onu eskisine göre kendime daha yakın hissediyordum ve bu, beni mutlu etmeye yetiyordu. Yanında olup onunla konuşabilmek güzeldi. Gülümsedim. Onu seviyordum ama beni sevse nasıl olur diye hiç düşünmemiştim. Düşünmemiş olmamın nedeni, bunu düşünecek kadar hayal gücüne sahip olmayışım da olabilirdi.

Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp sağ bacağını uzattı ve sağ elini cebine sokup telefonuyla birlikte kulaklığını çıkardı. Kulaklığını telefona takıp, kulaklığın bir ucunu kulağına yerleştirdi, diğer ucunu bana uzattı. Sanırım ‘dinlemek ister misin?’ demek oluyordu bu. Elinden alıp sağ kulağıma taktım ve müziği bekledim.

Güzel bir müzik başladığında, tuhaf bir şekilde, sanki şu anın tüm eksikliği bu şarkıymış da şimdi her şey tamamlanmış gibi hissettirdi. Manuş Baba’nın güzel sesini duyduğumda kafamı Ulaş’a çevirdim. O da mı Manuş Baba seviyordu? Gülümsedim kocaman. Sevdığım insanlarla aynı şeyleri sevmek hoşuma gidiyordu. Şarkının durumumuza uyan bir cümlesi olması beni daha da mutlu etti.

Kadıköy’e indiğimizde Ulaş halinden çok memnundu. Sanırım bunun nedeni fanatik Fenerbahçeli olmasıydı ve ben de memnundum. Yaklaşık yirmi dakika kadar yürüdükten sonra durdu ve ileriye işaret etti. Ahmet, çocuklarla futbol oynuyordu. Beni kenara çekti ve oradan izlemeye devam ettik. Ahmet’in eğlendiği belliydi. Sarışın, bakımlı bir kadın Ahmet’e seslendiğinde Ahmet, “Geliyorum, anne,” diye bağırıp koşarak kadının yanına gitti. Kadın ona sarılıp saçlarından öptüğünde buğulu gözlerle gülümse-dim. Annesini öpüp arkadaşlarının yanına geri döndü. Gözlerimi sildim. “Çok mutludur eminim.”

“Hak ediyor bunu,” dedi Ulaş duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı.

“Onu özledin mi?” diye sordum. Böyle bir soru beklemediğinden kaşlarını çatıp bana baktı. Gülümsedim. “Ben de özledim,” dedim.

Duvardan uzaklaştı ve saçlarını arkaya doğru çekip düzeltti. “Ailesiyle konuşacağım yakında,” dedi. “Hadi, Ahmet bizi görmenden geri dönelim.” Başımı sallayarak onayladığımda yürümeye başladık. Birkaç adım sonra, “Aç mısın?” diye sordu.

“Evet.”

“Balık sever misin?”

“Çok severim.”

Memnun bir şekilde başını salladı ve başka bir sokağa girdi. Buraları bildiği belli oluyordu. Biraz yürüdükten sonra tabelasında ‘Kadı Nimet Balıkçılık’ yazan bir yere geldik. Hem balık satan hem de pişiren bir yerdi ve çok şirin bir yere benziyordu. İçeri girip bir masaya yerleştik, Ulaş ikimiz için sipariş verdi.

Şükrü Saraçoğlu Stadı’nı ziyaret ettiğimiz için vapura bindiğimizde hava kararmıştı. Yine alt katta bir banka oturmuştu. “Ulaş?” dedi bir kız.

İkimiz de sesin geldiği tarafa döndük. Gözlerim büyüdü. Bu kız, Ulaş’ın o akşam apartmanın önünde sarıldığı kızdı. Ulaş ayağa kalktı. “Ne işin var burada?”

Kız yine Ulaş’a sarılmış ve benim somurtmama sebep olmuştu. “Asıl senin ne işin var? Ben burada otururum,” dedi gülerek.

Ulaş omuz silktili. “Ben de eve gidiyorum.” Kızın gözleri bana kayınca Ulaş da bana baktı. “Kız çocuğu, Simge. Simge, kız çocuğu.”

Adının Simge olduğunu öğrendiğim kız güldü. “Kız çocuğu mu?”

Gülümsemeye çalıştım. “Arya.”

Elini uzattı. Tokalaşırken, “Memnun oldum,” dedi ve Ulaş’a

döndü. “Ne işin vardı Kadıköy’de? Geliyorsun, haber vermiyorsun. Yazdım bir kenara.”

Ulaş hak verir gibi başını salladı. “Kusura bakma, biraz işim vardı.”

“Nevizade’ye gidiyorum. Eski tayfa var. Sen de gel, affedeyim seni.”

Ulaş, “Eksik kalsın,” dedi.

Simge güldü. “Erim var diye mi rahatsız oluyorsun?”

Ulaş da samimi olmayan bir şekilde gülümsedi ama cevap vermedi. Bu, Erim umurumda değil demekti sanırım. Karşıya geçene kadar Simge ve Ulaş muhabbet ettiler. Ben de belki öyle bir şeyler konuşurlar diye yanlarından kalkıp denizi izledim. Belli ki ikisi eski arkadaşlardı.

Kollarımı trabzana yaslayıp kafamı da kollarımın üzerine koydum ve şarkı mırıldanmaya başladım. Aklıma bana karanfil verdiği an geldiğinde omzumun üzerinden onlara baktım. Ulaş bana bakıyordu. Simge bir şey söyleyince bakışlarını ona çevirmek zorunda kaldı. Ben de gözlerimi denize çevirdim tekrar. İçimde sinir bozucu bir şey vardı. Sanırım Ulaş’ı kıskanıyordum. Somurttum.

O sırada telefonum çalınca ekrana baktım. Uzun zamandır aramıyordu. “Efendim?” dedim keyifsiz bir sesle.

“Nasılsın, canım? Uzun zaman oldu.”

“Evet. İyiyim,” dedim biraz yalan söyleyerek.

“Sınavın nasıldı?”

Bu kadın artık bana samimi gelmiyordu nedense. “Sınavdan önce arasanız daha güzel olmaz mıydı?” dedim.

“Ah! Haklısın canım ama işlerim vardı. Üzgünüm.”

“Benim de biraz işim var,” diye yalan söyledim yine.

“Ulaş’lasın biliyorum.”

“Evet,” dedim.

“Bak tatlım, yanlış anlama ama Ulaş’a çok güvenmeni istemiyorum. O çocuk sağlam pabuç değil. Kim olduğunu bile bilmiyor-sun”

Kaşlarımı çattım sinirle. "Siz biliyorsunuz sanırım kim olduğumu?"

"Aryacığım, her şeyi senin iyiliğin için yapıyorum. Ulaş'la iletişimini kes demiyorum ama çok güvenmeni de istemiyorum. Seni çok üzebilir o çocuk."

Başımı iki yana salladım kabullenmeyerek. "Beni üzmüyor. Aksine, telefonda konuşmak yerine yanımda durup beni koruyor," diye imada bulundum. Peşime birçok adam düştüğünde halimi hatırlımı sormayan kadın şimdi gelmiş Ulaş'tan uzak dur diyordu.

"Neyin ne olduğunu bilmiyorsun, canım. Bu yüzden beni dinlemenı tavsiye ederim," dedi. Sinirlendiği belliydi.

"Eğer nedenini açıklarsanız sizi dinleyebilirim."

"Zamanı var."

Telefonumu sinirle sıktım. "Yıllardır aynı şeyi söylüyorsunuz ama başıma daha kötü ne gelebilir ki? Söyleyin ne söyleyeceksiniz."

"Olmaz. Sadece Ulaş'la arana mesafe koy."

"Bunu yapmayacağım," dedim. "Geçerli bir bahaneniz yok."

"Arya! Şımarık bir kız gibi davranmayı bırakıp beni dinle-"

Telefonu suratına kapatıp denize attım. Zaten içinde altı, yedi numara ve birkaç fotoğraf vardı. Hepsi bilgisayarımda yedekli olduğundan attığıma pişman değildim. Bir daha o kadınla konuşmak istemiyordum. Ben şımarık bir kız olmamıştım hiçbir zaman. Beni tanıımıyordu bile. Yetimhanede soğuk mermerde yatarken aramamıştı beni. Her gece kriz geçirip bayıldığımda da aramamıştı. Şimdi gelmiş, bana hesap soruyordu.

Kollarımın yanında başka bir kol gördüğümde gözlerimi ona çevirdim. Ulaş sigarasını yaktı. Karanlıkta sigarasındaki kıızılık beni rahatsız edince biraz sola kaydım istemsizce.

"İyi misin, kız çocuğu?"

Başımı iki yana salladım. "Ölüm gibi bir şey oldu ama kimse ölmedi," diye mırıldandım.

Sigara dumanını serbest bırakıp bana baktı. "Özdemir Asaf'ı seviyorsun."

Çok severdim. Şiir okumayan biri cümleyi Kaan Tangöze yazdı sanabilirdi ama bu cümle Özdemir Asaf'ın 'Çizik' şiirindendi. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Güzel adamların hepsini seviyorum. Seni de," dedim. "Senin de cümlelerini çok seviyorum."

"Sevdiğin adamlar, önemli adamlar. Beni onlarla bir mi tutuyorsun?"

"Hayır. Hepsinin yeri ayrı. Senin de," dedim.

Yaptığım şey ilanıaşk sayılmazdı. Cümlelerini sevdiğimi kas-tetmiştim. Ne demek istediğimi anlamıştı ama gerçekten onu sevdiğimi keşke söyleyebilseydim. Elbet bir gün söyleyecektim. Hazır hissettiğimde... Babam sevgide nasıl cinsiyet aranmıyorsa, ilk adımda da cinsiyet aranmaması gerektiğini söylerdi. İlk adımı hazır olan atardı. Bu yüzden hazır olduğumda ben söyleyecektim. Birine onu sevdiğinizi söylemek sizi küçük düşürmez ama bunu yaparken kavramanız gereken önemli bir konu vardır; kimse kimseyi sevmek zorunda değildir. Bu gerçeği sindirirsek aşka ge-be kalabilir ve günleriniz sancılı geçerken bile, onu sevmenin verdiği güzellikle karşılıksız sevginizi doğurup kurtulabilirsiniz.

Vapurdan indiğimizde Simge'yle vedalaştık ve yol boyunca ikimiz de konuşmadık. Sanırım ona söylediğim şeyleri düşünüyordu, bense onu düşünüyordum. Eve geldiğimizde Elma Şeker-i'ni alıp Ulaş ve Argun'a iyi akşamlar dileyip evime girdim. Canım kahve içmek istiyordu.

Ulaş'a hazırladığım kahvenin aynısı hazırladım, Koca Göz'ü de alıp balkona çıktım. Koca Göz'e sarıldım. "Dertleşemedik uzun zamandır," deyip gülümsedim ve soğuması için kahve kupamı yere koydum. Buharında sanki Ulaş'ın yüzünü görüyordum. "Kahvenin dumanında Ulaş'ı görüyorum artık. Sanırım delirdim," diyerek gülümsedim yine. Gözlerim bulutlara ilişti. Uzun zamandır onları izlemediğim aklıma gelince kızdım kendime. Hayal kurdum biraz. Hayallerimin içinde bir yerlerde mutlaka Ulaş vardı. "Sen, benim yanan ruhumda çiçekli kalan tek dalımsın. Lütfen beni bırakma..." diye fısıldadım bulutlara. Kayan yıldızlarla dilek dilemektense bulutlarla dilemeyi tercih ederdim. Kayan yıldız görmek zordu ama bulutlar hep vardı. Her zaman dilek dileyebilirdiniz ve yağmur yağdığında dileğiniz başınıza düşebilirdi. Kim bilir... Lütfen. Az önceki dileğim başıma düşsün. Lütfen...

Ulaş Tütüncü

Elimde kahve fincanı, sırtımı diğerk balkonla birleşen kolona dayamış otururken kız çocuğunu düşünüyordum. Cümlelerimi sevdiğini söylemişti ama nedense daha derin bir şey söylemiş gibi hissediyordum. Bu da vicdanımın omuzlarıma binmesine sebep oluyordu.

O sırada ayak sesleri duydum. Ardından kız çocuğunun sesini. "Dertleşemedik uzun zamandır," dedi. Kiminle konuşuyordu? Yere bir şey koyduğuna dair bir ses geldi. "Kahvenin dumanında Ulaş'ı görüyorum artık. Sanırım delirdim," deyip güldü. Kaşlarımı çatıp kendi kahveye baktım. Biraz sessiz kaldıktan bulutlara konuştuğunu fark ettim. Daha öncede bunu yaparken kulak misafiri olmuştum ona. "Sen, benim yanan ruhumda çiçekli kalan tek dalımsın. Lütfen beni bırakma..." diye bulutlara fısıldarken onu duyduğumdan habersizde. Bense oturduğum yerde Taner Ateş'ten bir kez daha özür diledim.

#27. Keşke

'Sevmenin ne anlam ifade ettiğini anladığınızda, platonik olmanız bile o sevgiyle baş başa kalabilirsiniz. Yalnız olmak sizi korkutmaz... Güzel bir sevgiye gebe kalıp, yalnızlığın sancısını çekerek bir aşk doğurabilirsiniz. Ona bakmak sizi korkutmaz... Şüphesiz aşkın en güzeli karşılık beklemeden her şeye rağmen sevmektir. Eğer bunu başarabilerseniz onu sevmek sizi korkutmaz...'

Arya Erçetin

Gözlerim koyu kahve kapıdayken, dinlediğim şarkının ritmiyle kafamı sallayıp, oturduğum yerde dans ediyordum. Ulaş'sa koltuğa iyice yerleşmiş, kafasını arkaya yaslamıştı, uyuyordu sanırım. Dinlediğim her şarkıda yaptığım gibi bu şarkıya da sessizce eşlik ettim. Yani sadece dudaklarım oynuyordu ve gerçekten ben söylüyormuşum gibi, şarkıyı söyleyen grubun hareketlerini yapıyordum.

Karşımdaki kapının üzerinde 'psikolog' yazıyor olması, sanırım koridordan geçen diğer insanların hareketlerimi normal kar-

şılmasına sebep oluyordu. Bizde psikoloğa deliler gider diye bir anlayış olduğundandı tüm bunlar. Umursamadım. Evde olmak istedim. Böyle dans etmek zordu.

Sol kulağımdaki kulaklık çekildiğinde kollarımı indirip kafamı sola çevirdim. Ulaş bana bakıyordu. "Sağır olacaksın, kız çocuğu."

Yüksek sesle müzik dinlemeyi severdim. Ayrıca yeni telefonumun sesi de eskisinden yüksek çıkıyordu. Evet, yeni telefon almıştım, çünkü eskisini denize atmıştım malum.

Kahverengi kapı açıldığında Derya Hanım'ın yardımcısı olan Zehra Abla gülümseyerek bana baktı. "Aryacığım hazır olduğunda gelebilirsin."

Gülümseyerek ayağa kalktım, kulaklığımı çıkarıp cebime koydum ve içeri girdim. Karşısındaki koltuğa oturduğumda Derya Hanım, "Nasılsın canım?" diye sordu.

"İyiym sanırım. Beni ateşe vermedikleri sürece o kadar da korkmuyorum eskisi gibi."

"Sevindim. Peki, kâbusların?"

Bakışlarımı ellerime çevirdim. "Onlar devam ediyor. Eskisi kadar kriz geçirmiyorum ama bazen gerçekten çok kötü oluyor."

"Biliyorsun Arya, istemediğin sürece seni iyileştiremem. Hatta sen istediğinde bile seni tamamen iyileştiremeyebilirim ama bununla yaşayabileceğin bir hale getirebilirim seni. Bunlarla başa çıkabileceğin birkaç yöntem geliştirebiliriz."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Yaklaşık bir buçuk saat kadar konuştuktan sonra seansımız bitmişti. Ben veda edip odadan çıkmadan kapı çalındı ve ardından Ulaş içeri girdi. "Bitti sanırım?" dedi.

Çok dakikti ve bu, biraz ürkütücüydü. Ulaş'ın kötü bir adam olup, karşısındaki kişiye 'Her şeyi anlatmak için iki dakikan var' dediğini ve karşısındakini, olayları iki dakikaya sığdıramadığı için lafının ortasında öldürdüğünü düşününce kaşlarımı çatıttım. Hollywood filmlerini bırakmalıyım.

"Kız çocuğuyla işin bittiyse eve gideceğim," dedi Ulaş huysuz bir sesle.

Derya Hanım, beni Ulaş'ın getirmesini özellikle istiyordu. Böylece oğlunu her gün görmüş oluyordu. Derya Hanım'a veda edip odadan çıktığımda Ulaş da peşimden çıktı.

Koridorda ilerlerken yine peşinden yürüyordum. Birden durduğunda da neredeyse ona çarpıyordum. "Kardeşim," dedi Ulaş'ın önündeki kişi. Kim olduğunu görebilmek için bir adım kenara kaydım. Savaş Abi'ydi, beni görünce gülümsedi. "Selam."

"Selam," dedim ben de gülümseyerek.

"Ne zaman geliyorsun?" diye sordu Ulaş'a.

Ulaş kaşını kaldırdı. "Nereye?"

"Odama. Dış kontrolü için."

Ulaş gözlerini kısarken kıkırdadım. Bu hareketim ikisinin de dönüp bana bakmasına sebep oldu. Utanarak, dudaklarıma fermuar çekiyormuş gibi yaptım.

"Seni de bekliyorum, komşu kız. Size aile indirimi yapacağım," dedi Savaş Abi ve göz kırparak bana kartını uzattı. Sonra da Ulaş'ın omzuna vurup yürümeye devam etti.

Elimdeki karta bakarken, bir insan kartını uzatırken nasıl öyle bakabilir diye düşünüyordum. Tamam, yakışıklı bir adamdı ama o bakış... Ulaş kartı elimden çekip aldı ve üzerini okuduktan sonra alayla göz devirip geri verdi. 'Uzm. Dr. Savaş Demir. Güzel gülümsemenizin bir parçası olmaktan mutluluk duyarım,' yazıyordu kartın üzerinde. Son cümle beni gülümsetirken soyadına takıldım. Neden annesinin soyadını kullanıyordu ki? Ulaş'a baktığımda yürümeye başlamıştı bile. Peşine takıldım yine. Ulaş'ın anne ve babasının ayrı olduklarını biliyordum ama Savaş'ın soyadını değiştirecek kadar ne yaşanmıştı, merak etmiştim. Babaları kötü bir şey yaptıysa neden Ulaş da değiştirmemişti soyadını?

Kafamın üzerinde kocaman bir soru işareti varmış gibi hissettim kendimi. Dışarı çıkıp arabaya bindiğimizde bakışlarımı Ulaş'a çevirdim. Annesini çok seviyordu, bunu biliyordum. Acaba içindeki nefretin sebebi babası olabilir miydi? O zaman ortada babasıyla ilgili kötü bir şey olmalıydı, değil mi? İçim burkuldu. Sen içinde ne yaşıyorsun, buz adam? Sana da yazık değil mi?

Ulaş sigara almak için arabadan inince telefonumu arabaya bağladım ve sevdiğim bir şarkıyı açıp sesini yükselttim. Ulaş gerdi döndüğünde müziği kapatmak için eğildim ama, “Kalsın,” dedi.

Arabayı tekrar çalıştırıp okula sürmeye devam etti. Gülümseyerek arkama yaslandım.

“Korece mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Argun geçen sene Güney Kore’de, Hyundai’de staj yapmıştı.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekten mi? Ben de gitmek istiyorum!”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Sebep?”

“Merak ediyorum,” dedim omuzlarımı silkerek.

“Sen daha İstanbul’la başa çıkamıyorsun, kız çocuğu.”

O kadar haklıydı ki ama olsun. Somurttuğumu görünce, “Yapılmayacak şey değil,” dedi.

Sanırım kırıldığımı düşünmüştü. “Sorun değil,” deyip gülümседim. Okulun önünde durduğunda arka koltuktan çantamı aldım. “Teşekkür ederim,” dedim ve açmak için kapağı uzandım. Tam açılmıştı ki Ulaş uzanıp kapağı geri çekti ve yanımızdan bir araba hızla geçip gitti.

“Sağına soluna iyi bak,” diye uyardıktan sonra arka tarafı kontrol ederek kapımı açtı.

Mahcup bir şekilde el sallayarak arabadan indim ve okula ilerledim. Bazı kızların bana baktıkları gözümde kaçmamıştı. Muhtemelen Ulaş’ın arabasından indiğimi görmüşlerdi. Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirip binaya girdim ve merdivenleri çıkmaya başladım. Birine sert bir şekilde çarpınca elimle başımı ovaladım. Gözlerim gövdesiyle bakışınca benden uzun olduğunu anlayıp kafamı kaldırdım. Argun’du. Gözlerimi kırıştırdım.

“Ayaklarına değil, önüne bakman gerek,” diyerek saçlarımı karıştırdı ve yanımdan geçip gitti. Arkasından şaşkınca baktım. Argun’un burada ne işi vardı ki? Bakışlarımı merdiven boşluğun-

daki pencereye çevirdim. Ulaş'ın arabası hâlâ oradaydı. Argun binadan çıktı, hızlı adımlarla ilerleyerek arabaya bindi ve gittiler.

Omzuma biri dokununca yerimde sıçrayıp arkamı döndüm. Deniz gülümsedi. "Benim, korkma. Az önce Argun buradaydı."

Kafamı salladım. "Gördüm."

"Neden buradaydı ki?"

"Bilmiyorum," dedim omuzlarımı silkerek.

Ulaş Tütüncü

Argun güneşten dolayı gözlerini kısmış bir şekilde okulun bahçesinde eline bakarak yürürken, etrafındaki kızlar da ona bakıyordu. Okula girenleri de aşip arabaya bindi. "Aldın mı?" diye sordum.

Elindeki saç tellerini gösterdi. "Arya'nın saçlarını karıştırdığım elime takılmışlar."

Kaşlarımı çattım. "Ne diye kızın saçını karıştırıyorsun?"

Güldü. "Ayağına bakarak yürürken ban çarptı."

"Yani?"

"Arya'yı görünce gülesim geliyor. Saf biraz," diyerek elindeki saç tellerini torpidonun üzerine bıraktı.

"Biraz olsa yine iyi," dedim arabayı hareket ettirirken. "Neyse, aldın mı?"

Başını sallayarak onayladı. "Aldım."

"Okudun mu?" dedim.

Cebinden telefonunu çıkardı. "Detaylı bakmadım, gözlerimin iliştiği kısımları okudum sadece," deyip fotoğraf galerisine girdi.

O sırada üniversitenin otoparkına arabayı park ettim. Uzattığı telefonu aldım, ben fotoğrafa bakarken Argun arabadan inip bizimkilerin yanına doğru yürümeye başladı.

Çektiği fotoğrafı açtım.

T.C.: *****

SOYADI: SOYKAN

ADI: EMİR

BABA ADI: ÖMER
ANA ADI: NİL
DOĞUM YERİ: ADALAR | DOĞUM TARİHİ: 28.01.1998

MEDENİ HALİ: BEKÂR | DİNİ: İSLAM | KAN GRUBU: AB
İL: İSTANBUL | İLÇE: ADALAR
MAHALLE-KÖY: HEYBELİADA
CİLT NO: **** | AİLE SIRA NO: ***** | SIRA NO: ****
VERİLDİĞİ YER: BEŞİKTAŞ / İST. | VERİLİŞ NEDENİ: YENİLEME
KAYIT NO: **** | VERİLİŞ TARİHİ: 02.03.2016

“Nil Soykan,” diye mırıldanıp telefonumu çıkardım. Fotoğra-
fı kendi telefonuma atıp polis arkadaşım Harun’u aradım. Birkaç
kez çaldıktan sonra açtı telefonu. “Söyle, kardeşim?”

Koltuğa başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. Az uyuduğum için
gözlerim acıyordu. “Senden yine bir ricam olacak, kardeşim ama
kabul etmek zorunda değilsin, biliyorsun,” dedim.

Her zamanki gibi söylendi. “La oğlum, sen söyle, olmazsa ol-
maz derim zaten.”

“Bir kadını araştırmanı istiyorum. Nil Soykan. Derya adında
bir kız kardeşi olup olmadığına bakabilir misin?”

“Nil Soykan,” diye mırıldandı. “Bakarım abi, ama ne kadar sü-
rer bilmiyorum.”

“Eğer Derya adında bir kardeşi varsa ikisini de araştırmanı
rica edeceğim.”

“Araştırırız araştırmasına da, bu ricalarının sebebi nedir?”

Gözlerimi açtım. “Anlatacağım zamanı gelince.”

“Öyle olsun bakalım. Kendine dikkat et.”

“Asıl sen kendine dikkat et. Allah’a emanet ol,” dedim ve
kapattım telefonu. Arabadan inip bizimkilerin yanına ilerledim.
Bahadır ‘ne iş’ der gibi bakarken, Argun’un yanına, Bahadır’ın
karşısına oturdum. Argun’a telefonunu uzatıp Bahadır’a baktım.
“Harun’la konuştum,” dedim.

Argun’un telefonu çalınca bakışlarımız ona döndü. Telefonu

açar açmaz, "Abi, yemin ediyorum gitmeyeceğim," dedi.

Bahadır'la güldük. Anlaşılan bugün yine sokak yarışı vardı ve Can Abi tehdit etmek için aramıştı. Zamanında Argun tüm yarışlara katılırdı ve kaybettiği yarış bir elin parmaklarını geçmezdi. İyi para kazanmıştı ve kendine atölye kurmuştu. Ta ki altı, yedi ay öncesine kadar. Sokak yarışı yaparken kaza geçirmişti ve hepimizi korkutmuş, bir o kadar da üzümüştü. Ölümünden döndü demek yalan olmazdı. Argun da o zamandan beri tövbeliydi zaten ama Can Abi yine de abilik görevini yerine getiriyordu.

Argun telefonu kapattığında, "Ağrın oluyor mu hâlâ?" diye sordum.

"Yok be abi. Kaç kez söyledim size, eskisi gibiyim diye."

Omzuna vurdum. "Bir daha yarış yapmayı bırak, o sokağa gidersen seni Can Abi'den önce ben öldürürüm."

"Annemin üzerine yemin ettim. İçiniz rahat olsun. Bir daha oraya adım dahi atmam," dedi.

"Abi, bir şey söyleyeceğim," diyen Bahadır'a baktım. "Bilmen gerekir diye düşündüm. Geçen gün Esra, Arya'ya gitmişti. Kadınlar gününde. Karanfilleri görünce kim verdi diye sormuş, Arya da Ulaş verdi deyince şaşırmış ve karanfil olayını anlatmış. Kusura bakma," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Kızın ağzını mı dikecektin, oğlum, sen niye özür diliyorsun?"

"Biliyorsun Esra'yı, sır tutması çok zordur," diye devam etti.

"Biliyorum," dedim. Bunu biliyordum ama kız çocuğu ne düşünmüştü, onu bilmiyordum. Kendime kızdım. Kızdan uzak durmak istedikçe halt üstüne halt yiyordum. "Derse gireceğim ben," deyip ayağa kalktım ve bir sigara yakıp yürümeye başladım. Fakülteye girdiğimde telefonuma mesaj geldi

'Gönderen; Adı Lazım Olmayan Kız

Rehberime bakıyordum. Kendini neden 'Gerektiğinde Ara' olarak kaydettin?'

Gözlerimi kısıp cevap yazdım. *'Sebebi yeterince açık değil mi? Seni biliyorum. 'Başına bela oluyorum, Ulaş' deyip, kendi kendine*

bir şeyleri halletmeye çalışıyorsun ama yapamıyorsun. Bu yüzden, gerektiğinde arayabilirsin. Sadece gerektiğinde.'

Telefonu sessize alıp merdivenleri çıkmaya başladım. Omzuma çarpılınca kim olduğuna baktım; Erim aşağı iniyordu. Kolundan tuttuğumda birbirimize baktık.

"Ulaş!" İkimiz de kafalarımızı sesin geldiği yöne çevirdik. "Odama gel!" dedi bölüm hocam.

Erim'e baktım, "Bir sorunun varsa adam gibi çık karşıma, omuz atma."

"Sorunum yok," dedi gülerek. "Seni sinirlendirmek hoşuma gidiyor."

"Her zaman beklerim ama her zaman gülerek karşılayamazsın beni," deyip kolunu bıraktım ve merdivenleri çıkmaya devam ettim. Hocamla projem hakkında konuştuktan sonra derse girdim. Art arda dört saatin sonunda hoca mola verebilmişti. Telefonun ekranına baktığımda iki cevapsız arama, dört mesaj vardı, hepsi bir saat öncesine aitti ve hepsi de Adı Lazım Olmayan Kız'dan gelmişti.

'Gerektiği zaman ara demiştin. Lütfen aç telefonunu.'

'Özür dilerim ama korkuyorum. Lütfen telefonu aç, Ulaş.'

'Peşimde yine adamlar var. Ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen yardım et.'

'Sanırım kayboldum.'

Bir küfür mırıldanıp, yerini bulmak için indirdiğim uygulamayı açtım. Eve doğru gidiyordu. Hırkamı alıp koşar adımlarla fakülte-den çıktım ve telefona kulaklığımı takarak onu aradım.

Saniyesinde açtı telefonu. "Ulaş!"

"Sağa dön," dedim haritaya bakarak.

"Ne?" dedi korkmuş sesiyle

"Sağa dön!" Söylediğimi yapıp döndüğünde arabaya bindim. "Onları fark ettiğini anladılar mı?"

"B-bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Korkma. Bir şey olmayacak, geliyorum,"

dedim arabayı çalıştırırken.

"O günkü adamlar değiller. Kötü adamlara benziyorlar."

Kaşlarımı daha çok çatıldı. Kim olabilirlerdi? "Nasıl birileri?"

"Kocamanlar. Boğazlarında yılan dövmesi var ve hepsi birbirine benziyor." Aniden frene basınca arkamdaki arabadan korna sesi yükseldi. "Ulaş! İyi misin? Ulaş!"

Koşarak mutfağa girip, "Kiraz Teyze, annem ve babam neredeler?" diye sordum.

"Misafirleri var, Ulaşığım. Annen salonda, baban da-"

Dışarıdan gelen araba sesi sözünü yarıda kesti. "Babam geldi!" diye bağırıp koşarak kapıyı açmaya gittim. Kapıyı açtığım da karşımda kocaman adamlar vardı. Korkuyla geri adım attım ve "Anne," diye mırıldandım. Arkalarında babamı görünce rahatladım biraz. Kapıdaki adamlar siyah giyimliydi ve boğazlarında yılan dövmesi vardı.

"Korkmana gerek yok," deyip saçlarıma dokundu babam. "Onlar bizi korumak için var."

"Neden korunmaya ihtiyaımız var?" diye sordum.

"Bir gün düşmanın olduğunda anlarsın."

Annem, "Levent! Öyle şeyler söyleme. Allah korusun," diyerek yanımıza geldi.

Koşup anneme sarıldım. "Bizim düşmanımız mı var?"

Annem eğilip saçlarımı düzeltti. "Yok yle bir şey. Düşünme bunları, olur mu? Hadi hazırlan, misafir gelecek."

"Kim gelecek?"

"Taner Amca'n."

şu, kızını ağlattığım adamdı o değil mi? "Ailesiyle mi geliyor?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. İş konuşacaklar."

"Odamda olacağım o zaman," dedim.

"Sen bilirsın, bebeğim."

"Ulaş!" dedi ağlayarak.

Gözlerimi yoldan çekip telefonuma baktım. "Kaç!" dedim buz

gibi bir sesle. "Koş, Arya! Dümdüz koş, karşına çıkacağım!" Sağa dönüp daha da hızlandım. Telefonuma bakmaya devam ediyordum. Arya'nın çıkacağı caddenin önünde durup arabadan indim ve ona doğru koşmaya başladım. Çok geçmeden onu gördüm. Korkuyla ona sarıldığımda o da bana sarıldı. "İyi misin?" dedim. Ağlayarak kafasını hafifçe salladı. İkimiz de nefes nefese bir süre sarıldık öylece. Arkasına baktım ama kimse yoktu. "Neredeler?"

"Bilmiyorum."

O sırada o adam geldi sessizce. İstemsizce Arya'yı kendime daha çok çektim. Elleri ceplerindeyken gözlerime baktı. Duyulan tek ses Arya'nın nefes alışverişiydi. Cebinden telefonunu çıkarıp bize tuttuğunda sinirle baktım ona. Köpeği, babama rapor verecekti belli ki. Telefonu cebine atıp bana selam verdi ve geldiği yoldan geri döndü. Sinirle yumruğumu sıktım. Ben gelmesem ne yapacaktı ona? Arya'dan uzaklaşıp bileğinden tuttum ve hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Onu bindirip kemerini taktıktan sonra da direksiyona geçip kapıları kilitledim. Ardından da oradan hızla uzaklaştım.

"Neden bu kadar korktun? Daha önce de takip edilmiştin."

Kızarmış gözlerini bana çevirdi. "Ellerinde bıçak gördüm ve sürekli ismimi söylüyorlardı."

Direksiyonu sıktım. "Bundan sonra seni eve ben bırakacağım. Okuldan çıkınca beni bul," dedim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

O, koltukta uzanmış uyurken, ben yerde oturmuş, kafamı koltuğa yaslamış, düşünüyordum. Dejavu yaşıyorduk. Fakat bu kez farklıydı. Kafamı sağa çevirip yüzüne baktım. Korkuyla bana koşması canlandı gözümde. Bana sarıldığında nasıl küçüldüğü. Çok korkmuştum ve bu, beklediğim bir şey değildi. Endişelenmemi normal karşılardım ama korkmam, kabul etmek istemediğim şeyleri tetikliyordu.

Bu kızdan ne istiyordu o şerefsiz? Daha ne kadar canını yacaktı? Sinirle elimi saçlarıma geçirip çektim ama sinirim azalmadı.

Telefonum çaldığında önce sessize aldım, sonra ekranına baktım. Arayan Harun'du. Arya'ya bakıp ayağa kalktım. Üzerindeki hırkamı düzelttim ve balkona çıkarak kapıyı kapattım.

Telefonu açar açmaz, "Direkt konuya gir, kardeşim," dedim.

"Nil Soykan'ın Derya adından bir kız kardeşi var. Taner Ateş'le evliymiş ama yangında ölmüşler. Yangının nedeni gaz kaçağı olarak belirlenmiş ve soruşturma kapatılmış. Anneleri Rizeli, babaları Artvinli. Babalarının adı Hamit Kara. İstanbul'un gözde zenginlerinden. Mirasında sadece bir kızı ve bir oğlu varmış. Derya Ateş'e hak verilmemiş ve o da karşı dava açmamış. Hamit Kara ve Nil Soykan Beşiktaş'ta oturuyorlar, yan yana."

"Neden Derya Hanım'a mirasta yer verilmemiş?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir açıklama yok vasiyetnamede. Araları kötüydü belki de. Kadına, Allah rahmet eylesin."

"Amin," dedim düşünceli bir şekilde. "Nil Soykan'ın üzerine kayıtlı telefon numaralarını listelemişsindir değil mi?"

Güldü. "Her zamankinden yaptım."

"Çok sağ ol," dedim minnetle.

"Henüz sağ ol demek için erken. Çünkü kadının üzerine kayıtlı on bir tane telefon numarası var. Birçok kez numarasını değiştirmiş."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Şu an dört tanesini kullanıyor. Birazdan numaraları mesaj atarım."

"Verdiğin bilgiler çok işe yaradı. Sağ ol, kardeşim. Senin de başına iş açıyorum sürekli. Hakkını helal et," dedim.

"Laflı olmaz aramızda. Sen de hakkını helal et. Derya Teyze'ne selam söyle. Allah'a emanet ol."

"Söylerim, kardeşim. Sen de Allah'a emanet ol. Dikkat et kendine," deyip telefonu kapattım ve Arya'ya baktım. "O gün telefonlar konuştuğun kadının teyzen olduğunu ve dedenle anneannenin sahip çıkmak yerine seni yetimhaneye mecbur bıraktıklarını öğrendiğinde çok üzüleceksin, değil mi?" diye mırıldandım kendi kendime. Sonra gelen mesaja baktım ve ilk numarayı tuşladım.

“Efendim?”

“Nil Soykan?” dedim.

“Kimsiniz?”

“Ulaş. Sadece teyit etmek istemiştim. İyi akşamlar,” deyip telefonu kapattım ve cebime koydum. “Anlaşılan yine hayal kırıklığına uğrayacaksın, kız çocuğu.”

Arya Erçetin

Evde ses olması için televizyonu açmıştım ama mutfakta çikolatalı süt içerken, laptopumdan dizi izliyordum. Karakterleri ve kurgusu o kadar güzeldi ki gülmekten karnım acıyordu. Özellikle erkek karaktere bayılıyordum.

Diziye daldığım için telefonum çaldığında biraz korksam durdurup ekrana baktım; ‘Gerektiğinde Ara.’

Kaşlarımı kaldırıp cevapladım. “Ulaş?”

“Parka gel,” dedi ve telefonu kapattı.

Elimdeki telefona birkaç saniye baktım. Neden beni parka çağırıyordu ki? Ayağa kalkıp mavi tüylü hırkamı üzerime geçirdim ve anahtarımı bu kez yanıma alıp evden çıktım. Apartmanın ağır kapısını güç bela açıp parka ilerledim. Siyahımsı bir silüet vardı. Yanına adımladım. Kuma oturmuş, kollarını geriye yaslamıştı ve gözleri parlıyordu. “Sarhoş mu oldun?” dedim yanına ulaştığımda.

Kolumdan çekip beni de yanına oturturdu. Ona şaşkınca bakarken sigarasından bir nefes çekti, dumanı gökyüzüne üfledikten sonra sigarayı kumda söndürdü. “Ulaş?” dedim. Parlayan gözlerini bana çevirdi. “İyi misin?”

Elini uzatıp kâküllerimi araladı ve iki parmağını alnıma koydu. “Güldüğünde burada bir damar beliriyor, biliyor muydun?”

Gözlerimi kırıştırdım. Parmaklarını geri çektiğinde eli yanına düştü. Yutkundum. Neden sarhoştum?

“Üzgünüm,” dedi yine.

Daha öncede söylemişti bunu. İçim acıdı. “Neden üzgünsün?” diye sordum kısık bir sesle.

Cevap vermek yerine kollarının kumla temasını kesti. Sırtüstü düşerken, çarpmaması için eğilip başını tuttum. Saçlarım iki ya-

nımdan ona doğru meyil vermişken gözlerime bakıyordu. Uzun uzun baktı. Birkaç kez daha yutkundum. Sağ elini başının altına koyup elimi tuttu. Titredim.

Gözlerini kapatıp, “Keşke” dedi. “Başka bir hayatta, başka bir zamanda karşılaşıydık, kız çocuğu.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Bu, ne demekti? Neden böyle söylemişti? Bunları sormak istedim ama açmadı gözlerini bir daha. “Neden bu kadar canın yanıyor?” diye fısıldadım. Eğilip, alınına dökülen saçlarını öptüm ve elimi elinden çekmeden kolunun üzerine başımı koydum. “Lütfen, o çok mutlu olsun,” diye dua ettim gökyüzüne bakarak ve gözlerimi kapattım ben de.

#28. Özür Dilerim...

'Sarılсан her şey geçecek diyorlar ya hani. Haklılar galiba. Kollarını bana sardığını düşününce bile geçiyor acılar. Gerçek olsa ruhum ruhuna dokunmak için çıkardı bedenimden.'

Biz insanlar sahip olduklarımızın değerini onları kaybettiğimizde anlarız. Bu, çok acımasızca bir yöntem olsa da ancak böyle anlıyordu çoğu kişi...

Annenizi veya babanızı tersler, onlara bağırırsınız. Onları kaybettiğinizde ise bir bir aklınıza gelir yaptıklarınız ve ömür boyu sizinle yaşar.

Tokanızı kaybetmeden önce umursamazsınız ama kaybettikten sonra çok ihtiyacınız olur. Ben öyleydim ve bir tokaya bile bu kadar ihtiyaç duyarken, yalnız bir şekilde ayakta durmaya çalışıyordum.

Suna Annem'in elini saçlarımda tekrar hissetmeye başladığımda, eş zamanlı olarak gözyaşlarımda da aktığını hissettim. "İyilerdir, değil mi?"

“Tabii,” dedi boğuk sesiyle. “Psikoloğa gidiyor muydun sen kuzucum?”

Gözlerim daha çok doldu. “İşe yaramıyor,” diye mırıldandım. Ağlıyor olmam, sesimi düzgün çıkarmama engel oluyordu.

“Derya Hanım’la-”

“Onu gördüm,” diyerek sözünü kestim. “Dışarı çıktığımda gördüm onu. Hayal değildi!”

Saçlarımı okşamaya devam etti beni sakinleştirmek için. Biraz işe yarıyordu da. “Sana inanıyorum, Arya,” dedi.

Doğrulup ona baktım. “Polisler inanmadı ama!” dedim ağlayarak.

Ellerini yanaklarıma yerleştirip gözyaşlarımı sildi. “Dokuz yaşında bir çocuktun, Arya. Polisler, o yaştaki bir çocuğun söylediklerine inanmakta güçlük çekebilirler.”

“Takım elbiseli bir adamdı... Gördüm onu... Evden çıktığımda gördüm. Arabasına binip gitti. Ailemi o öldürdü! Gördüm! Kaza değildi!” deyip hıçkırdığımda sarıldı bana sıkıca ama bedenimin sarsılmasını durduramadı. İçimdeki yangına bir de deprem eklendi.

Kapının açılma sesiyle gözlerimi aralayıp doğrulduğumda burnuma krep kokusu geldi. “Kalk bakalım,” dedi Suna Anne’m. “Krep yaptım, sen seversin. Keremler seni bekliyorlar başlamak için.”

Yataktan fırladım ve ayakkabılarımı giydim. Tam odadan koşarak çıkacakken Suna Anne kolumdan tutarak beni banyoya soktu. Elim yüzümü mızızlanarak yıkadım ve kurulamadan, koşarak aşağı indim. Yemekhaneye girdiğimde herkes bana baktı. Müdireye, “Günaydın,” dedikten sonra, bana el sallayan Kerem’in yanına ilerledim. Kerem, Ahmet’in sokak arkadaşıydı. Yanına otururken saçlarını karıştırdım. “N’aber?”

Gülümsedi. “İyiyim abla, sen nasılsın?”

“Çok açım,” dedim kıkırdayarak.

Kahvaltiya başladıktan bir süre sonra Kerem bakışlarını bana

çevirdi. "Ahmet'ten haber alıyor musun? O... iyi mi?"

Burukça gülümsedim. "İyi," diyebildim.

"Onu özledim ama orada mutluydu, önemli değil. Biz hep arkadaş olarak kalacağız, değil mi?"

"Tabii ki," dedim saçlarını okşayarak.

Kızaran gözlerini tabağına çevirip burnunu çekti ve kocaman gülümsedi. "Neyse ki en son maçımızda onu yenmiştim."

Bu çocuklar yaşadıkları şu hayatı hak etmiyorlardı. Daha güzel bir yaşamları olmalıydı.

Yemekhanenin kapısı açıldığında hepimiz kafamızı o yöne çevirdik. Ağzımda kocaman bir lokma varken kapıda Ulaş'ı görünce kaşlarım havalandı. Suna Anne'm onunla konuşup beni gösterdiğinde gözlerim büyüdü bu kez. Ulaş bana bakıp kaşlarını çatıldığında yutkundum ama ağzımda hâlâ kocaman bir lokma olduğunu hatırlayıp, Ulaş bana doğru gelirken çiğnemeye çalıştım. Karşımdaki sandalyeye oturdu ve hiçbir şey söylemeden kahvaltı etmeye başladı. Bu, neydi şimdi? Niye buraya gelmişti? Suna Anne'm neden beni göstermişti? Neden karşıma oturmuş, kahvaltı yapıyordu? Neden? Ah! Aklıma neden dün geliyor?

Dürüm haline getirip elimde tuttuğum krepten bir lokma alıp, "Afiyet olsun," diye mırıldanmaya çalıştım.

Yemekhanede sağlık açısından çocukların alışkanlık edinmesi için çayımıza en fazla üç şeker atma hakkımız vardı ve ben dört şekerli içiyordum. Sesimi çıkarmayıp üç şeker hakkımı aldım, çayıma atıp karıştırdım ve bir yudum aldığımda tek gözümü kapatıp yüzümü buruşturdum. Çayımdan keyif alamıyorum. Ulaş bana bakıp kendi şekerlerini önüme itti. Şaşırmış olsam da kocaman gülümsedim. Bir şeker daha açmıştım ki, "Unutmayın, sadece üç şeker!" dediğini duydum müdiremizin. Sinsice gülümseyip şekerini ağzıma koydum. "Arya Erçetin!"

Gülümseyerek müdiremize baktım. "Efendim?"

"Üç şeker sınırını unutmadın, değil mi?"

"Çaya atmamız yasak ama ağzıma koymamız değil. Hem, ben abla oldum artık," dedim.

Kaşlarını çatsa da dudaklarında benim anlayabildiğim bir gülümseme vardı. Ona gülümseyip önüme döndüm. Ulaş kahvaltısına devam ediyordu. Yine takım elbise giymişti ve içinde boğazlı, ince bir siyah kazak vardı. Kendi üzerime baktım. Panda kulaklı kapüşonuma gözüm takıldı. O kadar zıttık ki.

Ağzımdaki şekerin erimesi için çayımdan içtim. Gözlerim Ulaş'ın ellerindeydi. Âdemelması ve parmaklara zaafı olan biriydim. Benim parmaklarım uzun değillerdi, bu yüzden çok özeniyordum. Aklıma parmaklarının çıktığı zaman gelince gözlerimi kapattım. O gün... çok kötüydü. Gerçekten...

Yemeğini yiyen çocuklar kalkarken Kerem'le bakiştık ve aynı anda kalktık. Ulaş kolumdan tutunca şaşkınca ona baktım. Düz bir ifadeyle bakıyordu. Sinirli miydi? Neden? Beni masanın etrafından dolaştırıp yanında yürütmeye başladı. Kesinlikle sinirliydi. Onu ilk kez bana karşı sinirli görüyordum. Yutkundum. Dışarı çıkıp arka bahçeye geldiğimizde beni önüne çekip kolumu bıraktı.

"Kriz geçirdiğinde bana haber vermeni kaç kez söylemem gerekiyor? Kedin kapımızın önünde miyavlayıp durmasaydı haberim olmayacaktı! Kapını açık gördüğümde ne düşündüm, biliyor musun? Peşindeki adamlar seni takip etmiş olabilirlerdi! Çocuk değilsin! Bunları düşünmen gerekiyor! Buraya gelebilmeyi akıl ediyorsan, karşı kapıyı çalmayı da akıl edebilirsin!"

Şaşkınca ona bakarken gözlerim doldu. Kafamı yere eğip göz temasımızı kestim. "Özür dilerim."

"Özrünü istemiyorum, kız çocuğu!" diye bağırdı. Gözyaşlarımı gizlemek için başımı öne eğdim. "Bana bak!" dedi ama onu dinlemedim. "Arya, bana bak!" Başımı yavaşça kaldırıp yüzüne baktım. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özür dileme. Ben sadece Suna Anne'mi görmek istemiştin."

"Bana hesap verecek değilsin, kız çocuğu. Ama beni kahramanın bellediysen, hiç değilse haber ver."

"Özür dilerim," dedim bir kez daha.

"Çok özür diliyorsun, azalt biraz onu."

"Denerim."

Cebinden kâğıt mendil paketini çıkarıp bana uzattı. İçinden bir tane alıp geri verdim. Arkasını döndüğünde peşine takıldım, bir yandan da burnumu siliyordum. "Elma Şekeri iyi mi? Üşümüş müydü?"

"Kutay doktor, kız çocuğu. Bakar icabına."

"Kediği de kendime benzettim. O da sümüklü olacak," diye söylendim burnumu bir kez daha silerken.

"Burnunuz akmasa sanki benzemiyorsunuz," dedi

Kaşlarımı çatıp somurttum. "Önce panda, şimdi de kedi mi oldum?"

"Seni ne olarak gördüğüm bana kalmış bir şey, kız çocuğu. Senin bana buzdolabı veya buz dağı demene, hatta canlı kaya demene karışmıyorum."

Utanarak adımlarımı yavaşlattım ve, "Sanki yalan," diye ses-sizce söylendim.

"Seni duyuyorum."

"Huysuz ve sinirli bir dede gibisin. Ve bu, benim seni görme şeklim, karışma," diye çıktım.

Arabanın yanına geldiğimizde, "Bin de eve bırakayım seni," diyerek direksiyona geçti.

Bahçede olan Suna Anne'm ve Kerem'e el sallayıp arabaya bindim. Telefonum çaldığında ekrana baktım. Ezbere bildiğim numara ekranda belirmişti. O arıyordu. İyi de yeni telefon numaramı nereden bulmuştu? Ulaş'a bakıp tekrar ekrana döndüm ve aramayı reddedip numarayı engelledim. Ben hep tektim, bundan sonra da öyle devam edebilirim. Ama zaten artık tek de değil-dim...

Ulaş Tütüncü

Arabayı apartmanın önüne park ettiğimde kafamı ona çevirdim. Şakağının biraz üstünde çizik vardı. Dün kendini yaralamış olma ihtimali yüksekti. Kaşlarımı çattım. Dün kapısını açık görünce içeri bakmış, evinde olmadığını anlayınca o it sürüsünün bir şey yaptığını düşünmüştüm. Neyse ki Suna Hanım'ı aramak aklıma gelmişti.

“Teşekkür ederim,” deyip mahcupça gülümseyerek indi arabadan.

Önüme dönüp okula sürmeye başladım. Yaklaşık on dakika sonra telefonum çaldı. Ekrana baktım, Burcu yazıyordu. Derin bir nefes alıp cevapladım aramayı ve hoparlöre aldım.

“Neredesin, Ulaş?”

“Yoldayım.”

“Bitirdin mi proje ödevini?”

Dikiz aynasından arka koltuğun üzerindeki makete baktım. “Evet.”

“Cidden bazen zorla konuşuyormuşsun gibi hissediyorum.”

“Neden?” dedim sıkıntıyla.

“İşte bu yüzden. Şu ana kadar kullandığın kelime sayısı üç.”

“Çok konuşmayı sevmiyorum, biliyorsun.”

“Neyse. Simge geldi. Şarjı yokmuş. Seni bekliyor.”

“Tamam,” dedim ve telefonu kapatıp sağa döndüm. Okulun otoparkına arabayı park edip indiğimde Simge bana doğru geliyordu. Arka koltuktan maketimi alıp arabayı kilitledim. Simge bana sarılmak için hamle yaptığında geri çekildim. “Maketimi bozacaksın,” dedim alayla.

Gözlerini kıstı. “Demek şimdi böyle olduk.”

“Maketim daha önemli,” deyip yanından geçtim, peşimden geldiğini topuklu ayakkabılarının sesinden anlıyordum. O an gözümde Arya canlandı. Ne zaman peşimden gelse sadece nefes alışverişini duyuyordum. Simge’ye baktım. “Ne işin var burada?”

Gözlerini devirdi. “Cidden hödüksün. Biraz nazik ol be.”

Cebimden okul kimliğimi çıkarıp kapıdan geçtim ve Simge’yi bekledim. Ziyaretçi kartı alıp yanıma geldi. “Kaçta dersin?”

Kolumdaki saate baktım. “Kırk dakika sonra ama rötuşlarını yapacağım maketin,” dedim.

“Sen onları yaparken bir şey konuşabilir miyiz?”

Başımı iki yana salladım. “Maket yaparken yanımda biri olmasını sevmiyorum.”

“Biliyorum ama önemli,” dedi.

“Konu nedir?”

Kaşları çatıldı. “Bu ne üslup be? Arkadaşımla mı konuşuyorum, hocamla mı belli değil!”

“Sadete gel, yavrum,” dedim.

“Aslı.”

Yürümeyi bırakıp ona baktım. “Önemli değilmiş.”

“Biliyorum ama sizin aşk sorununuzun cezasını neden ben çekiyorum acaba? İntihar edeceğim falan diyor.”

Gülümsedim. “Bizim aşk sorunumuz yok. Onun benimle bir sorunu var. Kendini öldürmemeye baksın.”

Koluma vurdu. “Taş kalpli değilsin. Bu rolün hoş değil.”

“Beni olmaya zorlamasın o halde, çünkü meyilim var,” deyip yoluma devam ettim.

Peşimden gelmeye devam etti o da. “Eskiden çok güzeldi. Hep bir aradaydık, Aslı’yı seviyordun, katı ve soğuk bir adam değildin. Seni ne böyle yaptı?”

Gözlerimi ona çevirdim. Dudaklarına fermuar çekip sessizce yürüdü benimle. Haklıydı. Eskiden daha güzeldi. Tek derdim annemle babamın boşanmış olmasıydı. Babamdan nefret etmiyordum, çünkü bu kadar kötü biri olduğunu bilmiyordum. Katil olduğunu bilmiyordum. Beni böyle yapan babamdı.

Arka bahçedeki masalardan birine oturup maketimi bıraktım. “Aslı iyi değil,” dedi. Yanıma otururken. “Yaptıklarını desteklemiyorum ama ağlamasına da dayanmıyorum. O, benim en yakın arkadaşım, biliyorsun. Benim hatırıma bir kez konuşsanız olmaz mı?”

Sırtımdaki çantayı çıkardım. “Nazikçe reddedeceğim.”

Elimi tuttu. “Lütfen, Ulaş.”

Kaşlarım hemen çatıldı. “İsrar edilmesinden-”

“Nefret ediyorsun biliyorum,” diyerek sözümü kesti. “Ama ben de ısrar etmekten, özellikle benimle ilgili olmayan bir şey için ısrar etmekten hoşlanmıyorum. Lütfen. İntihar etmeyi ciddi ciddi

düşünüyor. Başka sorunları da var. Onu sadece sen ikna edebilirsin, biliyorsun. Allah biliyor ya, senin ikna edemeyeceğin insan yoktur.”

Karşı çıkmadım söylediklerine. “Bu son,” dedim.

“Emin ol son olacak, çünkü ikiniz de arkadaşısınız ve nereden bakarsam bakayım sen haklısın Ulaş.”

“Eyvallah ama elimi bırak istersen,” dedim.

Gülerek elini çekti. “Sana mesaj atarım, kendine iyi bak,” deyip sarıldı.

Aniden sarıldığında kaşlarım çatıldı. Kız çocuğunun aniden sarılmaları gelmişti aklıma. Simge uzaklaşınca çantamdan hızlı yapıştırıcıyı çıkardığım sırada karşıma biri oturdu. Kafamı kaldırdığımda Burcu gülümsedi. “Selam,” dedi. “Simge neden gelmiş?”

Elimdeki sprey yapıştırıcıyı salladım. İki duvarın birleştiği kısma biraz sıkıp sağlamlaştırmam gerekiyordu.

“Ulaş?”

Tekrar Burcu’ya baktım. Bana soru sormuştu değil mi? “Benimle konuşacakları varmış,” dedim kısaca.

“Aslı’yla mı ilgili?” dedi. Ben cevap vermeyince devam etti. “İntihar mı edecekmiş? Güldürmesin beni. O kendi canına asla kıyamaz.”

Kaşlarımı çattım. “Sen nereden biliyorsun?”

“Klasik Aslı işte. Elde edemeyince ağlar zırlar, şart koşar.”

Elimdeki spreyi masaya bıraktım. “Her ne olursa olsun, bu konuyu seninle tartışmam doğru olmaz. Farkındasın değil mi?” deyip gözlerimi kıstım.

Sinirle bana baktı. “Onunla konuşacak mısın? İnsanlar neden onlara etmediğini bırakmayan insanları affediyor da, onlar için ölecek insanların yüzüne bakmıyor?”

Kaşlarım olabilmemiş gibi daha da çatıldı. “Olayı bilmeden bir daha benimle bu şekilde konuşma. Yoksa son konuşmamız olur,” dedim.

Gözleri dolarken bir şey söylemedi ve kalkıp gitti. Sinirle nefes verip arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Arya’nın göz-

lerinin doluşu geldi bu kez de gözlerimin önüne. Tam gözlerimi açmıştım ki karşıma oturan kişiyi gördüm. "Lisede de bayağı meşhurdun, tüm kızlar pervaneydi sana," dedi. "Kızlar haklı, şu duruşa ben bile âşık olurdum ama seni sevmiyorum ne yazık ki."

Yüzüne bakıp derin bir nefes aldım.

"Gözlerindeki tutku görülmeyecek gibi değil. Arya'yı da bununla mı etkiledin?"

"Konu senin bana olan aşkınsen neden Arya'ya geldik? Üstelik kuzenine yakıştırdığın şeye bak," dedim. Cebimden sigaramı çıkarıp bir tane yaktım ve suratının ortasına yumruğu yerleştirdim. Erim sandalyeyle birlikte geriye düşerken maketimi ve çantamı alıp fakülteye doğru yürümeye başladım. Anlaşılan rötuş yapamayacaktım. Arkamdan gülüyordu, manyak herif!

Fakültenin önüne geldiğimde karşımda birinin dikildiğini fark ettim. Maketi önümde tuttuğum için kim olduğunu göremiyordum. Maketi sağa çekip baktım; Esra'ydı. Anlaşılan bugün kadınlar tarafından taciz edilme günündü. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda arkasından Arya çıktı. "Seni arıyordu," dedi. Onu bana doğru itti ve almak için maketime uzandı. Bir adım geri çekildiğimde de, "Yemeyeceğim, Ömer'e emanet edeceğim," diye açıkladı.

"Sebepten" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Arya'yı gösterdi. "Seninle konuşması gerekiyormuş."

Arya'ya baktım. "Kendisi konuşamıyor mu?" diye sordum.

"Of!" dedi Esra. "Sana hiç hödük olduğunu söyleyen oldu mu? Kız senden çekiniyor demek ki. Herkesin oduna bağışıklığı yok canım."

"Bak kızım bugün kotamı yeterince doldurdum. Uğraşma benimle!"

"İyi be," diyerek tekrar makete uzandı. Gözlerimi kısarak ona baktım ve maketi yavaşça bıraktım. "Oha, ağırmış!"

Parmağımı ona doğrulttum. "Eğer bir şey olursa öldüğün gündür," dedim.

"Biliyorum," deyip uzaklaştı.

Bakışlarımı Arya'ya çevirdim. Telefonunu bana uzattı. "Beni bir numara aradı. Seninle konuşmak istiyormuş," dedi.

"Seni arayıp benimle konuşmak istediğini mi söyledi?" Başını salladı. Telefon tekrar çaldığında ekrana baktık ikimiz de. "Bu numara mı?" diye sordum. Tekrar başını salladı.

Telefonu açtım. "Alo?"

"Ulaş!" Duyduğum sesle istemsizce bir adım geri attım. "Şaşırdın mı? Eee, sen de haklısın. Kaç yıl geçti aradan." Yutkunarak Arya'ya baktım. "Kızı bulmuşsun, aferin. Biz de senin sayende bulduk. Taner zeki bir adamdı. Kızın soyadını değiştirdiği yetmezmiş gibi, yetimhaneye giriş tarihini de beş sene öncesinden göstermiş. Neyse ki sen bizden hızlı çıktın. Ama... Sen kimsin de onu koruyorsun?"

Arya'ya sırtımı döndüm. Nerede hata yapmıştım? Arya'yı benim yüzümden nasıl bulmuş olabilirdi? Nasıl? Harun? Harun öyle şey yapmazdı ama ya yardım aldığı kişiler? Ah! "Sen... Ne istiyorsun?" dedim Arya duymasın diye kısık bir sesle.

Küçümseyici bir kahkaha attı. "Ne o? Âşık mı oldun kıza? Sesindeki korku tüylerimi diken diken etti."

"Rahat bırak kıızı! Yeterince yaraladın onu zaten!"

"Salak herif! Salak! Ne cüretle yaparsın? Tütüncü'sün sen! Taner'in kanıyla lekeletmem soyadımı. Ayrıca senin kim olduğunu öğrendiğinde o kız yüzüne bakar mı sanıyorsun? Elinde tutamayacağın biz kız için babanı karşına mı alıyorsun?"

Sinirle yumruğumu sıktım. "Sen, benim babam değilsin! Ben hiçbir zaman senin yanında olmadım! Her zaman karşıdaydım! Hem, soyadın temiz mi ki kirlensin?"

"Madem öyle, neden abin gibi değiştirip annenin soyadını almadın?"

"Çünkü soyadına verdiğin önemi biliyorum. Senin sonunu öz oğlun Ulaş Tütüncü getirecek. Polis-"

"Polis molis yok!" diyerek sözümü kesti. "Neden tutuklanmıyorum sanıyorsun? Nasıl kanıt bulunamıyor sanıyorsun? Her yerde adamım olduğunu iyi bilirsin. Ha yok, illa polise giderim diyor-

san da Harun'un şehit haberi yakında ulaşır sana. Kızı korumayı bırak! En başında asıl öldürmek istediğim o kızdı. Oğlum demem, senin de canını yakarım. Bir aptallık yapma. Her şeyi gözden çıkardım. Senin canını bile," deyip telefonu kapattı.

Gözümünden bir damla yaş düşerken sinirle duvara yumruk atmaya başladım. Arya, "Ulaş! Ulaş lütfen yapma!" diyordu. Onu duyuyordum ama öfkemi atmam gerekiyordu. "Ulaş!" diyerek önüme geçtiğinde yumruğum yüzünün sadece birkaç milim yakınında durdu. "Dur lütfen," dedi yaşlı gözleriyle. Elimi tuttu. "Özür dilerim," diye mırıldandı gözlerime bakarak. Titreyen elini yanağıma uzattı. "Ağlıyorsun sen!"

Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm, gözyaşlarımı kolumla silerek hızla arabaya doğru yürümeye başladım. Direksiyona geçtim, tam arabayı çalıştırmıştım ki Arya arabaya bindi.

Arya Erçetin

Geldiğimizden beri gözümü kırpmadan Ulaş'ı izliyordum ve gözlerim kurumuş olsa da onları kırpmaya korkuyordum. Çünkü kapattığım anda o ağlarken ki hali gelecekti gözlerimin önüne, biliyordum. Denize bakıyordu. Elindeki kanlar çoktan kurumuştı ve ben kırmızı rengi hiç sevmezdim. Ona da hiç yakışmıyordu. Yağmur yağmaya başladığında hava da soğumuştı. "Üşüyeceksin," dedim ama beni umursamadı. Yağmurla ıslanan saçları alnına düşmüştü, neredeyse gözlerini kapatacaklardı. Benim varlığımı unutmış gibiydi. Şemsiyemi onun üzerine tuttuğum için ben ıslanıyordum ama sorun değildi; daha fazla zarar görsün istemi-yordum. Telefonda her ne duyduysa ona zarar verdiği belliydi ve buna ben sebep olmuştum. Çünkü arayanın benimle de bir ilgisi vardı. Ona zarar verilmesine sebep olmak kendimden nefret et-meme sebep oluyordu.

"Düşünceli olduğunda denize geliyorsun," diye mırıldandım kendi kendime. "Belirli alışkanlıklar edinmişsin ve onları hiç bozmuyorsun. 01.30 civarı mutlaka sigara içiyorsun. Çantanı sol om-zunda taşıyorsun, iki koluna takmıyorsun. Kazağının sağ kolu hep yukarıda oluyor. Sigaranı hiç değiştirmiyorsun-"

"İçinde ateş olan yalnız sen değilsin?" diyerek sözümü kesti. "İçimdeki ateşi anca deniz söndürebilir."

Omuzlarım düşebileceği kadar düştü. “Canın yanıyor değil mi?” dedim.

Bakışlarını bana çevirdi. Kaşlarını çatıp elime ve şemsiyeye baktı. Şemsiyemi ona tuttuğumu henüz fark etmiş gibiydi. Hatta yağmur yağdığını bile belki de şu an fark ediyordu. Şemsiyeyi bana doğru eğdi ve kendi açıkta kaldı. “Sende kansızlık yok muydu? Hasta olacaksın sonra!”

Şemsiyemi ona eğdim tekrar. “Erkekler kızlardan daha çok üşür.”

Gözlerini kısıp ayağa kalktı. Şemsiyeyi elimden aldı ve ikimizin de üzerine tuttu. “Yürü. Yoksa seni denize atacağım,” dedi ve yürümeye başladı.

İtiraz etmeden ben de yürümeye başladım. Konuşmadan yürüdük bir süre. Sonra, “Hiçbir şey sorma,” dedi. Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerinde ne olduğunu bilmediğim şeyler vardı. Gözlerimin dolacağını hissedince tekrar önüme döndüm. “Bilmediğin numaraları açma. Sadece beni ara.”

“Sana zarar veriyorum,” dedim. “Kahramanım olmanı istemiyorum artık.”

“Aptal olma, kız çocuğu.”

“Aptal olmak istemediğim için bunu söylüyorum.”

Durup bana baktı. “Bu konu seninle değil, benimle alakalıydı. Bana ulaşamadığı için seni aramış.” Bir şey söylemedim, o yürümeye başlayınca ben de devam ettim. “Allah’ım, bugünlük yetmez miydi?” diye fısıldadı kaşlarını çatarak.

“Ne oldu?” diye sorduğumda bana baktı.

“Koş dediğimde koş!” dedi ve şemsiyeyi kapattı. “Koş!”

Resmen her zamanki rutinimizi yaşadık; koştuk, bir ara sokağa döndük ve kapısı açık gördüğümüz ilk apartmana girdik. Başımı hafifçe uzatıp dışarı baktım. Aynı adamlardı. “Özür dilerim,” diye mırıldandım başımı içeri çekerken.

“Azalt biraz onu demiştim.”

“Samimi olmadığım ama değer verdiğim biriyle konuştuğumda sürekli özür dileme ihtiyacı hissediyorum. Birini kaybetmekten

korkamaya başladığımda da özürlerimin ardı arkası kesilmiyor," dedim.

Başını uzatıp o da dışarı baktı ve gözlerini gözlerime dikti. "Kelebek olmaya hazır mısın?" dedi. "Ben onları peşime takacağım. Kırk dakika sonra buradan çıkıp eve gideceksin, tamam mı?"

Cevap vermemi beklemeden apartmandan çıktı ve karşısına çıkan adamın kafasına şemsiyeyi bütün gücüyle vurdu. Adam yere düşerken, diğerleri de koşarak Ulaş'a doğru gelmeye başlamışlardı. Ulaş arkasını döndü ve koşmaya başladı. Ben de hiç beklemeden, saklandığım yerden çıktım ve onları takip etmeye başladım ama Ulaş'ı gözden kaybetmiştim. Ara sokağın birinden geçerken bir el ağzıma kapandı ve beni geri çekip duvara yasladı.

"Aptal mısın kızım sen? Beklemen, ortalık güvenli olunca da eve gitmen gerekiyordu. Bunun neresini anlamadın?"

"Özür-"

"Dileme! Kapa çeneni, kız çocuğu!"

Bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki, "Bölmüyorumdur umarım?" dedi kalın bir ses.

Ulaş, adamı gördüğü anda şemsiyenin sivri ucuyla adamın karnına vurdu. Adam ikiye büküldüğünde de dirseğiyle ensesine dert bir darbe indirdi. Adam yere yığılmıştı ama diğerleri de başımıza toplanmıştı. Ulaş beni arkasına çekti.

"Yine bu velet," dedi içlerinden biri. Sonra beni şaşırtarak hafifçe eğilip selam verdi. "Arya Hanım amacımız sizi incitmek değil. Bizimle bir yere gelmeniz gerekiyor." Ben bir şey söyleyemeden telefonu çalmaya başladı. Cevapladıktan sonra telefonu bana uzattı. "Size."

Ulaş'a bakıp telefonu aldım ve onun da duyması için hoparlöre aldım. "Efendim?"

"Aryacığım, benim tatlım. Lütfen karşıdaki adamlara güven ve arabaya bin. Rica ediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Adamlarınıza söyleyin, gelmek istemiyorum. Geri çekilsinler ve beni artık rahat bıraksınlar."

"Arya-"

371

Şeffaf poşeti açıp telefonunu çıkardım ve ona uzattım. Bir şeyler yazdıktan sonra tekrar bana verdi. "Sen niye bekliyorsun?" diye sordu.

"Benim yüzümden başına gelmeyen kalmadı. Hem gerçek hem mecaz anlamda hem de."

Gülümseyerek bana baktı. "Mizahın mı gelişti senin?"

"Ciddiyim!"

"Ben de!"

Somurttum. Kıza ne yazmıştı acaba? Barışacaklar mıydı? Eğer Ulaş mutlu olacaksa barışsınlardı, sorun yoktu ama ya kız onu üzerse? Lütfen, mutlu olsun artık.

373

“Kız çocuğu?”

Başımı çevirip ona baktım. “Efendim?”

“Bundan sonra ne yaparsan yap, nereye gidersen git, habirim olacak. Tamam mı?”

“Ulaş-”

“Olay seninle ilgili değil, benimle ilgili.”

Kaşlarım havalandı. “Ne demek istiyorsun?”

Gözlerini yorgunca kapattı. “Şimdilik bu kadarını bil, tamam mı?”

“Eğer iyi olacaksan dediğini yapacağım, merak etme. Dinlen sen,” dedim ve elini tuttum. “Senin için dua edeceğim hep. Mutlu olman için. İyi olman için,” diyerek gülümsedim. Elim sıkıldı. “Ağrın mı var?”

“Var. Ama başımla ilgili değil,” dedi ve birkaç dakika sonra uyuyakaldı.

Allah’ım, eğer barışacaklarsa lütfen Ulaş mutlu olsun. Lütfen.

#29. Bu Kız... O kız...

'Ben saçlarına dokunabilmek için yağmur olmayı göze alırdım da sen ıslanmayı göze alamazdın bilirim.'

Ulaş yaklaşık on beş dakika sonra gözlerini açtığında merakla ona baktım. Bakışlarını bana çevirdi. "Senden bir şey isteyebilir miyim, kız çocuğu?" Merak etmiştim. Ne isteyecekti ki? O, benden hiçbir şey istemezdi. "Aslı'nın yanına gider misin? Ona 'Beni Ulaş yolladı' de."

Yutkunup başımı salladım. "Tamam," dedim kısık bir sesle.

"Kulenin önündeki kafede." Komodinin üzerine bıraktığım telefonu aldı, bir şeyler yapıp ekranı bana çevirdi. "Aslı, bu," dedi.

Siyah düz saçlı, mavi gözlü, güzel bir kızdı. Gözlerimin yandığını hissedip ayağa kalktım. "Hemen gidip gelirim," deyip arkamı döndüm ve odadan hızla çıkıp arkamdan kapıyı kapatıp. Sırtım kapıyla buluşurken, karşımdaki duvara baktım. Hissettiğim şey neydi? İlk defa böyle hissediyordum. Derin bir nefes alıp merdivenleri indim ve bir taksiye bindim.

Yaklaşık yarım saat sonra Galata Köprüsü'nde idim. Trafik olduğu için şoföre parasını uzatıp taksiden indim. Yağmur yağıyordu hâlâ, umursamadan yürümeye başladım. Galata Kulesi'ne yaklaştıkça kalbim sıkıştıyordu. O mutlu olsun istiyordum ama ister istemez üzülmüyordum da. Bu, bencilce miydi?

Galata'nın önünde durup, kafamı kaldırarak yukarı baktım. Derin bir nefes aldım ve kafamı sola çevirip kafeye baktığımda onu gördüm. O da benim gibi Galata'ya bakıyordu. Gözlerimi silip boğazımı temizledim ve derin bir nefes alıp yanına ilerledim. "Affedersin," dedim.

Bakışlarını bana çevirdi. "Beni Ulaş yolladı," dedim, sesim biraz titremişti.

Öylece bana baktı bir süre. Ardından gözyaşları yanaklarından süzülürken ayağa kalktı ve yanımdan geçip gitti. Arkasından baktım. Ne olduğunu anlamamıştım. Kafamı tekrar Galata'ya çevirdim. "Hiçbir şey anlamadım," diye mırıldandım. Biri koşarak yanımdan geçerken bana çarpınca yere düştüm. "Bir sen eksik-tin," diyerek ayağa kalktım ve dizlerimdeki çamuru silkelemeye çalıştım. Telefonum çalmaya başlayınca ellerimi kotuma sürtüp cebimden çıkardım. "Ulaş?" dedim açınca.

"Gittin mi?"

"Hımm," deyip yürümeye başladım. "Senin dediğini söyledim. Bir şey demeden ağlayarak gitti."

"Tamam. Dikkatli gel."

Sesi normal gelmişti. Ağlamasına üzülmemiş miydi? Biraz daha zorlasam memnun olduğunu bile söyleyebilirdim. "Tamam," dedim.

"Üşüyor musun? Sesin titriyor?"

"Evet," dedim gözlerimi kapatıp biraz yalan söyleyerek.

"Şemsiyeni yanına alamamışsın, aptal kız."

"Geliyorum hemen," deyip telefonu kapattım ve hızlı adımlarla ana yola çıkmaya çalıştım.

Ulaş Tütüncü

Telefonum çaldığında ekranda Aslı'nın numarası belirdi. Aramayı cevapladım. "Önce gelemeyeceğini söyledin, sonra neden o kızı yolladın?" diye sordu. Burnunu çekerek devam etti. "Bu kız... o kız... değil mi? Benimle konuşacak bir şeyinin olmamasının sebebi bu kız. Onu seviyorsun. Bu yüzden onu yolladın yanıtma. Yalnız kalmayayım diye birini göndermek isteseydin Simge'yi gönderirdin. Onu yolladın, çünkü görmemi istedin. Artık yanında o kızın olduğunu bilmemi istedin." Yine sessiz kaldım. "Güzel bir kız ama sana uymuyor. Öyle kızlara bakmazdın sen. Ya da sevgilin olduğum için kendimi hep senin ideal tipin olarak gördüm, bilmiyorum. Ama sizi yan yana hayal edemiyorum. Çok zıtsınız. O çok saf duruyor. Sen de iyi birisin ama... Saçmalıyorum. Senin başkasını sevmen... Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Bencil biriyim, biliyorsun. Seni de bu yüzden kaybettim ya. Bana gelirsin sanmıştım. İntihar etmeyeceğim, merak etme. Korkarım ben öyle şeylerden, bilirsin. Sadece seni görmek istemiştim. Belki konuşursak beni affedersin diye düşünmüştüm. Ama gördüm ki affedecek bir şey kalmamış senin için. Umarım mutlu olursun, Ulaş. Bunu hak ediyorsun. Seni seviyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Öylece telefona bakarken içeri Arya girdi. Islanmış saçları yüzüne ve alnına yapışmıştı. Dizlerinde ve kollarında çamur vardı. Koluna burnunu silerken bana baktı. "İyi misin? Ağrın var mı?" diye sordu ve elini pantolonunun temiz kısmına silip alnına koydu. "Sıcaksın ama bu, benim elim soğuk olduğu için sanırım," diyerek elini çekip sandalyeye oturdu.

"Bu ne hal?" diye sordum.

"Düştüm."

"Onu anlayabiliyorum, kız çocuğu. Neden eve gidip üzerini değiştirmedin?"

Gözlerime baktı. "Gelmemi istedin."

"Bu durumda olduğunu nereden bilebilirdim, kız çocuğu?"

"Sen gel deyince geldim işte, üzerime gelme," dedi.

Kaşlarını çatlatırken omuzları düştü. Sol tarafındaki koltukta duran çantayı alıp ona uzattım. "Git, üzerini değiştir."

Önce çantaya, sonra bana baktı. "Sen ne giyeceksin?"

"Bir gece için buradayım. Üzerimdeki eşofman yeter bana."

Utanarak çantayı elimden alıp banyoya gitti. Yürüdüğü yol ıslanmıştı. Kaşlarımı çattım. Aptal kız.

Çok geçmeden banyonun kapısı açıldı. Saçlarını toplamıştı. Eşofmanlarım hem uzun hem de bol gelmişti. Çantayı koltuğun üzerine bırakıp sandalyeye oturdu. "Teşekkür ederim," dedi üzerindeki göstererek.

"Şimdi de teşekkürlerinin ardı arkası kesilmeyecek anlaşılan."

"Uyuman gerek."

"Uyuyamıyorum."

"Neden? Bir şeye ihtiyacın mı var?"

"Işık olmayan bir ortama."

Ayağa kalktı, bütün ışıkları kapatıp televizyonun önüne geçti. Sağını solunu kurcaladı ama televizyonun sabitlendiği ünitenin altındaki ışıkları nasıl kapatacağını bulamadı. "Bunu nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Sen zeki bir insansın ne yapmam gerek?" deyip bana döndü.

Kaşlarımı çatıp televizyona baktım. "Fişini çek, arkasındadır," dedim.

Fişi çekince oda tamamen karanlığa büründü. "Önümü göremiyorum," diye mırıldandı. Birkaç adım sesinin ardından elini yüzümde hissettim, irkilerek geri çekti. "Kırpiklerin çok uzunmuş."

"Bunu dokunarak mı anladın?" diye sordum.

"Genelde kaşlarını çatığın için kaşların göz kapakların aşağı iniyor. Kırpiklerini seçmek pek mümkün olmuyor," dedi ve parmağını kaşlarımın ortasına koyup yukarı itti. "Uyurken bile onları çatıyorsun."

Normalde benden çok çekinirdi ama şimdi iki kere yüzüme dokunmuştu. Karanlık olduğu için mi rahatı?

"Artık uyuyabilirsin. Işık olmayan bir ortam oldu," dedi.

"Sen de uyu," dedim. Gözlerimi kapatıp bir daha açmadım.

Gözlerimi açtığımda Arya kocaman gözlerini ciddiyetle üzerime dikmiş, beni izliyordu. Gözlerimi açınca irkilip gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını kaçırıp, “Günaydın” dedi.

Sırtüstü dönüp, “Günaydın” dedim ve doğrulup ona doğru döndüm. Bacaklarımı yataktan aşağı salladığımda bana sarılınca kalakaldım yine.

“Her zaman yanımda olduğun için çok teşekkür ederim ve sana zarar verdiğim için özür dilerim,” dedi.

Ellerimi kaldırıp beline koydum. Boylarımız anca eşitlenmişti ben oturduğum için. Ona bol gelen kıyafetlerimden parfümümün kokusu geliyordu. Geri çekilecekken izin vermedim. “Arya,” deyip biraz geri çekildim ve yüzüne baktım. Gözlerime baktı dikkatle. “Bir daha benden özür dileme. Ciddiyim,” dedim kaşlarını çatarak. Gözlerini kırıştırıp bir adım daha geri gittiğinde onu bıraktım.

Başını kaşıdı. “Tamam,” diyerek arkasını döndü.

Bu haline gülümseyip ayağa kalktım. Tişörtümü çıkardım ve koltuğun üzerinde duran gömleğimi alıp giydim. Sonra pantolonumu alıp banyoya girdim. Pantolonumu giyip saçlarıma ellerimle şekil verip çıktım. Arya saçlarını örüyordu. Sigara paketimi cebime koymak için elime aldığımda nikotin ihtiyacım baş gösterdi. Bütün eşyalarımı cebime attım. “Hazır mısın?” diye sordum. Başını salladı. Çantamı aldım ve birlikte odadan çıktık.

“Kafan nasıl?” diye sordu.

Ona baktım. “İyi,” dedim.

Çıkışımı yaptırır yaptırmaz arabaya bindim. Arya gözlerini bana çevirdi. “Nereye gideceğiz?”

Kemerimi taktım. “Emniyete. İfade vermemiz gerekiyor. Dünkü adamlar sorguya alındılar.”

“Ne anlatacağız?”

Arabayı çalıştırdım. “Bu işin arkasındaki kişinin seninle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmek istiyorsan, ne olursa onu anlatacağız. Ama istemiyorsan şikâyetçi olmadığımızı söyleriz.”

“Her seferinde zarar gören sensin. Buna sen karar ver,” dedi.

“O kadının kim olduğunu merak etmiyor musun?”

“İçimden bir ses onun kim olduğunu öğrenirsem üzüleceğimi söylüyor. Bu yüzden bir yandan öğrenmek isterken, bir yandan da hiç istemiyorum. Buna sen karar ver, çünkü sen ne seçersen seç benim için iyi olacakmış gibi hissediyorum.”

O kadın, teyzesiydi. Bunu öğrenince üzülecekti ama bunun dışında beni düşündüren bir şey daha vardı. O şerefsiz adam, yani babam Artvinliydi. Bunların tesadüf olduğunu sanmıyordum. Teyzesi onu korumak istiyorsa, o adamların Arya’nın etrafında olması daha iyi olurdu. Ben her zaman yanında olamazdım ve babam açık açık beni tehdit etmişti. “Şikâyetçi olmayalım ve bana güvenmeye devam et tamam mı?” dedim.

Başını salladı. “Tamam. Ama zamanı geldiğinde bana anlatmadıklarını da anlat. Tamam mı?” dedi.

Zamanı gelince istemesem bile anlatacaktım ama zamanı ne zamandı, bilmiyordum.

Arya Erçetin

Ulaş sigara içerken Harun’la konuşuyordu. Yanlarına gitmekle gitmemek arasında kalmıştım. Harun beni görünce gülümsedi, onun gülümsediğini gören Ulaş da dönüp bana baktı. Ben de gülümseyerek yanlarına gittim. Ulaş, “Nasıldı sorgu?” diye sordu.

“İlk seferim değildi,” dedim. Bakışları şaşkınlığa dönerken devam ettim. “Yani sorgu odasına alınmadım tabii ama küçükken de sorgulanmıştım.”

Ulaş sigarasını yere atıp üzerine bastı ve Harun’a döndü. “Biz gidelim. Allah’a emanet ol, kardeşim. Konuşuruz yine,” dedi.

Harun’la ikisi sarılıp vedalaştıktan sonra yürümeye başladık. Yeni bir sigara çıkarıp yaktı. Zippoyu elinde çevirerek kapattığında bakışlarımı ona çevirdim. “Voah voah! Nasıl yaptın onu?” dedim. Tepkime gülmekten dudaklarının arasındaki sigarayı neredeyse düşürecekti. O an o kadar güzel göründü ki bayılacak gibi oldum. Zippoyu bana gösterip parmaklarında çevirdi. Hayran hayran parmaklarına baktım. Sonra zippoyu bana uzattı ve arabaya bindi. Arabaya binip kemerimi taktım. Ulaş arabayı sürmeye başladığın-

da ben de zippoyu parmaklarımın arasında çevirmeye çalıştım. Eve gelene kadar sürekli denesem de beceremedim tabii. Arabayı park ettiğinde zippoyu elimden aldı ve arabadan indi. Her zaman-ki gibi peşinde takıldım. “Bana öğretir misin?” dedim hevesle.

“Sebep?”

“Bence çok havalı.”

Ağır kapıyı açtı. “Yani?”

Kolunun altında geçip apartmana girdim. “Yani neden bilme-yeyim?”

O da içeri girip ilerlemeye başlayınca geri geri ilerledim. “Düşeceksin,” dedi.

“Düşmem,” demiştim ki arkamdaki basamağa takıldım. Her zamanki gibi beni kolumdan yakaladı. Bakışlarım koluna kaydı, damarları görünüyordu kolumu sıktığı için. Hastanede üzerini de-ğiştirirken sırtını gördüğüm geldi. Evet, görmüştüm ama isteyerek olmamıştı. Zaten görür görmez de arkamı dönmüştüm. Gözleri-min önünde beliren sahneyle yanaklarım kızardı. Çok güzel bir sırtı vardı. Allah’ım, ne diyorum ben! İçimden ayıplı Arya çıktı.

“Kızardın,” dedi.

Kendimi toparlayıp kolumu çektim ve önüme dönüp merdi-venleri çıkmaya başladım. Bizim kata çıktığımızda telefonuna bil-diririm geldi. O, telefonuna bakarken ben de kapımı açıyordum. “YGS sonuçları açıklanmış,” dedi.

Gözlerim kocaman olurken ona döndüm. “Ne? Gerçekten mi?” Başını salladı. Karnıma heyecandan ağrı girerken, “Ben he-men bakayım,” diyerek içeri girdim.

Tam kapatacakken, “Kız çocuğu,” deyip kapıyı itti. Ona bak-tım. “İstersen ben bakayım. Yani sen bakarken yanında olurum istersen.”

Gözlerim dolarken başımı salladım. İçeri girdik. O, mutfağa ilerlerken ben de koşarak laptopumu alıp geldim ve şifresini girip masanın üzerine bıraktım. Site kasım kasım kasılarak açıldığında ona bilgilerimi söyledim. Heyecanla ona bakarken kaşlarını çatı-rak bir şeyler incelemeye başladı. Korkuyla, “Açıldı mı sayfa? Çok mu kötü sonuç?” diye sordum.

“Hayır, kötü değil,” dedi.

“Doğru söyle.”

Gülümsedi. “Fende yirmi dokuz netin var ve boş sorun biyoloji. Yirmi yedi bin yüz yetmiş üçüncü olmuşsun, kız çocuğu. Tebrik ederim.”

Gözyaşlarım akarken sevinçle zıpladım ve ona sarıldım. “Çok teşekkür ederim. Bana ders çalıştırdığın için çok teşekkür ederim. Yanımda olduğun için çok teşekkür ederim.” Ben ona sarılırken ayağa kalkınca kollarımı çektim üzerinden. Bu kez ona bana sarıldığında kollarımı sıkıca sardım ona. “Teşekkür ederim. Şu an yanımda olman benim için çok anlamlı. Teşekkür ederim.”

Saçlarımı okşadı. “Rica ederim, kız çocuğu. Mimar olabilirsin.”

Burnumu çekip ondan ayrıldım ve yüzüne baktım. “Fizik sorularının hepsi doğru mu?”

Kafasını salladı. “Evet.”

Gözlerimi sildim gülerek. “Yaparken seni hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkmuştum.”

“Ben gaddar biri miyim, kız çocuğu?”

“Hayır, sadece seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Burukça gülümsedi ve kâküllerime dokundu. “Umarım sen de benim hakkımda hayal kırıklığına uğramazsın,” dedi.

“Uğramayacağım,” dedim kendimden emin bir sesle.

“Her neyse. Gözyaşlarını sil ve LYS’yi sakın boşlayayım deme. Fizik hocan yine ben olacağım.”

İstekle başımı salladım. “Peki hocam,” diyerek güldüm.

Telefonum çaldığında ekranına baktım. Deniz arıyordu. Hem men açtım. “Bebeyiim. Lütfen güzel bir şey yaptığını söyle,” dedi.

“Sen söyle önce.”

“Kırk bindeyim! Hâlâ tıp yazabilirim! Sen peki?”

Gülümsedim. “Aferin sana. Ben de otuz bine girdim.”

“Aferin sana, bebeyim. Ben, Emir’i de arayıp döneceğim sana, öptüm,” deyip telefonu kapattı.

Ulaş, “Ben gidiyorum,” dediğinde başımla onayladım ve kapı-

ya kadar ona eşlik ettim. "Madem mimar olmak istiyorsun çalışmaya başla şimdiden," dedi.

"Mimarlık okursam yine hocam olur musun?" diye sordum.

Başlarını çattı. "Hayır," dedi ve evine girdi.

Ben de evime girip kapıyı kapattım. Bugün iki kez ona sarılmıştım ve ikisinde de karşılık vermişti. Sanırım gittikçe bana karşı buzu eriyordu. Aslı'yla ne olmuştu aralarında? Belki de beni kız kardeşi olarak görüyordu. Kutay'ın gördüğü gibi. Saçlarımı geriye attım. "Bugün bunları düşünme ve sevin sadece," dedim kendime ve hazırlanıp kapıya yöneldim. Mezarlığa gidip anne ve babama bu güzel haberi vermeliydim.

Hayatınızda bir sürü an gerçekleşir. Kaliteli veya kalitesiz; tartışılır. Ama ne yaşarsanız yaşayın bunu birine anlatmak istersiniz. O yaşadıklarınızı biri bilsin istersiniz. Anılarınızı ne kadar çok kişi bilirse o kadar yaşarsınız çünkü. Yaşamak unutulmamaktır. İnsanlar sizi hatırladıkça yaşarsınız. İnsanlar ölmekten korkarlar ama asıl unutulduğunuzda ölürsünüz.

Babamın ve annemin mezarları önünde otururken onlarla konuştuktan sonra düşündüğüm şey buydu. Gözlerimi kapatıp mermerden gelen soğuk ve gözyaşlarımı hissetmemeye çalıştım.

"Koca göz?" Ellerimi gözlerimden hafifçe çektiğimde, babam altında olduğum masanın önünde eğilmiş, bana bakıyordu. Hemen gözlerimi geri kapattım. Ellerimin üzerinde ellerini hissettim, ardından ellerimi hafifçe çekerek gözlerimi açtı. Göze göze geldiğimizde yanağımı okşadı. "Küstük mü?" Kafamı salladım somurtarak. Gülümseyip, "Gel bakalım," dedi ve koltuk altlarımdan tuttuğu gibi beni masanın altından çıkarıp kucağına aldı. "Neden küstük öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna yasladım, "Artık işini daha çok seviyorsun," dedim. Bu arada babam camın önüne ilerleyip oturdu. Omzundan ayrılp yüzüne baktım ve ellerimi yanaklarına koydum. "Sadece beni çok sev babacığım. Lütfen." Yanağımı öperken kirli sakalları çenemi gıdıkladı, kıkırdamama engel olamadım.

O da gülerek bana baktı. "En çok seni seviyorum, Arya ama annene söylemek yok, tamam mı?"

Gözlerimi bu güzel sevgi karşısında daha da büyütüp babamı öptüm. "Ben de seni daha çok seviyorum ve sen de anneme söyleme, çünkü ikinizi de çok seviyorum," dedim.

Saçlarımı okşayarak düzeltti. "Söylemem. Aramızda," dedi. Parmaklarını şaklattığında ışıklar söndü, şehrin ışıkları ve ay ışığıyla kaldık. Kocaman gülümseyerek başımı yeniden omzuna yaslayıp dışarıyı izlemeye başladım. Saçlarımı okşadı. "Hiçbir şey senden önemli değil, koca göz. Böyle şeyler düşünme bir daha, tamam mı? Yoksa bu kez ben küserim. Bu aralar biraz işim var. Sonra yine birlikte ağaç dikmeye gideriz."

Ona baktım. "Beni ağaçlardan da çok seviyorsun değil mi babacığım?"

"Evet, en çok seni seviyorum."

"Tamam o zaman, ağaç dikmeye gidelim ama bu kez şeftali dikelim," dedim.

"Tamam bu kez şeftali dikeriz."

O sırada odaya bir adam girince ikimiz de ona baktık. Kapı açılınca ışıklar da açılmış oldu. Babam kucağında benimle birlikte ayağa kalktığına adama sırtımı dönmüş oldum. Kollarımı babamın boynuna sarıp adamın camdaki yansımasına baktım ama net değildi.

"Tamer Ateş!" dedi adam neşeli bir ses tonuyla.

Babam da aynı tonda karşılık verdi. "Levent Tütüncü!"

Gözlerimi açıp karşıma baktım. "Tütüncü," diye fısıldadım ve kaşlarımı çatıp adamın yüzünü hatırlamaya çalıştım. Bir yanda da Ulaş'ı düşünüyordum. Babası olabilir miydi? Ulaş babasını neden sevmiyordu? Derin bir nefes verip gözlerimi sildim. "Özür dilerim. Sizinle sık sık konuşmaya gelemiyorum. Ama iyi olacağım," deyip mezar taşlarına öpücük bıraktım. "En kısa zamanda tekrar geleceğim." Ayağa kalktım, onlara el salladıktan sonra mezarlıktan çıktım. Mezar kapısını kapatıp demir parmaklıklara sırtımı yasladım. Gözyaşlarımı siliyordum ama yerlerini yenileri alıyordu hemen. Onların yanındayken ağlamama sözümü bir nebze tutabilmiştim.

Şimdiyse kendimi durduramayacaktım.

Hıçkırıklarım bedenimi sardığında önümde bir çift bot gördüm ve başımı kaldırdığımda Ulaş'la göz göze geldik. Elindeki şemsiyeyi üzerimize tutuyordu. Yağmur yağdığını o ana kadar fark etmemiştim. Sol elini cebinden çıkarıp elini uzattı ve kapüşonumu kapatıp montumun fermuarını yukarı çekti. Yürümeye başladığında ben de her zamanki gibi onu takip ettim. "Ne-neden geldin? Nerede olduğumu sadece merak etme diye söylemiştim," dedim. Bir şey söylemedi. "Omzun ıslanıyor," diye ekledim hıçkırıklarımın arasında.

Birden durdu ve üzerimdekileri işaret etti. "Önce kedine bak, kız çocuğu."

Burnumu çekerek montumun koluyla gözlerimi sildim. "Haklısın," diye mırıldandım.

Elini uzatıp alnıma yapışan kâküllerimi kenara çekti. "Ateşin var."

"Demek ki bu yüzden çok üşüyorum," diyerek hafifçe gülümsedim. Şemsiyeyi bana verdi ve beni kucağına aldı. Ona şaşkınca bakakaldım.

"Şemsiyeyi içine yağmur suyu topla diye getirmedim."

Şaşkın bakışlarımı şemsiyeye çevirdim. Haklıydı, şemsiyeyi aşağı doğru tutuyordum. Bir şey söylemeden üzerimize doğru çevirdim. Arabanın yanına geldiğimizde kapıyı açarak beni ön koltuğa oturttu. Direksiyona geçmeden önce montunu çıkardı, yerine oturduğunda da montu üzerime örttü. İtiraz etmedim, çünkü çok çabuk hasta olan biriydim. Üzülünce bile hasta olurdum. Hatta çoğu kez bu yüzden hasta olurdum. Şimdi de dudaklarımı aralayacak gücüm dahi yoktu. Arabayı sürmeye başladığında bir süre onu izledim. Ama aklımda mezarlıkta hatırladığım o adam vardı. O anıyı birden hatırlamıştım, şimdi de adamın yüzünü hatırlamaya zorluyordum kendimi. Bana bağırان çocukla mı görmüştüm onu? Kaşlarını çatıp gözlerini kapattım. Sanki görmüş gibiydim ama kafamda kurmuş da olabilirdim. Birden, "Baban hayatı mı?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp bana baktı. Bir şeyler geçiyordu aklından. Sev-

miyordu onu, biliyordum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Hayatta," dedi. Rahatsız olmuştu bu durumdan belli ki.

"Adı ne?"

Gözlerime baktı. "Neden soruyorsun?"

"Tanıdığım tek Tütüncü olmadığını hatırladım," dedim.

Kaşı kalktı. "Yani?"

"Önce ben sordum."

"Levent."

Gözlerimi kapattım.

"Sen kimi bekliyorsun?"

"Babamı."

Gülümsedim "Ben de," dedim. "Sen de hep babanı bekliyorsun."

O sırada yanımdan geçen adam saçlarımı okşadı. Ona arabanın kapısını açan şoför, "Buyurun, Levent Bey," dedi.

Gözlerimi açıp Ulaş'a baktım. Gözlerim dolmuştu. "Sen, o çocuk musun?" diye sordum.

"Hangi çocuk?"

"Babamı beklerken sürekli karşılaştığım çocuk. İlk karşılaşmamızda bana bağırıyordu ama sonra arkadaş olmuştuk."

Kaşları yine çatıldı. "Biz arkadaş değildik."

Gözyaşlarım akarken gülümsedim. "Sensin ve hatırlıyorsun," dedim. "Şimdi mi hatırladın, yoksa önceden hatırlamış mıydın?"

"Hatırlamıştım," dedi.

"Neden söylemedin?"

"Eskileri hatırlamak her zaman güzel değildir."

Başımı itiraz eder gibi iki yana salladım. "Seni hatırlamak güzel."

"Ağlama."

Gözlerimi silerken gülümsedim. "Sen olmana çok sevindim," dedim.

"Ben de senin büyümene sevindim, kız çocuğu."

"Ve bana neden babamı hatırlattığını buldum," dedim.

Gözlerimi açtığımda sabah sekiz olmuştu. Bu kadar uyumuş olmama şaşırmıştım. Doğrulduğumda koltukta uyuyan Ulaş'ı gördüm. Eskiden babamı beklerken sürekli konuştuğum çocuk karşımdaki adamdı. O zamanlar babasını çok seviyor gibiydi. Babası ne yapmıştı ki şimdi ondan nefret ediyordu? Annesini mi aldatmıştı? Boğazıma bir yumru oturdu. "Babandan nefret etmek seni üzüyor olmalı," diye fısıldadım. Ayağa kalkıp yavaş adımlarla yanına gittim. Benim küçük koltuğumda iki büklüm uzanmıştı. Ateşim var diye başımda beklemişti belli ki. Çatık olan kaşları gevşesin diye ortalarına hafifçe dokundum. Rahatsız olmuş olacak ki kıpırdanarak bana doğru döndü. Üzerini örttüm. "Neden buz adam olmayı seçtiğini anlamaya başladım sanırım. Sana ulaştığımda beni içeri al olur mu?" diye fısıldayıp odamdan çıktım ve kapıyı kapattım.

Ulaş Tütüncü

Arya'nın söylediklerini düşünürken Can Abi omzuma dokunca ona baktım. "Aklın yerinde değil. Hayırdır?" dedi.

"Anlatacağım şeyler var, abi. Boş olduğunda konuşuruz," dedim.

Elimdeki menüleri alıp kenara bıraktı. "Gel bakalım sen şöyle," diyerek üst kata, terasa yöneldi, ben de peşinden ilerledim. Köşedeki masalardan birine oturdu. Karşısına yerleştiğimde, "Anlat," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Babam... Arya'nın telefonundan arayıp benimle konuştu."

"Ne dedi?"

"Onu benim sayemde bulduğunu söyledi. Harun'a birkaç şey soruyorum arada. Biliyorsun polislerle arası iyidir babamın. Oradan öğrendi belki de, bilmiyorum. Başka bir şey gelmiyor aklıma. Açık açık tehdit etti beni. Kızı korumaya kalkma, seni de gözden çıkardım dedi."

Can Abi'nin gözlerinin çevresi kızarmaya başladı. Ne zaman sinirlense hep böyle olurdu. "Ne istiyor lan bu adam senden? Daha ne kadar kana bulayacak elini?"

"Asıl amacı Arya'yı öldürmekmiş. Bu arada, Taner Ateş da öldürüleceğini biliyormuş sanki. Arya'nın soyadı çok önce değiştirilmiş ve yetimhaneye girişi de yıllar önce yaptırılmış," dedim. Teyzesi Arya'yı bu yüzden yanına almamış olabilir miydi? "Arya yetimhanedeyken kadının biri sürekli onu aramış ve yardım etmiş. Arya bilmiyor ama o kadın teyzesi."

"Kimmiş bu kadın?" diye sordu.

"Erim'in annesi."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Yani Arya ve Erim kuzenler mi?"

"Öyle."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Dünyan Arya'nın çevresinde dönüyor gibi."

Derin bir nefes aldım. "Onu koruyacağım ama nasıl yapacağım bilmiyorum," dediğim sırada Erim yanımıza geldi. Suratında bana karşı sergilediği takıntılı sırtışı vardı.

"Selamünaleyküm," diyerek boş sandalyeye oturdu.

"Aleykümselam," dedim. Allah'ın selamını almayacak değilim. O, Can Abi'yle konuşmaya başladığında telefonuma gelen mesaja baktım.

Gönderen; Doktor

'Savaş Abi de annen de seni soruyorlar. Bir ara hastaneye uğra.'

Hızlıca cevap yazdım. 'Tamam. Can Abi'yleyim. Buradan oraya geçerim.'

Omzuma dokunan elle kafamı kaldırıp, kaşlarımı çatarak Erim'e baktım. Elini geri çekti. "Nasılsın, canım?" dedi.

Bakışlarımı Can Abi'ye çevirdim. O da Erim'e baktı. "Erim. Uğraşmayın birbirinizle."

"Canı çekiyor," dedim.

Can Abi bana döndü. "Kavga ettiğinizi görmeyeceğim bir daha."

Erim güldü. "Canım dedim abi, kızma. Aşkım mı diyeyim?"

Ayağa kalktım. "Mizah seviyen gelişmiş. Aferin, koca oğlan," dedim.

“Oğlan falan, düzgün konuş!”

Pis pis sıırttım. “Büyüdüğün zaman bir daha konuşalım, canım koca oğlan,” dedim ve Can Abi’nin omzuna dokunup, “Annemin yanına uğrayacağım, abi. Allah’a emanet ol,” diye ekledim.

Merdivenleri inip çıkışa ilerlerken içeri Simge girdi. “Ben de senin için gelmişim.”

“Aslı mı?” diye sordum.

“Hayır. Aramızdaki tek konu Aslı mı, Ulaş? Aşk olsun.”

“Neyse. Hastaneye gideceğim. Önemli değilse sonra konuşsak.”

Kaşlarını çatarak yüzümü inceledi. “Hasta mısın?”

“Hayır. Anneme uğrayacağım,” dedim.

“Ben de gelsem olur mu? Derya Teyze’yle de uzun zamandır konuşmadık.”

“Olur,” dedim. Birlikte kafeden çıkıp arabaya ilerledik. O sırada telefonum çaldı. Ekrana baktım. *Argun Arıyor...*

Telefonu açtığımda, “Abi, Arya’yı bıraktım okula. Gözüm üzerinde merak etme,” dedi.

“Tamam, kardeşim. Sağ olasın. Bir de benim sınıf arkadaşım Ömer’le konuşmayı unutma. Esra benim projeyi ona vermişti. Ne yapmış, bir sor. Telefon kullanmıyor.”

“Tamam, sizin kata çıkıyorum,” deyip telefonu kapattı.

Yol boyunca Simge bir şeyler anlattı, ben de dinliyormuş gibi yaptım. Arada soru sordum, arada ‘hımm’ladım. Hastaneye girdiğimizde, “Aslı birini sevdiğini söyledi,” dedi.

Gülümseyerek ona baktım. “Konunun buraya ne zaman geleceğini merak ediyordum,” dedim.

“Dalga geçme,” diyerek koluma vurdu. Cevap vermeden asansöre binip düğmeye bastığımda da, “Aslı’nın anlattığına göre yanındaki o çocuksu kızmış. Kaşlarını çattığına göre, doğru mu?” diye ekledi.

“İnsanlardan o, bu diye bahsedilmesini sevmediğimi biliyorsun. Özellikle de o kişiyi tanıyorsam. İsmi Arya. Ayrıca ben kaşlarımı her zaman çatırım.”

“Tamam tamam. Özür dilerim... Arya? Yani Arya’yı seviyor musun?”

“Özel hayatım ne zaman dedikodu malzemesi oldu?”

Omuzlarını silktilti. “Aslı’yı sevmediğinden beri.”

Kaşlarımı daha çok çattım. “Hayatım Aslı’nın çevresinde dönmüyor,” dedim.

“Senin hayatın kimsenin çevresinde dönmüyor.”

Aklıma Can Abi’nin söylediği şey geldi; ‘Dünyan Arya’nın çevresinde dönüyor gibi.’ Bu adam nasıl bu kadar isabetli sözler edebiliyordu?

“Hiçbir şey söylemeyecek misin?”

“Ne olacağı varsa o olur ve bunu mutlaka görürsün, Simge. O güzel kafanı çok yorma.”

“Geç sen dalganı. Ayrıca bu nasıl cevap ya? Var gibi ama yok gibi de. Sen var ya gizemden öleceksin.” Bir şey söylemedim. Asansörün kapıları açıldığında inip yürümeye başladım. Savaş’ın odasının önünde durduğumda. “Savaş Abi burada mı artık?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım ve Savaş’ın odasına girdim. “Ooo, en sevdiğim kızlardan biri,” dedi Savaş. “Yanında da kardeşim var.”

Savaş, Simge’yle şakalaşmaya devam ederken gözlerimi devirdim. Bu duruma şaşırdığım söylenemezdi. O ve kızlara olan hayranlığı... Benimle selamlaşırken mide boşluğuma vurduğunda kısa bir süreliğine nefes alamadım. Kaşlarımı çattım. “Bu ne içindi?” dedim zorlukla. Boynumdaki damarların şiştiğini hissetmiştim.

“Beni burada annemle baş başa bıraktığın için, canım kardeşim. En azından haftada bir gelip annemi pohpohlaman gerekirdi.” Nefes düzeldiğinde ben de ona vurdum. Canı acısı da nefesi kesilmedi. “Abin kaslı, koçum,” deyip koltuğuna oturdu.

Zaten yavaş vurmuştum, abim ölsün istemezdim. “Siz muhabbete devam edin, ben anneme uğrayacağım,” deyip yanlarından ayrıldım. Annemin odası bir üst kattaydı. Odanın önüne geldiğim-

de saate baktım; 10.48'di.

Kapıyı tıkladıp içeri girdiğimde annem hemen ayağa kalktı. "Aşk olsun, Ulaş. Darılacağım vallahi artık."

Ona sarılırken, "Özür dilerim," dedim.

Geri çekilip yüzüme baktı. "Dertlisin sen."

"Dertli olmayan bir kul göster bana."

"Eh be oğlum. Bu yaşında neyin derdi bu?" diye sordu.

Kolumu omzuna atıp onu sandalyesine götürdüm. "Derdin yaşı olmaz, güzelim." Elime vurarak yerine oturdu. Masanın kenarına yaslandım. "Projelerim gittikçe zorlaşıyor, o yüzden yanına sık sık gelemiyorum," dedim.

"İyisin değil mi? Çok zorlama kendini. Gerekirse alttan ders bırak. Stres yaşatma kendine."

Elini öptüm, "İyiym ben, merak etme. Sen nasılsın? O genel cerrah sana bakıyor mu hâlâ?"

"Seni terbiyesiz," derken yanakları kızardı. "Ne biçim konuşuyorsun sen anneyle?"

"Ciddiyim bak. Sana baktığını görürsem boş durmam."

"Ulaş!"

Yanağını sıktım. "Kızınca çok güzel oluyorsun, o yüzden kızma anneciğim."

"Gönlümü böyle mi alacaksın?"

"Öğrenciyim ben."

Kaşlarını çatarak, "Sigara almayı biliyorsun ama," dedi.

"Ben de konu ne zaman sigaraya gelecek diyordum."

"Seni tedavi edeyim."

Sırıttım. "Sen hastalarınla ilgilen, benden sana hasta olmaz."

"Serseri."

Annemle yarım saat boyunca dertleştik. Kapı tıkladıp açıldığında kimin geldiğine baktım. Simge ve Savaş gelmişlerdi. Simge hem sınıf arkadaşım hem de komşumuzun kızıydı. Annem ve Simge konuşurlarken Savaş yanıma gelip oturdu. "Erkek erkeğe muhabbet talep ediyorum."

“Tüm taleplerinizin başımın üzerinde yeri var, hekim bey,” dedim.

“Aferin. Hastam yok gibi. En geç dörtte bitiyor işim.”

“Mesai bitişini iple çeken tiplere benziyorsun şu halinle,” dedim sırtarak.

“Mesleğimi seviyorum ama güzel kızların dişlerini o halde görünce kızlara olan inancım azalıyor.”

“Dedi, tüm sevgilileri estetikli olan adam.”

Koluma vurdu. “Sevgilim değillerdi. Takılıyorduk.”

“Tabii.”

“Madem bu işlerden anlıyorsun, o zaman sevgili yap da benim de örneğim olsun.”

“Yavaş,” dedim kaşalarını çatarak.

“Ooo, sert erkeğim benim.”

Ondan uzaklaştım. “Çirkinleştin yine!”

Kollarını boynuma sarıp beni kendine çektiğinde kurtulmaya çalıştım ama iş boğuşmaya döndü. Savaş’ın kolunu çevirip onu kilitlediğimde gülmeye başladı. “Spora mı gidiyorsun, küçük kardeşim?”

“Bir tek senin mi kasın var, abicim?”

“Ulaş bırak abinin kolunu, bir yeriniz incinecek... Savaş sen de rahat dur. Ulaş bıraksana yavrum. Kaç yaşınıza geldiniz hâlâ boğuşuyorsunuz.”

Annem bize söylenirken Savaş kaşlarını çattı. “Lan yoksa o günkü kız mı sevgilin? Şu ayıcıklara benzeyen şirin kız? Tam senin tipin. Boz ayı ve panda aşkı. True love,” dedi benim duyabileceğim bir sesle.

Kolunu bıraktım “Hayır. Sevgilim yok.”

Kolunu ovuştururken, “Beyaz kodu² tuşlayıp tıkayım mı seni içeriye? Hekime şiddet uyguladın,” dedi.

“Hiç çekinme.”

² Hastane çalışanlarına darp, fiziksel temas, tartışma, tehdit, sözlü sataşma gibi durumlar olduğunda çalıştırılması gereken güvenlik uyarı sistemi kodu.

Saçlarımı karıştırmaya başladı. “Seni kerata!”

Elini iterken, “Eline sahip çık bak!” dedim. Bu sırada annem, Simge’ye Savaş’ın benden küçükmüş gibi davrandığından bahsediyordu. Haklıydı da. Ben ondan daha olgundum. Bunu o da kabul ediyordu. “Akşam kaçta buluşalım?” diye sordum.

“Eve gidip üzerimi değiştireyim. Altı gibi seni alırım.”

Annemi öpüp, Simge’yle birlikte odadan çıktık. Asansöre binerken Simge az önce çektiği fotoğrafları gösterip gülüyordu. Gözlerimi devirdim. “Bunu paylaşacağım,” diyerek gösterdiği fotoğrafa baktım. Savaş gülerek kollarını boynuma sarmıştı, ben de kolunu tutuyordum her zamanki huysuz ifademle. Arabaya binene kadar Simge telefonunda bir şeylerle uğraştı. “Seni etiketlemeyeceğim. Takipçilerim sana asılabilir. Sen sevmiyorsun öyle şeyleri ama Savaş Abi’yi etiketleyeceğim, o sever,” dedi.

Arabaya bindiğimizde ona baktım. “Seni nereye bırakayım?”

“İskeleyle.”

Arya Erçetin

Geometri testi çözerken müzik dinliyordum. Deniz kulaklığımı çektiğinde ona baktım. “Sana bir şey göstereceğim,” dedi.

“İyi mi, kötü mü?” diye sordum.

“Sinsili canım,” diyerek gözlerini kıstı. Ardından da tabiri caizse telefonunu gözüme soktu. Elinden alıp ekrana baktım. Ulaş ve Savaş Abi’nin sarmaş dolaş fotoğrafıydı, sanki boğuşuyor gibilerdi. “Çok tatlı,” dedim.

Başıma vurdu. “He, çok tatlı! Kim paylaşmış ona bak.”

Ona sinirle bakıp ekrana geri döndüm ve kimin paylaştığına baktım. Simge İncekara? “Bu kız Ulaş’ın arkadaşı olan Simge mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Onu takip mi ediyorsun?”

“Hayır. Sadece Erim’i mi stalklıyorum sanıyorsun? Senin için Ulaş’ı da stalklıyorum.”

“Ama Ulaş’ı etiketlememiş?” dedim şaşkınca.

Gözlerini devirdi “Bebeğim sen çok safsın. Stalk bir meslektir. Sadece Ulaş’ı değil, Ulaş’ın takip ettiği herkesi gözetliyorum ben. Neler paylaşılmış sürekli bakıyorum. Savaş Abi’nin etiketlendiği fotoğraflara bakarken gördüm.”

“Bundan ne anlamalıyım peki?”

Omuzlarını silkti. “Simge, Ulaş’ın ailesiyle tanışıyor demek ki. Ulaş ve abisi onun karşısında oldukça rahatlar, baksana.”

Somurttum. “O kızı sevemiyorum,” dedim.

“Ben de. Ulaş, o kızla nasıl konuşuyor merak ediyorum.”

“Ders çalışıyordum ve dikkatimi dağıttın, Deniz.”

“Sınav sonuçları yeni açıklandı, biraz nefes alalım,” dedi yanaklarımı sıkarak.

“Ulaş çok çalışmamı söyledi. Onu hayal kırıklığına uğrattım.”

“Ya sen ne güzel bir insansın,” deyip bana sarıldı.

Kollarımı ona dolarken, “Sen de çok iyi bir insansın,” dedim. O sırada sınıfa Argun girdiğinde bütün gözler ona döndü. Argun uzun boylu ve kumral biriydi. Ela gözleri, uzun boyu ve güzel bir tarzı vardı. Yırtık mavi kot, beyaz sweat, üzerine de kot ceket giymişti.

Gülümseyerek tam sıramın önünde durdu. Telefonunu çıkarıp birkaç tuşa dokundu, hemen peşinden benim telefonum çaldı. “Bu, benim numaram. Kampüsün bahçesinde oturuyor olacağım. Çıkınca ara, birlikte gidelim,” dedi. Sonrada eliyle selam verip sınıftan çıktı. Tüm sınıf pürdikkat onu dinlemişti. Benim de gözlerim kocaman açılmıştı. Sınıfta ‘ooo’lama olurken yanaklarım yanmaya başladı. Argun sınıfa tekrar girdi. “Beynini kullanamayan arkadaşlar akıllarını bu tür işlere değil LYS’ye versinler. Kafanızda kurmayın her şeyi. Büyüyün azıcık. Üniversitede çok ezilirsiniz,” deyip gitti.

Sınıf kendi işine bakarken Deniz gülerek, “Deniz bunu beğendi,” dedi.

Argun’dan böyle bir şey beklemiyordum. “Ben... şaşırdım.”

“Ben de ama beğendim. Seni düşündü. Aferin ona.”

“Hepsi iyi insanlar,” dedim gülümseyerek.

“Ulaş söylemiş olmalı,” dedi.

“Olabilir. Beni korumaya çalışıyor.”

“Peşindeki adamlar neyin nesi?”

Omuzlarımı silktilim. “Bilmiyorum...”

Okuldan çıktığımda Argun’u nasıl arayacağım diye düşünüyordum, çünkü utanıyordum. Cesaretimi toplayıp ismine tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Çaldığı anda meşgule aldı ve çok geçmeden o aradı. Açtığımda da, “Geliyorum,” deyip telefonu kapattı.

Okul kapasında beklemeye başladım. Mat siyah bir Porsche’y-le önümde durdu. Bu araba, Emirlerle kavga ettikleri gün Ulaş’la bindiğim arabaydı. Demek ki Argun’un arabası diye düşünerek kapıyı açıp bindim. Kemerimi takarken, “Selam,” dedim.

“Aleykümselam,” deyip arabayı sürmeye başladı.

“Araban çok güzel.”

“Teşekkür ederim ama bu araba benim değil, Ulaş’ın,” dedi gülümseyerek.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ama Kutay, Ulaş’ın arabasının olmadığını ve arabanın senin olduğunu söylemişti.”

“Kâğıt üzerinde benim olsa da araba Ulaş’ın,” dedi.

“Hediye gibi mi?”

“Yani.”

Anladım der gibi başımı salladım. “Pahalı olduğu için kabul etmemiş anlaşılan.”

“Öyle de denilebilir. Ben de bebeğimi ölmesin diye haftada bir dışarı çıkarıyorum,” dedi gülümseyerek.

“Arabalarını çok seviyorsun sanırım.”

“Onlar benim tek aşkım.”

Hiç değilse kızlarla değil arabalarla oynayan biriydi. Araba spor ve lüks bir araba olduğu için süzülerek gidiyordu ve hızını

hissetmiyordunuz. “Yarış arabalarında olmak böyle bir his demek ki,” dediğimde bana baktı.

“Tam olarak böyle bir his değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ben sokak yarışlarına çok katılırdım,” dedi.

Ona şaşkınca bakmaya devam ettim. “Bıraktın mı?” diye sordum.

“Büyük bir kaza geçirdim. Arabam takla attı ve alev aldı. Kurtuluşumu mucize olarak açıklıyorlar. Beş ay komada kaldım. Uyandığımda kazayı ve bazı şeyleri hatırlamıyordum.”

Gözlerim kocaman açıldılar. “Şimdi iyi misin peki?”

“İyiym çok şükür. O zamandan beri yarışlara katılmıyorum ve hız sınıırım en fazla yüz.”

“Yavaş ve dikkatli sürmelisin,” dedim.

Bana cevap veremeden telefonu çaldı. Koltuklarımızın arasındaki bölmeden telefonunu alıp cevapladı. “Efendim... Aldım kardeşim, eve gidiyoruz... Tamamdır. Selam söyle Savaş Abi’ye. Aleykümselam. Allah’a emanet olun,” deyip kapattı.

Ulaş olduğunu anlamıştım. Abisiyle zaman geçirecekti anlaşılan. Eve geldiğimizde Argun’a teşekkür ettim. “Fiziğim Ulaş kadar iyi olmasa da bana da soru getirebilirsin. Otomotiv mühendisliği okuyorum,” dedi.

Bir kez daha teşekkür edip evime girdiğimde beni Elma Şekeri karşıladı. Onu kucağıma alıp mama kabına baktım. “Neden bitirmedin, aç değil misin?” deyip onu yere bıraktım ve suyunu tazeleyip biraz daha mama koydum. Buzdolabından aldığım elma şekerinin paketini açarken aklıma Ulaş ve abisinin fotoğrafı geldi. Telefonumu açıp instagrama girdim ve utana sıkıla Ulaş’a, Argun, Bahadır ve Kutay’a takip isteği gönderdim. Kutay hemen kabul edip beni takip ettiğinde kendi kendime güldüm. Ardından Bahadır da kabul edip beni takibe aldı. Onun hesabına bakıp Esra’yla olan tüm fotoğraflarını beğendim. Argun da beni takip ettiğinde somurtarak ekrana baktım. Belki de Ulaş internetini açmamıştı. Benim de sürekli açık olmuyordu. Normaldi bu.

Ulaş Tütüncü

Savaş'la kumpir yerken duyduğum bildirim sesiyle telefonu mu cebimden çıkardım. Kutay'ın instagramına ve kendi instagramıma bildirim gelmişti. Kendiminkine baktığımda Arya'nın takip isteğini gördüm. Kutay'a gelen de aynı istekti. Kutay'dan kabul edip onu takip ettim. O da isteği onayladı anında ve fotoğrafları açıldı. O, güzeldi, saftı. Bir kızda dikkatimi çekebilecek şeylere sahip gibiydi. Önceden de mi böyle tipler çekiyordu beni, hatırlamıyordum.

Savaş, "Arya mı o?" deyip telefonumu elimden aldı. Elimden telefonumun çekilmesinden nefret etsem de ona bir şey demedim. Abimdi. Telefonu yüzümün yanında tuttu. "Kızın yanında çirkin kalıyorsun ama yakışsınız. Senin çirkinliğini kapatabilir," dedi. Güldüm ve elinden aldım telefonu. "Doğru söyle. Az önceki bakışlarını gördüm. Tuhaftın. Onu seviyor da gidemiyor gibisin. Bir engel mi var? Kızın sevgilisi mi var?"

Kaşlarını çattım. "Hastan olmayınca pembe dizi mi izliyorsun?"

"Benim hastam hep var. Hem mecaz hem de gerçek anlamda, kardeşim," dedi ve omzuma vurdu. "Cevap ver bana."

"Bilmediğim bir şeyin cevabını nasıl vereyim, abicim?"

Beni alkışlamaya başladı. "Abayı yakmışsın sen oğlum."

"Hadi oradan!"

"Yemin ederim öyle. Bak karşında uzman var. Her anlamda."

Bir şey demeyip kumpirimle ilgilendim. "Dediğin gibi olsa bile olmaz o iş," dedim.

Kaşlarını çattı. "O niye benim sivri zekâ kardeşim?"

"Ben kaybedenim. Her anlamda."

"Küfretmeyeyim diyorum ama canın çekiyor herhâlde. Kaybeden falan, ne oluyoruz?"

"Aramızda kaç yaş var abi?" dedim.

Ciddileştiğimi fark edince o da ciddileşti. "Yedi."

"Ben on iki yaşındayken sen üniversitede okuyordun. Annem aldatıldığını öğrendiğinde nasıldı, biliyor musun?" dedim. Başını

iki yana salladı. "Ben biliyorum. Her saniyesine şahit oldum. Sen uzak olduğun için çok şey kaybetmedin ama ben çok şey kaybettim. Senden daha olgun olmam belki bu yüzdendir. Çünkü o yaşta çocukluğumu bir kenara bıraktım. Bu yüzden ikimiz arasında en çok kaybeden benim," diye açıkladım. Bir küfür mırıldandı. "Annem duysa çok kızar," dedim.

"Öyle babanın gelmişini geçmişini..."

"Al benden de o kadar. Keşke biz de olmasaydık ama öyle bir adam da dünyaya gelmeseydi."

Derin bir nefes verdi. "Kırk yılda bir dışarı çıkıyoruz, açtığın konuya bak," dedi sıkıntıyla.

Gülümsedim. "Sen açtın konuyu."

"Ben abiyim."

"İyi ki varsın abi."

"Ağlatacaksın beni bak," dedi sırtarak. "Murphy Kanunları hep doğru işlemez. Bir kez kaybettin diye hep kaybedemezsin. O kızı kazandın bence. Kendine güven. Sen güvenilmeyecek bir adam değilsin. Kocaman oldun. Hem arkada ben varım. Her konuda."

Burukça gülümsedim. "Eyvallah."

Abime Arya'nın kim olduğunu anlatmak, dertleşmek isterdim ama onu üzme istemiyordum. Söylersem hem üzülür hem de daha çok nefret ederdi babamdan. Bunca sene öğrendiğim bir şey varsa o da nefretin insanı yiyip bitirdiğiydi. Savaş hep gülen, neşeli, kızları görünce dünyanın en mutlu adamı olan bir insandı. Öyle kalsın istiyordum. Eksinden beri tanıdığım insanların değişmemesi beni mutlu eden nadir şeylerdendi, çünkü ben öyle kalamamıştım. Ben... bir kaybedenim... her anlamda...

#30. Nehir... Bahar Geldi Ama Sen Yoksun

'Kapat gözlerini, bu, bir rüya değil.'

Arya Erçetin

İnsanları akıllarından çok, duyguları kontrol eder. Mantiğini duygusunun önünde tutabilen çok az kişi vardır. Ben hiçbir zaman böyle biri olamadım. Ne duygumu saklayabilirim ne de düşündüklerimi. Yetiştirilme biçimimizle alakalı bir durumdur bu. Susturulmuş bir çocuk içine kapanık olur. Sürekli azar işiten bir çocuk yalan söyleyen biri olur. Sürekli şiddet gören bir çocuk şiddete eğilimli olur. Sürekli izlenen çocuk öz güvensiz olur. Bazı çocuklar şanslıdır, bazıları şanssız, bazıları ise Araf'tadır. Tıpkı benim gibi. İyi bir aileye sahiptim ama onları kaybetmişim...

Gözlerimi kısa süreliğine açıp tekrar kapattığımda gözyaşlarım akmaya başladılar. Piyanonun beyaz siyah tuşlarına basarken gözlerimi tekrar kapattım ve müziği iliklerime kadar hissetmeye

çalıştım. Bu parçayı ilk duyduğumda piyanoya küstüğüm zamanlardı. Annem ve babam öldükten sonra bir daha çalmamıştım. Piyano çalmayı annemden öğrenmiştim. Annem klasik müzik severdi ve çok bilgili bir kadındı. Akşamları babam için piyano çalardım, o da yanıma oturup beni izlerdi. Onlar öldükten sonra müzik dinlemeyi bırakmıştım. Ta ki onu görene kadar. Yetimhanede hiç konuşmayan iki kız vardı. Biri bendim, diğeri ise Nehir'di. Yeşil gözlü, kahverengi saçlı, çok güzel bir kızdı. Benden sonra gelmişti. Yeni sayılırdı. Bu yüzden kimseyle arkadaş olmuyor diye düşünmüştüm. Vücut ölçüleri benim kadardı, belki de yaşıttık. On iki yaşındaydım o zaman. Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladığında daha güçlü bastım tuşlara.

Nehir hep müzik dinlerdi. Yanından hiç ayırmadığı bir mp3'ü vardı. Bahçeye oturup ağaçları izlerdi. Bir gün yemek için zil çaldığında herkes bahçedeydi, bense pencereden dışarıyı izliyordum. Herkes koştuğunda Nehir yere düştü, mp3'ü de kırılmıştı. Kimse ona yardım etmediği için koşarak dışarı çıktım. Onu yerden kaldırdığımda bana burukça gülümsedi ve mp3'ün parçalarını ağlayarak toplamaya başladı. "Belki tamir edebiliriz. Ağlama," dedim ama ağlamaya devam etti. Gözyaşlarını silip gülümsedim. "Her ay yanıma gelen bir avukat var. Senin için bir mp3 isteyeceğim. Üzülme." Bana sarıldığında ben de ona sarıldım. Uzun zamandır birine sarılmamışım gibi hissetmiştim.

Montunun cebinden bir defter ve kalem çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı. Kâğıdı bana çevirdiğinde üzerinde yazanı okudum. "Ben, Nehir. Senin adın ne?"

Gözlerimi kırıştırtıp, "Arya," dedim.

Gülümsedi ve yine bir şeyler yazdı. "Ben konuşamıyorum."

Gözlerim doldu ve kafamı iki yana salladım. "Önemli değil. Ben de pek konuşmuyorum," dedim.

Başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülürken yazdıklarını bana uzattı. "Onu bana babam almıştı. Başka mp3 istemiyorum, teşekkür ederim."

"Tamam, o halde onu tamir etmeye çalışırız," dedim.

Elimden tuttu, gözlerini bir kez kapatıp açtı. Sanırım bu, 'te-

şekkür ederim' demekti. Aynısını ben de yaptım ve birlikte binaya girdik. Yemekten sonra mp3'ünü tamir etmeye çalıştık. Birleştirdik ama çalışmıyordu. Bana teşekkür etti ağlayarak. Onu sevmiştim. Ağlamasını istemiyordum. Ona hangi şarkıları dinlediğini sordum. Klasik müzik dinlediğini söylediğinde çok sevinmiştim. O an aklıma bir fikir geldi. Dinlediği şarkıların isimlerini istedim. Üç şarkı yazmıştı. İlk sırada Yiruma/Rivers Flows in You yazıyordu.

Uyuma vaktimiz geldiğinde onu odasına bıraktım ve koşarak Suna Anne'min yanına gittim. Listedeki şarkıları bana dinletmesini istedim. En başa yazdığı o sene çıkan yeni bir şarkıydı ve piyanoyla çalınıyordu. Suna Anne'me notalarını bulup bulamayacağını sordum. Yarın bana vereceğini söyleyip beni odama götürdü.

Ertesi gün kahvaltıda notalar elimdeydi. Nehir'e gülümsedim ve ona bir sürprizim olduğunu, bugün yanında olamayacağımı, sürpriz için hazırlanacağımı söyledim. "Seni beklerken kitap okurum," yazdığında gülümsedim. Kahvaltıdan sonra onunla vedalaşıp yetimhanenin müzik sınıfına indim. Beyaz piyanoya ilerlerken ellerimin titrediğinin farkındaydım. Piyanonun başına oturdüğümde stresliydim. Unutmuş olabilirdim. Kâğıtları nota sehпасına yerleştirip tuşa dokunduğumda titredim ve dikleşip notalara baktım. Paslanmışım, unutmaya yüz tutmuştu bilgilerim. Ağlayarak çalmaya çalıştım. Uyku saati gelene kadar yemek yemeden, su içmeden çalıştım. Ertesi gün olduğunda heyecanlıydım. Uzun zamandır beni heyecanlandıran bir şey olmamıştı. Nehir'e kahvaltıya mp3'üyle gelmesini söyledim. Öyle de yaptı. Kahvaltıdan sonra müzik sınıfa indik. Onu taburede yanıma oturttum ve kulaklıklarını takmasını söyledim. Gözleri dolu dolu kulaklıklarını taktı. Derin bir nefes alıp Yiruma/Rivers Flows in You'yu çalmaya başladım tıpkı şu anki gibi. İkimiz de ağlıyorduk. Nehir ne kadar minnettar olduğunu yazmadan bile hissettirmişti bana. Ne zaman müzik dinlemek istese bunu yaptık. Sanki yine babasının ona aldığı mp3'ten dinliyormuş gibi beni dinledi. Ona piyanoyu neden sevdiğimi ve nasıl öğrendiğimi anlattığımda piyanoyla barışmama çok sevindi. Her gün başka parçalar getirip kendimi geliştirmemi istedi. Onun beğendiği tüm parçaları çaldım. Kış gelip geçti. Nehir gittikçe zayıflıyordu ama bunun üzüldüğü için olduğunu düşün-

yordum. İlk geldiğimde ben de öyle olmuşum. Hasta olduğumu bilmiyordum. Hasta olduğu için buraya bırakıldığını da bilmiyordum.

Günler geçtikçe sadece River Flows in You çalmamı ister oldu. Ona nedenini sorduğumda “Bana ilkbaharı ve sonunda mutlu olacağımı hissettiriyor,” yazdı. İlkbahardaydık. Ona hep bu şarkıyı çaldım. Artık yeni şarkılar dinlemiyordu. Ona iyi olup olmadığını sorduğumda solmuş yüzüyle kafasını sallıyordu. Üzülmesin diye üstelemiyordum ama gün geçtikçe ölüyordu.

Bahar bitmek üzereydi. Yaza girecektik. Nehir artık boş olduğumuz her an dinlemek istiyordu o parçayı. Onu kırmıyordum ve sürekli çalışıyordum. Bileklerim ağrıyordu ama arkadaşım daha önemliydi. Başka bir şey çalmamı isteyip istemediğini sorduğumda korktuğunu yazdı. Neden korktuğunu anlamadım ama bu parçayı dinlemek onun korkmasını önliyordu sanırım.

Suna Anne’m de artık bizimleydi. Nehir’e uzanması gerektiğini söylüyordu ama o istemiyordu. Sadece müzik dinlemek istediğini yazıyordu. Artık sürekli üşüyor, yürüyemediği için tekerlekli sandalyeyle yanıma geliyordu.

Okul müdürümüz de son bir haftadır beni dinlemeye geliyordu. Piyanonun karşısına geçtiğimde Nehir yanıma oturmak istediğini yazdı. Müdür bey onu kucaklayıp yanıma oturttu. Nehir dik duramadığı için bana yaslandı, başını omzuma koydu. Gözlerim dolmuştu. Onun hasta olmasından nefret ediyordum. Her zaman yanında olan mp3’ünün kulaklığını kulaklarına taktım ve boğazımı temizleyip çalmaya başladım. Koluma sarılmıştı. Sanki ölecekmiş gibi hissediyordum ve bu da bende ağlama isteği doğuruyordu. Gözyaşlarıma hâkim olamadım. Son kısımlara gelirken kolumu sıkı, gözlerimi sımsıkı kapatıp çalmaya devam ettim. “Seni seviyorum. Özür dilerim,” dediğini duydum. Benimle konuşmuştu. Ardından ağırlaştığını hissettim ve gözlerimi açıp ona baktım. Gözleri kapalıydı. Suna Anne’m ve müdür bey onu çığlıklarının arasında alıp götürdüler.

Nehir öldüğünde bahar da bitmiş oldu. Pulmoner Alveoler Proteinozis. Hastalığının ismi buydu. Bir milyonda bir, genelde yaşlılarda ve erkeklerde görülüyordu. Tedavisi yoktu. Suna Anne,

ailesinin bu yüzden onu bıraktığını düşünüyordu. O, bir mucizeydi. Onun sayesinde yaşamaya karar vermiştim. O, benim neşemi yerine getirmişti. Belki de bir melekti. Bilmiyorum. Yurtta kaldığım her gün onun için River flows in You çaldım. Mezarının nerede olduğunu bana söylemediler. Daha çok üzülmemi istemiyorlardı anlaşılan. Daha ne kadar üzülebilirdim ki? Sahip olduğum her şeyi kaybediyordum.

Gözlerimi açtığımda etraf karanlıktı. Islak tuşlara basmaya devam ettim. Seni özledim Nehir... Keşke yine sana çalıyor olsaydım... Şarkıyı bilmem kaçınıcı kez bitirdiğimde bu kez durabilmiştim. Ellerimi kucağıma bırakıp hıçkırarak ağlamaya başladım. "Özür dilerim, Nehir. Başımdan bir sürü olay geçti ve piyano çalamadım. Özür dilerim." Hıçkırıkları boş salonda yankılanırken tabureden kalkıp piyanonun altına saklandım.

Ağlarken uyuyakalmıştım anlaşılan. Gözlerimi kısarak doğruldum. Belimde hissettiğim acıyla yüzümü buruşturup, emekleyerek piyanonun altından çıktım. İç çekip sırt çantamı aldım ve salondan çıktım. Çalışanlardan birkaçı hâlâ ortalıkta geziniyordu. Üzerinde 'Ateş Holding' yazan saate baktım; 21.47'ydi. Çıkış kapısına ilerlerken Dilan Abla beni gördü. Babamın en sevdiği çalışanlarından biriydi. Şimdi genel müdür asistanı olmuştu. Yani benim temsilcim olan Kenan Amca'nın.

"Arya? Sen gitmemiş miydin? Salondan ses gelmeyince baktım ama göremedim seni."

"Saklanmıştım," dedim gülümseyerek.

"İyi misin?" dedi ve bana sarıldı.

Ona sarılarak karşılık verirken, "Görüşürüz, Dilan Abla," deyip dışarı çıktım. Cebimdeki telefonum titrediğinde ekrana baktım; *Ulaşılamıyor Arıyor... Aramayı cevapladım.*

"Arya?"

Sesindeki endişe miydi? "Efendim?" dedim.

"Seni kaç kez aradım, biliyor musun?"

“Özür dilerim.”

“Neredesin?”

“Babamın şirketinin önündeyim,” derken onu gördüm. Yolun karşısındaydı, kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

Yanına gittiğimde, “Şirketten çıktığını görmedim. Seni sordüğümde da çıktığını söylediler,” dedi. Sesi sinirli çıkmıştı şimdi. Tam önünde durduğumda kaşları çatıldı. “Neden ağlıyorsun?”

“Herkesi kaybediyorum, Ulaş,” dedim burnumu çekerek. “Seni de kaybetmek istemiyorum. Kutay’ı, Bahadır’ı ve Argun’u da.”

“Deniz’le ilgili bir şey mi oldu?”

Nasıl bildi diye düşünmedim. Artık şaşırmıyordum. O çok dikkatliydi. Bunu anlayacağı bir şey söylemişimdir diye düşündüm. “Artık arkadaşım olmak istemediğini söyledi,” dedim sesim titrerken. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Erim’i seviyor. Erim’in beni sevdiğini düşündüğünü söyledi. Bu yüzden arkadaş kalamamışız. Peki, benim duygularım ne olacak?” diye bağırdığımda şaşırdı. “Neden her zaman acı çeken taraf ben oluyorum?” Kolundan çeki bana sıkıca sarıldı. Hıçkırıklarımı durduramıyordum. “He-hep kay-beden olmaktan bı-bıktım, Ulaş!”

Birkaç dakika öyle kaldı ardından ayrıldı benden. Hiçbir şey söylemedi. Bir şey söylemesini de beklemedim. Sarılmasını bile beklememişim ki. O güzel bir adamdı, değil mi? Sürekli bunu kanıtlamak ister gibiydi ama ben zaten öyle olduğunu biliyordum. Bileğimden tutup beni arabanın yanına götürdü ve orada bırakıp kendi tarafına yürüdü. Derin bir nefes alıp burnumu çektim ve arabaya bindim.

Arabayı sürmeye başladığında, “Deniz’le ilgili olduğunu nereden anladın?” diye sordum.

“Kaybetmek istemediklerini sayarken Deniz’i saymadın. Bencilce düşünüyor. Düzgünce düşündüğünde senden özür dileyektir.”

Başımı iki yana salladım. “Öyle düşünmüyorum,” dedim.

“Peki, başka kimi kaybettin?”

Bacaklarımı kendime çekip koltukta yan döndüm. “Nehir’i,” dedim boğuk bir sesle.

“Anlatmak zorunda değilsin, kız çocuğu.”

Anlatmak istiyordum. Nehir’in hikâyesini ona anlattım. Ölmeden hemen önce benimle konuştuğunu söylediğimde Ulaş arabayı durdurdu. İnip önce kapımı, sonra kemerimi açtı. “İn hadi,” dedi. Söylediğini yapıp indiğimde bileğimden tuttu ve beni kenardaki banka oturttu. Denizin karşısındaydık. Sigarasını yakarken, “İyi gelir,” dedi.

■ Dizlerimi kendime çekip kollarımı bacaklarıma doladım ve kendime birkaç dakika zaman tanıdım. “O, benim tek gerçek arkadaşım. Bir de sen vardın,” dedim.

Sigarasının dumanını üfledi. “Biz arkadaş değildik.”

“Tamam, değildik ama bana göre öyleydi.” Gülümser gibi oldu ama gülümsemesi hemen kayboldu. “Deniz’le daha dün çok iyiydi aramız.”

“Her şeyin fazlası zarar, kız çocuğu. Kendini birine şartlarsan tek amacın ona ulaşmak olur. Hayat o kişiden ibaret değil. Düşünmek önemlidir. Her zaman.”

“Tekrar arkadaş olamayacağız değil mi?”

“Bunun cevabını sen verebilirsin ancak. Kırılan kişi sensin,” dedi yüzüme bakarak.

“Evet ama sen daha iyi düşünüyorsun. Ne yaparsan yap, yaptığın şeyden bana asla zarar gelmezmiş gibi hissediyorum. O yüzden söyle, sence ne yapmalıyım?”

“Senin yerine karar vermemi mi istedin az önce?” diye sordu. Başımı sallayıp onayladığımda devam etti. “Hata yapman gerek. Hata yapmadan öğrenemezsin.”

Burnumu çekip karşıya baktım. “Daha fazla ders almak istemiyorum.”

“Yaşadıkların hakkında sana karar verme hakkı tanınır ama ders alma konusunda böyle bir hak tanınmaz, çünkü seçtiğin yolda karşına ne çıkacak bilemezsin.”

“Yani mecbur muyum?”

Denize bakarak gülümsedi. "Evet."

Başımı dizlerime yaslayıp bakışlarımı ona çevirdim. Hiçbir şey söylemeden, sadece denize bakarak üç tane daha sigara içti. Bir şey diyemedim, çünkü buna hakkım yoktu. Ama keşke içmeseydi.

Telefonu çaldığında sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp, sağ arka cebinden telefonunu çıkardı. "Efendim?" dedi, sonra kaşlarını çatarak arkasına baktı. Ben de baktığı yere baktım. Harun'du. Üzerinde çelik yeleği, bize doğru geliyordu. Yanımıza geldiğinde Ulaş, "Hayırdır?" diye sordu.

"Başbakan gelecek birazdan, yolu kapattık," deyip Ulaş'ın koluna vurdu. "Seni görünce selam vereyim dedim. Neyse, kaçtım ben. İşim gücüm var."

Ulaş, "Tamam görüşürüz. Allah'a emanet ol," deyince sarıldılar.

Harun uzaklaşınca, "Hep Allah'a emanet ol diyorsun," dedim.

"Sadece sevdiğim insanlara derim."

"Neden?" diye sordum.

Biten sigarasını yerde söndürüp çöp kutusunun içine attı. "Eğer biriyle ayrılırken ona Allah'a emanet ol dersen kız çocuğu, ölmeden önce mutlaka o kişiyi görürsün, çünkü Allah emanetine ihanet etmez."

Hiç girmedığım odanın kapısını açtığımda içeride siyah, şekilsiz bir silüet vardı. Işığı açtım. Burnuma tahta kokusu geldi. Gözlerimi kapattım.

"Bunu istiyorum. Olur mu?" deyip tuşuna dokunduğumda tok bir ses yankılandı mağazada. Mest olmuş kocaman gözlerle babama baktım "Vav. Çok güzel değil miydi?"

"Bunu alalım o halde," dedi babam yaşlı adama bakarak.

Yaşlı adam yanağımı sıkıp babamla ilerlerken kafamı piyanonun üzerine koydum. "Artık benimsin. Seninle çok iyi arkadaş olacağız, söz veriyorum seni hiç bırakmayacağım. Birlikte büyüyelim olur mu?" dedim. İçinden tık diye bir ses gelince ona bakıp

gözlerimi kırıştırdım ve gülümseyerek babamın yanına gittim. "Piyanom benimle konuştu."

Babam gülerек eğildi ve gözlerime baktı. "Böyle güzel ve akıllı bir kızla herkes konuşmak ister."

Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim, babacığım." Birlikte mağazadan çıkarken piyanoma el sallayıp babama döndüm. "Çooook büyüdüğüm zaman yine bu piyanoyu çalabilecek miyim? Eskimeyecek değil mi?"

Babam başını salladı. "Bakımını yaptırırsak ilk günkü gibi kalır."

"Yaşasın o zaman!"

Kırılmış ve yanmış piyanoma baktım. Yangından kurtarabildiğim tek eşyamdı. Burnumu çekip yanında diz çöktüm ve tuşuna dokundum. Artık ses çıkmıyordu ama sanki o sesi duyuyor gibiydim. "Birlikte büyüyecektik. Özür dilerim," deyip gözlerimi sildim. "O kadar da kötü durumda değilsin, ha? Eskisinden daha sağlam olabilirsin." Gülümsedim. "Yanına gelmeye cesaretim olmadığı için de özür dilerim. Korkağın teki olduğumu biliyorsun. Hep senin altına saklanırdım önceden de." Kafamı bacağına yasladım. "Seni özledim." Yine içinden tık diye bir ses geldi veya yine ben öyle duydum. "Yıllar geçti ama aynıyız değil mi? Sadece ikimiz de biraz pişmiş olduk." Gözlerimi silip ayağa kalktım. "Nehir'e senden bahsetmiştim. Eski haline geldiğinde Nehir için çalalım olur mu?" deyip onu okşadım ve yavaş adımlarla çıktım odadan. Evden de çıkıp Ulaşların kapısını çaldım.

Kapıyı Kutay açtı. "Biyoloji sorun mu var?"

Gülümsedim. "Biyolojik bir sorunum var."

"Sevdiğim bu espriyi," dedi ve cebinden ışıklı bir çubuk çıkarıp gözüme tuttu.

"Ne yapıyorsun?"

"Gözlerin kızarmış, ağladın mı?"

Dudak büktüm. "Benim ağlamadığım bir gün bile yok, doktor bey."

Saçlarımı karıştırdı. “Geç bakalım,” dedi. İçeri girdiğimde beni omuzlarımdan tutup salona götürdü. “Misafirimiz var.”

Ulaş ve Bahadır PES oynuyorlardı. Ulaş direkt gözlerime baktı, ardından kaşlarını çatarak oyuna döndü. “Oturmaya mı geldin?” dedi Bahadır gülümseyerek ama gözünü televizyondan ayırmamıştı.

“Bu gece kriz geçireceğim. Bu yüzden de hastaneye gideceğim. Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip hastanede kalmak isteyeceğim. Beni götürebilir misiniz diye soracaktım. Bu saatte dışarı çıkmaktan korkmaya başladım.”

Ulaş joysticki bırakıp bana baktı. “Hastanede mi kalacaksın?”

“Evet. Böylesi daha sağlıklı olur diye düşündüm. Sürekli başınızı ağrıtırıyorum.”

Kutay omuz silkti. “Başımızı ağrıtmıyorsun ama güzel fikir olabilir. Eğer kriz geçirirsen daha çabuk müdahale edebiliriz. Bu gece nöbetim var. Seni götürürüm.”

“Teşekkür ederim.” Kutay üzerine ince bir kolej ceketini aldığında kapıya ilerledim. Ulaş kapıya kadar geldi benimle. Ona gülümsedim. “İyi geceler,” dedim.

“Sana da kız çocuğu,” deyip saçlarımı hafifçe karıştırdı.

Şaşırmıştım. Bana merhamet gösteriyordu, biliyordum. Üzü-lüyordu belki de. O iyi bir insandı. Kutay’la dışarı çıkıp arabasına ilerledik. Kutay yukarı bakıp güldüğünde ben de baktığı yere baktım. Ulaş balkonda sigara içiyordu. Bana baktı, “Akılsız başın cezasını kalp çeker, biliyor muydun?”

“Ne?”

“Biyoloji çalışmıyorsun değil mi?”

Dudak büktüm. “Hayır.”

“Çok belli,” dedi. Biz tam arabaya binecekken seslendi. “Kutay, beni de bekle.”

O, içeri girdiğinde Kutay gülümsedi. “Ulaş’ı çoğu kez anlarım ama bu garipti,” dedi.

Arka koltuğa oturdum “Bence o hep tuhaf ama iyi anlamda.”

“Ya, ya,” demişti ki Ulaş ön koltuğa oturdu. Kutay gülererek.

“Hayırdır, kardeşim?” diye sordu.

Ulaş’a kaşlarını çatı. “Sen işine bak.”

Kutay elini onun omzuna koydu. “Sus, yoksa inanırım.”

Ulaş camı açınca, “Bahar geldi,” dedim.

Dikiz aynasından bana baktı. “Önemli olan içine gelmesidir.
İçin hangi mevsimse senin için o mevsimdir.”

“O halde winter is coming.”

#31. Onu Sevdığım Kesin

'Giydiğin o güzel palto, yüzünün her iki yanına düşen saçların ve her zamanki düz ifaden. Sonbahara olan uyumun. Yaprakımı sana dökmem. Newton'ın elması gibi sana düşmem...'

Her insanın hayatı bir değildir. Her ne kadar herkesin değeri aynı olsa da yaşanan hayatlar farklıdır. Çoğu insan yaşadığı hayatı hak etmediğini söyler ama bunun kararını verecek rütbeye sahip değildir. Herkes hak ettiği hayatı yaşasaydı bir amacımız olmazdı. Bundan daha iyisini hak ettiğini düşünen insanlar onun için çabalamalıydı.

Yaşadığım hayatı hak etmiyorum dersem isyan etmiş olurum. Herkesin sınavı başkaydı ve benim sınavım da buydu. Ailemi ve en yakın arkadaşımı kaybetmiştim. Geceleri uyuyamıyordum ama bir şekilde dayanmaya çalışıyordum. Bir şekilde, birilerini seyerek kendimi bir yere ait hissetmeye çalışıyordum. İnsanın her deneyimi başarılı olmuyor.

Ulaş koltukta uyurken gözlerim ona dalmış halde sürekli bir

şeyler düşünüyordum. Ne Deniz'i ne de Nehir'i kafamdan çıkarabiliyordum. Gözyaşlarım sürekli akıyordu. Başarılı olduğum birkaç konu vardı. Mesela sessizce ağlayabiliyordum. Bu konu uzmanlık alanım sayılırdı.

Derin bir nefes alıp sırtüstü uzandım ve duvardaki saate baktım. 02.43... Gözyaşlarımı silip gözlerimi kapattım. Gözlerim batmaya başlamıştı ama uyuyamıyordum. Kafamı çevirip gözlerimi açtım. Ulaş'la göz göze geldik. Uyumuyor muydu? Kafasını çevirip düz bir ifadeyle tavana baktı. Boğazındaki künyenin zinciri gece lambasının ışığında parlıyordu. Hastaneye geldiğimizde Derya Teyze, Ulaş'ı benimle göndermiş, bana göz kulak olmasını istemişti. Bunu istemediğimi söylesem de Ulaş sessiz kalıp, benimle yürümeye devam etmişti. O iyi biriydi. Birinin yardıma ihtiyacı varsa o kişiyi geri çevirmiyordu; bu kişi kim olursa olsun. Ona saplantısı olan kıza bile yardım ediyordu. Dış görünüşüyle zıt biriydi. Dışarıdan soğuk ve kimsenin derdini sallamayan biri gibi duruyordu ama öyle değildi. Buruk bir şekilde gülümsedim. Birçok şey kaybetmiştim ama kötü bir anımda yanımda bulabileceğim insanlar tanımıştım. Suna Anne, Kenan Amca, Ulaş, Kutay, Argun, Bahadır, Derya Teyze... Kötü şeyler yaşıyordum ama eskisi kadar yalnız değildim...

Ulaş Tütüncü

Saat dörde doğru ilerlerken, Arya artık kıpırdamıyordu. Kafamı sola çevirip yüzüne baktığımda gözlerini kapatmış olduğunu gördüm. Belli aralıklarla düzenli nefes alıyordu. Soluma doğru dönerek daha rahat bir pozisyon aldım. Gece lambasının ışığı yüzünün sol tarafına düşüyor ve sağ tarafını gölgede bırakıyordu. Kâkülleri hâlâ kestiğim uzunluktaydı. Saçları çabuk uzamıyordu. İlk gördüğüm zamanki saç uzunluğuna sahipti. Aslına bakılırsa ilk gördüğüm halinden pek bir farkı yoktu. Ne kilo alıyor ne de veriyordu. Bu üzüntüyle kilo vermesi gerekirdi belki ama üzüldüğü zamanlar iki yanak dolusu yemek yediği için dengeyi sağlamayı başarmıştı anlaşılan.

Telefonuma mesaj gelince koltuğun başındaki telefonumu alıp ekrana baktım. Mesaj Erim'den geliyordu. *'Konuşalım. Ne konuşacağınız?'*

Arya'yı eve bıraktığımda Erim'e, konuşmamız lazım, diye mesaj atmıştım ve şimdi cevap gelmişti. Spora gitmek için uyanmıştı belli ki. Liseden beri spora gidiyordu. Mesajını yanıtladım.

'Can Kırığı'nda buluşalım.'

Çok geçmeden cevap verdi. *'Neden? Can Abi'yle mi ilgili?'*

'Hayır. Seninle kavga etmeyeceğime sözüm var. Olur da sözümü bozarsam Can Abi engel olsun diye orada buluşacağız.'

'Gelmezsem?'

'Sen kaostan zevk alan, gövde gösterisine bayılan bir insan-sın, Erim. Geleceksin.'

Telefonun ekranını kilitleyip ayak ucuma attım ve gözlerimi kapattım. O sırada ağlama sesine benzer bir ses duydum. Gözlerimi tekrar açıp Arya'ya baktığımda ağladığını gördüm. Ayağa kalkıp yanına gittim. Ne zaman ağlasa babasını sayıklıyordu. Vicdanım yine göğsümü yırtıp kalbimi avucu arasına alarak sıkmaya başlamıştı. 'Baba' diyerek ağlarken elimi uzatıp saçlarına dokundum ve korkmaması için, "Arya," diye fısıldadım. Ağlamaya devam etti. Saçlarını okşayarak elimi yanağına koyduğumda elimi tutup, 'Ulaş' dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Duraksadım. Elim sıkı. Bir şey dememi bekliyor gibiydi. "Geçti, kız çocuğu," dedim.

Islak kirpikleri aralandı. "Ulaş," dedi ağlayarak.

Sol elimle onu oturur pozisyona getirdim. "Geçti güzelim, bir şeyin yok."

Parlayan gözleriyle bana bakarken şu an hiçbir şey idrak edemediği bakışlarından belliydi. "Ulaş," dedi tekrar.

Bir şey demek istiyor ama toparlayamıyor gibiydi. Saçları yüzüne yapışmıştı. Bileğindeki tokayı çıkarıp saçlarını topladım. Elim kâküllerinin altından sokup saçlarını geriye doğru yatırdım ve elimle onları orada tuttum. Ben bunları yaparken o da sakinleşmeye başlamıştı. Uykulu bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Burununu çekti. "Su," dedi kısık bir sesle. Elim olduğu yerden çekip yerimden kalkacakken başının üzerindeki elimi tutup, "Gitme," dedi. Suyu bardağa diğer elimle doldurup ona uzattım. Elleri titriyordu. Tutmasını beklemeden bardağı dudaklarına götürdüm. Dudaklarını aralayıp suyu içti. Gözlerini kapatıp açtığında bardağı

dudaklarından çektim. Uykulu gözlerini kapatıp ağırlığını elime verdi.

Bir süre öylece baktım ona. Her zamankinden kısa sürmüştü krizi. Doktor müdahalesine bile gerek kalmamıştı. Kapı açılma sesi duyduğumda hızla kapıya doğru dönüp, kimin geldiğini görmeden ona sessiz ol işareti yaptım. Gelen Kutay'dı. Önce bana, sonra Arya'ya bakıp fısıldayarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Kriz geçirdi."

"Ne zaman?"

Derin bir nefes vererek saçlarımı geriye attım. "Beş dakika kadar önce."

Elindeki dosyaya baktı. "Daha öncekiler genelde yirmi dakika sürüyormuş. Bu kadar kısa sürmesi garip. Seninleyken kendini otomatik olarak güvende hissediyor olmalı," dedi ve kaşlarını indirip kaldırdı.

"Elim müsait olduğunda bir daha hatırlat bana," diyerek Arya'ya döndüm. Uykuya dalmış gibiydi. Yavaşça yatağına uzattım ve elimi saçlarından çektim. Saçları alnına döküldü. Kutay'ın karnına dirseğimle vurup susmasını sağladım. Kafasını koltuk altına sıkıştırıp kapıya ilerledim. Birlikte dışarı çıktık. Kapıyı biraz aralık bıraktım. Koridorda Kutay bana sataşırken kapının aralığından Arya'ya bakıp kapıyı çektim ve lavaboya ilerledim.

"Nereye?" diyerek peşime takıldı Kutay. Parmağımla tabelayı gösterip içeri girdim. Elimi yüzümü yıkayıp uykumu dağıttım. "Erim'den haber var mı?" derken saçlarını düzeltiyordu.

Makineye elimi gösterip peçete aldım ve ellerimle yüzümü kuruladım. "Can Abi'nin orada buluşacağız."

Güldü. "Dövmemek için mi?"

Kafamı salladım. "Arya'nın yanında kal. Sigara içip geleceğim," deyip elimi sildiğim peçeteyi ona attım. Peçeteyi gülerek çöpe attı. O, odaya ilerlerken ben de bahçeye çıkmak için asansöre bindim. Bahçeye çıktığımda sigara paketimden bir dal alıp dudaklarıma yerleştirdim. Ceplerimde çakmağımı arayıp bulamazken, "Siktir ya," diye söylendim. Etrafa göz gezdirip yolun karşısındaki büfe-ye doğru ilerlemeye başladım. Çakmağı alıp hastanenin önüne

doğru yürümeye başladığımda arkamdan gelen sesleri duydum. Sesler biraz daha yaklaştığında o kadını gördüm; Nil Soykan. Elinde çiçek, arkasında birkaç korumayla hastane kapısına ilerliyordu.

Sigarama bakıp, “Seni içmek nasip değilmiş,” diyerek pake-tine geri koydum ve arkamı dönüp Nil Soykan’ın tam karşısına dikildim.

“Yine mi sen?”

Gülümsedim. “Teyzelik görevinizi mi yapmaya geldiniz? Ekibi-niz çok iyi çalışıyor.”

Kaşlarını çatıp bana yaklaştı ve kolumu tuttu. “Sessiz ol!”

“Elinizde çiçekle onu ziyarete geliyorsunuz. Planınız ne? Yüzü-nüze kese kâğıdı mı geçireceksiniz?”

“Hayır.”

“Saat sabahın beşi. Arya kim olduğunuzu sorduğunda ne di-yeceksiniz?” Sinirlenip ne diyeceğini kestiremedi. “Sizi daha önce de burada gördü. O, zeki bir kız. Bir şeylerden şüphelenecektir.” Geri dönecekken bu kez ben onun kolunu tuttum. Korumaların-dan biri de benim kolumu tuttu. Umursamadım. “Ona, karıştırdı-ğınız her şeyi söylemeniz iyi olur. Sırlardan nefret ederim.”

Alayla güldü. “İspiyonlayacak mısın beni?”

Kafamı salladım. “Bir insanın kandırılmasından da, ona boş umut vadedilmesinden de nefret ederim. Sizin ne düşündüğünüz önemli değil, benim ne düşündüğüm önemli, Bayan Soykan,” de-yip kolunu bıraktım. Koruma da kolumu sertçe bıraktı.

Sinirle güldü. “Arya’nın ailesinin katili olan adamın oğlu mu söylüyor bunu bana?”

“Ben oyun çevirmiyorum. O olayın parçası da değilim. İkimiz farklı yerlerdeyiz. Siz ona sahip çıkmayan teyzesisiniz, bense olayı daha sonra öğrenen biriyim. Kendinizi aklamak için beni kullan-maya çalışmayın. Siz daha zararlı çıkarsınız. Arya benim için bir anlam ifade etmiyor. Sadece borcumu ödüyorum.”

Nil Hanım, sinirden kızarmış gözleri ve elindeki çiçeğiyle in-diği lüks arabaya tekrar bindi. Arkamı dönüp gözlerimi kapattım. Araba sesini duyduğumda ses uzaklaşana kadar dinledim. Görüş

açısından çıktığını düşündüğümde yürüyüp banka oturdum. Keşke az önce söylediğim her şey gerçek olsaydı. Bunu gerçekten isterdim. Arya'nın benim için bir anlam ifade etmemesini ve gerçekleri öğrenip bana arkasını döndüğünde hiçbir şey hissetmeyecek olmayı çok isterdim. Bankta kayıp başımı geriye yasladım. Her zaman rolçü bir insan olmuşumdur. Yalan söylemeyi sevmez ama gerektiğinde, tıpkı az önceki gibi yalan söylerken tereddüt etmezdim. Arya'nın benim için bir şey ifade etmediğini söyleyip söylememekte kararsız kalmıştım. 'İfade etmemek' yerine ne koyabilirdim diye düşündüm ama bulamadım. Dediklerime ancak böyle inanırdı.

Arya, bir gün elbet gerçekleri öğrenecekti. O an ne yapacağını bilmiyordum ama bir gerçek vardı ki o da şuydu; o adamın çocuğu olduğum için olmasa bile, her şeyi bilip anlatmadığım için benden nefret edecekti.

Saatlerce o bankta kıpırdamadan öyle kaldım ve düşünmekten uyuyamadım. Güneş, sıcaklığını artırarak ışınlarını gözlerime kadar getirmişti. Gözlerim batıyor ve başım ağrıyordu. Işıkları gözlerimi rahatsız ederken Arya – sanki çıkmış gibi – başka bir konuyla tekrar geldi aklıma. Gözlerimin önüne elimi tuttuğu hali geldi. O an güneşim kapandı. Kaşlarımı çatıp gözlerimi açtığımda Arya yanımda oturmuş, bana bakıyordu. Bu kez güneşi eliyle değil, yanıma oturduğu için gövdesiyle kapatmıştı.

“Burada mı uyudun?” dedi merakla.

Doğrulduğumda belim ağrıyordu ve her yerim tutulmuştu. “Hayır.”

“Canın mı acıyor? Kutay’ı çağırayım mı?”

“Sabahın bu erken saati için fazla konuşkansın, kız çocuğu?”

Mahcup olmuş gibi baktı. “Özür dilerim,” diyerek gözlerini kıpır dudaklarını ısırdı. “Pardon, bir daha demeyeceğim. Üzgünüm,” dedi ve gülümsedi.

Doğrulduğumda güneş yine yüzüme vurmaya başlamıştı. Güneş ışınları Arya'nın arkasından geliyordu ve sanki güneş o gibiydi. Ayağa kalktım. “Taburcu mu oldun?”

Kafasını aşağı yukarı sallayıp ayağa kalktı ve sırt çantasının as-

kılarını tutup bana baktı. Yürümeye başladım. Yine peşimden geldi. Otobüs durağında yanımda durdu. Binmemiz gereken otobüs geldiğinde kolundan tutarak önce onu bindirdim. İkimizin parasını ödedim ve boş koltuklara yan yana oturduk. Telefonumla ilgilenirken sürekli bana baktı. Kaşlarımı çattım ama ona bakmadım. Eminönü'ne gelince ayağa kalkıp kapiya ilerledim. Yine peşıme takıldı. Otobüsten indiğimizde saat erken olduğu için etraf her zamanki gibi sakindi. Yan yana yürürken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Bunu o kadar kısık sesle yapıyordu ki ona kulak kabartmasam duymazdım. Son Feci Bisiklet'in bir şarkısını söylüyordu. Şarkının ritmiyle adım attığı için biraz arkamda kalmıştı. Ona bakmasam bile görüyordum onu. Gözüm hep üzerindeydi.

Galata'ya giden yolu aşır sokağa girdiğimizde sokak yine fotoğraf çektiren insanlarla doluydu. Kapının önüne gelince ceketinin cebindeki zıppoyu çıkarıp bana uzattı. Elindekini görünce kaşlarım çatıldı. "Nereden buldun?" diye sordum elinden alırken.

Mahcupça gülümsedi. "Dün, sen bana su verirken cebinden aldım. Korktuğum şeyin sahibinin sen olduğunu düşündüğümde rahatladığımı hissettim. İzin istemeden aldığım için özür dilerim."

Can Abi'yle çay içerken Erim teşrif etti. Can Abi kalktı ve elini omzuma koydu. "Gözüm üzerinizde. Ne derdiniz varsa adam gibi konuşarak çözün," deyip içeri geçtiğinde Erim oturacakken ben ayağa kalktım. İkimiz de ayakta dikildik. "Sence çevrendeki insanlar neden Arya'dan hoşlandığını düşünüyor olabilir, Erim?"

Güldü. "Ooo, ismimle hitap ettiğine göre alaysız bir konu. Ciddi olayım mı?"

"Lütfen," deyip arkamdaki masaya yaslandım.

"Bu konu neden dikkatini çekiyor? Kuzenime âşık mısın?"

Ellerimle masayı kavradım. "Sorumun cevabını verdiğinde, ben de senin soruna cevap vereceğim."

Yüzü ciddileşti. "Harbi ciddisin!"

"Ben hep ciddiyim," dedim.

“Her neyse. O, benim kuzenim. Nerede, ne yapıyor merak ediyorum. Emir ve Deniz’e soruyorum. Ne olmuş?”

“Merak ediyorsan kimseye zararı olmadan yap.”

“Kime zararım olmuş?” diye sordu.

“Salak değilsin, Erim. Etrafında olup bitenlerin gayet farkındasın.”

“Deniz konusunu diyorsan o kız benim kardeşim gibi. Ona hiçbir zaman o gözle bakmadım. Üstelik abisi de yakın arkadaşım,” dedi.

“O gözle bakmıyorsan kızı, kız kardeşin gibi sahiplenecek ve yerden yere vurmamaya da dikkat edeceksin. Kızın seni sevdiğini bile bile en yakın arkadaşını sürekli sormak hangi akla hizmet?”

“Öyle anlayacağını düşünmemiştim. Her seferinde şakaya vuruyordum.”

“Yeterince vuramamışsın demek ki!”

Kaşlarını çattı. “Kavga mı edelim?”

Gülümsedim. “İstersen edelim ama ilk sen vur. Benim sözüm var.”

“Sorumun cevabını alayım,” dedi.

“Annenle konuşmuyor musunuz?”

“Geçelim mi buraları? Annemle bu konuda konuşmadığımızı biliyorsun. Aynı tarafta değiliz.”

Kafamı salladım. Erim, o kavgamızdan beri annesiyle pek anlaşamıyordu. Demek ki Arya’dan sonra daha da uzaklaşmışlardı. “Hangi seçeneği isterdin?” dedim.

Güldü. “Bana göre hareket etmeyeceğini biliyoruz. Neden konuşuyoruz ki?”

Omuz silktim. “Merak ediyorum.”

Düşünmeden cevap verdi. “Âşık olmanı isterdim. Seni seviyor olabilirim ama adamlığından şüphem yok. Ona şu an bile çok iyi bakıyorsun. Ama gerçekler gün yüzüne çıktığında ikiniz de acı çekeceksiniz, orası ayrı.”

“Eyvallah,” deyip doğruldum. “Sorunun cevabından emin olduğumda sana söylerim ama onu sevdiğim kesin.”

“Aranızı bozan kötü adam olmayacağım. Benim derdim sen değilsin.”

Gözlerimi devirdim. “Benim derdim de sen değilsin. Karşıma çıkma yeter,” deyip içeri girdim.

#32. Sana Güvenmiştim

'Onun için aynı pencereden bakmak önemliydi, bense karşı pencereden onu daha iyi görebilmeyi tercih ederdim hep.'

Arya Erçetin

Bazı şarkılar vardır, neden yazıldığı bilinmez ama sanki sizin için yazılmış gibidir. Bazı şarkılar vardır ve kısık sesle dinlenilmeyi talep eder sizden. Buram buram acı kokan satırının herkesçe duyulmasını istemez. Duymakla duymamak arasındaki o sesle dinlenilmesi gereken şarkılar vardır. Sen mi sesli düşünüyorsun, şarkıcı mı söylüyor fark edemeyeceğın...

Yağmurlu havaları sevmezdim ama yağmuru izlemek bazen iyi gelirdi. Cam kenarına oturmuş, yağmuru izlerken Elma şekeri kucağımda uyuyordu. ikolatalı sütümü içmemiştim. Telefonumdan kısık sesli bir müzik sızıyordu. Hayatımdaki en sakin dakikalardan biri olduğunu düşündüm. Cama vuran yağmur damlalarının arkasından görünen manzara bu dünya üzerinde sevdiğim birkaç şeyden biriydi. İçeri girebilmek için yağmura rağmen sıra

olmuş insanlar ve hiçbir şeyden etkilenmiyormuş gibi duran Galata Kulesi... Birçok kez yandığını, bu yüzden çok zarar gördüğünü biliyordum yine de dik duruşuna hayrandım. Acaba ben de öyle duruyor muydum? Sanmıyorum ama Ulaş öyle duruyordu.

Dışarıdan bakıldığında oldukça havalı, karizmatik ve yakışıklı görünüyordu. Farklı bir havası vardı. Kendini beğenmiş bir tip olduğu bile düşünülebilirdi. Okula muhabbet için giden serserinin teki olduğunu da söyleyebilirdiniz. Ama öyle değildi. Kendini beğenmiş değildi ancak çok mütevazı biri de değildi. Kendini, ne olduğundan büyük bir kalıba koyuyordu ne de küçük. Neyse oydu. Ulaş'tı işte.

İnsanlar konuşurken dinlerdi ve çok konuşmazdı. Zeki biriydi, serseri değildi. Umursamaz gibi duran görünüşü ise aldatmacaydı. Hiç derdi yokmuş gibi duruyordu ama olduğunu hissediyordum. Hissettiklerimden daha ağır bir şey var gibiydi. Bunun olmasını istemiyordum. O güçlü biriydi, yine de his dediğimiz şeyi alıp silkeleyemiyor, söz geçiremiyorduk ve umursamamak elde değildi. Onun da canının benim kadar yandığını düşünmek bile kendime işkence etmek gibiydi. Sanırım canım sıkılınca bunu düşünüp kendime acı verebilirdim, çünkü aptaldım.

Kapım çalınca yerimde sıçradım. Elma Şekeri rahatsız olup kafasını kaldırdı. Şarkıyı kapatıp onu kucağıma aldım. Tekrar uyuması için tüylerini okşarken kapıyı açmaya gittim. Kapıyı açtığımda karşımda Simge'yi görmeyi beklemiyordum. Önce bana, ardından kucağımdaki Elma Şekeri'ne baktı. "Arya, Ulaş'la komşu olduğunuzu bilmiyordum," dedi şaşırarak.

"Onunla burada tanıştık," dedim.

"Ulaş evde olduğunu söyledi ama evde değil. Telefonlarımı da açmıyor. Evden çıktığını gördün mü?"

Kafamı iki yana salladım. "Onu en son dün gördüm."

Kaşları kalktı. Şaşırmıştı sanırım. Belki de bizi çok yakın sanıyordu. Yakın sayılır mıydık bilmiyorum ama ben kendimi ona yakın hissetsem bile onun için çok yakın değildik.

"Allah Allah! Nereye gitti o zaman?"

"Ben de merak ettim. Kötü bir şeyi yoktur değil mi?"

Simge'yi orada bırakıp Elma Şekeri'ni odama götürdüm ve onu yatağıma yatırıp telefonumu aldım. Kapiya geri döndüğümde Ulaş'ı arıyordum. Simge beni izliyordu.

"Onu mu arıyorsun? Ben de aradım, açmıyor," dedi.

"Eğer telefonuna bakıyorsa açacaktır," dedim. Onu genelde başım belada olunca aradığımdan ben aradığımda eğer görüyorsa açar diye düşünmüştüm.

"Yakın olmadığınızı sanıyordum?" dedi imayla.

Kaşlarımı çattım. "Bu, öyle bir şey değil."

O sırada telefon açıldı. "Efendim?" dedi uykudan yeni uyanmış gibi.

"Neredesin?"

"Evdeyim. Bir şey mi oldu, kız çocuğu?"

"Hayır, iyiyim. Simge burada," dediğimde önce bir sessizlik oldu, ardından karşı dairenin kapısı açıldı. Göz göze geldik. Telefonu sallayıp kapattığında Simge bir ona bir bana bakıyordu.

"Kusura bakma, uyuyakalmışım," dedi Simge'ye bakarak. Gözlerine gelen saçlarını kenara itti. Bunu yaparken çok güzeldi.

Simge bana teşekkür edip Ulaş'a doğru ilerledi ve, "Konuşacağız seninle," dedi yine imayla. Ardından içeri girdi.

Ulaş, "Sağ ol, kız çocuğu," deyip elini kaldırdı.

Gülümsedim. "Rica ederim." İçeri girip kapıyı kapattığımda kapım tekrar çaldı. Kaşlarımı kaldırıp kapıyı açtım.

Esra heyecanla bana sarıldı. "Selaaam! Özledim seniiii!"

Ben de ona sarıldım. "Ben de seni özledim." Ev arkadaşlarıyla problemleri olduğu için çok sık gelememişti buraya. Bu yüzden birkaç gündür pek sık görüşmemiştik.

"Simge gelmiş. Arabasını gördüm aşağıda," deyip içeri girdi.

Ben de peşine takıldım. "Evet gördüm. Bir şey içer misin?"

Koltuğa oturup beni yanına çekti. "Boş ver şimdi bunları. Neler oldu, anlat hemen." Gülümsedim. "Pek bir şey olmadı. Deniz benimle konuşmuyor."

"Biliyorum, Bahadır söyledi."

Omuz silktim. "Başka da bir şey olmadı."

"Simge'yi ne zaman gördün? Ne zaman geldi? Hem niye gelmiş acaba?"

Sesindeki ima elle tutulur cinstendi. "Az önce geldi. Ulaş uyuyakalmış. O da evde yok sanıp bana sordu."

Kaşı kalktı şüpheyle. "Arayamıyor muymuş? Uyuyakaldığını nereden biliyorsunuz?"

"Aramış ama Ulaş açmamış. Daha sonra ben aradığımda açtı. Sesi uykuluydu. Sonra kendisi de söyledi zaten."

"Oha! Neden senin aramanı cevaplıyor da Simge'nin aramasını cevaplamıyor? Küsmüşler mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Ulaş ona evde olduğunu söylemiş. Daha önceden konuşmuşlar."

Gözlerini devirdi. "Sinsirella."

Gülerek ayağa kalktım. "Ulaş'la arkadaş oldukları için o kızı sevebileceğimi düşünmüştüm. Çay içer misin?"

Kafasını salladı ve, "Olur," deyip peşime takıldı.

"O kızla Ulaş'ın arkadaşlığı liseye dayanıyor. Bilirsin, arkadaşlar atsan atılmaz satsan satılmaz. Bence Ulaş'ın durumu bu. Simge'yi çok da seviyor gibi gelmiyor bana. Ya da ben kızı sevmediğimden öyle hissediyorum."

Çaydanlığa su koyduğum sırada, "Oha!" diye bağırdı.

Elimdeki çaydanlık sallandı ve suyun birazını lavaboya döktüm. "Ne oldu?" deyip ona döndüğümde heyecanla bana bakıyordu.

"O zaman Ulaş, seni hızlı aramalarına alıp Simge'yi almamış mı? Allah'ım, resmen işaret üzerine işaret geliyor."

Çaydanlığı ocağın üzerine koyup ona baktım. "Anlamadım?"

"Ya diyorum ki, Ulaş uyurken telefonunu rahatsız etme moduna alıyor. Yani sadece hızlı aramalara kayıtlı kişiler aradığında çalıyor telefonu. Simge aradığında açmıyorsa demek ki Simge kayıtlı değil ama sen kayıtlısın." Gözlerimi birkaç kez kırıştırtıp bön bön ona bakarken gülüyordu. "Simge'ye anlatsın da durumu, o da gitsin Aslı'ya söylesin. Ay resmen içimin yağları eridi," deyip

gülerken ellerini yanaklarıma koydu. "Arya, bu iyi bir şey balım, farkında mısın?"

Burukça gülümsedim. "Ulaş hastanede kaldığında Aslı onunla buluşmak istiyordu ama o gidemezdi. Bu yüzden beni Aslı'nın yanına gönderdi. Yani sandığımız gibi bir şey değil. Başım beladan kurtulmuyor. Bu yüzden hızlı arama listesindeyimdir."

Kaşlarını çattı. "Ulaş mı gönderdi seni? Ulaş? Neden seni gönderdi ki?"

Omuz silktim. "Anlamadım. Aslı'ya 'beni Ulaş gönderdi' dememi istedi. Dedim ve kız bir şey demeden gitti. Hiçbir şey anlamadım."

"Ulaş anlaşılması zor biri ama seni eski sevgilisinin yanına gönderecek biri de değil. İlk başta kız olduğun için göndermez seni. Bu işte başka bir şey var ama sırf başın dertten kurtulmuyor diye de seni hızlı aramalarına almış olamaz. Basbayağı sana önem veriyor. Buna kalıbımı basarım," deyip yanağını sıktı.

"Sana da önem veriyor," deyip ocağı yaktım.

Sandalye çekip oturdu. "Evet ama bana iki karanfil vermiyor."

Elimi kâküllerimin altına sokup alnımı kaşıdım. "Bilmiyorum. Onun ne yaptığını ve ne hissettiğini anlamak çok zor."

"İşte buna katılıyorum," dediğinde telefonu çaldı. Aramayı cevaplarırken kaşlarını çattı.

"Aşkım o sinsirella neden sizin eve gelmiş? Hayır, Simge'den bahsediyorum... Orası bir erkek evi, ben nasıl sen yokken geliyorsam o da gelmemeli. Neyse, gelince Ulaş'tan öğrenirsin... Aşkım, biz marul tarafındayız farkında mısın? Bulgur, hiçbir zaman umut vadetmedi biliyorsun... Yaaaa! Seni seviyorum. Tamam o zaman. Öpüldün," deyip kapattığında ona garip garip bakıyordum.

"Bahadır alışveriş mi yapıyor?" dediğimde kahkaha attı.

"Hayır. Onlar ship isimleri. Marul, sen ve Ulaş. Bulgur, Burcu ve Ulaş. Aslında Arul ile Ulbur'du ama Bahadır olaya mizah katınca bu hale geldi. Bence çok hoş!" dediğinde yanaklarımın kızardığını hissettim. "Burcu yakın arkadaşım olabilir ama Ulaş da öyle. Ulaş, Burcu'ya karşı hiçbir şey hissetmiyor. Arkadaşımı bu

yüzden destekleyemem. Vazgeçmesi gerekiyor. Dolayısıyla bulgur, bir gelecek vadetmiyor maalesef. Ama marulda işaret üstüne işaret alıyorum.”

Gülümsedim. “Bahadır ship yapacak birine benzemiyor. Gerçekten birbirinizi çok seviyorsunuz.”

Öyle bir gülümsedi ki Esra’nın Bahadır’ı çok sevdiğini bir kez daha gözlerimle gördüm. “O, benim için bunları dinliyor. Ben de onun için maç izliyorum. Birbirimizi mutlu eden şeyleri birlikte yapıyoruz ve iki katı mutlu oluyoruz... Aşkım kabardı sanırım. Neyse. Konumuz marul,” deyip ocağın altını kapattı ve elimden tuttu. “Hadi gidiyoruz.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum peşinden sürüklenirken.

Yüzünde oyunbozan bir sırıtış peyda oldu. “Bahadır’ın son iki dersi kaldı. Acıktığını söyledi. Ona yemek yapmalıyım.”

“Bence bunu yapmamalıyız. Belki konuşacakları vardır.”

Gözlerini devirdi. “Simge’den bahsediyoruz. Ne kadar dolu konuşabilir ki?” deyip kapıdan anahtarımı aldı. Beni evden çıkardı ve kapıyı çekti.

Omuzlarımdan tutup beni diğer kapıya doğru iterken, “Bunu yapmamalıyız,” deyip duruyordum.

“Ablanı dinle,” dedi gülerek. O sırada Ulaş kapıyı açtı. Kaşlarını kaldırıp ikimize baktı. Esra kolumdan tutup, “Bahadır açmış. Ona yemek yapmaya geldim,” diyerek içeri daldı.

Mutfığa girdiğimizde Simge bir yandan kahve içiyor, bir yandan da telefonuna bakıyordu. Bizi görünce Esra’ya bakıp, “Selam,” dedi.

Birbirlerini sevmedikleri belli oluyordu. Esra, “Kaynanam cidden beni seviyor. Kahve içer miyiz, Arya?” dedi.

Ulaş, “O, kahve içmez,” diyerek Simge’nin çaprazına oturdu.

Esra, beni Ulaş’ın yanındaki ve Simge’nin karşısındaki sandalyeye oturttuğunda ona bakıyordum. Gidip kendine kahve hazırlarken Ulaş’a baktım. Elini buzdolabına uzatıp içinden meyve suyu çıkardı ve tezgâha uzanıp üzerinden bir bardak aldı. Meyve suyu doldurduğu bardağı kaloriferin üzerine koyup kendi bardağına uzandı.

Esra, Ulaş'ın karşısına oturduğunda, "Neden kaloriferin üzerine koydun?" diye sordu.

Ulaş istifini bozmadan, "Isınması için," dedi.

Üçümüz birlikte Ulaş'a baktık. Sonra Esra ve Simge bana baktılar. Utanarak bakışlarımı masaya çevirdim.

"Arya çocuk mu? Niye ona çocuğun gibi davranıyorsun?" dedi Simge alayla.

Ulaş, "Birine nasıl davranmak istiyorsam öyle davranırım," deyip meyve suyunu önüme bıraktı.

İçesim kaçmıştı. Gözlerimi kısarak Simge'ye baktım. "Yemek yapmaya mı geldin?" deyip sadece Esra'yla ilgilendi.

'Bakışlarımla bardağı kırabilsem de sinirimi çıkarsam şu kızıdan' diye düşündüm.

"Evet. Arya da bana yardım eder diyordum," dediğinde ikisi de bana baktılar.

Ne yapacağımı bilemeyip gülümsedim.

"Bari el kadar kızı alet etme kendine" diye araya girdi Simge.

"O ne demek şimdi? Sen kendini ne sanıyorsun acaba? Sana mı hesap vereceğiz biz. Kendinle karıştırma beni. Ben kimseyi kukla olarak kullanmıyorum," dedi Esra.

Birbirlerinden hiç hazzetmedikleri ortadaydı. Ben de Simge'ye kanım kaydadı desem yalan olurdu. Ulaş'a baktım. O da Esra'ya bakıyordu.

"Ben kimin kuklasıyım. Pardon?" dedi Simge.

Esra gözlerini kıstı. "Aslı için Ulaş'ın peşinde dolandığını bilmiyoruz sanki."

Ulaş, "Esra tamam," diyerek araya girdi.

"Arkadaşına söyle, insanlarla nasıl konuşulacağını öğrensın o zaman," diye söylendi Esra.

Ulaş Simge'ye baktığında Simge ayağa kalktı. "Öyle olsun, Ulaş," dedi sitemle.

Ulaş kaşlarını çattı. "Seni uyarmıştım," dedi düz bir tonda.

Simge kapıyı sertçe çekip evi terk etti. Esra söylenerek ayağa

kalkıp dolabı açtığında Ulaş'ı izliyordum. "Özür dilerim," dediğim-
de bana baktı.

"Sen neden özür diliyorsun? Özür dilemesi gereken kişi gitti.
Ben, onun adına senden özür diliyorum, kız çocuğu."

"Aynen, özür dilemesi gereken kişi oydu," deyip Ulaş'a döndü
Esra. "Şu kızla nasıl arkadaş olabiliyorsun, cidden anlamıyorum."

Ulaş kalkıp bardakları toplarken, "Arkadaşlarımı sana sorarak
mı seçmem gerekirdi?" diye sordu.

Esra gözlerini devirdi. "Gıcık," diyerek yemek malzemelerini
dolaptan çıkardı.

Ayağa kalktım. "Ben ne yapmalıyım?"

Patatesleri bana uzattı. "Bunları soyabilirsin."

Patatesleri alıp yıkamaya başladım. Esra'nın verdiği kabın içi-
ne koyup bir bıçak aldım. Soymaya başlayacakken Ulaş, elimdeki
bıçağı alıp yerine meyve bıçağı verdi. Teşekkür edip patatesleri
soymaya başladım. Ulaş mutfağı terk etmişti. Esra'nın bana ver-
diği görevleri bitirdiğimde bu kez salona gidip film seçmemi iste-
di. Kâküllerimi düzelterek salona gittim. Ulaş televizyon izliyordu.
Ben içeri girince oturuşunu düzeltti. Ona gülümseyip bir sürü DVD
yerleştirilmiş olan rafa ilerledim. "Bakabilir miyim? Esra film seç-

Cümlemi tamamlamama izin vermeden, "Açıklamana yapma-
na gerek yok. Bakabilirsin," deyip tekrar televizyona döndü.

Kafamı sallayıp DVD'lerin sırasını bozmadan filmlere bakma-
ya başladım. "Esra! Ne tür bir film seçmem gerekiyor?" diye ses-
lendim.

"Takıl kafana göre," diye bağırdı.

Ulaş, o bağırınca yüzünü eksitti. "Muhtemelen seçtiğin her
filmi izlemiş olacak. Çoğunu o verdi," deyip koltuğa uzandı.

"Yatağında uzanmalısın. Gün boyunca boynunu çok eğik tu-
tuyorsun," dedim.

Gözlerini üzerime dikti ama bir şey demedi. Utanarak önüme
geri döndüm. Kararsız bir insandım. Bu yüzden, bu kadar seçenek
varken aralarından film seçmem zordu.

"Nasılsın?"

Kafamı Ulaş'a çevirdim. Bana bakıyordu ama bana bakmıyor, beni görüyor gibiydi. Sanırım dünden bahsediyordu. "İyi değilim ama iyi olacağım," deyip gülümsedim burukça.

"Hiç değilse umudun var."

Kafamı salladım. "Her zaman umut yok mudur?"

"Hangi pencereden baktığına göre değişir."

Omzumu rafa yaslayıp ona bakmaya devam ettim. "Benimle aynı pencereden bakmanı isterdim." Kaşı kalktığında yanaklarım kızardı. "Şey... yani şey anlamında dedim... umutlu olman anlamında." Bana güldüğünde şaşırdım. Ulaş, bana gülmüştü! Gözlerimi kırıştırtarak onu izledim.

"Ne demek istediğini anlamıştım, kız çocuğu," deyip doğruldu ve salondan çıktı.

Aptal olduğum için mi terk etmişti salonu? Kafama vurduğumda, ayarını kaçırdığım için kafam acıdı ve vurduğum yeri ovuşturdum.

Ulaş, elinde bir defterle geri döndü ve koltuğa oturup defteri bana uzattı. "Benim notlarım. Test çözerken açık tut. Formülleri ezberleyince ihtiyacın olmayacaktır."

Defteri alıp açtığımda hafif eğik olan güzel bir yazıyla yazılmış notlar ve formüller gördüm. Sayfalar formül açıklamalarıyla doluydu. Yazısı çizim gibi duruyordu. "Teşekkür ederim," deyip kocaman bir gülümsemeyle ona baktım.

"Ona iyi bak, çünkü temelli vermiyorum."

"Çok iyi bakacağım," deyip sayfaları karıştırmaya devam ettim. Defterin içinden bir kâğıt Ulaş'ın kucağına düştü. Kâğıtta karalamalar vardı. Kâğıdı katlayıp cebine koydu. "Yazın çok güzel," dedim formülleri incelerken.

"Çizim yapmak el alışkanlığı oluyor bir süre sonra. Bu yüzden yazı yazarken de resim çiziyormuş gözüyle bakıyorsun olaya."

"Her şeyi çizebilir misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Kusursuz şeyleri çizmem. Kusursuzluk Allah'a mahsustur. Kusurlu şeyleri çizmek daha basit ve hayal gücüne dayalıdır. Bu yüzden insanları değil, binaları çiziyorum."

“İnsanlar da kusurludur. Neden insanları çizmiyorsun?”

“Hayır. Hiçbir insan kusurlu değildir. Sadece birbirlerinden farklıdır. İnsanoğlu, gözüne hoş gelmeyen şeylere ‘kusur’ der. Kusurlar değişir. Kimine göre bir çil bile kusur olurken, kimine göre bu güzel bir detaydır. Yani insanlar hem kusursuz hem birbirinden farklıdır ama benim gözümde hemen hemen hepsi aynıdır. Bu yüzden çizme gereği duymam. Canlıların hepsi böyle. Sadece insanların yaptıkları şeyler kusurlu olur, çünkü yapılan nesnenin belli bir amacı vardır. Lamba ışık içindir ve eğer çalışmıyorsa ona kusurlu dersin. Ona verilen tek görev budur çünkü. Senin bahsettiğin şeyse mükemmellik. Çok güzel şeyleri çizmem.”

“Anladım. İnsan çizmiyorsun.”

Gülümsedi. “İnsan çiziyorum, kız çocuğu ama sadece mükemmel gördüklerimi. Bu, çizen kişiyle ilgili. Her insan gözümde kusursuzdur ama gözümde mükemmel olanlar çok azdır.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Çok güzel şeyleri çizmediğini söylemiştin?”

Kafasını salladı. “Evet, çizmiyorum.” Ona, anlamadığımı oldukça açık bir şekilde belli ederek baktım. Bileğimden tutup beni odasına götürdü. Birkaç tane çizim tüpünü karıştırdı. “İnsanı insan yapan aklıdır. Bir insanı çizmek için fiziksel özellikleri gerekmez,” deyip tüplerden birini eline alıp kapağını açtı ve içindeki kâğıtları çıkardı. İçlerinden birini masasına açtığında resme baktım. Bir kadın ve adam vardı. Kadın çok güzeldi ama adamın yüzü görünmüyordu. Adam kadının saçlarından öpüyordu. Bu yüzden, kadının saçları adamın yüzünü kapatmıştı. Etraflarında karanfiller, dalgalar ve kâğıttan uçak vardı. “Canan Ablam,” dedi. Ona baktım. O, resme bakıyordu. “Mükemmel insanları çizmem ama o, hayatta olmadığı için büyüünün bozulmayacağını düşündüm. Can Abi de gözümdeki mükemmel insanlardan biri. Bu yüzden yüzü yok. Karanfiller annemi, deniz beni temsil ediyor. Canan Ablam denize benzediğimi söylerdi, gelgitlerim olduğunu ama her halimle huzur verdiğimi, insanı rahatlattığımı. Kâğıttan uçak, onun gitmesini temsil ediyor. Mükemmel insanları çiziyorum ama kendilerini değil. Onları onlar yapan şeyleri çizmeye çalışıyorum. Çizdiğim kişiyi sadece onu tanıyanlar anlıyor zaten. O kişinin ay-

nısını çizmek büyüünün bozulacağı hissini yaratıyor üzerimde.”

“Ne zamandır böyle hissediyorsun?” diye sordum. Soruma şaşırdı ve bu kez duygularını saklamadı. Biraz bekledi. “Cevaplamak zorunda-”

Derin bir nefes alıp devam etti. “Öldüğünden beri. Öleceğini biliyorduk. Onu her zaman iyi haliyle hatırlamak istedim.”

Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde burnumu çektim. “Ben de öyle isterdim.”

Ulaş Tütüncü

Esra, yemeği pişirdiğini söylediğinde Arya’nın fizik sorularını cevaplıyordum. Esra salona girip Arya’nın yanına oturdu ve masanın üzerindeki DVD’yi eline alıp, “Ben bunu çok severim ya. Yüz kere falan izledim,” diyerek güldü. Sonra Arya’ya bakıp, “Bir daha izleriz,” dedi.

Soruya bakarken, “Ben demiştim,” diyerek doğru cevabı işaretledim.

Arya bana bakıp, “Nasıl yaptın, anlamadım?” dedi mahcupça.

Kalemimle kâküllerini yavaşça indirip kaldırdım. “Sadece gözlerin değil, kulakların da bende olsun.”

Yanakları pembeleşirken Esra araya girdi. “Ne çalışıyorsunuz?” deyip kitabı kendi önüne çevirdiği.

Sırtımı sandalyeye yasladım. Nikotin ihtiyacım, belimden beynime doğru bir ürperti şeklinde kendini hatırlattı. Ayağa kalkıp balkona ilerledim. Balkondaki sandalyeye oturup kül tablasını önüme çektim ve bir sigara yaktım. Akşamın loş ışığında sigaranın nahoş kızılığı içi ısıtan cinsten olsa da huzursuz ediyordu beni. Öyle ki normal bir gün geçirmek tuhafıma gider olmuştu. Cebimdeki telefonu çıkarıp masanın üzerine bıraktığımda ekranım bir anlığına aydınlanıp kısa bir süre sonra karardı. Saat 18.23 olmuştu. Arya’ya iki saattir ders anlatıyorum demektir bu. Bahadır birazdan gelirdi. Gözlerimi kapattım. Masa titrediğinde gözlerim açıp telefonuma baktım. Mesaj gelmişti.

Gönderen: Bahadır

‘Bir şey lazım mı? Lazımsa marketten kola da al, canım çok çekti. Teşekkürler yavrum. Rica ederim.’

Gözlerimi devirip onu aradığımda telefonu anında açtı. “Efendim, yavrum?”

“Kendin niye almıyorsun lan! Uşağın mı var?”

“Oğlum, ben otobüsteyim ve kapıyla birlikte geliyorum. Bildiğin bütünleştirm kapıyla. Halim yok markete gitmeye.”

O hali gözümde canlanınca güldüm. “Niye almadın Argun’dan arabayı?”

“Her gün her gün olmaz o.”

Kafamı salladım. “İyi. Benim de sigaram bitmek üzere. Alırım şimdi.”

“Var ya, sen adamsın. Adamlık kitabını versinler eline, iki saniyede yazarsın.”

“Uzatma, tamam.”

Sigara paketimi ve çakmağımı alıp ayağa kalktım. Mutfağa geçtiğimde Arya, Esra’ya sofraya yardım ediyordu. “Bir şey lazım mı?” diye sordum.

Arya önce bana, ardından Esra’ya baktı. Komut bekleyen kedilere benziyordu bu haliyle. Esra, “Çamaşır suyu ve cif istiyorum,” dedi.

“Adelesi mi var?”

Kafasını salladı. “Evet,” dedi ve Arya’yı yanıma ittirdi. “Arya da seninle gelsin. O, benim ne istediğimi biliyor.”

Kafamı sallayıp kapıya ilerlediğimde Arya peşimden geldi. Ayakkabılarımı giyip basamakları yavaşça indim. Ağır kapıyı açıp sırtımı yasladım ve Arya’yı bekledim. Kâküllerini düzelterek önümden geçti ve beni bekledi. Ona doğru yürüdüm. Yana yan geldiğimizde yürümeye başladı. Mahallenin sonundaki markete yürüdük.

Markete girdiğimizde peşimde dolanıyor, önce etrafa daha sonra bana bakıyordu. Abur cubur ve kola alıp temizlik malzemelerinin olduğu reyona girdim. Arya’nın, rafın önünde eğilip şişelerin üzerini okurken oldukça ciddi bir yüz ifadesi vardı. Gü-lümsememi durduramayıp kafamı başka bir yere çevirdim. Kucağındakileri elimdeki sepete koyup bana baktı.

“Bu kadardı sanırım,” dedi.

Düz bir ifadeyle kafamı salladım. Oyuncak bölümünün önünden geçerken merakla raflara bakıp ayıcıklara dokunarak yanından geçiyordu. Peşimden gelmeyince duraksayıp ona baktım. En sondaki büyük ayıcığın önünde dikiliyordu. Bir ayıcığa bir bana baktı, daha sonra hızlı adımlarla yanıma geldi. Eşyaları kasadan geçirip poşetledikten sonra çıktım marketten. Geride kalmıştı. Arkamdan ses gelmeyince kafamı çevirdim ama yoktu. Etrafıma bakarken birden önümde belirdi. Kaşlarımı çattım. “Ne yapıyorsun, kız çocuğu?”

Omuz silkti. “Hiçbir şey. Arkanda olmadığımı nasıl anladın?”

“Sessizlikten.”

Gözlerini kırptırdı. “Hep sessiz yürürüm.”

“Hayır, yürürken mırıldanıyorsun.”

Bir süre öylece gözlerime bakakaldı.

Arya Erçetin

Hayata baktığınız pencere sürekli değişir. O olaydan bu yana tek bakış açım, ‘ateşten kaç’ felsefesi idi ama kendimden nasıl kaçacaktım, bunu hiç düşünmemiştim. Bir insan kendinden kaçabilir mi? Kaçabilirim sanmıştım; ta ki Suna Anne’nin gözlerine bakana kadar. Onun gözlerinde kendimi görmüştüm. O an kaçamayacağımı anlamıştım. Şimdi Ulaş’ın gözlerine baktığımda kendi yansımamı görünce aklıma gelen ilk şey bu oldu. Bu, Ulaş’ın gözlerine ilk bakışım değildi ama neden şimdi bu gelmişti aklıma? Ben... ateşe mi gidiyordum? Ondan mı aklıma geldi, bilmiyordum.

“Ulaş.”

“Efendim,” dedi gözlerime bakarak.

“İnanıyorum ki bir gün gökyüzünde yürüyeceğiz, bulutların içinde. O zamana kadar asfalt yolda düşmemeye çalış. Ben düştüğümde sen beni tutarsın ama sen düştüğünde ben seni tutamam. Ama söz veriyorum, düştüğün yerde yanına uzanıp hep yanında olacağım,” dedim.

Telefonum çaldığında göz kontağını kesen ben oldum. Telefonumu cebimden çıkardığımda ürperdim. Kenan Amca arıyordu.

Beni sık sık aramazdı. Bu saatte hiç aramazdı. Ulaş'a bakıp ardından merakla telefonu cevapladım. "Efendim?"

"Arya? Nasılsın?" Sesi normal geliyordu.

"İyiym Kenan Amca. Bir sorun mu var?"

"Hayır. Hayır yok. Yalnız mısın? Kim var yanında?"

Kaşlarımı çattım. Daha önce yanımda kim olduğunu hiç sormamıştı. "Ulaş var. Neden soruyorsun?"

"Dışarıda mısın?"

"E-evet ama eve gidiyordum. Bir şey mi var? Sen bunları sormazdın?"

"Hayır canım, bir şey yok. Sadece seni merak ettim. Eve gidince bana haber ver olur mu?"

"Tamam," dedim.

"Görüşürüz."

"Kenan Amca?" dedim kapatmadan önce.

"Efendim?"

Elim titriyordu. "Benden bir şey saklamıyorsun değil mi?"

"Hayır. Dikkatlice eve git ve kendine iyi bak," deyip telefonu kapattı.

Kapanan telefona bakakaldığımda Ulaş, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kafamı çevirip ona baktım. "Kenan Amca. Bizim holdingin avukatı."

"Biliyorum," dedi kafasını sallayarak.

Ben de kafamı salladım. Babasıyla babam arkadaşlardı. Bilmesi doğaldı. "Tuhaf konuştu. Normalde yanımda kim olduğunu sormaz."

Kaşlarını çatarak yanıma geldi ve eliyle yanağını sildi. "Neden ağlıyorsun?"

İrkilerek bir adım geri gittim ve gözlerimi sildiğimde parmaklarım ıslandı. Gözlerimi kapattım.

Telefonum çaldığında ekrandaki 'Kenan Amca' yazısıyla gülümseyip telefonu açtım. "Beni almaya mı geliyorsun?" dedim heyecanla.

“Hayır canım. Yanında kim var?”

Omuzlarım düştü. “Hiç kimse. Tek başımayım” dedim. Sesim titremiştir.

“Odandasın değil mi? Suna Hanım nerede?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. İşleri vardır. İlgilenmesi gereken tek çocuk ben değilim, biliyorsun.”

“Biliyorum canım. Şimdi Suna Hanım’ın yanına git ve telefonu ona ver, tamam mı?” dedi.

Kafamı sallayıp odadan çıktım ve Suna Anne’nin yanına gittim. “Kuzucuğum,” dedi beni görünce.

Telefonu ona uzattım. “Kenan Amca’m seninle konuşmak istiyor.”

Şaşırsa da hemen toparlanıp telefonu elimden aldı ve bana baktı. Özel konuşacaklarını anlayıp uzaklaştım. Odama gireceken, “Ne?” dediğini duyup kapının kenarına saklandım ve onu dinledim. “Nasıl bulmuşlar? Ne yapacağım? Henüz on sekiz olmadı. Tek başına dışarıda ne yapacak? Kendine bakamaz o,” dedi ağlayarak.

Beni kim bulmuştu? Ailemin katilleri mi? Beni de mi öldüreceklerdi? Ölmekten korkmuyordum. Arkamda bırakacağım tek kişi Suna Anne’mdi. Kenan Amca atlatırdı biliyorum ama Suna Anne’m çok ağlardı. Gözlerim dolunca odama girip yatağıma uzandım.

İki kolum tutulunca gözlerimi açtım. Ulaş bana endişeyle bakıyordu. “İyi misin?”

Ona cevap veremeden telefonum yine çaldı. Kenan Amca yine arıyordu. Ellerim titreyerek korkuyla açtım. Ses yoktu. “Alo?” dediğimde yine ses gelmedi. Korkuyla Ulaş’a bakarken Kenan Amca konuşmaya başladı.

“Yanında o çocuk varken Arya’yla konuşmam doğru değil. O çocuğa güvenebilir miyiz, bilmiyorum.” Gözlerimi Ulaş’a diktim. Kaşlarını çatarak beni izliyordu.

“Ben, Ulaş’a güvenmiyorum. Zeki biri. Onu kandırmak kolay değil. Ayrıca Arya’yla aralarında tuhaf bir bağ var. Ne ironi,” dedi

bir kadın sesi ve ekledi. "Arya'nın onun için hiçbir şey ifade etmediğini söyledi ama onun için dayak yemeyi göze alıyor. Susmam için tehdit bile etti beni."

Bu, o kadındı. Beni arayan kadın. Ulaş, o kadını tanıyor muydu? Telefon elimden düşerken geriye doğru bir adım sendeledim. Ulaş beni tutmak için adım attığında durması için ellerimi kaldırdım. *Susmam için tehdit bile etti beni!* Kadının sesi beynimde yankılanırken birkaç adım daha geri gittim.

"Arya?"

Gözyaşlarım akarken Ulaş'a baktım. "Benden bir şey mi saklıyorsun?" diye sordum. Sesim titriyordu. Gözleri hafifçe büyürken korkmuş gibiydi. Bacaklarım beni daha fazla ayakta tutamadılar, düşmek üzereyken Ulaş beni tutunca ben de onu tuttum. Yere oturduğumda ağlayarak ona baktım. Gözlerime endişeyle bakarken gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Kollarını ittiğimde tepki vermedi. "Benim hakkım ne biliyorsun?" dedim. Sadece gözlerime baktı ve sustu. "Benden ne saklıyorsun, Ulaş?" Ağlayarak ceketini tuttum. "Ne saklıyorsun benden? Bir şeyler biliyorsun. Benim bilmediğim bir şey biliyorsun. O kadını tehdit etmişsin."

Yutkundum. "Burada olmaz," deyip beni ayağa kaldırdı.

Ellerini ittim. "Şimdi söyle! Seni nereden tanıyorlar? Neden sana güvenmiyorlar? O kadını tanıyorsun değil mi?" Öylece bana bakıyordu. Acıyor gibiydi bana. "Sana güvendim," dedim ağlayarak. Beni kendine çekip sarıldığında onu itecek gücü bulamadım kendimde.

"Kalbin kırılacak!"

"Kırıldı zaten!"

"Duyacakların ağır olacak."

Dudağımı ısırdım. "Sana güvenmiştim."

"Güvenme demiştim," dedi. Sesi mi titremişti? Ondan uzaklaşıp yüzüne baktım. Derin bir nefes verip cebinden sigarasını çıkardı, bir tane yakıp arkasındaki kaldırıma oturdu. Gözlerimin içine bakıyordu. "O kadın, teyzen."

Sildiğim gözlerim tekrar dolarken, "Benim teyzem yok! Benim kimsem yok?" dedim avazım çıktığı kadar bağırarak.

“Nil Soykan.”

Soykan? Beynimin uyuştuğunu hissettim. “Devam et,” dedim.

Sigaranın dumanını üfleyip, “Erim ve Emir’in annesi, senin annenin ablası oluyor. Hastaneden çıkarken karşılaştığımız kadını hatırlıyor musun? Onunla konuşmuştum,” dedi.

“O zaman da biliyor muydun?”

Kafasını iki yana salladı. “Hayır”

Gözlerimden yaşlar akarken hıçkırdım. “Yani bir teyzem vardı ama yetimhanede kaldım, öyle mi?” dedim. Başıyla onayladığında, “Neden ona susmasını söyledin?” diye ekledim.

“Susması için değil, konuşması için tehdit ettim. Sana anlatmasını söyledim. Daha fazla kırılmanı istemedim.”

“Neden sen söylemedin, Ulaş? Sen söyleseydin daha az kırılırdım. Benden bir şey saklamamış olurdun.”

Sigarasını atıp ayağa kalktı ve izmariti ezdi. Ona bakmak için kafamı kaldırmak zorunda kaldım. “Anneannen ve deden de yaşıyorlar.”

“Hiçbiri beni istemedi yani. Teyzem olacak o kadın telefonda benimle konuşup kendi vicdanını mı susturmaya çalıştı?”

“Sanırım evet.”

“Peki sen?”

Gözlerime baktı. “Ben ne?”

Yutkundum. “Sen de beni istemiyorsun. Ona, senin için hiçbir şey ifade etmediğimi söylemişsin. Sen yalan söylemezsin,” dedim. Cümlemin sonuna doğru sesim kısılmıştı. Akrabalarım beni istemezken, benim gibi sorunlu birini neden o isteyecekti ki? Hem, o yalan söylemezdi.

“Sadece sana yardım etmek istedim,” dedi.

İşte bu, sorumu açıklıyordu. Kafamı eğip ayakkabılarıma baktım. Gözyaşlarım ayakkabılarıma damladılar. “Etme!” diye fısıldadım. Gözlerimi silip ona baktım. “Artık etme. Bu, benim savaşım, senin değil. Yaptıkların için teşekkür ederim,” deyip yerdeki telefonumu aldım ve binaya ilerleyip onu arkamda bıraktım.

Güvendiğim, sevdiğim insanları bir gecede kaybediyordum. Kimi sevsem kaybediyordum. Sevmek kötü bir şey değildi de neden kötü şeyler oluyordu? Neden gecenin sonunda yapayalnız kalıyordum? Ağır kapıyı hiç zorlanmadan açıp kendi daireme çıktım. İçeri girip kapıyı kapattım ve olduğum yere çöktüm. Hemen Kenan Amca'yı aradım.

"Alo Arya-"

"Sana güvenmiştim," diyerek sözünü kestim. "Arkamdan iş çevirmezsin sanmıştım. O kadın benim hiçbir şeyim değil. Yarın ikinizi de görmek istiyorum. Eğer yüz bulup karşıma çıkabilirseniz sizi holdingde bekleyeceğim," deyip kapattım ve ağlamaya devam ettim. Hangisine ağlamam gerekiyordu? Sıcak yuvalarında uyuyup beni yetimhanede bırakan akrabalarım için mi? Sevdiğim adam için hiçbir şey ifade etmediğim için mi? O da benden bir şeyler saklamıştı. Tek başımaydım. Ne hissettiğim kimsenin umurunda değildi. Akrabalarımın bile umurunda değildim, neden Ulaş umursayacaktı ki? Onun için bir şey ifade etmezken bile bana yardım etmiş, beni korumuştı. Hiç kimseden görmediğim iyiliği ondan görmüştüm. Tüm bunların üstüne, beni koruduğu için cezalandırılmıştı.

Ulaş Tütüncü

Bazen zor kararlar vermeniz gerekir. Söylediğiniz tek bir cümle sizi nereye sürükleyecek bilemezsiniz ama konu siz değilsinizdir. Kendinizden daha önemli gördüğünüz insanlar vardır. Anneniz, babanız, kardeşiniz, sevdiğiniz adam veya sevdiğiniz kadın... Görünmez bir savaşın içinde bulursunuz kendinizi ve bazen sevdiğiniz kişiyi korumak için karşı taraftaymış gibi görünmek zorunda kalırsınız, çünkü eğer karşı tarafta olursanız size zarar vermek istemediği için geri çekilir ve bu şekilde onu korumuş olursunuz. Onu kaybetmek pahasına daha fazla zarar görmesini önlersiniz. Bu, 'Senin için senden vazgeçtim' aforizması değil, çünkü vazgeçmek öyle kolay değil. Bu, aranızdaki bağa bağlı bir şey.

Arya'ya ne söylesem inanırdı, biliyordum. Ona benim için hiçbir şey ifade etmediğinin yalan olduğunu söylediğimde bana sarı-lırdı, bunu da biliyordum ama benden uzak durması gerekiyordu. Teyzesini sakladığım için bana ne kadar kırıldığını gözlerinde gör-

müştüm ve ben ondan ailesinin katilini de saklıyordum. Bu, öyle bir şey değildi. Basit bir şey değildi. Üstüne ben, o adamın oğluydum. Bana olan güvenini kırmıştım ve artık teyzesini biliyordu. Teyzesiyle yüzleşecekti. O kadını, bu gerçeği söylemesi için tehdit etmiştim. O da beni anlatırdı belki, kim bilir. Üzgünüm güzelim, sen düşerken bu kez seni tutamam.

Telefonum çaldığında ekrana baktım. “Efendim?”

“Söylemişsin Arya’ya. Eminim benim seni söyleyip söylemeyeceğimi merak ediyorsundur ama söylemeyeceğim. Ona âşık olduğun zaman kendin söyleyeceksin. Bunu biliyorum, çünkü sen dürüst bir çocuksun. İşler şimdi ciddi değil ama ciddiye bindiğinde ondan saklayamazsın. Tam ona ulaşacakken kaybedeceksin. Ona söylediğin zaman yüzünün halini görmek istiyorum.”

Güldüm burukça. “Anlatın veya anlatmayın, önemli değil, çünkü bahsettiğiniz olay hiç olmayacak gibi duruyor.”

Kahkaha attı. “Göreceğiz. Baban da senin gibiydi.”

Kaşlarımı çattım. Ardından telefonun kapanma sesini duydum. Telefonu fırlatıp çalışma masamın çekmesini sertçe kapattım.

Kutay kapıyı açıp bana baktı. “Konuşabilir miyiz artık?”

Kafamı salladım. İçeri girip kapıyı kapatacakken Argun da girdi içeri. İkisi yatağıma oturduğunda sandalyemde onlara doğru döndüm.

Bahadır da içeri girip yatağıma doğru ilerledi. “Bensiz konsey ha?” deyip yüzüme bakınca ağzına fermuar çekti.

“Dinliyoruz kardeşim,” dedi Argun.

“Arya, teyzesinin kim olduğunu öğrendi.”

Kutay kaşlarını çatı. “Öğrendi mi? Nasıl? Sen mi söyledin?”

Kafamı iki yana salladım. “Holding avukatının Nil Soykan’la konuşmalarını duydu. Kadın, ‘Ulaş beni susmam için tehdit etti,’ demiş.”

Argun bana baktı. “Çok kızdı mı sana?”

Kafamı salladım. “Nil konuşmada, ‘Arya benim için hiçbir şey ifade etmiyor’ dediğimden de bahsetmiş.”

Bahadır kaşlarını çatı. “Öyle mi dedin?”

“Kadın, benim Arya’ya âşık olup, babamın yaptığı şeyi itiraf etmemi istiyor. Eline koz mu verseydim?”

“Ulaş haklı ve hiç kimse Arya’nın onun için bir şey ifade etmediğini iddia edemez,” dedi Kutay. Sonra ‘Haksız mıyım?’ der gibi kaşlarını kaldırdı.

Argun, “Şimdi kızın hem kalbini hem de güvenini kırdın öyle mi?” dedi.

“Öyle ama böylesi en iyisi. Benden uzak durması en başından beri istediğim şeydi,” dedim.

“Ama şimdi mutsuzsun. Eski kararı göremiyorum,” dedi Bahadır.

“Kurcalama.”

“Neden?”

“Çünkü kızı seviyor,” deyip kolunu Kutay’ın omzuna koydu Argun.

“Argun’a katlıyorum,” dedi Kutay da.

Bahadır ayağa kalkıp kolunu omzuma attı. “Esra buna çok sevinirdi ama merak etme, söylemeyeceğim.”

“Eyvallah,” dedim.

Argun kalkıp telefonumu kontrol etti. “Bir şey fırlatacaksan yatağına doğru fırlat. Duvar göçtü artık,” diye söylenip Kutay’ın yanına tekrar oturdu.

“Arya’yla konuşmayacak mısınız artık?” dedi Kutay.

“Onunla barışmak için adım atmayacağım. Eğer gelirse kaçma lüksüm yok, suçlu benim ama geleceğini sanmıyorum. ‘Bana artık yardım etme, bu senin savaşın değil,’ deyip her şey için teşekkür etti.”

“Çok kırılmış ve haklı bir kırıklık.”

“Öyle.”

“Kırk yılda bir birini sevdin, o da kim çıktı anasını satayım.”

Kutay’ın bacağına vurdum. “Tamam, kesin artık.”

Bahadır sırıttı. “Utaniyor musun, yavrum?”

Kaşlarımı çattım. “Neden utanayım, oğlum? Unutulması gerekenden sürekli bahsetmenin kimseye faydası yok. Neyse cezası adam gibi çekeceğiz işte. Uzatmanın anlamı yok.”

“Pes mi ediyorsun yani?” diye sordu Argun.

“Bak Argun, benimle böyle konuşma, canını sıkarım. Az önce ne anlattım ben?”

Argun sırtıttı. “Sıksana canımı!” dedi. Gözlerimi devirdiğimde de devam etti. “Seven insan kırılır, küser, hatta belki affetmez ama yine de sever ve o aşk savaşılmaya değer, kardeşim. Evet, kız çok üzülecek. Belki seninle konuşmayacak bir süre ama kızda kafa var değil mi? Senin bu işte tek suçun, sevdiğin kızın karşısına çıkıp, ‘Affedersin ama benim babam şerefsizin önde gideni ve senin aileni öldürdü. Ben de seni korumak istediğim için söyleyemedim,’ diyememen. Bunu kimse söyleyemez, oğlum. Kolay bir şey değil. Kolay olduğunu kimse iddia edemez ama o kızın senden başka kimsesi yok, anasını satayım. Şimdi senden de veto yedi kız. Tek arkadaşı o mavi gözlü kızdı. O da bıraktı kız. Kime gitsin bu kız lan? Bir Esra kaldı elinde, bir de biz. Bizimle de ne kadar yakın olur bu saatten sonra, orası da meçhul.”

“Yani?”

“Yani kardeşim, eğer o kız tüm bunlara rağmen sana gelirse ve sen ona gitmezsen, seni önce ben döverim.”

“Haklısın,” dedim sadece.

Kutay, “Ulaş *haklısın* mı dedi az önce?” dedi şaşırarak.

Argun, “Rehberlik ve psikolojik danışmanlığa da yetiyordu puanım. Belki de o bölümü okumalıydım,” deyip omuz silkti.

“Siktir git,” dedim. Bahadır ve Kutay gülerken ayağa kalkıp Argun’a elimi uzattım. Elimi tutup kalktı. Omzuna vurdum. “Sağ ol, akıl verdiğin için.”

Omuz silkti. “Ne demek kardeşim. Her zaman arkadayız.”

“Eyvallah”

“Şimdi aşk acısı mı çekiyor bu çocuk?” dedi Bahadır bana bakarak.

Kutay kafasını salladı. “Muhtemelen.”

Kaşlarımı çattım. "Ben hâlâ buradayım."

Kutay beni kolumdan tutup yatağa oturttu. "Sıcak çikolata getireyim mi sana?" diye dalga geçerken aklıma Arya geldi. Okulun bahçesinde onu sıcak çikolatasının soğumasını beklerken görmüştüm. Kutay'a boş boş baktım. "Hay dilimi ya. Arya geldi aklına değil mi?" dedi.

Yine kaşlarımı çattım. "Oğlum lisede değiliz. Aşk acısı falan sökmez bana. Daha büyük acılar gördüm ben. Siktirin gidin odamdan. İşim var."

Kutay, "A-ha aşk acısı çekeceğini kabul etti. Peçete getireyim mi?" dedi. Yastığımı tuttuğumda koşarak çıktı odadan.

Argun, "Duvara bir şey atmazsan sevinirim. Kutay'ın duvarına at," diyerek araya girdi.

Kutay, "Ben hepinizden az uyuyorum lan, insaf et," diye bağırdı kapının dışından.

Bahadır güldü. "Ne iyi edip Kutay'ın odasının yanını almışım. Çocuk neredeyse eve hiç gelmiyor. Sıfır ses," dediğinde odamdan çıktılar.

Sandalyeme oturup maket kartonu, falçata ve çelik cetveli aldım, çizim masamdaki projeme uygun parçalar kesmeye başladım. Maket kartonundan hızlıca çıkan falçata elimi yine kestiğinde bir küfür mırıldanıp çekmecemden pamuk, yara bandı ve batticon çıkardım. Kartonları yere atıp yarama baktım. Yara bandıyla kapanmazdı. Yarayı temizleyim üzerine gazlı bez kapattım.

Kutay odaya girdi. "Yuh. Oğlum, şu kartonu dikkatli kessene," diye söylenip yanıma geldi.

"Tamam, hallettim."

Kaşlarını çattı. "Bok hallettin," deyip elimi kendine çekti.

"Oğlum her zamanki şey. Git yat."

Beni dinlemeyip elimi açtı. "Derin kesmişsin."

"Önemli değil."

"Oğlum, burada kim doktorsa o konuşsun."

#33. Seni Seviyorum

'Sonbahar olsa ve biz seninle yan yana yürüsek. Yerlerde yapraklar olsa ve onların hışırtıları dolsa kulaklarımıza. Konuşmasak ama anlasak birbirimizi. Sonra bir yaprak düşse ve sen tutsan. Orada âşık olsan bana. Ben zaten hazır sana. Sonra senin de en sevdiğin mevsim sonbahar olsa. Her şey solsa ama aşkımız taze kalsa. Bu ve bunun gibi birçok şey işte.'

Sevdiğin birinin öldüğünü görmek şüphesiz ki derinden sarsar insanı. Aşılması gereken birçok aşama vardır. İlki, onu bir daha göremeyeceğin gerçeğini kabul etmektir. Beyne hükmetmek düşündüğünüzden daha zordur. Düşünmek istemediğiniz şeyi inatla düşünürsünüz. Bunu önlemek imkânsızdır. Düşünmeyi ancak öldüğünüzde durdurabilirsiniz. Her şey bir anda ölüme çıkmaya başlar.

Bir süre sonra alışkanlık duygusu sarar içinizi ve alışsınız. Her gün daha az hatırlarsınız. İyileşmeyen yara yoktur, tamamen kapanmayacak yaralar vardır sadece. Zaman geçtikçe içinizdeki boş-

luğu birçok şeyle veya sayılı birkaç şeyle doldurmaya çalışırsınız. Bir şekilde iyileşmeye çalışırsınız işte.

Ben de iyileşmek istiyordum ama her gece gördüğüm kâbuslar buna engel oluyordu. Artık eskisi kadar sık görmediğimde iyileşmeye başladığımı düşünmüştüm. Ta ki bir ailem olduğunu öğrenene kadar. Birileri iyileşmemi istemiyor gibiydi.

Cama vuran yağmur damlalarını izlerken sanki çocukluğumu izliyordum. Birkaç sene önce babamla buradaydık. Gülümsedim. “Artık iyileşmek istiyorum,” deyip dolan gözlerimdeki yaşlar aşağı düşmeden sildim onları ve derin bir nefes aldım. “Benim tek kahramanım sendin,” diye seslendim babama. Gözlerimi kapatıp babamın saçlarını okşadığını hayal ettim.

Kapı açılma sesiyle arkamı döndüğümde güzel görünümlü o kadınla Kenan Amca içeri girdiler. Karşımdaki koltuğa oturduklarında Kenan Amca’nın mahcup olduğu yüzünden belli oluyordu. Elimle buyurun der gibi işaret yaptığımda konuşmaya başladı. “Nereden başlamam gerek bilmiyorum,” dedi.

“En baştan başlayabilirsin, Kenan Amca. Her şeyi anlatmanı istiyorum.”

“Duyacakların seni üzecek.”

Burukça gülümsedim. “Daha ne kadar üzülebilirim, merak ediyorum.”

Hüzünle bana bakıp derin bir nefes aldı. “Baban sağlıklı ve genç olmasına rağmen bir vasiyet yazmıştı. Her zaman ölümün aniden geleceğinden bahsederdi. Onu anladığımı sanırdım, ta ki üç farklı vasiyeti olduğunu fark edene kadar. Biri, ailesi öldüğünde işleme girecekti. Biri, eşi hayatta ise işleme girecekti. Biri de sadece çocuğu hayattaysa. Sanki öleceğini biliyor gibiydi. Sorduğum hiçbir soruyu cevaplamazdı. ‘Sadece onların iyi olmasını istiyorum’ derdi. Her hafta, vasiyetlerini tekrar gözden geçirirdik. Her halükârda yapılması gerekenlerden biri şöyleydi; Arya on sekiz yaşından küçükse yetimhaneye verilip soyadı değiştirilecek. Hiçbir akrabasıyla görüşmeyecek.”

“Babam öleceğini biliyor muydu?” dedim ağlayarak.

Kafasını salladı. “Sanırım öyleydi. Seni tehlikeden uzak tut-

mak istediği için akrabalarını tanımanı istemedi. Düşmanın kim olduğunu bilemezsin.”

“Neden polise gitmedi?”

“Sadece bir şeyler seziyordum sanırım. Polise elle tutulur şeyler anlatamazdı. Korumalarını artırdı ama bu, çözüm olmadı maalesef.”

“O halde neden karşımdasın? Neden benimle konuştun?” deyip kadına baktım.

“Ailem, annenle ilişkisini kesse de ben kesmek istemedim. Annenle görüşmem yasak olduğu için onunla hiç konuşamadım. Uzaktan takip ediyordum. Sana hamileyken çok güzeldi.” Gözlerimi silip devam etmesi için kafamı salladım. “Ardından olaylar oldu ve seni yetimhaneye gönderdiler. Kenan Bey’in yakasına yapışıp seni almak istediğimi söyledim ama vasiyetten bahsedip seni korumak istediklerini söyledi. Bu yüzden sadece seninle konuşmakla yetindim.”

“Peki Ulaş? Onu nereden tanıyorsun?” diye sordum. Kadın, Kenan Amca’ya baktığında ben de ona baktım.

“Evde yangın çıkmasını hiçbir zaman kaza olarak görmedik. Babanın öleceğini biliyor gibi olması da düşmanları olduğunu düşündürttü bize. Babana düşman olabilecek kişilerle şirketin ilişkisi kesildi. O kişilerin arasında Ulaş’ın babası Levent Tütüncü de yer alıyor. Eski bir iş ortağıydı. Daha önce babanla çokça tartışmışlardı. Teyzen bundan endişe ediyor.”

“Kimseye güvenemezsin,” diyerek araya girdi teyzem olan kadın.

“Kimseye güvenmeden yaşamak pek yaşamak sayılmaz. Sana da güvenmiyorum. Seni tanımıyorum bile.”

Kafasını salladı. “Biliyorum ama artık tanıdın. Bizimle yaşayabilirsin. Erim ve Emir’i tanıyorsun zaten-”

“İstemiyorum,” diyerek sözünü kestim. “Ailemin öldürüldüğünü düşündüğünüzü biliyorum. Ben de öyle düşünüyorum. Dikkatli olacağım. Peşime adam takmayın,” dedim kadına bakarak.

“Seni korumak istedim.”

Saçımı kulağımın arkasına ittim. "Ulaş bana zarar verecek ol-
saydı bunu çoktan yapardı. Babasını bilemem ama o iyi biri. Onu
az da olsa tanıdığımı düşünüyorum."

Kenan Amca kafasını salladı. "Onu takipte tutuyorum. Zararlı
olduğunu söyleyemem henüz."

Kadın, "Umalım da öyle olsun," dedi.

"Neden bir şey biliyor ama anlatmıyor gibisiniz?" diye sor-
dum.

"Bir şey bilmiyorum, sadece seziyorum."

Ayağa kalktım. "Babam böyle istediği için size kızamayaca-
ğım. Beni aramayın veya peşime adam takmayın. Babam da öl-
dürüleceğini biliyormuş ama bunun önüne geçemedi. Kaderimde
varsa peşime ordu da taksanız öleceğim. Bu yüzden, en azından
rahatsız etmeyin beni," deyip çıktım odadan.

Merdivenlere ilerlerken kulaklıklarımı takıp şarkı açtım. Ba-
bam benim için birçok şey düşünmüştü. Öldükten sonrası için
bile beni düşünmüştü. Bu yüzden neden beni yalnız bıraktın diye
ona kızamazdım ama üzülmüştüm. O yıllarda çok yalnızdım. Ya-
nımda birinin olmasına ihtiyacım vardı. Teyzem olan kadının o
zamanlar ortaya çıkıp 'Ben senin teyzenim, hadi evimize gidelim'
demesi için her şeyimi verirdim. Ama o zaman şimdi böyle biri
olmayabilirdim belki de. Erim gibi burnu havada biri olabilirdim.

'Can Kırığı' yazısına bakarken orada ne kadar dikildim bilmi-
yordum. Ulaş'ı düşünüyordum. Babası ailemi öldürebilecek ki-
şiler arasında mıydı? Yutkundum. Düşünmek bile gözlerimi dol-
durmuştu. Gözyaşım yere düşünce silip kafamı sağa çevirdim.
Ulaş, sigara içerken bana bakıyordu. Kulaklığımın tekini çıkardım.
"Konuşmak istiyorum," dediğimde şaşırdı sanırım. Sigarasını yere
atıp üzerine bastı. İçeri girdim. Bu kez, o beni takip etti. Masa-
lardan birine oturup ona baktım. Karşıma oturdu. Sipariş için
bir garson yaklaştığında ona havuçlu kekle limonata istediğimi
söyledim. Ulaş hiçbir şey istemedi. Sadece bana bakıyordu. "Hiç
tanımadığım bir kadının gelip 'ben teyzenim' demesi hiçbir şeyi

değiştirmezdi. Bu yüzden gelip bana sen anlatmalıydın.”

“Bu doğru olmazdı,” dedi.

“Senin doğrularınla benim doğrularım farklı” dedim kaşlarını çatarak.

Güldü. “Sinirlenince kişiliği değişen insanlardansın.”

“Beni tanıımıyorsun. Tanıyor olsaydın, arkamdan iş çevirmezdin.”

Sağ elini masaya koyup işaret parmağıyla yavaşça masaya vuruyordu. “İş çevirmediğim,” dedi.

“Tanımadığım teyzemle benimle ilgili konuşuyorsan bu, iş çevirmektir.”

“Daha fazla ağlama diye yaptım.”

Kaşlarımı çattım. Ulaş hiçbir zaman kartları açık oynamazdı. Neden şimdi açık açık konuşuyordu? Üzölmüş müydü? “Ben her zaman fazla ağlarım.”

Kafasını salladı. “Doğru.”

Önce ağlat, sonra doğru de. Oh ne ala memleket! Kekim gelince sinirimi ondan almak ister gibi bir parça alıp çiğnemeye başladığımda bana bakıyordu.

Kekimi hırsla yerken, “Sanki beni yiyor gibi bakıyorsun,” dedi.

“Öyle mi bakıyorum? Hiç farkında değildim,” dedim alayla.

Kaşı kalktı. “Beni alaya mı aldın az önce? O zaman gerçekten sinirlisin.”

“Evet, sinirliyim. Sana güvenmiştim, üstelik insanlara güvenmem tehlikeliyken. Benden bir şeyler gizledin.”

“Ben mükemmel bir insan değilim.”

“Evet ama benim gözümde olabilirdin!” Bana bakakaldı öylece. Şaşırmıştı sanırım. Neye şaşırmıştı ki? Kahraman gözüyle bakıyordum ona. Kahramanlar mükemmel olurdu. En azından babam öyleydi. Limonatamı içmeye başladım. “Artık sana kahraman gözüyle bakmayacağım, ki buna mecbur da değildin zaten. Seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Artık büyüyeceğim ve iyileşmeye bakacağım,” deyip bardağımlı masaya bıraktım. Kalkacakken ona

baktım. “Bu arada, bence daha çok gülmelisin. Hayat kaşlarının arasındaki boşluk kadar değil, dudaklarının arasındaki boşluk kadar olmalı,” diyerek yerimden kalktım. Ödeme yapıp dışarı çıktım ve okula gitmek için durağa ilerledim.

Okula geldiğimde zaten yok yazıldığım için kütüphaneye gidip ders çalışmanın daha mantıklı olacağını düşündüm. Emir’e veya Erim’e gözükmek istemiyordum. Karmaşık hissediyordum. Üniversiteyle ortak olan kütüphaneye ilerleyip öğrenci kimliğimi okuttum ve içeri girdim. Görevliye kimliğimi verip dolap anahtarı aldım. Eşyalarımı orada bırakıp, kitap, kalem ve anahtarı yanıma alarak masalardan birine ilerledim. Kütüphane hep dolu oluyordu. Kendime, en sessiz sayılabilecek masayı seçip oturdum. Test kitabımı açıp soru çözmeye başladım.

Koyduğum sınıra ulaştığımda birkaç dakika mola vermek için başımı kaldırıp boynumu ovdum. O sırada çaprazımda oturan kişiyi fark ettim. Ne zaman geldiğini bilmiyordum. Çatık kaşlarla kitap okuyordu. Kitabın ismi Çocuk Yasası’ydı. Sağ eliyle kitabı tutarken, sol eliyle not alıyordu. Siyah dalgalı saçları dağınık olsa da kötü durmuyordu. Ortamda eğreti duruyordu sanki. Simsiyah giyinmişti ve üniversite öğrencilerine göre büyük duruyordu. Belki de ikinci üniversitesiydi. Okuduğu sayfayı bitirince kitabı kapatıp bana baktı. Önümdeki kitapları işaret etti. “Lise son sınıf mısın?” diye sordu. Kafamı salladım. O da beni onaylayıp, “Zor olmalı,” dedi ve arkasına yaslandı. Hâlâ bana bakıyordu. Neden bakıyordu? Gözlerimi kırıştırdınca gülümsedi. “Babana benziyorsun gerçekten.”

Bu kez duyduklarımın şokuyla gözlerimi birkaç kez kırptım. “Efendim?”

“Taner Ateş’in kızı değil misin? Arya’ydı adın, değil mi?”

“E-vet!”

“Bir yere gidelim mi? Burada daha fazla konuşmamıza izin vermeyecekler gibi duruyor,” deyip kitabını ve defterini aldı, çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Ellerim titrerken kitaplarımı toparlamaya ve sessiz olmaya çalıştım. Dolaptan eşyalarımı alırken o, bizim okula giden çıkıştan

çıkmişti bile. Ellerim titriyordu. Kadından öğrenci kimliğimi alıp anahtarı teslim ettim ve koşarak çıktım oradan. Okulun koridorundan rahatça geçerken herkes ona bakıyordu. Ona yetişmeye çalışırken bir tuzak olup olmadığını düşünüyordum. Ya bana zarar vermek isteyen biriye? Bunları düşünürken çoktan önüne geçmiştin. “Kimsin sen?” diye sordum.

“Yanlış! Bu soruyu birini takip etmeden önce sorman gerekiyor. Şimdi sorman gereken soru ‘Nereye gidiyoruz?’ olacak.”

“Seni tanı mıyorum ve hâlâ okulun bahçesindeyiz. Seni takip etmiş sayılmam.”

“Önüne geçmene ben izin verdim. Kim olduğumu anlayacaksın. Sadece bir yere oturmamız gerek.”

“Sana neden güveneyim?”

Çantam neredeydi? Etrafımda dönüp, “Ahh,” diye sızlanarak yerimde durdum. Buraya gelirken de yanımda değildi. Babamın odasında kalmıştı sanırım. Taksi çevirip, “Ateş Holding,” dedim ve sırtımı koltuğa yasladım. Holdinge geldiğimde içeri girip güvenlikten geçtim ve danışmaya ilerlerken bir asker gördüm. Jandarma falan mıydı? Yanına biraz daha yaklaşıncı göğsündeki armayı fark ettim. ‘Polis Özel Harekât.’ Gözlerimi kırıştırdım. Bir sorun mu vardı?

“Arya Hanım burada değil maalesef,” dediğini duydum danışmadaki görevlinin.

“Buradayım,” dediğimde görevli hanımefendi ve polis olan adam bana doğru döndüler. Yanlarına ilerledim.

Adam bana burukça gülümsedi. Saçlarında hafif beyazlar vardı ama karizmatik duruyordu. Bu üniforma kimde olsa karizmatik dururdu sanırım. Elini uzattı. “Komiser Alperen Han.”

Elini tutup tokalaştım. “Arya Er-”

“Ateş,” diyerek sözümü kesti ve gözlerime baktı. “Gözlerin babana benziyor. Gerçekten Taner’in kızısn.”

Gözlerim dolarken gülümsedim. “Babamı tanıyor musunuz?”

Kafasını salladı. "Çok iyi bir polisti."

Gülümsedim. "Oturmak ister misiniz? İşiniz yoksa tabii?"

"Her zaman işim var ama birkaç dakikamı sana ayırabilirim."

"Ne içersiniz?" diye sordum.

"Türk kahvesi," dedi. "Sade."

İçeceklerimizi danışmadaki görevliye söyleyip bekleme kısmındaki koltuklara geçtik. Önce Alperen Amca'nın oturmasını bekledim. O oturunca ben de karşısına oturdum.

"Başın sağ olsun," dedi.

"Siz sağ olun."

"Doğu görevinden döndüğümde yetimhaneden çıktığını öğrendim ve seni görmek istedim."

"Teşekkür ederim."

#34. ...

'Kendi ağırlığımı kaldıramazken kendimden çok daha ağır bir yük vardı omuzlarımda.'

İnsan hayatının belli dönemleri vardır. Bazen yükselişe geçersiniz. Kuş gibisinizdir. Başta inanamazsınız. Ardından alışma evresi gelir. Hayatınızın belli bir bölümü alışmakla geçer aslında. Alışmış elbet kudurmuştan beterdir. Bu yükseliş hep böyle gidecek sanırsınız ama her işte bir ivme vardır. Fark edemesiniz. İvme sizi yerin dibine kadar çeker bazen. Uçurumdan düşer gibi düşersiniz en dibe. Bunu bazen en sevdikleriniz yapar. Belki itmezler ama düşerken elinizden de tutmazlar. O nasıl sevgi demeyin, çünkü onun da elinden gelen bir şey yoktur belki de? Kim bilir? Senden, senin için vazgeçtim cümlesinden oldum olası nefret etmiştim. Belki de babam beni kurtarmak için öldüğündendi. Annem de öyle mi olmuştu? Bilmiyordum. Peki, Ulaş? Ulaş? O... o neden susmuştu? Benim için mi? Bilmiyordum...

Saç diplerim uyuşmuştu. Sanki kalbim işlevini yitirmiş gibiydi.

Sanki kanım akmiyordu. Kalbim çarpınıyordu. Göğüs kafesimde büyük bir baskı vardı. Bu da nesiydi? Ne oluyordu bana? Acıdan ölebilir mi insan? Ben ölüyor muydum? Bilmiyordum... Nefes alıyor muydum? Bilmiyordum... Kalbim ağrıyordu. Elimi kalbimin üzerine koyduğumda gözlerimdeki yaşlar kafamı eğmemi bekliyormuş gibi, zemine düşmeye başladılar. Acıyla nefes verdiğimde ağzımdan bir inilti çıktı. Acıyla inleyerek ağlarken acım daha çok katlandı. Akşamın soğüğünde nefesim buhar oldu. Keşke... keşke ben de buhar olabilseydim.

“Ba-ba!” dedim. Kelimeler ses tellerimden değil, kalbimden parça sökerek çıkıyor gibiydi. “An-ne!” Tenim yanıyor gibiydi. İçimde büyük bir acı ve büyük bir ağırlık vardı. Betonun üzerinde kıvranarak içimden acımı döküyordum sanki. Ağlamak hiçbir zaman bu kadar zor olmamıştı benim için.

Sağ elim kalbimdeydi, sol elimi yumruk yapmış, beton zemine koymuştum. Gözlerimden akan yaşlar acımla ona katlanmıştı. Sanki kalbimi ikiye bölüyorlar gibi hissediyordum. “Lütfen,” dedim. Sesimi bulamıyordum. Kalbim mi yırtılmıştı, ses tellerim mi? Bilmiyordum. Biri yardım etsin. Kaldıramıyorum. “Lü-lütfen. Olma... olmaaa...” diye yalvarıyordum. Beni duymuyordu ama duysun istiyordum. Neden kimse yoktu? Kimse sesimi duyamıyor muydu? Lütfen duysun biri beni. Lütfen.

“Ulaş,” dedim zorlukla, boğazım düğümlendi. Ağlamam şiddetlenirken, “Ulaş,” dedim yine. Gördüğüm her şey doğru muydu? Polisler inanmamıştı bana. Birini gördüğümü biliyordum. Ailemin öldürüldüğünü düşünmüştüm hep ama gerçek olmasını hiç istememiştim. Onların elimden alındığı düşüncesi yerine, ecelleriyle öldükleri fikri daha sineye çekilir, baş üstüne konulurdu çünkü.

Hiçkırıklarım büyük bir gürültüye dönüşürken adım sesleri duydum. Ardından biri koşarak önümde eğildi. Ellerini yere koydu. Oydu. Ağlamam şiddetlenirken gözlerimi kapattım.

Omuzlarımdan tutup doğrulmamı sağladı. “Arya,” dedi enişeli bir sesle. Neden sen? Neden? Neden, Ulaş? “Arya,” dedi tekrar.

Acıyla sesli bir şekilde nefes aldım. Bir elini çeneme koyup kaldırdı başımı. Gözleri endişe ve merakla bana bakıyordu. Gözlerine bakmam daha çok ağlamama neden oldu. Daha ne kadar çok ağlayabilirdim ki? Sanki vücudumdaki tüm suyu tüketecekmişim gibi hissediyorum. "Ulaş," dedim yalvarır gibi.

"Söyle, güzelim," dedi şefkatle.

Hep böyleydi. Her kriz geçirdiğimde yanımda olup bana şefkat gösteriyordu... Babasının sebep olduğu şeylerin acısını çekerken yanımda olmuştu. Ne garip. Aynı kandan iki insan. Biri hayatımı yakmışken, biri söndürmeye çalışıyordu. Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü. Son nefesini vermek gibiydi sanki. Bu yüzden mi gülemiyordun? Bu yüzden mi sürekli acı çekiyor gibiydin? Bu yüzden mi bana her defasından yardım ettin? Babanın hatasını telafi etmek için miydi? Sen de mi çok üzüldün? Benim gibi? Neden söylemedin? Hep biliyor muydun? Yoksa yeni mi öğrendin sen de her şeyi? Özür diledin, Ulaş. Senin suçun mu var ki? Çok ağır değil mi? Sen nasıl taşıdın bunu söyle, söyle çünkü ben eziliyorum. Bu kez bana yardım da edemezsin.

Beklentiyle gözlerime bakıyordu. Bir şey söylememi istiyordu. Acıyla sağ eline yasladım kafamı, "Canım acıyor," dedim ağlayarak. İlk kriz geçirdiğim günkü gibiydim. Kriz geçirdiğimde ilk önce hatırlamıyordum ne yaptığımı ama sonradan hatırlamaya başlıyordum. Hiçbir şey yokmuş gibi yaşıyordum ardından. Ancak öyle geride bırakabiliyordum. Ya da bırakmaya çalışıyordum.

"Neden?" dedi.

Anlamıyor gibiydi. O, her şeyi anlardı ama bunu anlamıyordu. Anlayamazdı. Bu ihtimali düşünmüyor olmalıydı. Başım omzundayken uyuyorum sanıyordu. Keşke uyuyor olsaydım... Anlasın istemiyordum. Bilmesin. Daha çok üzecekti kendini biliyordum. Bir şey diyemedim. Yine kırılmıştım, ona kızmıştım. Neden söylememişti? Polise neden söylememişti? Söylese yakalanırdı babası, neden gizlemişti? Vicdanı susuyor muydu? Kafamı elinden kaldırıp acı içinde yavaşça yerden kalktım. Yardım etmek istedi ama yine izin vermedim. Hastane duvarına tutunarak ilerlerken elinde sigarasıyla bankta oturan Eren'i gördüm. Dudaklarımdan bir hıçkırık çıktı. Ona nasıl söyleyecektim. Söyleyemezdik ki. Ailemizi

öldüren adamın Ulaş'ın babası olduğunu söyleyemezdim. Gözlerimiz birbirine değdiğinde kaşları çatıldı önce. Ardından sigarasını atıp bana doğru yürümeye başladı. Endişeyle kollarımdan tuttuğunda tüm ağırlığımı ona bıraktım.

Benimle birlikte yere eğildi. "Neyin var, Arya?"

Yıldızları gördüm. Sanki parladı ikisi. Annem ve babamın orada olduğunu düşünmüyordum ama garip geldi. Ulaş'a söylemiştim. Eğer bulutlarda yaşarsak her şey güzel olurdu. Dinlemedi beni.

Omuzlarımı sarstığında ona baktım. "Ne oldu?" dedi.

Gözlerine baktım sadece. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. Gözlerim kararmaya başlamıştı. Bacaklarımı hissetmiyordum. Sonra her yer karanlık oldu. Ölmüş müydüm? Anılarım geldi aklıma. Daha az acılı olanları ayıkladım. Sonra birini buldum. Ulaş'a sarıldığım bir sürü an vardı. Hayır, onlar olmazdı. Onları hatırlama. Kulaklarımda bir uğultu vardı. Lütfen bitsin artık. Şuurumu kaybetmek istiyordum. Hiçbir şey düşünmemek. Kaldıramıyordum işte. Neden direniyordum?

Tenimde bir sıcaklık vardı. Burnuma hoş bir koku geliyordu. Aklıma ilk gelen şey annemin kahvaltı hazırladığı oldu. Gözlerimi açtım heyecanla. Hastane odasımdayım. Yüzüme güneş vuruyordu. Kendimi bitkin hissediyordum. Yaşadıklarımın aklıma gelmesi birkaç saniyemi aldı. Sanırım sakinleştirici türünde bir şey yapmışlar dün. Bedenimdeki bu hissi tanıyordum çünkü. Gözlerim doldu yine. Ne istemişti bizden? Babam, o adama ne yapmış olabilirdi ki?

"Arya." Kafamı sesin geldiği yere çevirdiğimde Eren'i gördüm. "Niye ağlıyorsun?" diye sordu. Sesinde saf merak vardı. "Beni korkutuyorsun. Daha önceleri uyandıktan sonra hiçbir şey yokmuş gibi davranırdın," dedi.

Bunu biliyordum ama gerçeği görmezden gelemiyordum. "Kötü," dediğimde boğazım acıdı. "Kötü bir rüya gördüm."

Kaşları havalandı. “Dün mü?” diye sordu. Başımı sallayınca, “Anlatmak ister misin?” diye ekledi. Bu sefer başımı iki yana salladım. O da anlamış gibi başıyla onayladı. “Deniz iyi ama kimseyi görmek istemiyor. Bu yüzden seni eve götüreceğim.”

Deniz’in iyi olmasına sevinmiştim. Keşke sadece bu sevinçle yetinebilsem. Doğrulduğumda başım döndüğü için Eren’in kolundan tuttum. Eğilemeyeceğimi fark edip ayakkabılarımı giydirdi. İçimdeki hiç, tüm duyguları yok sayacak kadar ağırdı. Koluma girip bana destek oldu. Düşmemek için kolunu sıkıca tuttum. Daha ne kadar düşebilirdim sanki? Yavaş adımlarla ilerlerken Kutay’ı, Argun’u ve onu gördüm. Gözlerimi ondan kaçırıp Eren’in kolunu daha çok sıktım. Kafasını bana çevirdiğini görsem de ona bakmadım.

“Seni taşımamı ister misin?” diye sordu Eren.

Başımı hayır anlamında sallarken Kutay’ın ona, “Arya’nın neyi var?” dediğini duydum.

“Bilmiyorum” dedi o da.

Argun, “Bu kim?” dedi. Eren’i kastediyordu.

O yine, “Bilmiyorum,” dedi. Bu sefer biraz sinirli ve umursamaz çıkmıştı sesi.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Eren’in arabasına bindik. Eve doğru ilerlerken camdan dışarıyı izliyordum. Yağmur damlalarının camda kayışları gözyaşlarımla uyumluydu. Eren evin önünde durduğunda kemerimi açtım. “Teşekkür ederim,” deyip indim arabadan. Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamış olacak ki benimle gelmedi. Minnettar kaldım. Yine.

Koca Göz’e sıkıca sarılmış, balkondaki halımın üzerinde cenin pozisyonu almıştım. Ağzımdan inlemeye benzer bir ses döküldüğünde kıvrınarak yerimde kıpırdandım ve daha sıkı sarıldım Koca Göz’e. “Lütfen. Allah’ım lütfen. Yardım et,” dedim ağlayarak. Sadece o vardı. Sadece o.

1.Hafta: Kâbuslar

Kendi çığlık sesimle korkarak uyandığımda gözlerimdeki yaşları sildim ama yerini yenileri almıştı bile. Neden kriz geçirmiyordum? Bir terslik vardı. Kriz geçirmem gerekiyordu ama sadece uyanıyordum. *Onu* görmemek için kriz bile geçiremiyordum belki de. Kapım çaldı yine. Kalkıp kapının önüne gittim. *O* gelmişti, biliyordum. Bu üçüncü olmuştu. Kriz geçirmiyordum ama çığlık atarak uyanıyordum. Beni kontrol ediyordu. Kapiya iki kez vurduğumda adım sesleri uzaklaştı kapıdan ve kapı kapanma sesi geldi. Sırtımı kapiya yaslayıp yere oturdum. Omuzlarım sarsılırken göz yaşlarım parkeye düştü.

Çığlık atarak uyandığımda etrafa bakındım. Dudaklarımdan hıçkırıklar dökülürken midem bulanıyordu. Koşarak banyoya gidip klozetin önüne diz çöktüm. Hiçbir şey yiyememenin vermiş olduğu bulantıyla boş midemdeki safrayı çıkardım. Kapım çaldı yine. Ağlayarak sifonu çektim ve zorlukla ayağa kalkıp kapının önüne gittim.

“Beni görmek istemediğinin fakındayım, kız çocuğu. Hiç değilse bırak da Kutay baksın sana. İyi değilsin.” Sesi kırgın geliyordu sanki. Ulaş neden kartları açık oynuyordu?

“İstemiyorum,” dedim. Yine adım seslerinin ardından kapı kapandı.

Beşinci günün sonunda daha sakin bir ruh halinde olmayı bekliyordum ama her şey tam tersi oldu. Uyuyamıyordum. Banyodaki aynadan kendime bakarken gözlerim kırmızı, göz altlarım mordu. Uykum var mıydı, yoksa uykusuzluğun getirdiği bitkinlik miydi üzerimdeki, bilmiyordum. Gözlerim saçlarımda gezdi. Dokuz senede beş parmak boyu kadar ancak uzamışlardı. Elimi başıma koyup gözlerimi kapattım ve saçlarımı okşadım. Gözlerimden yaş aktı yine. “Neden... bunu bize yaptılar? Neden yaptılar?” diyerek çıktım banyodan. Balkondaki Koca Göz’ün yanına gidip onu

kucağıma alarak yere oturdum. "Neden yaptılar?" diye mırıldanıp sıkıca sarıldım ona. Telefonum çalıyordu yine. Umursamadım.

Kapım gümbür gümbür çalınıyordu. "Şu lanet kapıyı açacak mısın artık? Arya! Seni görüp gideceğim, söz veriyorum."

Eren bunları söylerken Elma Şekeri günlerdir ilk kez yanıma gelmişti. Sanırım benden korkuyordu. Ben de kendimden korkuyordum. Elimi uzattığımda koluma sürtünüp yanıma yaklaştı. Gözlerim doldu. Kafasını okşadım.

"Babama verdiğim bir söz var. Tutmama yardımcı olursan minnettar kalırım. Senin de babana bir sözün var."

Duraksadım. Gözlerimden düşen yaşlarla birlikte burnumu çektim.

"Lütfen bırak da yardım edeyim sana."

Ayağa kalkıp gözlerimi sildim ve kapıyı açtım. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı. "Sen," deyip devamını getirmedi. Bana sarıldığında kafamı omzuna yaslayıp ağlamaya başladım. Saçlarımı okşadı. "Neyin var? Neden bu kadar mutsuzsun?" dedi kısık bir sesle.

Sanki abimmiş gibi bir his veriyordu. Bu kadar kısa bir sürede, bu kadar güven vermesi tuhaftı. Belki de aynı kaderi yaşadığımız için böyle hissediyordum. Nasıl söyleyecektim? Ya gidip *ona* bir şey yaparsa? İntikam almak istediğini söylemişti. Ya gidip başını belaya sokarsa? Ya yine yalnız kalırsam? Sıkıca tuttum onu bu düşünceyle.

Omuzlarımdan tutup beni geri çekti. Elini kâküllümün altından sokup saçlarımı geriye yatırdı ve eğilip benimle göz göze geldi. "Her şeyi anlatacaksın bana. Ben de sana yardım edeceğim," dedi. Başımı itiraz eder gibi salladım. "Arya. Yardım edebilirim."

"Edemezsin."

"Etmeye çalışırım. Hem anlatmak da iyi gelecektir. Güvene bilirsin-"

"Güveniyorum," diyerek sözünü kestim. "Onun..."

Kaşları kalktı. "Ulaş'ın mı?"

"Onun... babası..." Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimden yaşlar düşüyordu.

Bir süre hareketsiz kaldı. "Sen... nereden öğrendin?" dedi en sonunda.

Dudaklarımı şaşkınlıkla araladım. "Biliyor musun?" diye sordum. Başını salladı. İçimde az da olsa bir rahatlama hissi oluşurken, "Sen nereden?" diyebildim. Cümleyi toparlayamıyordum.

"Böyle olacağını bildiğim için onun söylemesini beklemiştim. Ona fazlaca değer verdiğin ortada," dedi.

Kaşlarımı çatıp omzuna vurdum. "Neden bildiğin halde söylemedin?" diye bağırdım.

"Konuşmamız gerek. Ama önce bir şeyler yemelisin."

Ondan uzaklaştım. "Bir şey yemek istemiyorum! Günlerdir sana karşı suçlu hissettim!"

Elimi tuttu. "Özür dilerim. Bunu nasıl? Hay anasını! Bunu öğrenmiş olabileceğin aklımın uzundan bile geçmedi!"

Onu ittim. "Onu duydum! Uyumadığını biliyordum! Ama gözleri kapalı olduğu için cesaretimi toplayıp yanına oturdum ve ona, onu sevdiğimi söylemek istedim!" deyip hıçkırdığımda bana bir adım yaklaştı. ben de bir adım geri attım. "Söyledim de! Geri dönüşü ne oldu biliyor musun? Özür diledi!" dedim ağlayarak. "Babasının yaptıkları için özür diledi! O anda her şey oturmaya başladı!"

"Gerçekten böyle olmasını istemezdim."

Kafamı salladım. "Ben de," deyip koltuğa oturdum.

"Bir şeyler yemen gerek."

"İstemiyorum." Kolumla gözlerimi sildim.

Sağ bileğimden tutup beni kaldırdı. "Yemeden yaşayamazsın," diyerek bilimsel bir açıklama yaptı.

"Yediğim zaman çıkarıyorum. Üzerine çıkarırım," dedim.

"Sorun değil," dedi ve askıdan ceketimi alıp beni pijamalarım-la dışarı sürükledi.

Burnumu çektim. "İstemiyorum," diye sızlandım. Ayakkabılarımı giydirmeye kalktığında onu itip kendim giydim. "Beni rahat bırakamaz mısın?" dediğimde kafasını iki yana salladı. Onların kapısının açıldığını duyunca Eren'in tam arkasında durup kendimi sakladım. "Onu görmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Onun beni göremeyeceği bir açıyla durduğunda merdivenlerden inmeye başladım. Arabasını görmek bana iyi şeyler hatırlatmıyordu. Derin bir nefes alıp bindim. "Ne yemek istersin?" diye sorduğunda göze göze geldik. "Tamam, ben karar veririm," deyip sürmeye başladı.

Kafamı cama yaslamadan önce radyoyu açıp ruh halime uya-cak bir şeyler aradım. Hiçbir şey yoktu. "Neden insanlar bu kadar mutluyken ben çok mutsuzum?" diye fısıldayıp elimi radyodan çektim ve kafamı cama yasladım.

"Herkes mutlu değil. Belki şarkıların amacı insanları neşelen-dirmek olabilir."

"O zaman neden duygusal şarkılar yapıyorlar? Daha çok üzül-memiz için mi?"

"Belki de," dedi.

"Bu mantıksız."

"Az önce duygusal bir şarkı arıyordun ama."

Burnumu çektim. Haklıydı. Böyle şeyleri seviyorduk. Üzgün-ken duygusal bir şarkı açıp daha çok üzülüyorduk. Kendimizi o duyguya hapsediyorduk. Sonra 'neden herkes mutlu?' moduna giriyorduk, tıpkı benim gibi. Ne kadar bencil bir düşünce... İnsan-lar hep mutlu olsunlar isterdim. Ben mutlu olamıyorum diye bu-nun aksini düşünmem yanlış olurdu. "Özür dilerim. Bencilceydi," dedim.

"Herkes de biraz bencillik vardır."

Yine haklıydı. İkimiz de bir bencilliğin sonucu bu durumday-dık. Gözlerimi sildim. Arabayı alışveriş merkezinin otoparkına park edip arabadan indiğinde inmek istemedim. Gelip kapımı açtı. "Eve gitmek istiyorum. Midem bulanıyor," dedim.

Kemerimi açıp indirdi beni arabadan. "Kendine de bencillik

ediyorsun,” dedi ve beni çekiştirerek alışveriş merkezine soktu. Merdivenlere geldiğimizde, “Bacaklarına iyi gelecektir,” deyip çıkmaya başladı.

Onu takip ettim. Bazıları pijamalı olduğum için bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Pek de umurumda değildi. “Neden yemek bölümleri hep en üst katta oluyor?” diye sızlandım.

“Sızlanma,” deyip yürümem için beni itti. “Zayıflamışsın,” diye ekledi.

Sanki ölümcül bir hastalığım varmış gibi, bilerek abartarak bana destek oldu. Bir yere geçip oturduk. Kendi kafasına göre takıldı. Önüme börek ve bir kahvaltı tabağı koydu. Kendine ay almıştı. Güzel görünüyordu ama iştahım yoktu. atalı elime tutuşturdu. atalımı salatalığa batırdım, ısırdığımda midemde bir bulanma baş gösterdi.

Yüz ifademden anlamış olacak ki, “Tamamen psikolojik bir şey. Sakın çıkarma. Güzel şeyler düşün,” dedi. Kafamı iki yana salladığımda kaşlarını çattı. “Kadına şiddete gerçekten çok karşıyım ve sana zorla bir şeyler yaptırmak istemiyorum.”

Somurttum. “Yiyemiyorum.”

“Neden Kaneki gibi davranıyorsun?”

İstemsizce güldüm. “Kaneki mi?”

Kafasını salladı. “Bunları yemek senin doğanda var, biliyorsun değil mi? Sana daha önce yemediğin bir şey yedirmiyorum. Veya bir Japon yemeğı. Ahtapot falan.”

“Keser misin şunu? Midem daha çok bulandı. İğrenç,” deyip elimle ağızımı kapattım. Hayal etme, Arya. Hayal etme. atalımı sıkıp bir salatalık daha yedim, ardından bir tane daha, ardından biraz peynir, bir zeytin, yine bir salatalık. Mide bulantım azalsa da durmamıştı.

“İyi gidiyorsun,” deyip destek oldu bana. Burnumu çekip Çayımdan bir yudum aldım. “Hasta mı oldun, yoksa sürekli ağladığın için mi burnun akıyor?” diye sordu.

“Sürekli ağlıyorum,” dedim.

“Hayatımda gördüğüm en depresif kızsın. İçindeki güçlü kıızı

ne zaman göreceğiz? Ne bileyim, makyaj falan mı yapsan? Saçlarını kesmek sana güç verecekse o da olabilir. Değişim iyidir.”

Tabağıma baktım. “Ben makyaj yapmam.”

“Vay be, doğal güzel misin?”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Beni utandırıyor sun, susar mısın? Yine midem bulandı.” “Yalan söyleme, bulanmadı.”

Çayımın içip ona bakmamak adına her şeyi yedim. Midemin bulantısı durmuştu ve vücudumda garip şeyler oluyordu.

Elini uzatıp saçlarımı karıştırdı. “Aferin sana,” dedi.

Sanki köpek yavrusu sevmiş gibi bir hali vardı. “Artık eve gidebilir miyiz?”

“Peki. Yemek yemen de bir şeydir,” diyerek ayağa kalktı.

Yürümeye başladığımızda, “Para kazanıyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki. Yoksa az önce yemeği nasıl ödeyecektim?”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Çok fazla iş. Genelde dövme yapıyorum.”

Kaşlarım havalandı. “Bu... tuhafmış,” dedim. Arabasına bindiğimizde uykum gelmişti. Gözlerim kapanıyordu. Ben de hiç direnmedim, uyumaya ihtiyacım vardı. Çok uzun bir süre uyumaya.

Güneşin doğuşunu izlemek içimi ısıtan şeylerden biri olmuştur hep. Batışıyla doğuşu birbirine benziyor olsa bile yer farklılığı önemliydi. Kimin yanında, hangi yöne baktığının önemli olduğu gibi. Hayatımın batmaya meyilli oluşundan mıdır, yoksa uyuyamadığım ve geceleri sevmediğim için midir bilinmez, gün batımını değil, gün doğumunu izlemeyi seviyordum. Yetimhane günlerindeki gibiydim. Gözümden yaş akarken burukça gülümsedim. “Siz bana verdiğiniz her sözü tutmaya çalıştınız ama ben size verdiğim hiçbir sözü tutamadım. Özür dilerim,” diye fısıldadım. Suna Anne’ mi görmeliydim. Şimdi görmeliydim. Şu an tam zamanıydı. Kalkıp gitmeliydim ama kalkacak gücüm yoktu. Yan balkonun kapağı açıldığında duvarın arkasına saklandım.

“O nasıl?” dedi Kutay.

Sessizlik olduğunda gözlerim doldu. “İyi değil. Neyi var bilmiyorum. Her gece ağlıyor. Uyuyamıyorum. Ona teyzesi olduğunu söylemediğim için bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim. Söyleyemediğim daha büyük bir sır varken üstelik,” dedi üzüntü dolu bir sesle. Canı sikkindi, sesinden belli oluyordu.

Ağzımı kapatıp hıçkırmamak için tuttum kendimi. Kapım çaldığında sessizce içeri girdim. Kapıyı açtığımda Eren kaşlarını çatarak içeri girdi. “Yemek yedin mi?” Başımı hayır anlamında salladım. “İyi. Dışarı çıkalım.” Karşı çıkmadım. Beni biraz da olsa düşüncelerimden uzaklaştırıyordu.

2.Hafta: Suçlayış

“Çocuğu sevdiğim için söylemiyorum ama biraz empati yapmak gerekirse, hoşlandığım kıza böyle bir şey söylemek zor bir şey. Anlayış göster ve kendine acı çektmeyi bırak.”

Kafamı iki yana salladım. “O, benden hoşlanmıyor! Ve onun suçu. Söyleyebilirdi! Ben söyledim. Çünkü beni en iyi o toparlıyordu. Yine yapabilirdi,” diye çemkirdim.

Ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ, şampiyon. Sen kazandın. Kendi başını yemeye devam et. Ses çıkarmayacağım.”

“İyi!” deyip denize bakmaya başladım. Denize bakmak onu hatırlatıyordu. Suçluydu. Bana söylemeliydi. Kim bilir neler saklıyordu benden? Gözlerimi sildim. “Ondan nefret ediyorum.” Bir şey demedi. İşime de geldi. Bana aldığı büyük boy çikolata-lı süttten bir yudum alıp diğer elimdeki elma şekerinden ısırđım. “Suçlu,” diye mırıldanıyordum. Kalbim acıyordu. Hiç geçmeyecek gibiydi. Sütüm elma şekerinden önce bitti. Ayağa kalkıp çöp kutusuna ilerlerken gözüm öylece dikilen adama iliştiğinde duraksadım. Bana bakıyordu. Elleri ceplerindeydi. Elimdeki süt kutusunu sıktım. Gözlerim dolduğunda arkamı döndüm ve hızlı adımlarla ondan uzaklaştım. Eren’in önünden geçip giderken kutuyu çöpe attım.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Eren.

Onu umursamayıp kapüşonu kafama geçirdim ve kulaklığımı taktım. Eren yanımda adımlarken gözlerimi sildim. Bunlar onun suçuydu.

“Vuhuu! Hadi eğlen bakalım,” deyip beni hafifçe öne itti. “Hadi ama, senin yaşındaki kızlar lunaparklara bayılır.”

Kaşlarımı çattım. “İstemiyorum.”

“Buraya giriş kaç para biliyor musun?”

“Bu halde olman benim suçum mu? Tamamen o çocuğun suçu!” diye çemkirdim.

Yüzünü buruşturdu ve elini ileri doğru salladı. “Git. Lütfen. Git. Ve. Eğlen,” dedi her kelimenin üstüne basarak.

Somurtarak omuzlarımı silktilim. Canım istemiyordu. Ruhsuz hissediyordum. Biri kalbimi eline almış, sıkıyor gibiydi.

“Geçen gece bir kızın bileğine yaptığım dövmenin parasıyla aldım bu biletleri. Boşa mı gidecek o kadar emeğim şimdi?”

“Sana istemediğimi söylemiştim,” diye direttim.

Kafasını, duymak istemiyorum der gibi iki yana salladı ve beni yine sürüklemeye başladı. Belki bıkar ve beni eve götürür diye sürekli mızızlandım. Böylece Koca Göz’le birlikte olabilirdim. Beni atlı karıncaya bindirdi zorla. Somurtarak direğe yanağımı yaslandım. İki parmağını kendi dudaklarına götürerek gülümseme işareti yaptı. O an aklıma bu takıldı. Neden işaret dili kullanıyordu? İnce sormalıydim. Bana çok yardım ediyordu, minnettardım. Çekilmez bir halleydim, kendime bir hayrım yoktu. Sınav yaklaşıyordu ama adı lazım değil suçluyordum sürekli. Atlı karıncadan inip yanına gittiğimde, “Çocuklar için salıncak varmış,” diyerek dalga geçti. “Hadi seni ona bindirelim.”

Onu durdurdum. “Yemek yiyebilir miyiz? Ben ısmarlarım, çok açım,” dedim. Aç olduğum kısmı yalandı tabii. Bir şeye binmek istemiyordum. Dönmek midemi bulandırmıştı. Şaşırp hemen kabul etti. Bu, beni gülümsetmişti. “Teşekkür ederim,” dediğimde saçlarımı karıştırdı. Hamburger yemeye karar verdik. Siparişlerimizi aldım ve bir masaya geçtik. Hamburgerini yerken telefonuna bakıyordu. “İşaret dilini biliyor musun?” diye sordum. Bana bakmadan kafasını salladı. Hamburgerimden küçük bir ısırık aldım. “Peki bir nedeni var mı?” İşaret dili bana Nehir’i hatırlatıyordu. Boğazıma bir yumru daha oturdu.

Gözlerini bana çevirdi. "Annem konuşamıyor."

Gözlerim doldu. "Duyabiliyor mu?"

Kafasını salladı. "Evet," dedi, sesi titremişti sanki. Boğazını temizleyip, "Bu konuyu değiştirelim," diye ekledi. Sonra telefonunu bana çevirdi. "Nasıl kız?"

Ekrana baktım. "Güzel. Hatta çok güzel."

"Değil mi?" deyip gülümsedi.

"Onu seviyor musun?" Bir şey söylemeden telefonuyla ilgilenmeye devam etti. Burukça gülümseyerek hamburgerimden bir ısırık daha aldım ve zorlukla yuttum. Etraftaki birkaç kız, Eren'e bakıyordu. "kızlar sana bakıyor," dedim.

Telefondan başını kaldırmadı. "Gözleri çekik birini görünce deliye dönüyorlar sanırım."

Umursamadığı açıktı. Kızlara baktım tekrar. Biri bize doğru geliyordu. Benim ona baktığımın farkında değildi. "Kızlardan biri buraya geliyor," diye rapor ettim.

"Daha iyi görebilmek için sadece yanımızdan geçecek. Yanıma gelmeye cesaretleri yok. Olsa bile sen cesaretlerini kırıyorsun şu an."

"Ben kimsenin cesaretini kırabilecek iddiaya sahip değilim."

"O çocuğun cesaretini kırıyorsun ama."

"Hangi çocuk? O mu?"

"Evet," dedi.

"Yok daha neler"

"O gözlükleri gerçekten göremediğin için takıyor olmalısın."

"Telefonuna bakmaya devam et, beni utandırıyor sun," dedim. Hamburgerime dönüp küçük küçük ısırıklar alarak bitirmeye çalıştım. Ben, onun cesaretini mi kırıyordum? Ulaş kartları açık oynamazdı ama benden çekindiğini de düşünmüyordum, bu konu hariç. Hangi anlamda demişti bunu? Eren'e baktım. Hamburgerini yiyordu. Gözlüğümü yukarı kaldırdım. Gözlüğüme laf yapmıştı bir de. Ben, onun cesaretini kırmıyordum. Öyle olsa bile bu, yine onun suçuydu. Hamburgerimi tepsiye bırakıp ellerimi çırpıttım ve arkama yaslanıp kulaklığımı taktım. Bu sıralar çok dinlediğim

şarkıyı tekrara aldım. Telefonumun çatlayan ekranını okşayıp ceketimin cebine koydum. Eren bana bakınca omuzlarımı kaldırıp indirdim ve burukça gülümsedim. Eskisi gibi olamıyordum, çünkü Ulaş'ın hayatımda büyük bir yer kapladığını fark etmemiştim. Nereye baksam aklıma geliyordu, ardından da olanlar. Bu, çok ağırdı ve kaldıramıyordum. Güçlenmeye ihtiyacım vardı. Nasıl yapacağını bilmiyordum ama yapmam gerektiğini biliyordum.

Ulaş Tütüncü

İnsan, yaşadıklarından ve yaşattıklarından sorumludur. Bundan kaçamazsınız. Yaşadıklarının sorumluluğunu başkalarına yıkmaya çalışanlar her zaman kaybetmeye mahkûmdur. İnsan iradeli bir canlıdır. Verdiği kararların arkasında olman her zaman doğru kararı verdiği anlamına gelmediği gibi, her zaman haklı da değildir. Hata etmişim. Arya için değerli olduğum gerçeğini de, onun benim için değerli olduğu gerçeğini de görmezden gelip, doğruyu ondan saklamıştım. Onun beni sevdiği gerçeğini düşünmek istemiyordum. Yine benim doğrularım ön plandaydı. Benim için olması gereken bu değildi. Haklı olduğumu kendimce savunsam da bu, gerçekten haklı olduğumu göstermezdi. Hata etmişim.

Evet. Hata ettiğimi biliyordum ama sorun bununla ilgili değil gibi geliyordu ya da ben gerçekten sorun bu olsun istemiyordum. Çünkü bundan daha büyük bir sırrım vardı. Bunda bu kadar üzülüyse, asıl gerçeği öğrendiğinde daha çok üzülecekti. Artık mevzu benden nefret etmesi değil, onun çok üzülecek olmasıydı. Beni sevdiğini söyleyişi kulağımda çınladı. Uzun zamandan sonra konu annem değilken kalbimde bir ağırlık hissediyordum. Ne kadar kabul etmek istemesem de, kendimi onu yakıştırmasam da ona değer veriyordum. Normalden daha fazla. Düşündüğümünden veya düşünmek istediğimden de daha fazla. Onun yatak odasıyla benimkini ayıran duvara bakıyordum. Uzun zamandan sonra o çocukla dışarı çıktığında, beni görmemek için çocuğun arkasına saklanması geliyordu gözlerimin önüne. Zayıflamış mıydı? Öyle tahmin ediyordum. Uzun zamandır uyumuyordu. Yemek yediğini de düşünmüyordum.

Gri duvara, o ağlarken çizdiğim yarım yüze ve Koca Göz'e bakı-

yordum. Ayağa kalkıp, çizdiğim gözyaşını elimle sildiğimde gözyaşı elimin karasıyla yüzünde iz bıraktı. "Her şey için özür dilerim," diye mırıldanıp üzerine tabloyu astım ve odadan çıktım. Ceplerimi kontrol ederken ceketime uzandım. Sonra da evden çıktım.

Arya'nın kapısına bakıp sıkıntıyla derin bir nefes verdim, sonra merdivenlere ilerledim. Kulaklarımda sesini duyar gibi oldum. O gün sahilde beni görünce kaçışı... Ağır kapıyı açıp yürümeye başladım. Sokağa o çocukla birlikte girdiler. Üzerinde kapüşonlu bol bir hırka vardı. Hırka gerçekten boldu muydu, yoksa artık ona bol mu geliyordu anlayamadım. Kulaklarında kulaklık vardı ve yere bakarak yürüyordu. Yanındaki çocuğu umursamıyor gibiydi. Çocuk da elleri ceplerinde, yanında yürüyordu sadece. Bir taraftan minnettarken, bir taraftan ona sinirlenmeden edemiyordum. Bunun sebebi benim kırdığım bir şeyi onun düzeltmeye çalışmasıydı, biliyordum. Yan yana geçerken gözlerine bakıyordum. Beni görmeden geçti yanımdan. Gözlerindeki parıltı artık yoktu.

Omuzlarımda üzerindeki ağırlık yetmiyormuş gibi, kalbimde de bir ağırlık oluşmuştu. Bir saat kadar yürüdükten sonra Can Kırığı'na gelmiştim. Can Abi dışarıda çay içiyordu. Onu görünce elimi kaldırıp selam verdim. İçtiğim bilmem kaçınıcı sigarayı çöp kutusunda söndürüp attım. Kafeden içeri girip kulaklığımı çıkardım. Can Abi'nin yanına adımladım. "Selamünaleyküm," dedim.

"Aleykümselem," dedi. Karşısına otururken, "Ece kızım, bize çay getirir misin sana zahmet," diye ekledi. Sonra bana döndü. "Nasılsın diyeceğim ama kelime israfı olacak. İyi değilsin. Annenin yanına bu halde gitme."

"İdare ediyorum, abi. Anneme uğramadım. Sürekli arıyor ama sınavları bahane ediyorum. Yakında eve gelecek."

"Yapmazsın biliyorum ama anneni üzme evlat, ayrıca idare ediyor gibi de durmuyorsun. Gözlerinin haline bak. Aynaya baktın mı hiç?" Cıklamakla yetindiğimde güldü. "Dünyan Arya'nın çevresinde dönüyor gibi derken ciddiye dim. Merkezin biraz senden kaydı ve geldiğin hale bak."

"Sen hep ciddisindir," dedim gülmeye çalışarak.

"Her zaman değil."

“Her gece ağlıyor mu yine?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Bazen. İlk haftaki kadar uzun süreli ve sık sık olmuyor ama.”

Elini omzuma koydu. “Sen, sana göre doğru olanı yaptın. Kendini daha fazla suçlamayı bırak ve çözüm ara. Belli ki tek derdi bu da değil kızın. Başka bir sıkıntısı olmalı. Şu çocuk kimdir, necidir bulabildin mi?”

“Hiçbir şey bilmiyorum, abi.” Ece çayı önüme bırakıp giderken teşekkür ettim. Biri omuzlarımdan tutup beni dikleştirdiğinde kafamı çevirdim. Yüzümü buruşturarak, “Elinin ayarına ne diyeyim ben senin şimdi,” dedim.

Argun gülerek bir sandalye çekip oturdu. “Hoş geldin, kardeşim,” dedi.

“Mesain bitti mi?” diye sordu Can Abi, Argun’a.

Argun kafasını sallayıp bana döndü. “Arya’yı gördüm bugün. Şu çekik gözlü elemanla bir yere gittiler.”

“Ben de gelirken gördüm,” dedim.

Argun, “Kıskanmıyor musun?” dedi ve benim çayımdan bir yudum aldı.

Can Abi, “Kıskanıyordur elbet, üstüne gitme,” diyerek araya girdi.

Argun sırıttı. “Hak etti, abi. Bu kadar dik başlı olursa böyle olur.”

Cebimden sigara paketimi çıkardım. Genelde hiçbirimiz Can Abi’nin yanında sigara içmezdik. O sırada içeri giren Kutay, “Nasılsınız gençler?” dedi. “Sen de gençsin Can Abi,” diye ekleyerek yanıma oturdu.

“Sizin sınavınız falan yok mu?” diye sölendim.

Kutay bana baktı. “Ben de seni özledim,” dedim.

Bahadır hepimize çay getirip önlüğünü çıkardı ve Kutay’a uzattı. “Arya nasıl?” diye sordu.

Kaşlarımı çatıtm yine. “Arya’yı sormak için mi geldiniz lan hepiniz?”

Kafasını salladı. "Esra çok merak ediyor," dedi.

"Ben daha iyi gördüm," diyerek araya girdi Argun.

"Daha iyi falan değil. Kilo vermiş," dedim.

Kutay, "Muayene etmeme izin verse keşke," diye söylendi.

Ben de keşke dedim içimden. Keşke izin verse. Bir şeyler yapmama izin verse.

"Biz de Ulaş'ın Arya'yı kıskanmasından bahsediyorduk," diyerek konuyu değiştirdi Argun.

Kutay hemen atlayıp olaya ayak uydurdu. "Abi alınma ama herifin karizması var. Kızlar böyle tiplere bayılır. Ben tarzını da sevdim. Yani sen olsam ben de kıskanırdım. Utanmana gerek yok."

Kutay'a üstü kapalı sövecekken Argun, "Aynen. Hem Arya'nın anime ve Kore dizileri izlemeyi sevdiğinden bahsetmiştin. Adam büyük bir ihtimal Japon," diye tamamladı.

"Esra çocuk yıkılıyor, değişik bir havası var dedi. Gururum incinmedi değil. Şerefsiz herif... Affedersiniz."

Gözlerimi Bahadır'dan alıp Can Abi'ye çevirdim, gülüyordu. "Abi bari sen yapma," dedim.

Omuz silkti. "Çocuklar haklı, ben sevdim çocuğu."

Kaşlarımı çattım. "Abi tam olarak neyini sevdin o kasıntı herifin?" diye sordum.

"Bilmem. Tanımıyorum çocuğu ama sana benzettim. Serseri biri gibi duruyor ama düzgün biri gibi de aynı zamanda."

Çayımдан bir yudum aldım. "Kesinlikle kabul etmiyorum. Bu adamla beni bir tutmayın bozuşuruz," dedim.

"Uyumuyor musun hâlâ?" dedi Argun ciddi bir şekilde.

"Kaç saat uyuyorsun günde?" diye atıldı hemen Kutay.

"İki... üç," deyip çayımдан içtim.

"Çekmediğin çilen varmış kardeşim," dedi.

Kafamı salladım. "Aynen öyle."

"Ulaş'ın Aslı'yla sevgili olduğu zamanları hatırlıyorum. Hiç böyle olmadı bu çocuk."

Bahadır eski defterleri açarken, "Lisedeydik. Hepimiz gençtik.

Herkes hata yapar," diye geçiştirdim.

"Aslı'yı bir hata olarak mı görüyorsun?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Olsa da olurdu, olmasa da olurdu." Aslı'yı sevmiştim ama ona bu tür bir his beslememiştim. Ona hissettiklerim böyle bir şey değildi. Zaten sevgim boşa gitmişti. Tabii o şey gerçekten sevgiyse. En azından ben o zamanlar sevgi sanıyordum diyelim. Telefonum çaldığında ceketimin cebinden çıkardım. Simge arıyordu. Sıkıntıyla nefes verip, "Hiç sırası değil," deyip kapattım.

"Simge, Argun'a yazacak," dediğinde Kutay'a baktım.

"Beni bu muhabbetten ötürü arıyor olamaz herhâlde," dedim. "En son evden kovmuş gibi oldum."

Bahadır güldü. "Esra çok mutlu olmuştu."

Kutay lafını kesti Bahadır'ın. "Olur tabii. Simge kendinden başka bir bok düşünmüyor, oğlum. Nasıl arkadaşsınız, anlamıyorum?"

Bahadır kafasını salladı. "Tanıdığım en bencil insan, yemin ediyorum."

Argun bana baktı. "Abi, öyle bir şey olursa cevabımı biliyorsun. O kız Allah'a yakın, benden uzak olsun."

"Bu kafayla kaldıramam zaten," dedim.

Argun saatine baktı. "Beyler ben kalkıyorum. Sınavım var."

Koluna vurdum. "Dikkatli kullan."

Bahadır, "Ben de seninle geleyim," diyerek arkasından fırladı.

"Biz de başlayalım," dedim Kutay'a bakarak.

İkimiz de kalkıp içeri girdik. Personel odasında hazırlandıktan sonra çalışmaya başladık. Gözlerim, Arya'yı en son gördüğüm masaya kayıyordu sürekli. Artık kahramanı değildim ama bir işaret beklemiştim. Her zaman yaptığı gibi 'Yardım et' der gibi gözlerime baksa giderdim.

Kutay beni dürttü. "Abi, su uyur müşteri uyumaz," deyip benim masalardan birini işaret etti.

alışmak, kafamı dağıtmama da biraz olsun yardımcı oluyor-

du. Dört kişilik bir grup gelmişti. hepsi kızdı ve bana bakıp aralarında konuşuyorlardı. Siparişlerini taksit taksit vermeleri de cabasıydı. Genelde böyle şeyler Argun'a ve Kutay'a olurdu. Bahadır'a olmazdı, çünkü Esra vardı. Genelde müşteri olarak buraya gelir, ders çalışırdı. Bana da olmazdı. Sert ifademden çekiniyorlardı sanırım. Masaya gittiğimde kızlardan biri önlüğümün cebine bir şey koydu. Siparişi alıp mutfağa döndüğümde ne koyduğuna baktım. Telefon numarasını yazmıştı. Masayı Ece'ye verip onun masasını ben aldım.

Siparişi masaya götürdüğümde o çocuğu görmeyi beklemiyordum. Çayını masaya bıraktım.

"Selam," dedi.

"Aleykümselam."

"Arya çok iyi değil ama iyi. Merak etme," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Kimsin sen?"

"Aile dostu ve kader ortağı diyelim," dedi.

"Kader ortağı?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Gerisi bana kalsın. Sadece Arya'yı çok merak etme diye bilgi vereyim dedim."

"Eyvallah," deyip masadan ayrıldım.

"Adım Eren," diyerek arkamdan seslendi.

Umursamadım. Adı umurumda değildi. Benim için *o çocuk* olarak kalacaktı nasıl olsa.

3.Hafta: Kabulleniş

Arya Erçetin

Geçen her gün bilincim artıyor gibiydi. Vicdanım doğru kararları veriyordu ya da ben kendimi böyle daha katlanabilir hissettiğim için doğrusunun bu olduğunu düşünüyordum. Eren'e çok şey borçluydum. Benim bilincim Eren olmuştu. Ulaş'ı suçlamak anlamsızdı. Haklıydı. Bir suçu yoktu. Sadece kötü bir babaya sahipti. Empati dahi kuramadım, çünkü benim babam iyi bir insandı. Nasıl olur da onu kötü düşünebilirdim? Düşüncesi bile beni üzerdi. Bu gece Ulaş için ağlamıştım. O kadar soğuktu ki... Çok az kişiye anlatıyordu. Evet, anlatmak. Konuşmaları azdı ama anlatmaları

daha azdı, biliyorum. Onu anlayan çok az kişi vardı. Hoş, bana anlatsa da anlamazmışım onu. İki hafta. Tam iki hafta sürdü bunu kabullenmem. Utanıyordum kendimden, evet. Özür dilerim, Ulaş... Seni çok sevdiğimi düşünürken seni anlayamadığım için...

Babana o gözle bakmak ne kötüdür kim bilir? Çok üzüldün değil mi? Bu yüzden mi çok acı çekermiş gibi bir halin vardı? Bana baktığında canın yandığı halde, düşerken beni tuttun mu yani? Peki annen? Derya Teyze. O da biliyor mu senin bu kadar çektiğini? Haberi var mı her şeyden? Gözlerimden yaşlar akarken onunla birleşik olan duvarımıza elimi koymuş, sanki yüzüne dokunuyor gibiydim. Bana yardım etmenin sebebi bu muydu, yoksa gerçekten sende bir yer edindim mi? Bu nasıl bir kader? Bu aşk mı bilmiyordum ama ola ola sana oldum. Sevmeye kadir olmadığından değil, ikimize de acı vereceğinden söyleniyorum. Şimdi çıksam karşına, "Biliyorum her şeyi," desem ne hissedersin? Canın yanar, biliyorum. Çok üzülürsün. Üzgünüm demiştin bir keresinde. Gözünden yaş gelmişti. Sarhoşken bile ağlatıyor bu seni.

Hıçkırıldığımda tuhaf bir ses çıktı ağzımdan. Buna rağmen seni seviyordum. Hissediyorum. Seni düşününce daha çok acıyor kalbim. Bu, sevdiğimin bir kanıtı. Ne kadar canın acıyorsa sevgin o kadardır. Babam öyle derdi. Haklıydı. Gözlerimi silip duvarda sabitledim elimi. Bana söyleyememenin nedeni, bana değer veriyor olduğun, değil mi? Ben de sana söylemezdim çünkü...

Ertesi sabah erkenden yine Eren geldi. Biraz daha toparlamıştım. Eren bana elma şekeri, Elma Şekeri'ne de mama alıyordu. İkimizin de gönlünü yapmaya çalışıyordu. Kitaplığımdaki kitaplardan okumuş oldukları hakkında bile konuşmuştuk. Onu üzmemek için acıktığımı ve çok iştahımın olduğunu söylüyordum. Ben yemek yerken mutlu oluyordu. Az yediğimde eskisi kadar üzülüyordu. Daha iyiydim çünkü.

Karşımda otururken, "Ulaş'ı gördüm," dedi.

Duraksadım. Uzun zamandır ismini sesli söylememiş veya duymamış gibi hissetmiştim. Onu suçlayıp ismini nefretle haykırırken sanki ondan bahsetmemiştim.

"Bugün Can Kırığı'na gidelim mi?" diye sordu. Kafamı iki yana

salladığımda da, "Ulaş bugün çalışmıyor. Bugün pazar," diye ekledi.

Pazar mı? Ben cuma sanıyordum. Gün kavramım değişmişti. "Can Abi, beni böyle görürse üzülür. Kimsenin tadını kaçırmayalım," dedim.

"Kaçırmayacaksın, aksine neşeleneceklerdir seni gördükleri için."

Omuzlarımı silktim. "Onları görmeye hazır değilim. Sanki sorunum Ulaş'la değil, onunla ilişkili her şeyle gibi."

"Ulaş'la da bir sorunun yok," dedi saçlarımı karıştırırken.

Burukça gülümsedim. Gözlerim dolmuştu. "Evet. Sanırım gerçekten onu seviyorum."

Yarım saat kadar sonra Can Kırığı'nın önündeydik. Adımlarım geri geri gitmek istiyordu ama Eren sımsıkı tutmuştu bileğimden. Bana bol gelen kapüşonlu bir ceket vardı üzerimde yine. Kafamı örtmüş, kâküllerimi gözlerime gelmeleri için düzleştirmiştım. Kirpiklerime kadar geliyorlardı. En son Ulaş kesmişti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. İçeri girdik. Can Abi'nin gözleri hemen buldu beni. Gözlerimi kaçırdım ve son geldiğimde oturduğum masaya ilerledim. Yerime oturmuştum ki, "Gidelim," dedim. Yok olmak istiyordum. Koltuğa büzüldüm. Bir süre garson gelmedi masaya. Yaklaşık on dakika sonra garson gelip önüme menü bıraktığında gözlerim doldu. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Sadece ellerini görmüştüm. Bu bile beni heyecanlandırmaya, korkutmaya ve acıtmaya yetmişti. Menüü bırakıp gitmesi gerekirdi ama öyle yapmadı. Başımda dikildiğini hissedebiliyordum.

"Onu rahat bırak," dedi Eren. Terslememişti. Sesi yumuşak çıkmıştı. Benimle konuştuğu ses tonuydu.

"Sen karışma," diye tersledi onu Ulaş. Sesi kulaklarımda uğuldadı bir süre. Onu özlemiştim. Şu an hissediyordum. "Konuşabilir miyiz?" dedi. Bana soruyordu.

Gözümden düşen yaşı sildim. "Dostum gerçekten şimdi hiç sırası değil," diyerek araya girdi Eren. Beni uraya getirdiğine pişman olmuş bir sesle konuşmuştu.

Ulaş, "Sen karışma!" diyerek kolumdan tuttu ve beni peşin-

den sürüklemeye başladı. Can Abi'yle göz göze geldiğimizde 'yardım et' der gibi baktım ona. Kaşlarını çatarak bize doğru yürümeye başladığında Ulaş bizi dışarı çıkardı. Karşıma geçip, "Bana bak," dedi. Kafamı iki yana sallayarak itiraz ettim. "Arya!"

"Ulaş!" Can Abi'nin sesini işittim. İlk kez sesinde sinir vardı.

"Abi, sen karışma," dedi Ulaş ve bana döndü. "Bana bak, Arya."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerimi gördüm onda. Hayır, hayır, yansıma değil. Tıpkısının aynısı. Kızarmış koyu kahve gözler. Sadece daha küçüktü benimkilerden. Dağınıktı. Ona bakınca ağlama istediğim arttı. Boyu mu uzamıştı, yoksa kilo verdiği için mi öyle geliyordu gözüme?

"Sorun ne?"

"Yok bir şey," dedim.

"Yok bir şey öyle mi? Ne ulan o zaman bu halimiz?" diye bağırdı.

Gözyaşlarım çakıllı zemine düşüyordu. "Ulaş!"

Can Abi bizi izliyordu. Eren aramıza girince Ulaş'la göz teması kesildi. Sanki düşmüş gibi hissettim. "Konuşacaksan adam gibi konuş. Sesini yükseltme," dedi Eren sinirle.

Ulaş ona bir adım attı. "Sana karışma demedim mi oğlum az önce?" deyip Eren'e yumruk attı.

Ağzımdan çıkan çığlığın peşinden Eren'in kolunu tuttum. Kafasını kaldırdığında dudağı kanıyordu. "Özür dilerim," dedim.

Dudağını silip Ulaş'a baktı. "Var ya, şu kızın hatırı için tekme tokat dövmüyorum seni. İyi olmadığın her halinden belli. Rahat dur."

Kolunu çekti. "Gidelim lütfen."

Ulaş kolumdan tuttu. "Gitmiyorsun. Konuşacağız!"

Eren de onun kolunu tuttu. "Nazikçe talep et, reddedilersen sineye çek, aslanım."

Ulaş sadece bana bakıyordu. Bense yere bakıyordum. "Bırak da gideyim," dedim. Ne olduğunu söylersem çok üzülürdü. Böyle de çok üzgündü ama neden üzgün olduğumu bilmesinden iyiydi bana göre.

Eren, "Red yedin," diyerek beni arkasına çekti. Çekmesiyle o kadar sert bir yumruk yedi ki bu kez yere düştü.

Ağzım açık Ulaş'a bakarken Eren'in üzerine çıkıp art arda vurmaya başladı. Can Abi ve ben onu tutmak için harekete geçtiğimizde Eren onu altına alıp birçok yumruk attı. Donakaldım önce. Ulaş'ın gözlerinin kapandığını gördüm. "Dur lütfen," dedim. Ulaş'ın yüzündeki kanları görünce başım döner gibi oldu, sonra gözlerim karardı.

Gözlerimi açtığımda Eren ve Esra vardı yanımda. Esra'yı görünce gözlerim doldu. "Seni özledim," deyip öyle güzel sarıldı ki, tüm ihtiyacım bu sarılmaymış gibi hissettim.

Aklıma Ulaş gelince, "Ulaş?" dedim korkarak.

Burukça gülümsedi. "O iyi. Uzun zamandır uykusuz olduğun için bitkin düşmüş bedeni. Biraz da fazla hırpalananınca bünyesi kaldıramamış," deyip Eren'e baktı.

Ben de Eren'e baktım. "Özür dilerim, tutamadım kendimi," dedi.

Ona kızamıyordum. Ulaş başlatmıştı. Ayakkabılarımı giyerken ikisi de bir şey demedi. Ulaş'a gitmek istiyordum ama korkuyordum da. Soracaktı yine aynı soruyu; ne oldu? Odamın kapısı açıldığında kalbim hızlandı yine. Can Abi ve Argun'du gelenler.

Can Abi mahcupça baktı bana. "İyi misin, Arya?"

"İyiyim, Can Abi. Bir şeyim yok. Beni kan tutuyor da," dedim.

Argun, "Ulaş'ın kusuruna bakma, kardeş. Sinirleri yıpranmıştı biraz," dedi Eren'e bakarak ve elini uzattı.

Eren onun elini tutup sıktı. "Siz de benim kusuruma bakmayın."

Argun kafasını salladı. "İyi bir dayağa ihtiyacı vardı. Rahatlaştı," dedi sinirle. Ulaş'a sinirliydi.

"O... nerede?" diye sordum. Merak ediyordum.

"İyi ama çıktı. Durmadı burada," dedi Can Abi. "Eren'in yanında onu reddetmen kırmış olmalı."

“Onu daha fazla üzmek istemiyorum,” diye fısıldadım.

Esra omzumu sıktı. “Aranızda tam olarak ne oldu bilmiyorum ama bu her neyse ikinizi de çok üzüyor. Onu en son lisede bu kadar üzgün gördüm. Onunla konuş. Lütfen.”

Lise... Babasının ne yaptığını öğrendiği zamanlar olmalıydı. Bana bu kadar önem veriyor demekti, bu da. Kalbim hızlandı yine. Kızdım kendim. Olur olmadık yerde neydi bu yaptığı? Ayağa kalktım. “Bir yere gitmem gerek,” deyip çıktım odadan. Hızlı adımlarla indim aşağı. Dışarıda esen meltem rüzgârı yüzüme vurup saçlarımı havalandırdı. Bir taksi çevirdim. Eve yönlendirdim taksiyi. Çok geçmeden eve geldim.

Adımlarım beni parka götürdüler. Oradaymış gibi hissediyordum. Güneş batmış, hava kararmaya başlamıştı. Bir beden gördüm. Oydu. Yüzü gökyüzüne dönüktü, gözlerini kapatmıştı ve dudaklarının arasında sigarası vardı. Durdum. Gitmek istiyordum yanına ama cesaretim yoktu. Ne diyecektim? Bilmiyordum. Yavaş adımlarla ilerledim yanına. Varlığını hissettirmeden uzandım yanına. Gözlerim doldu yine. Gözyaşlarıma da kırıgım. Ağlama işte. Ağlama.

Yavaşça bana döndü ama gözlerini açmadı. “Nereden buldun beni?” dedi.

Saçları ıslaktı ama şekil verilmiş gibi duruyordu. Kaşında bir bant vardı. Dudağına yapıştırmamıştı. Elmacık kemikleri her zamankinden daha çıkık duruyordu. Zayıflayınca yüzünden kilo verdiğini anlamış oldum böylece. Sol elmacık kemiği kırmızıydı. Zaman ilerledikçe moraracaktı.

“Tahmin ettim,” dedim. Sesim beklediğimden daha az pürüzlü çıkmıştı.

Sigarasından derin bir nefes alıp dumanı yavaşça üfledi. “Bahsettiğim bu değil... sen, beni nereden buldun?” dedi. “Beni üzebilecek tek kadın annem sanırdım. Geldiğinden beri, hiçbir şey bilmediğimi yüzüme vuruyorsun sanki.”

Burukça gülümsetti bu cümle beni. “Sen çok zekisin,” dedim.

Kafasını iki yana hafifçe salladı. “Değilim. Çok fazla aptallık ettim,” deyip sigarasından bir nefes daha çekti. “Neden buradasın? Konuşmak istemediğini sanıyordum.”

Kafamı salladım sanki görüyormuş gibi. "Sözümü tutmak için. Sen düştüğünde seni tutamam ama yanına uzanırım demiştim."

"Temel anlamda olduğunu düşünmemiştim," dedi.

Yine gülümsetmişti beni. "Ben senin gibi laf cambazlığı yapamıyorum. Benim tüm imalarım temel anlamlı," dedim.

Gözlerini açtığı anda gözlerimiz buluştu. "Vapurda beni sevdiğini söylediğin zaman da temel anlamlıydı yani?"

Utandığımı hissettim ama gözlerimi kaçırmadım. Hastanede onu sevdiğimi söylerken onun uyumadığını biliyordum çünkü. Kafamı salladım.

"Bu yanlış ama aynı zamanda da iyi," dedi. Kendi kendine konuşur gibiydi.

"Her iyi şey doğru olmayabilir. Her yanlış da kötü olmayabilir," diye fısıldadım.

Sigarasından bir nefes daha aldı. "Çok yanlış bir yerdesin," deyip gözlerini kapattı yine.

"Seninle, yanlış yerde durduğum için çarpıştık."

"Keşke tek yanlış yer orada kalsaydı."

"Vardır bunda da bir hayır," dedim sesim yalvarır gibi çıkmıştı.

"Anlatmam gereken çok uzun bir şey var," dedi.

"Olsun," dedim, yine ağlıyordum.

"Öğrendiğinde benden nefret edeceksin."

"Etmeyeceğim."

"İnan bana edeceksin, güzelim," dedi ve biten sigarasını kumda söndürüp ortamıza dikti.

Bunu ormanda ağaç dikerken de yapmıştı. Bu, onun için ağlamak gibi bir şeydi. Ağlayacak kadar çok üzölmek. Her şey şimdi oturuyordu sanki. Şu an da ağlayacak kadar üzgündü. Dudaklarım titredi. Söyleyip yükünü azaltmak istiyordum ama bu durumda ikimiz de bunu kaldıramayacaktık. Ulaş buna hazır değildi. Nasıl bir açıklama yapacağını bilmiyordu. Zor durumda kalırdı. Doğruduğumda o da gözlerini açıp doğrudu ve kollarını arkasına yasla-

dı. Kızarmıştı gözleri. Bana baktı. “Teyzeni haklı çıkarmayacağım,” dedi.

“Anlamadım?”

Elini uzatıp kâküllerime dokundu. Ardından elini yanağıma yerleştirdi. Başparmağıyla yanağımla okşadı. Gözleri parlıyordu. Işıktan olması için dua ettim ama değıldi. “Sevgine layık olup karşılık veremeyeceğim için özür dilerim, güzelim,” dedi. Alnımdan öpüp ayağına kalktı.

Ve gitti...

Teşekkür

Özel olarak teşekkür etmem gereken birçok kişi var ama bu kez isim isim teşekkür etmek istemiyorum. Yanımda olanlar kendilerini biliyorlar çünkü. Laf kalabalığına gerek yok.

Aileme teşekkür etmek istiyorum sadece. Aile olmak sadece kan bağı ile ilgili bir mevzu değil, biliyorsunuz. On altı yaşımdan beri desteğinizi, omurgam üzerinde tatlı bir baskı gibi hissettirdiniz. Yeri geldi yaslanmam, yeri geldi devam etmem için destek verdiniz. Beni sadece yalnız değil, aynı zamanda *yanlız* bırakmadığınız, her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

